

The Madness of Lord Ian MacKenzie

Contents

The Madness of Lord Ian MacKenzie	1
1. Jennifer Ashley - Chương 1	2
2. Jennifer Ashley - Chương 2	8
3. Jennifer Ashley - Chương 3	15
4. Jennifer Ashley - Chương 4	23
5. Jennifer Ashley - Chương 5	30
6. Jennifer Ashley - Chương 6	38
7. Jennifer Ashley - Chương 7	43
8. Jennifer Ashley - Chương 8	48
9. Jennifer Ashley - Chương 9	52
10. Jennifer Ashley - Chương 10	59
11. Jennifer Ashley - Chương 11	69
12. Jennifer Ashley - Chương 12	76
13. Jennifer Ashley - Chương 13	82
14. Jennifer Ashley - Chương 14	92
15. Jennifer Ashley - Chương 15	100
16. Jennifer Ashley - Chương 16	110
17. Jennifer Ashley - Chương 17	116
18. Jennifer Ashley - Chương 18	123
19. Jennifer Ashley - Chương 19	129
20. Jennifer Ashley - Chương 20	138
21. Jennifer Ashley - Chương 21	145
22. Jennifer Ashley - Chương 22	153
23. Jennifer Ashley - Chương 23 + Kết Thúc	162

The Madness of Lord Ian MacKenzie

Giới thiệu

Một kẻ điên cảnh báo cho một quý cô anh ta chưa từng gặp về sự lãng nhãng của người chồng chưa cưới.

1. Jennifer Ashley - Chương 1

Chương 1

London, 1881

“Tôi thấy chiếc bát thời Minh này nhìn giống bầu ngực của phụ nữ”. Sir Lydon Mather nói với Ian Mackenzie, người đang nhón cằm chiếc bát giữa hai ngón tay. “Đường cong căng tròn với màu kem nhạt. Ngài có thấy thế không?”

Ian không nghĩ phụ nữ sẽ thấy hãnh diện khi bộ ngực của họ được so sánh với một chiếc bát, nên anh phớt lờ việc trả lời.

Chiếc bát mảnh mai này có từ thời đầu nhà Minh, men gốc hiếm khi có màu khác ngoài màu xanh, thành bát quá mảnh nên anh có thể nhìn thấy ánh sáng chiếu xuyên qua chúng. Ba con rồng màu xanh xám rượt đuổi nối tiếp nhau phía mặt ngoài, và bốn đóa cúc nổi hẳn trải dài xuống tận đáy bát.

Chiếc bát nhỏ chỉ khum vừa một bầu ngực tròn nhỏ, nhưng không đủ để Ian sẵn lòng trả giá cao. “Một nghìn đồng guineas”, anh nói.

Nụ cười của Mather trở nên yếu ớt. “Thôi nào, thưa ngài, tôi nghĩ chúng ta là bạn bè cơ mà”.

Ian tự hỏi Mather lấy ý tưởng đó ở đâu ra. “Cái bát chỉ đáng giá một nghìn đồng guineas”. Anh lướt ngón tay lên mép chiếc bát có một miếng sứ nhỏ, đáy bát đã mòn do hàng thế kỷ được nhiều người cầm đến. Mather nhìn chằm chằm, đôi mắt xanh sáng lấp lánh trên khuôn mặt đẹp trai quá mức của anh ta.

“Tôi đã phải trả 1.500 đồng mới có nó. Ngài hãy giải thích sao ngài lại làm như thế”. Chẳng có gì để giải thích. Đối với mọi vấn đề liên quan đến tiền bạc và sai sót, Ian chỉ cần tốn mười giây ngăn ngừ để tính toán.

Nếu như Mather không thể định giá được giá trị của những món đồ của mình, anh ta không phải là người kinh doanh sưu tầm đồ sứ. Có ít nhất năm thứ là giả trong cái tủ kính đặt cạnh tường trong phòng sưu tầm của Mather, và Ian đặt cược rằng Mather cũng chẳng biết điều đó. Ian đặt mũi lên lớp men, thích cái mùi vị sạch sẽ vì không bị nhiễm bẩn do mùi xì-gà đậm đặc trong nhà của Mather. Chiếc bát này là đồ thật, nó rất đẹp và anh muốn nó. “Ít nhất phải cho tôi bằng cái giá mà tôi đã phải trả để mua nó”, Mather nói bằng một giọng hoảng hốt. “Người đàn ông đó nói với tôi rằng tôi đã mua nó với giá hời”. “Một nghìn đồng guineas”, Ian nhắc lại.

“Quý tha ma bát, tôi sắp lấy vợ”.

Ian nhớ nguyên văn bản thông báo trên tờ The Times - bởi vì anh nhớ mọi thứ đến từng câu chữ: Ngài Lyndon Mather, ở phố Aubrey, Suffolk, tuyên bố việc hứa hôn với bà quả phụ Thomas Ackertey. Đám cưới được tổ chức vào hồi 10h sáng ngày 27 tháng 6 trong năm nay tại Phố Aubrey.

“Tôi xin chúc mừng”, Ian nói.

“Tôi mong có thể mua cho người yêu một món quà từ số tiền tôi có được từ chiếc bát”.

Ian vẫn nhìn vào chiếc bát. “Tại sao không đưa luôn cô ta chiếc bát này?”

Tiếng cười của Mather vang khắp căn phòng. “Anh bạn yêu quý của tôi, phụ nữ không biết gì về đồ sứ. Phụ nữ chỉ muốn một chiếc xe ngựa và những thứ đi kèm trong đó, và một đám người hầu để mang vác tất cả những thứ quần áo loè loẹt họ mua. Tôi sẽ dành cho cô ấy điều đó. Cô ấy là một phụ nữ xinh đẹp, con gái của một nhà quý tộc thấp kém, mặc dù cô ấy hơi già và là một quả phụ”.

Ian không trả lời. Anh chạm đầu lưỡi lên chiếc bát, như thể hiện cái bát còn đáng giá hơn mười chiếc xe ngựa với phụ kiện đi kèm. Bất kì người phụ nữ nào thấy được sự tinh xảo của nó đều là một kẻ ngu ngốc.

Mather nhăn mũi khi Ian liếm chiếc bát, nhưng Ian đã học được cách kiểm tra lớp men nguyên bản bằng cách này. Mather không thể đánh giá lớp men nguyên bản nếu như ai đó phủ lớp khác ra ngoài.

“Cô ấy có một tài sản rất lớn làm của riêng”, Mather nói tiếp, “thừa kế từ một phụ nữ họ Barrington, một quý bà lớn tuổi giàu có không có chính kiến của riêng mình. Phu nhân Ackerley, người bầu bạn hoà nhã của bà ấy, đã tóm được khối tài sản”.

Vậy thì tại sao cô ấy lại cưới ông? Ian xoay chiếc bát trên tay để nghiên cứu, nhưng nếu quý cô Ackerley muốn chung chiếc giường với Lydon Mather, cô ấy phải nằm trên đó. Tất nhiên, cô ấy sẽ thấy chiếc giường đó khá đông đúc. Mather có một ngôi nhà bí mật dành cho tình nhân và một số phụ nữ khác để thoả mãn nhu cầu bản thân, gồm cả nhu cầu việc anh ta thích thú khi khoe khoang với những ông anh trai của Ian. Tôi cũng suy đồi như nhiều người, anh ta đã từng nói vậy. Nhưng theo quan điểm của Ian, Mather hiểu biết về khoái lạc xác thịt cũng giống như ông ta hiểu về đồ sứ thời Minh. “Đánh cuộc là ngài sẽ ngạc nhiên khi biết một người đàn ông độc thân như tôi lại thay đổi phải không?” Mather tiếp tục. “Nếu ngài tự hỏi liệu tôi có bỏ qua những người đàn bà khác hay không? Câu trả lời là không. Ngài biết là ngài luôn được đón chào đến thăm quan và tham gia bất kì lúc nào. Tôi luôn mở rộng cửa đón chào ngài và cũng như những anh trai của ngài”. Ian đã gặp những người phụ nữ của Mather, những người phụ nữ với cặp mắt trống rỗng sẵn sàng chịu đựng khuynh hướng của Mather nếu như anh ta đưa đủ tiền cho họ.

Mather lấy một điều xì gà. “Như tôi nói, chúng tôi sẽ đến nhà hát Opera Covent Garden vào tối nay. Hãy đến gặp gỡ với vị hôn thê của tôi. Tôi rất quan tâm đến ý kiến của ngài. Mọi người đều biết ngài có một thị hiếu tinh tế với phụ nữ giống như với đồ sứ”. Anh ta cười thầm.

Ian không trả lời. Anh phải giải thoát chiếc bát này khỏi kẻ thô lỗ tầm thường này. “Một nghìn đồng guineas”.

“Ngài quả là một người đàn ông cứng rắn, Mackenzie”.

“Một nghìn đồng guineas, và tôi sẽ gặp ông ở nhà hát opera”.

“Ồ, được rồi, dấu cho ngài đang huỷ hoại tôi”.

Ông đang huỷ hoại chính mình. “Bà quả phụ của ông có một gia tài. Ông sẽ chiếm lấy nó”.

Mather cười lớn, khuôn mặt đẹp trai bừng sáng. Ian có thể nhìn thấy những người phụ nữ ở mọi lứa tuổi đỏ mặt bối rối hoặc những chiếc quạt tay run rẩy khi Mather mỉm cười. Mather rất giỏi sống hai mặt. “Thực sự, cô ấy cũng rất đáng yêu. Tôi là một người đàn ông may mắn”.

Mather rung chuông gọi quản gia và người hầu của Ian, Curry. Curry mang đến một hộp gỗ chứa đầy rơm, để Ian cẩn thận đặt chiếc bát rỗng vào đó.

Ian không thích phải đẩy lại cái đồ vật xinh đẹp này. Anh sờ vào nó lần cuối, anh cứ nhìn chăm chăm vào nó chỉ đến khi Curry phá vỡ sự tập trung bằng cách đặt nắp chiếc hộp.

Anh ngược lên thì thấy Mather đang ra lệnh cho quản gia rót rượu brandy. Ian nhận một ly và ngồi phía trước quyển séc mà Curry đã đặt trên bàn của Mather cho anh.

Ian đặt ly rượu sang bên cạnh và chấm cây viết vào lọ mực. Anh cúi người để viết và bắt gặp hình ảnh giọt mực đen treo lơ lửng trên ngòi bút thành một hình cầu tròn hoàn hảo. Anh nhìn chăm chăm vào giọt mực, có cái gì đó bên trong anh hát ngân nga trước sự hoàn hảo của khối cầu bằng mực, thứ chất lỏng dẻo dai long lanh dính trên đầu ngòi bút. Một hình cầu hoàn hảo, sáng lấp lánh và kì diệu.

Anh ước anh có thể mãi mãi chiêm ngưỡng sự hoàn hảo này, nhưng anh biết trong một giây thôi nó sẽ rơi ra khỏi cây bút và biến mất. Nếu như anh trai của anh, Mac, có thể vẽ thứ gì đó tinh tế, đẹp đẽ như thế, Ian sẽ trân trọng giữ gìn nó.

Anh không xác định anh đã ngồi bao lâu để nghiên cứu giọt mực cho đến khi anh nghe thấy tiếng Mather nói, “Mẹ kiếp, có phải anh ta thực sự bị điên hay không?”

Một giọt mực rơi xuống, rơi toé trên trang giấy, rồi kết thúc với tiếng giọt mực rơi. “Tôi sẽ viết sẵn cho ngài, được không, thưa ông chủ?”

Ian nhìn vào khuôn mặt giận dữ của người hầu nam của mình, một người Cockney trẻ đã dành cả tuổi thơ đi móc túi khắp các con phố London.

Ian gạt đầu và buông bút ra. Curry xoay quyển séc về phía mình và viết lên phiếu chi bằng chữ in hoa thật cẩn thận. Người hầu chấm đầu bút vào mực lần nữa và đặt nó trở lại vào tay Ian, giữ ngòi bút chúc xuống để Ian không thể nhìn thấy mực. Ian cần cù ký tên mình, cảm thấy sức nặng từ cái nhìn chăm chăm của Mather.

“Anh ta có thường như thế không?” Mather hỏi khi Ian ngẩng lên, để cho Curry thấm mực tờ giấy.

Gò má Curry trở nên ửng đỏ. “Không, thưa ngài”. Ian nâng cốc rượu và ngay lập tức uống hết chỗ rượu brandy, sau đó ôm lấy cái hộp. “Tôi sẽ gặp ông ở nhà hát”. Anh thậm chí còn không bắt tay anh ta khi ra về. Mather cứng người, nhưng vẫn gạt đầu chào Ian. Mather nhận thức sâu sắc thứ bậc trong xã hội, địa vị xã hội của Lord Ian Mackenzie, em trai Công tước Kilmorgan cao hơn hẳn anh.

Ở trong xe ngựa, Ian đặt chiếc hộp sang bên cạnh. Anh có thể cảm thấy chiếc bát ở bên trong, tròn trịa và hoàn hảo, lấp đầy khao khát của bản thân. “Tôi biết địa vị của tôi không thích hợp để nói ra”, Curry nói khi ngồi đối diện trong xe ngựa đang xóc nảy trên đường phố đầy mưa. “Nhưng người đàn ông này thực sự là một kẻ đáng khinh. Không đáng để cúi đầu cho ngài. Tại sao ngài lại quan hệ với hắn?” Ian vuốt ve chiếc hộp. “Tôi muốn vật này”. “Ngài đều có cách để có cái ngài muốn, mà không chút sơ suất, thưa ngài. Chúng ta thực sự sẽ gặp hắn ở nhà hát hay sao?” “Tôi sẽ ngồi trong khoang của Hart”. Ian bắn cái nhìn lên phía khuôn mặt ngây thơ non choẹt của Curry và nhìn tập trung đầy thận trọng lên những bức vách bằng nhung của chiếc xe ngựa. “Tìm hiểu mọi thứ về phu nhân Ackerley, bà quả phụ được đã hứa hôn với ngài Lyndon Mather. Nói cho tôi mọi tin tức anh có trong tối nay.

“Vâng thưa ngài. Tại sao chúng ta lại quá quan tâm đến vị hôn thê của tên khốn khiếp đó?”

Ian lại lướt nhẹ những ngón tay lên chiếc hộp. “Tôi muốn biết liệu cổ ấy là thứ đồ sứ tinh tế hay chỉ là đồ giả”. Curry chớp mắt. “Ngài quyết định thật đúng, thưa ngài. Tôi sẽ cho thấy tôi có thể đào xới được gì”.

Lyndon Mather hội tụ tất cả những gì là đẹp trai và quyến rũ, và tất cả mái đầu đều quay lại khi Beth Ackerley khoác tay anh ta bước đi trong nhà hát Opera Convent Garden.

Mather có một lý lịch trong sạch, một cơ thể gọn gàng và khỏe mạnh, với mái tóc vàng khiến các quý cô đều ao ước được lồng ngón tay vào đó. Cách cư xử của anh khá hoàn hảo, và quyến rũ mọi người anh gặp. Anh có một thu nhập cao, một ngôi nhà rộng lớn ở Park Lane, và anh được chào đón bởi những người có vị trí cao nhất trong giới thượng lưu. Một sự lựa chọn hoàn hảo ột quý bà với khối tài sản bất ngờ đang tìm kiếm người chồng thứ hai.

Thậm chí là một quý bà với khối tài sản bất ngờ đã chán cảnh cô đơn, Beth nghĩ khi cô bước vào khoang buồng xa xỉ của Mather với bà dì lớn tuổi của anh và người bầu bạn. Cô đã biết Mather trong vài năm, cô của anh và người chủ của cô là bạn thân của nhau. Anh không thực sự là quý ông thú vị nhất, nhưng Beth không cần sự thú vị. Không kịch tính, cô tự hứa với bản thân. Cuộc đời cô đã có đủ kịch tính.

Bây giờ Beth chỉ muốn sự thư thái; cô đã học được cách điều hành một ngôi nhà với nhiều người hầu, và cô có lẽ đã có cơ hội để có những đứa con mà cô ao ước. Cuộc hôn nhân đầu tiên cách đây chín năm của cô không có con, nhưng Thomas đáng thương qua đời chỉ một năm sau khi họ nói lời thề nguyện hôn nhân. Anh quá ốm yếu, thậm chí anh không thể nói lời chào tạm biệt. Vở opera bắt đầu ngay khi họ ổn định chỗ ngồi trong khoang của Sir Lyndon.

Người phụ trẻ trên sân khấu có một giọng nữ cao tuyệt vời và một cơ thể đồ sộ giúp phát âm thật chuẩn xác. Beth nhanh chóng chìm trong cảm xúc say mê với âm nhạc. Mather đã rời khỏi khoang ngay khi họ mới đến được mười phút, như mọi khi anh vẫn làm. Anh thích dành cả tối ở nhà hát để gặp những còn người quan trọng và được nhìn thấy đi cùng họ. Beth không quan tâm.

Cô dần dần quen với việc ngồi cùng những bà mệnh phụ lớn tuổi và thích ngồi đó hơn là nói chuyện những câu vô nghĩa với những quý bà lộng lẫy của tầng lớp thượng lưu.Ồ, bạn yêu quý, bạn có biết tin gì không? Quý bà Marmaduke có ba lớp đăng ten buộc trên váy thay vì chỉ có hai. Bạn có thể hình dung ra thứ gì thiếu thắm mỹ hơn thế không? Và đường may của nó còn bị lệch nữa chứ, bạn yêu quý, thực sự là bị lệch.

Những thông tin quan trọng kiểu như vậy.

Beth vừa tự quật vừa thưởng thức âm nhạc trong khi đi của Mather và người bạn cố gắng hiểu rõ cốt truyện của vở La Traviata. Beth nghĩ rằng họ chẳng nghĩ gì ngoài một chuyến đi chơi đến nhà hát, nhưng đối với một cô gái lớn lên tại East End (*), nó không còn là điều bình thường. Beth yêu âm nhạc, mặc dù cô nghĩ bản thân cô chỉ là một nhạc sĩ tầm thường. Dù sao, có thể nghe và thưởng thức người khác chơi nhạc đã là điều tuyệt vời.

(*) East End của Luân Đôn, còn được gọi đơn giản là East End, là khu vực của London, Anh, phía đông thành phố London Trung cổ có tường thành bao quanh và phía bắc của sông Thame. Mặc dù không được xác định bởi ranh giới chính thức được chấp nhận, sông Lea có thể được coi là một ranh giới khác. Việc sử dụng thuật ngữ với ý miệt thị bắt đầu vào cuối thế kỷ 19, khi sự mở rộng dân số của Luân Đôn đã dẫn đến tình trạng dân số quá đông trên khắp khu vực và sự tập trung của những người nghèo và người nhập cư. Các vấn đề trở nên trầm trọng hơn với việc xây dựng các bến tàu Katharine St (1827) và đường sắt trung tâm Luân Đôn Termini (1840-1875) dẫn đến phải giải phóng mặt bằng khu ổ chuột cũ và các xóm nhà lụp xụp, với nhiều người dân bị di dời chuyển đến East End. Trong suốt một thế kỷ, East End đã trở nên đồng nghĩa với nghèo đói, bệnh tật, tình trạng quá đông và tội phạm.

Mather thích đi đến nhà hát kịch, rạp opera và các chương trình hoà nhạc, do đó cuộc đời mới của Beth sẽ có thật nhiều âm nhạc.

Việc thưởng thức của cô bị gián đoạn vì sự trở lại ồn ào của Mather. “Em yêu quý”, anh nói rất to, “Anh giới thiệu với em một người bạn rất thân của anh, quý ngài Ian Mackenzie. Hãy đưa tay em ra cho ngài ấy, em yêu. Em biết không, anh trai của ngài đây là Công tước Kilmorgan”.

Beth nhìn qua Mather thì thấy một người đàn ông rất cao, người vừa bước vào khoang phía sau Mather và cả thế giới của cô như ngừng lại. Lord Ian là một người đàn ông to lớn với cơ thể có cơ bắp rắn chắc, bàn tay anh ta thật to lớn đi một đôi gang da dê vươn về phía cô. Vai anh ta thật rộng, với vòm ngực nở, và ánh sáng mờ ảo khiến mái tóc đen của anh chuyển thành sắc đỏ, nhưng ánh mắt của anh khiến Ian Mackenzie khác biệt với tất cả những người Beth đã từng gặp.

Đầu tiên cô nghĩ mắt anh ta màu nâu nhạt, nhưng khi Mather gần như đẩy anh ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Beth, cô nhìn rõ chúng có màu vàng. Không phải màu nâu lục nhạt, mà như màu hổ phách của rượu brandy, lấp lánh sắc vàng như ánh mặt trời nhảy múa bên trong. “Đây là phu nhân Ackerley của tôi”, Mather nói. “Ngài nghĩ thế nào? Tôi đã nói với ngài rằng cô ấy là người phụ nữ ưa nhìn nhất London”.

Lord Ian nhìn lướt qua khuôn mặt của Beth sau đó cái nhìn của anh tập trung vào một điểm đâu đó trong khoang. Anh vẫn giữ lấy tay cô, cái nắm tay của anh mạnh mẽ, sức ép của nó lên ngón tay cô giống như sự nhúc nhích đến ngưỡng ngừng.

Anh ta thật bất lịch sự khi không trả lời Mather, Beth nghĩ. Thậm chí nếu Lord Ian không đặt tay lên ngực và tuyên bố Beth là người phụ nữ xinh đẹp nhất từ thời Elaine của Camelot (*), thì ít nhất anh ta nên lịch sự trả lời.

(*) nữ hoàng xứ Camelot.

Thay vào đó, anh ngồi đó yên lặng đến lạnh lùng. Anh vẫn cầm tay của Beth, và ngón cái lần theo hoa văn của đường may phía trên găng tay của cô. Ngón cái di chuyển hết lần này đến lần khác, nóng bỏng qua lớp vải mỏng, sức ép như dồn hơi nóng qua các ngón tay của cô. “Nếu anh ấy nói tôi là người phụ nữ xinh đẹp nhất London, tôi sợ rằng ngài đang bị làm thất vọng”, Beth nói nhanh. “Tôi xin lỗi nếu anh ấy tạo ấn tượng sai cho ngài”.

Lord Ian nhìn lướt qua cô, khuôn mặt anh hơi nhăn lại, mặc dù anh chẳng hiểu điều cô đang nói. “Đừng dồn ép người phụ nữ đáng thương này, Mackenzie”, Mather nói vui vẻ. “Cô ấy rất mỏng manh, giống như chiếc bát thời Minh của ngài”. “Ồ, ngài quan tâm đến đồ sứ hay sao, thưa ngài?” Beth túm lấy đề tài này để nói chuyện. “Sir Lyndon đã cho tôi xem bộ sưu tập của anh ấy”.

“Mackenzie là một trong những người lão luyện bậc nhất”, Mather nói với một chút ghen tị.

“Thật sao?” Beth hỏi.

Lord Ian lại liếc nhìn cô. “Đúng vậy”. Anh ngồi không gần cô bằng Mather, nhưng nhận thức về anh như gào thét trong cô. Cô có thể cảm thấy đầu gối rắn chắc của anh qua những lớp váy, áp lực mạnh mẽ của ngón cái của anh lên tay cô, sức nặng trong cái nhìn chăm chăm của anh ta lên Mather.

Phụ nữ sẽ không thấy dễ chịu với người đàn ông này, cô rùng mình nghĩ. Vì nó sẽ rất kịch tính. Cô cảm nhận điều này nhờ sự chuyển động không ngừng bên trong cơ thể anh, bàn tay to lớn ấm áp của anh bao lấy tay cô, đôi mắt anh không hoàn toàn chạm mắt cô. Cô có nên thương xót cho người phụ nữ mà đôi mắt này nhìn trúng? Hoặc ghen tị với cô ấy?

Cái lưỡi của Beth lơ lửng lên tiếng. “Sir Lyndon rất yêu thích những đồ này. Khi tôi sờ vào một đồ vật mà hoàng đế đã cầm cách đây hàng trăm năm, tôi cảm thấy... Tôi không chắc lắm. Như có sự kết nối của không gian, thời gian với hoàng đế, tôi nghĩ. Thực sự đó là một vinh dự”.

Những tia sáng màu vàng lấp lánh phát ra khi Ian nhìn cô trong khoảnh khắc. “Cô phải đến xem bộ sưu tập của tôi”. Giọng điệu anh hơi mang âm điệu Scots, giọng thấp trầm, thô ráp và chậm rãi.

“Thật tuyệt vời, ông bạn già”, Mather nói. “Tôi sẽ tới xem khi chúng tôi có thời gian”.

Mather nâng chiếc kính xem nhạc kịch để nghiên cứu cô ca sĩ giọng nữ cao hát đầy cảm xúc và cái nhìn của Lord Ian chuyển về phía anh ta. Biểu hiện ghê tởm và chán ghét mãnh liệt không chút che giấu của Lord Ian làm Beth giật mình. Trước khi cô có thể nói, Lord Ian đã nghiêng người về phía cô. Cơ thể nóng rực của anh chạm vào cô như một cơn sóng đột ngột, mang đến mùi hương của xà phòng cạo râu và mùi đàn ông. Cô đã quên mùi đàn ông có thể đậm đặc đến thế. Mather luôn luôn xức nước hoa lên khắp người.

“Hãy đọc khi anh ta không nhìn thấy”.

Hơi thở của Lord Ian lướt qua tai Beth, sưởi ấm sâu tận tâm can - nơi không được chạm trong chín năm dài vừa qua. Những ngón tay của anh trượt vào bên trong phần găng tay hở ra phía khuỷu tay cô, và cô cảm thấy một tờ giấy được gấp lại nhét dưới cánh tay trần của cô. Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt vàng của Lord Ian đang quá sát đôi mắt cô, nhìn thấy đôi đồng tử mở rộng của anh trước khi anh nhìn ra chỗ khác. Anh đứng dậy, khuôn mặt phẳng lặng và vô cảm. Không nhận ra điều gì, Mather quay về phía Ian bình luận về cô ca sĩ.

Lord Ian đột nhiên đứng lên. Áp lực ấm áp trên tay cô mất đi, và cô nhận ra anh đã cầm tay cô suốt thời gian qua. “Định đi sao, anh bạn già?” Mather ngạc nhiên hỏi.

“Anh trai tôi đang đợi”.

Mắt Mather sáng lấp lánh. “Ngài công tước?”

“Anh trai tôi Cameron và con trai”.

“Oh”. Mather trông thật thất vọng, nhưng anh ta đứng lên và nhắc lại lời hứa sẽ đưa Beth tới xem bộ sưu tập của Ian. Không thêm nói lời chào tạm biệt, Ian di chuyển qua hàng ghế trống và ra khỏi khoang. Beth nhìn chăm chăm, không rời bờ lưng của Lord Ian cho đến khi cánh cửa đóng lại phía sau anh. Cô nhận thức rất rõ tờ giấy được gấp phía trong cánh tay cô và những giọt mồ hôi bên dưới chúng. Mather ngồi xuống cạnh Beth và thở mạnh ra.

“Em yêu quý, kẻ lập dị đó đi rồi”.

Beth nắm chặt tay vào chiếc váy màu xám bằng lụa bóng, bàn tay cô lạnh ngắt khi không có sự bao phủ của Lord Ian. “Một người lập dị ư?” “Điên cuồng đồ đại. Một gã đáng thương sống trong một trại tâm thần của tư nhân trong phần lớn cuộc đời và hẳn ta đã được tự do chỉ bởi vì anh trai hẳn là công tước và đưa hẳn ra khỏi đó. Nhưng đừng lo lắng”. Mather cầm tay Beth. “Em sẽ không phải gặp anh ta khi không có mặt anh. Toàn bộ gia đình này rất tai tiếng. Đừng bao giờ nói chuyện với bất kì ai trong số họ mà không có anh, em yêu, đồng ý chứ?”

Beth thì thầm điều gì đó không tin tưởng. Bởi vì bà Barrington lớn tuổi thích những câu chuyện ngồi lê đôi mách về giới quý tộc, nên cô đã từng nghe kể về gia đình Mackenzie, tước hiệu Công tước Kilmorgan là

được cha truyền con nối. Nhà Mackenzie nổi bật trên nhiều trang báo gây xôn xao dư luận mà Beth phải đã đọc cho bà Barrinton trong những đêm mưa.

Đối với cô, Lord Ian dường như không phải là người điên mặc dù anh chắc chắn không giống bất kì người đàn ông nào cô đã từng gặp. Bàn tay của Mather trong tay cô chỉ cảm thấy ẻo lả và lạnh lẽo, trong khi áp lực mạnh mẽ của bàn tay Lord Ian lại làm cô nóng bừng theo cách cô đã không còn cảm nhận trong một thời gian dài. Cô đã quên mất sự thân mật cô cảm thấy với Thomas, những đêm dài ấm áp trên giường với anh. Cô biết cô sẽ phải chia sẻ chiếc giường với Mather, nhưng suy nghĩ đó chưa bao giờ khuấy động cô. Cô cho rằng điều cô có với Thomas là đặc biệt và đầy lôi cuốn, và cô không mong chờ cảm giác đó với người đàn ông nào khác. Nhưng tại sao hơi thở của cô lại dồn dập khi lời thì thầm du dương của Lord Ian chạm vào tai cô, tại sao tim cô đập nhanh hơn khi anh di chuyển ngón cái lên mu bàn tay cô? Không. Lord Ian đầy những rủi ro, Mather, là sự an toàn. Cô sẽ chọn sự an toàn. Cô phải làm vậy.

Mather chỉ ở lại đó trong năm phút rồi đứng lên. “Anh phải tỏ lòng kính trọng tới ngài Beresford và phu nhân. Em sẽ không phiền, phải không, em yêu?”

“Tất nhiên là không rồi”, Beth trả lời một cách máy móc.

“Em là kho báu của anh, em yêu. Anh luôn nói với quý bà Barrington yêu quý rằng em luôn ngọt ngào và lịch sự”. Mather hôn lên tay Beth, sau đó rời khỏi khoang.

Giọng nữ cao bắt đầu một đoạn aria(*), những nốt nhạc lấp đầy không gian của nhà hát opera. Đằng sau cô, di của Mather và người bầu bạn đang lấp lo sau những chiếc quạt, thì thảo nói chuyện. Beth luồn ngón tay xuống dưới mép của chiếc ghế tay dài và kéo mảnh giấy ra. Cô xoay lưng đối diện với hai quý bà lớn tuổi và nhẹ nhàng mở tờ giấy. Phu nhân Ackerley, bức thư được bắt đầu bằng nét chữ viết tay cẩn thận và rõ ràng.

Tôi mạo muội cảnh báo bà về tính cách thật sự của Sir Lyndon Mather, người mà anh trai tôi, Công tước Kilmorgan biết rất rõ. Tôi muốn nói với bà rằng Mather có một ngôi nhà ngay ở Strand gần Temple Bar, nơi ông ta gặp một vài phụ nữ cùng một lúc để thỏa mãn bản thân. Ông ta gọi họ là “Những cô gái ngọt ngào” và cầu xin họ đối xử với ông ta như nô lệ của họ. Họ không thực sự là gái điếm cao cấp nhưng những người phụ nữ này cần tiền nên sẵn sàng phục vụ ông ta. Tôi có danh sách của năm phụ nữ ông ta thường xuyên gặp gỡ, bà có muốn đặt câu hỏi với họ hay không, hoặc tôi có thể sắp xếp cho bà nói chuyện với ngài Công tước.

Tôi vẫn luôn ở đây khi bà cần,

Trân trọng,

Ian Mackenzie

(*) An aria - theo tiếng Ý là không khí, số nhiều: Arie hoặc aria

thường được dùng phổ biến - trong âm nhạc là bất kì giai điệu diễn cảm, thông thường, nhưng không phải luôn luôn được một ca sĩ biểu diễn. Thuật ngữ này được sử dụng hầu như chỉ để mô tả một trích đoạn độc lập ột giọng ca thường kết hợp với dàn nhạc đệm.

Cô ca sĩ giọng nữ ở rộng hai cánh tay, cất lên nốt nhạc cuối cùng của khúc nhạc ở một tông nhạc ngày càng cao đầy hoang dã cho đến khi chìm trong tiếng vỗ tay vỗ oà.

Beth nhìn chăm chăm vào bức thư, tiếng ồn trong nhà hát opera như ngạt thở. Những từ ngữ trong tờ giấy vẫn không thay đổi, vẫn là những dòng mực đen nhứt nhối trên nền giấy trắng tinh.

Hơi thở của cô cũng đã quay trở lại trong lồng ngực, buốt nhói và cay nồng. Cô liếc nhanh về phía di của Mather nhưng người phụ nữ lớn tuổi này và người bạn còn đang vỗ tay và hét lớn, “Hoan hô! Hoan hô!”

Beth đứng lên, nhét mảnh giấy trở lại găng tay. Căn phòng nhỏ với những chiếc ghế bọc đệm và bàn trà như đang nghiêng ngả khi cô lần tìm đường đi ra cửa.

Đi của Mather nhìn chăm chú cô đầy ngạc nhiên. “Cháu ổn chứ, cháu yêu quý?”

“Cháu chỉ cần chút không khí thôi. Ở đây ngọt ngat quá”.

Đi của Mather bắt đầu đi tìm gì đó trong đồng hồ của mình. “Cháu có cần muối gừng không? Alice, hãy giúp tôi”. “Không, không cần đâu ạ”. Beth mở cửa và vội vã ra ngoài trước khi đi Mather bắt đầu sai bảo người bạn đồng hành. “Cháu sẽ ổn ngay thôi”.

Hành lang bên ngoài vắng người, cảm ơn Chúa. Ca sĩ có giọng nữ cao là một người nổi tiếng và đa số khán giả đang ngồi yên trên ghế, say sưa xem cô biểu diễn. Beth đi vội vàng dọc theo hành lang, nghe tiếng cô ca sĩ bắt đầu hát tiếp. Tầm nhìn của cô mờ đặc, và tờ giấy dưới găng tay như bóng rập trong cánh tay.

Lord Ian có ý gì khi viết cho cô những điều như vậy trong bức thư? Anh ta là một người kì cục, Mather đã nói như vậy – đó chẳng phải là lời giải thích hay sao? Nhưng nếu như những lời buộc tội trong bức thư giống như tiếng gào thét của một người điên, tại sao Lord Ian lại đề cập đến việc sắp xếp cho Beth gặp anh trai anh ta? Công tước Kilmorgan là người đàn ông giàu có và đầy quyền lực tại nước Anh - anh ta là Công tước Kilmorgan thuộc giới quý tộc Scotland, khi quay lại những năm 1300 – hay khoảng đó, và cha ông của họ đã được chính Nữ hoàng Anh phong tước Công tước Kilmorgan thuộc giới quý tộc Anh.

Tại sao một người đàn ông cao quý như thế lại quan tâm đến những người tầm thường như Beth Ackerley và Lyndon Mather? Chắc chắn một điều là cả cô và Mather còn lâu mới xứng đáng nhận được sự chú ý của một công tước.

Không, bức thư này quá kì lạ. Nó chắc chắn là dối trá, bịa đặt. Và thêm nữa... Beth nghĩ đến những lần cô bắt gặp Mather đang nhìn cô như thể anh ấy đã làm một điều thông minh.

Lớn lên ở vùng East End, có một người cha như cô đã có, đã cho Beth có khả năng nhận ra một người lừa đảo một cách tự tin chỉ trong vòng mười bước chân. Đã có những dấu hiệu về Sir Lyndon Mather, và cô dường như chọn bỏ qua chúng?

Nhưng, không thể, điều này không thể là sự thật. Cô đã biết về Mather rất rõ khi cô còn là người bầu bạn của bà Barrington lớn tuổi. Cô và bà Barrington đã đi cùng Mather trong xe ngựa của anh, đến thăm anh và đi của mình tại ngôi nhà của anh tại Park Lane, đã được anh hộ tống đến các buổi hoà nhạc. Anh chưa bao giờ cử xử với Beth bằng hành động nào ngoài sự lịch sự do cô là người bạn của một quý bà cao tuổi giàu có, và sau cái chết của bà Barrington, anh đã cầu hôn với Beth.

Chỉ sau khi mình thừa kế tài sản của bà Barrington, một giọng nói hoài nghi như nhắc nhở cô. Lord Ian ngụ ý điều gì với từ “những cô gái ngọt ngào”? Ông ta cầu xin họ đối xử với ông ta như nô lệ.

Khung áo nịt của Beth quá là thích hợp, cô thực sự muốn ngưng thở. Những đốm đen loang loáng trước mắt cô, và cô đặt một tay lên dụi mắt lấy bình tĩnh. Một cử động mạnh mẽ túm chặt lấy khuỷu tay cô. “Hãy cẩn thận”, một giọng nói của vùng Scotland thoảng bên tai cô. “Vào đây với tôi”.

Hết chương 1

2. Jennifer Ashley - Chương 2

Chương 2

Trước khi Beth có thể thốt ra lời từ chối, Lord Ian đã đẩy cô đi dọc hành lang, nửa nâng, nửa kéo cô. Anh giật mạnh tấm màn nhưng che phía cửa và gần như đẩy cô vào trong. Beth thấy mình đang ở trong một khoang khác, lớn hơn, với thảm dày và ngập đầy khói xì-gà. Cô bật ho. “Tôi cần uống nước”.

Lord Ian đẩy cô ngồi vào trong chiếc ghế bành. Chiếc ghế chào đón cô bằng lòng ghế sâu bọc đầy vải nhung. Cô cầm chặt lấy chiếc ly pha lê mát lạnh khi anh ấn nó vào tay cô và uống một ngụm lớn. Cô thở hắt ra khi uống phải rượu whiskey thay vì nước trắng, và thứ chất lỏng như thiêu đốt tạo thành một vệt cay nồng xuống tận dạ dày cô, khi đó thị lực bắt đầu trở lại rõ ràng.

Ngay khi cô có thể nhìn lại được, Beth nhận ra rằng cô đang ngồi trong một khoang nhìn trực tiếp xuống sân khấu phía dưới. Với vị trí tuyệt vời này, cô đoán nó phải là khoang của Công tước Kilmorgan. Nó thực sự rất sang trọng, với đồ nội thất rất tiện nghi, ánh đèn nhẹ, và những chiếc bàn được đánh bóng loáng. Nhưng ngoài cô và Lord Ian, khoang này không còn ai khác.

Ian lấy lại chiếc ly và bản thân tự ngồi vào chiếc ghế ngay bên cạnh đó trong một khoảng cách quá gần. Anh đưa chiếc ly lên môi nơi Beth vừa uống và uống nốt phần còn lại. Có một giọt rượu còn nấn ná sót lại bên bờ môi dưới của anh, và đột nhiên Beth muốn liếm sạch nó.

Để kéo tâm trí của mình ra khỏi loại suy nghĩ đó, cô kéo tờ giấy ra khỏi găng tay. “Ngài có ý gì trong cái này, thưa ngài?” Ian thậm chí không nhìn lại lá thư. “Chính xác như điều nó viết”.

“Đây là những lời buộc tội - rất nghiêm trọng - và thực sự đáng buồn”. Biểu hiện của Ian như nói rõ anh chẳng thèm quan tâm chúng nghiêm trọng hay đau buồn thế nào. “Mather là một kẻ đê tiện, và cô nên bỏ hắn đi”.

Beth vò nát bức thư trong tay và cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ. Điều này không hề dễ dàng khi Ian Mackenzie ngồi chỉ cách cô có nửa bước chân. Sự có mặt đầy uy quyền của anh khiến cô như ngã khỏi ghế. Mỗi lần cô hít thở, cô lại nuốt vào vị rượu whiskey, mùi xì-gà và mùi vị đàn ông đậm đặc cô đã lâu không biết.

“Tôi nghe nói những nhà sưu tập hay điên cuồng ghen tỵ với những người khác”, cô nói.

“Mather không phải là nhà sưu tập”.

“Anh ấy không phải ư? Tôi đã xem đồ sứ của anh ấy. Anh ấy cất giữ chúng cẩn thận trong một căn phòng đặc biệt, và thậm chí còn không để người hầu vào dọn dẹp”.

“Bộ sưu tập của hắn vô giá trị. Hắn không thể nói được sự khác biệt giữa đồ thật và đồ giả”.

Cái nhìn của Ian lang thang trên người cô, vừa ấm áp vừa mờ ám như sự đụng chạm của anh.

Cô ngọ ngoậy không thoải mái.

“Thưa ngài, tôi đã đính hôn với Sir London được ba tháng, và không người quen nào của anh ấy từng nhắc đến bất kì tư cách đạo đức khác thường”.

“Mather giấu kín thói trụy lạc của hắn ta”. “Nhưng không giấu được ngài, không phải sao? Tại sao ngài lại được có đặc quyền biết những thông tin này?”

“Hắn nghĩ nó sẽ gây ấn tượng với anh trai tôi”.

“Vì Chúa, tại sao những điều như thế lại ấn tượng với ngài Công tước?”

Ian nhún vai, cánh tay anh chạm nhẹ vào tay của Beth. Anh ngồi quá gần, nhưng Beth không thể khiến bản thân đứng lên và chuyển sang ngồi ghế bên cạnh.

“Có phải ngài đã chuẩn bị trước những lá thư này trong trường hợp chúng cần đến?” cô hỏi.

Cái nhìn của anh ngay lập tức chuyển về hướng cô, sau đó lại quay ra chỗ khác, như thể anh muốn tập trung nhìn cô nhưng không thể. “Tôi đã viết nó trước khi tôi đến đây, trong trường hợp tôi gặp được cô và nghĩ rằng cô xứng đáng được cứu giúp”.

“Tôi có nên hãnh diện về điều này không?”

“Mather là một thằng ngốc mù quáng và chỉ nhìn thấy của cải của cô”. Đó chính xác giống như giọng nói nhỏ vang lên trong đầu cô lúc này. “Mather không cần tài sản của tôi”, cô phản đối. “Anh ấy có tiền của riêng mình. Anh ấy có nhà ở Park Lane, một điền trang lớn ở Suffolk, và nhiều thứ nữa”.

“Hắn đang ngập trong nợ nần. Đó là lý do tại sao hắn bán chiếc bát cho tôi”.

Cô không biết về chiếc bát, nhưng sự nhục nhã như bùng cháy trong dạ dày của cô cùng với rượu whiskey. Sau cái chết của bà Barrington, cô đã rất cẩn thận khi có quá nhiều lời đề nghị lao đến liên tục và nhanh chóng – cô thích thú cười to rằng một quả phụ trẻ tuổi người vừa thừa hưởng một gia tài lớn cần phải tìm một người chồng, như trích dẫn lời của Jane Austen(*).

(*)Jane Austen (16/12/1775 - 18/7/1817) nữ văn sĩ người Anh, tác giả của những tác phẩm nổi tiếng như *Sense and Sensibility*, *Pride and Prejudice*, *Mansfield Park*, *Emma*, *Northanger Abbey*, và *Persuasion*.

“Tôi không phải là kẻ ngu ngốc, thưa ngài. Tôi biết sự hấp dẫn của tôi chủ yếu là từ số tiền tôi được thừa hưởng”. Đôi mắt anh ám áp với màu vàng giống màu rượu whiskey.

“Không, không phải như thế”.

Cụm từ đơn giản đó như làm cô vui vẻ hơn một chút. “Nếu như bức thư này là thật, thì tôi đang ở vị trí bấp bênh”.

“Tại sao? Cô giàu có. Cô có thể làm bất kì điều gì cô muốn”. Beth im lặng. Thế giới của cô đã đảo lộn hoàn toàn vào ngày bà Barrington qua đời và vì bà Barrington không còn ai thân thích, bà để lại cho cô ngôi nhà ở Belgrave Square, tài sản, người hầu, và tất cả đồ đạc giá trị cho Beth. Số tiền đó đủ cho Beth làm điều cô muốn. Giàu có đồng nghĩa với tự do. Beth chưa bao giờ có tự do trong cuộc đời, và cô cho rằng lý do cô chấp nhận lời cầu hôn của Mather là vì anh ta và di của mình có thể giúp cô tiến vào thế giới của tầng lớp thượng lưu London ở một vị trí khác cao hơn là một người làm công. Cô đã bị nô dịch quá lâu rồi.

Bốn phận của một người phụ nữ đã kết hôn là làm nể trước những sai trái trong công việc của chồng. Thomas nói đó là điều nhằm nhí, những quy tắc đó được tạo dựng bởi các quý ông để họ có thể làm những điều họ muốn. Nhưng dù sao, Thomas là người đàn ông tốt. Dù trí tưởng tượng có lớn đến mức nào, người đàn ông đang ngồi cạnh cô không thể gọi là tốt. Anh ta và anh em của mình có nhiều tai tiếng khủng khiếp. Thậm chí Beth, dưới sự che chở dưới bà Barrington trong chín năm qua, cũng biết điều đó. Có nhiều lời đồn thổi về những phi vụ bẩn thỉu và những câu chuyện về sự chia tay tai tiếng giữa Lord Mac Mackenzie với vợ mình, tiểu thư Isabella. Những tin đồn này đã cách đây năm năm khi nhà Mackenzie dính líu đến cái chết của một cô gái điểm cao cấp, nhưng Beth không nhớ rõ chi tiết. Vụ việc thu hút sự chú ý của cả Scotland Yard, và toàn bộ bốn anh em đã phải rời khỏi đất nước một thời gian.

Không, nhà Mackenzie không thể có nghĩa là những người đàn ông “tốt”. Vậy thì tại sao một người đàn ông như Lord Mackenzie lại quan tâm cảnh báo một kẻ vô danh như Beth Ackerley về việc cô sắp cưới một kẻ ngoại tình?

“Dù sao cô có thể cưới tôi”, Lord Ian đột ngột nói.

Beth chớp chớp mắt. “Xin ông nhắc lại cho?”

“Tôi nói, cô có thể cưới tôi. Tôi không quan tâm cái quái gì đến tài sản của cô”.

“Thưa ngài, tại sao ngài lại đề nghị cưới tôi khi ngài có rất nhiều sự lựa chọn?”

“Bởi vì cô có một đôi mắt đẹp”.

“Làm sao ngài biết? thậm chí ngài chưa lần nào nhìn vào nó”.

“Tôi biết”

Hơi thở của cô nhói đau, và cô không biết nên cười hay nên khóc. “Ngài có thường xuyên làm điều này hay không? Cảnh báo một cô gái trẻ về vị hôn phu của mình, sau đó quay sang đề nghị cưới chính cô ấy? Hiển nhiên thủ đoạn này không có hiệu quả, hoặc ngài đã phải có rất nhiều bà vợ bám lấy chân ngài”.

Ian khẽ quay đi, anh đưa tay xoa xoa thái dương, nhưng thể anh vừa bị một cơn đau đầu. Anh ta là một người điên, cô tự nhắc bản thân. Hoặc ít nhất anh ta lớn lên trong một trại tâm thần. Vậy tại sao cô lại không thấy sợ hãi khi ngồi đây một mình với anh, khi mà không ai trên thế giới biết cô đang ở đâu?

Có lẽ bởi vì tại nơi làm tù thiện của Thomas ở East End, cô đã từng nhìn thấy những người bị mất trí, bị gia đình giam giữ vì họ không thể kiểm soát được bản thân. Họ thực sự là những linh hồn khốn khổ, một

vài người trong số bọn bị trói trên giường. Lord Ian đã từng là một linh hồn khốn khổ trong một thời gian dài.

Cô hắng giọng. “Ngài thật là tốt bụng, thưa ngài”.

Bàn tay Ian nắm chặt lại trên thành ghế.

“Nếu tôi cưới cô, Mather không thể chạm vào cô”.

“Nếu tôi cưới ngài, đó sẽ là vụ tai tiếng thế kỷ”.

“Cô sẽ sống sót”.

Beth nhìn chăm chăm vào cô ca sĩ giọng nữ cao trên sân khấu, đột nhiên nhớ ra câu chuyện ngồi lê đôi mách mô tả quý bà ngực bự là nhân tình của Lord Cameron Mackenzie, một người anh khác của Ian. “Nếu bất kì ai nhìn thấy tôi biến mất ở trong này với ngài, danh tiếng của tôi sẽ bị huỷ hoại”.

“Khi đó cô sẽ chẳng có gì để mất”.

Beth nên đứng ngay dậy và trông thật giận dữ, ưỡn thẳng người như bà Barrington đã hướng dẫn cô, rồi bỏ ra ngoài. Bà Barrington kể rằng bà đã tát rất nhiều người muốn cầu hôn ở thời của bà, mặc dù Beth cho rằng không nên làm thế. Dầu vậy, cô không thể tưởng tượng liệu Lord Ian có bị bối rối nếu cô tát anh hay không.

“Nếu tôi nói có, ngài sẽ làm gì?” Cô thực sự tò mò nên hỏi lại. “Giả vờ lãng tránh và chối bỏ những lời đã nói đúng không?”

“Tôi sẽ tìm một giám mục, lấy giấy phép của ông ta, và buộc ông ấy làm đám cưới cho chúng ta vào tối nay”.

Cô mở tròn mắt giả vờ kinh hoàng. “Sao cơ? Không có váy cưới, không có phù dâu? Còn hoa cưới thì sao?” “Trước đây cô đã từng cưới một lần”.

“Do vậy chẳng phải càng nên đáp ứng yêu cầu của tôi về váy cưới trắng và những dây hoa huệ tây hay sao? Tôi phải nhắc nhở ngài rằng những quý cô đặc biệt chú ý đến đám cưới của mình, thưa ngài. Ngài nên biết điều này trong trường hợp ngài quyết định cầu hôn với một quý cô khác trong nửa giờ tiếp theo”. Những ngón tay mạnh mẽ Ian nắm chặt bàn tay cô. “Tôi đang hỏi em. Có hay không?”

“Ngài không biết bất kì điều gì về tôi. Tôi có thể có một quá khứ xấu xa”.

“Tôi biết mọi thứ về em”. Cái nhìn của anh chợt xa xăm, và bàn tay anh nắm tay cô chặt hơn. “Tên thời con gái của em là Villiers. Cha em là một người Pháp đến nước Anh ba mươi năm trước. Mẹ em là con gái của một địa chủ người Anh và ông ấy đã tuyệt giao với bà sau khi bà cưới cha em. Cha em chết trong nghèo túng và để em trong cảnh bần cùng. Em và mẹ bị buộc phải vào trại tể bần khi em mười tuổi”. Beth lắng nghe đầy ngạc nhiên. Cô không giữ bí mật quá khứ của mình với bà Barrington hoặc Thomas, nhưng được nghe lại từ miệng của một quý ngài cao quý như Ian Mackenzie thì thật khó chịu.

“Vì Chúa, đây đâu phải là sự thật được nhiều người biết đến?”

“Tôi đã ra lệnh cho Curry tìm hiểu về em. Mẹ em chết khi em mười lăm. Em thậm chí đã được nhận làm giáo viên trong trại tể bần. Đến năm mười chín tuổi, một giáo xứ mới đến phụ trách trại tể bần, Thomas Ackerley, gặp và cưới em. Anh ta chết chỉ một năm sau. Bà Barrington ở Belgrave Square đã thuê em làm người bầu bạn”. Beth nhắm mắt lại khi vỡ kịch của cuộc đời cô mở dần ra chỉ bằng vài câu ngắn gọn. “Curry là thám tử của Scotland Yard(*)?”

“Anh ta là người hầu của tôi”.

(*) Scotland Yard: Cảnh sát Anh.

“Ồ, tất nhiên. Một người hầu”. Cô quạt cật lực. “Anh ta chăm sóc quần áo cho ngài, cạo râu và điều tra quá khứ của những phụ nữ trẻ ít người biết đến. Có lẽ ngài nên cảnh báo Sir Lyndon về tôi thay vì đi đường vòng như thế”.

“Tôi muốn tìm hiểu liệu em là thật hay giả”.

Cô không hình dung được điều đó có nghĩa là gì. “Vậy thì ngài đã có câu trả lời. Tôi chắc chắn không phải là kim cương thô. Tôi giống với viên đá cuội hơn thậm chí còn chưa được đánh bóng dù chỉ một chút”.

Ian chạm vào một lọn tóc đang xoa trên trán cô

“Em là thật”.

Sự đụng chạm khiến tim cô đập mạnh và sức nóng như lan toả khắp cơ thể. Anh ngồi quá gần, ngón tay anh quá ấm qua lớp găng tay. Thật là dễ dàng nếu cô nghiêng đầu ra sau và hôn anh.

“Ngài cao quý hơn tôi rất nhiều, thưa ngài. Nếu tôi cưới ngài, điều này sẽ không môn đăng hộ đối và không bao giờ được tha thứ”. “Cha em là một tử tước”.

“Ồ, quả thật tôi đã quên về ông ấy, người cha thân yêu của tôi”. Beth biết chính xác lời tuyên bố ông là một tử tước thật đến mức nào, và chính xác ông đã đóng kịch ra sao.

Lord Ian kẹp một lọn tóc quăn giữa hai ngón tay và duỗi thẳng chúng. Anh thả nó ra, đôi mắt anh sáng lấp lánh khi nó nảy trở lại trán cô. Anh lại kéo lọn tóc duỗi ra lần nữa, chăm chú ngắm nó bật trở lại, và lại lần nữa. Sự tập trung của anh làm cô bối rối, sự gần gũi với cơ thể anh còn làm cô căng thẳng hơn. Cùng lúc đó cơ thể phóng đảng của cô như muốn đáp lại.

“Ngài sẽ làm chúng duỗi ra hết”, cô nói. “Người hầu gái của tôi sẽ thất vọng lắm đấy”.

Ian chớp mắt, sau đó đặt tay lại trên thành ghế một cách miễn cưỡng.

“Em có yêu chồng em không?”

Cuộc gặp gỡ kì lạ này với Lord Ian giống như điều gì đó để cô đem ra cười thỏa thích với Thomas. Nhưng Thomas đã đi xa nhiều năm và cô chỉ còn lại một mình.

“Bằng cả trái tim”.

“Tôi không mong tình yêu của em. Tôi không thể yêu lại em”. Beth gấp gấp quạt lên khuôn mặt nóng bừng của mình, trái tim đập điên cuồng.

“Thưa ngài, đối với một người phụ nữ, sẽ chẳng tự hào gì khi nghe một người đàn ông nói anh ta sẽ không yêu cô ấy. Cô ấy thích được tin rằng cô ấy sẽ là trung tâm của mọi sự quan tâm chú ý của anh ta”.

Mather đã từng nói anh là người sống tận tâm. Bức thư nhàu nát như thiêu đốt cô lần nữa.

“Không phải là sẽ không. Tôi không thể yêu em”.

“Xin ngài có thể nói lại?” Cô đang sử dụng cụm từ này quá nhiều lần trong tối nay.

“Tôi không có khả năng yêu. Tôi không thể trao nó cho em”. Beth tự hỏi điều gì có thể đau đớn hơn thế, bản thân những từ ngữ đó hay tông giọng đều đều cùng với cái cách anh thể hiện. “Có lẽ ngài đơn giản chưa tìm đúng người phụ nữ của mình, thưa ngài. Mọi người đều sẽ yêu dù sớm hay muộn”. “Tôi có thể khiến phụ nữ yêu, nhưng không bao giờ yêu họ”. Mặt Beth nóng bừng. “Ngài thật vô lý, thưa ngài. Nếu ngài không quan tâm đến tài sản của tôi hoặc liệu tôi có yêu ngài, tại sao giữa bao nhiêu người ngài lại muốn cưới tôi?”

Ian không thể ngăn bản thân vươn tay kéo lọn tóc lần nữa. “Bởi vì tôi muốn lên giường với em”.

Vào lúc này, Beth biết rằng cô chưa từng là một quý cô đích thực và tương lai về sau cũng không phải. Một quý cô đích thực sẽ phải ngắt xỉu và ngã ra khỏi ghế hoặc la hét trong nhà hát opera.

Thay vào đó, Beth thích thú nghiêng về phía sự vuốt ve của Ian. “Ngài ư?” Bàn tay anh làm duỗi những lọn tóc khác, làm cho công sức của cô hầu trở nên vô nghĩa. “Em là một người vợ đứng đắn của một giáo chức, là người của hôn nhân. Nếu không thì tôi đã đề nghị một mối quan hệ nam nữ bất chính”. Beth cương lại

mong muốn được cọ mặt lên chiếc găng tay của anh. “Liệu tôi có hiểu đúng hay không? Ngài muốn tôi lên giường ngài, nhưng bởi vì tôi từng là một phụ nữ có chồng đứng đắn, ngài phải cưới tôi để có tôi trên đó?”

“Đúng vậy”.

Cô cười phá lên không ngừng. “Lord Ian thân mến của tôi, ngài không nghĩ điều này thật cực đoan hay sao? Ngài muốn tôi lên giường ngài có một lần, mà ngài phải cưới tôi”.

“Tôi dự định lên giường với em nhiều hơn một lần”.

Cái cách anh nói về chuyện này nghe thật hợp lý. Giọng nói thâm trầm như trượt qua mỗi giác quan của cô, quyến rũ cô, phát hiện người đàn bà đầy đam mê trong cô, khám phá ra việc cô thích được chạm vào cơ thể đàn ông và được họ đáp lại nhiều biết bao nhiêu. Các quý cô không thường yêu thích quan hệ hôn nhân, giống như cô đã được nói thế. Thomas nói điều này không hợp lý và anh đã dạy cô những gì người phụ nữ có thể cảm nhận. Nếu anh không dạy cô nhiều như thế, cô ngẫm nghĩ, cô sẽ không ngồi đây sôi sục vì khao khát Lord Ian Mackenzie.

“Thưa ngài, Ngài không nhận thấy rằng, tôi đã đính hôn với người khác hay sao? Tôi chỉ thấy mỗi ngài nói anh ấy là tay chơi gái”. “Tôi sẽ cho em thời gian để tìm hiểu về Mather và khiến các vấn đề của em ổn thỏa. Em thích sống ở London hay điền trang của tôi ở Scotland?”

Beth chỉ muốn ngửa đầu vào thành ghế để cười và cười. Điều này quả là lố bịch, cảm dỗ đến mất trí. Ian thật hấp dẫn, còn cô thì cô đơn. Anh quá giàu để quan tâm đến gia tài bé nhỏ của cô, và anh không giữ bí mật việc anh mong muốn thưởng thức những kinh nghiệm nhục dục của cô. Nhưng nếu cô thực sự biết quá ít về Lyndon Mather, cô cũng chẳng biết chút gì về Ian Mackenzie.

“Tôi vẫn thật bối rối”, cuối cùng cô cũng nói. “Một lời cảnh báo hão ý về Sir Lyndon là một việc, nhưng cảnh báo tôi rồi lại đề nghị cưới tôi chỉ sau vài phút lại là việc khác. Ngài luôn luôn quyết định nhanh như vậy sao?”

“Đúng”.

“Hãy làm nó nếu cần phải làm, và hãy làm nó ngay lập tức? Có phải là kiểu thế hay không?”

“Em có thể từ chối”.

“Tôi nghĩ tôi nên thế”.

“Bởi vì tôi là một kẻ điên?”

Cô lại cười đến nghẹn thở. “Không, bởi vì nó quá cảm dỗ, bởi vì tôi đã uống rượu, và tôi nên quay lại chỗ Sir Lyndon cùng đi anh ấy”.

Cô đứng lên, chiếc váy kêu sột soạt, nhưng Lord Ian đã nắm lấy tay cô.

“Đừng đi”.

Những lời nói này rất gay gắt, nhưng không phải lời cầu xin. Sức mạnh lại tuột khỏi Beth và cô lại ngồi xuống.

Ở đây thật ấm áp, và chiếc ghế, ôi, thật thoải mái. “Tôi không nên ở lại”.

Tay anh phủ lên tay cô. “Hãy xem hát đi”. Beth buộc phải chăm chú nhìn sân khấu nơi cô ca sĩ giọng nữ cao đang hát thật say mê về một tình yêu đã mất. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô ca sĩ, và Beth tự hỏi liệu cô ấy có đang nghĩ về Cameron Mackenzie.

Bất kì người phụ nữ nào cũng nghĩ rằng những nốt nhạc này thật rung động. “Thật tuyệt vời”, Beth thì thầm.

“Tôi có thể chơi đoạn nhạc này đúng từng nốt”, Ian nói, hơi thở ấm áp của anh phả vào tai cô. “Nhưng tôi không thể nắm được cái hồn của nó”. “Ồ” Cô xiết chặt tay anh, sự thương cảm dành cho anh như trào ra bên trong cô.

Ian gần như định nói, hãy dạy tôi lắng nghe giống như em, nhưng anh biết điều này là không thể.

Cô là thứ đồ sứ quý hiếm, anh nghĩ, một vẻ đẹp tinh tế với lõi bằng thép. Thứ đồ sứ rẻ tiền vỡ vụn thành bụi đất hoặc bị vỡ nát, nhưng những thứ vật tốt nhất sẽ còn sống mãi khi chúng đến được tay người sưu tầm biết chăm sóc chúng. Beth nhắm mắt lắng nghe, những lọn tóc dày cảm dỗ của cô đung đưa trước trán. Anh thích cái cách mái tóc cô được duỗi ra, giống như sợi tơ của một bức thảm tranh.

Giọng nữ cao kết thúc đoạn nhạc bằng nốt nốt ngân dài và rõ ràng.

Beth vỗ tay đầy tự nhiên, mỉm cười, mắt sáng lấp lánh vì ngưỡng mộ. Ian đã học, dưới sự chỉ bảo của Mac và Cameron, cách vỗ tay khi một khúc nhạc kết thúc, nhưng anh chưa bao giờ hiểu tại sao. Beth dường như không gặp khó khăn khi hiểu nó, và hưởng ứng lại niềm vui trong âm nhạc.

Khi cô nhìn anh với đôi mắt xanh đậm nước, anh nghiêng người và hôn cô.

Cô giật mình, hai bàn tay đưa lên để đẩy anh ra. Nhưng thay vào đó cô lại đặt tay lên vai anh và rên nhẹ như đầu hàng.

Anh cần cơ thể cô nằm dưới anh ngay đêm nay. Anh muốn ngắm đôi mắt cô dịu lại vì khao khát, má cô ửng đỏ vì thỏa mãn. Anh muốn cọ vào nơi quả mọng ngọt ngào giữa hai chân cô và làm cô ẩm ướt, anh muốn ẩn vào trong cô cho đến khi anh giải thoát, và rồi anh lại muốn làm như thế hết lần này đến lần khác.

Anh muốn thức dậy với mái đầu cô đặt trên gối anh và hôn cô đến khi cô mở mắt. Anh sẽ đút cho cô bữa sáng và ngắm cô mỉm cười khi nhận thức ăn từ tay anh.

Anh kéo lưỡi dọc theo môi dưới của cô. Cô có vị của mật ong và rượu whiskey, một mùi vị thật ngọt ngào. Anh cảm thấy mạch đập của cô rộn ràng bên dưới những ngón tay của anh, hơi thở cô nóng bỏng trên da thịt anh. Anh khao khát hơi thở nóng đó ở nơi anh đang bị khuấy động, nó thực sự đã cứng lên và nhức nhối vì cô. Anh muốn cô chạm môi vào nó giống như cô đang chạm vào môi anh.

Cô muốn nó – không có sự tưởng tượng của một trinh nữ, không còn sự nhút nhát khi dành cho anh. Beth Ackerley biết điều đó là gì với một người đàn ông, và cô thích nó. Cơ thể anh rộn ràng đòi được giải phóng. “Chúng ta phải ngừng lại”, cô thì thầm.

“Em có muốn ngừng lại không?”

“Vào lúc này, ngài đề cập đến nó thật không thực tế”.

“Vậy thì tại sao?” Môi anh lướt qua miệng cô khi anh nói. Cô nếm thấy vị whiskey trong lưỡi anh, cảm thấy sự quét qua quét lại đầy mạnh mẽ của môi anh, sự thô ráp của cằm anh. Anh có chiếc miệng của một người đàn ông, một chiếc miệng đầy chỉ huy.

“Tôi chắc chắn có hàng tá lý do tại sao chúng ta nên dừng lại. Tôi thú nhận tôi không thể nghĩ được lý do tốt trong lúc này”.

Những ngón tay của anh như xiết lại. “Về nhà cùng với tôi tối nay”. Beth thực sự muốn. Ôi, cô muốn. Sự hân hoan như vụt qua cả cơ thể cô, sự nhức nhối đầy đau đớn cô từng nghĩ cô sẽ không bao giờ thấy lại.

“Tôi không thể”, cô gần như rên rỉ.

“Em có thể”.

“Tôi ước...” cô hình dung ra những trang báo chói sáng với câu chuyện ngồi lê đôi mách truyền khắp London vào ngày mai. Nữ thừa kế bỏ vị hôn phu vì một cuộc tình bất thỉu với Lord Ian Mackenzie. Nguồn gốc của cô đã tầm tối - liệu có ai ngạc nhiên? Máu phải đổ, họ sẽ nói thế. Không phải mẹ của cô ta còn tốt hơn cô ta hay sao?

“Em có thể”, Ian đáp lại như khẳng định. Beth nhắm chặt mắt, cố gắng gạt sang một bên lời cảm dỗ ngọt ngào.

“Đừng yêu cầu tôi...”

Cửa khoang đột ngột mở, và một giọng nói cục cằn, gai góc cắt ngang tiếng vỗ tay như sấm của khán giả. “Ian, chết tiệt, cậu được giao trông Daniel. Nó lại xuống dưới chơi xúc xắc với tay giữ ngựa, và cậu biết nó luôn luôn thua”.

Hết chương 2

3. Jennifer Ashley - Chương 3

Chương 3

Một người đàn ông khổng lồ đi vào trong khoang. Anh ta to hơn Ian, và giống nhau ở màu tóc đỏ và đôi mắt màu vàng trong suốt. Má phải có một vết sẹo dài, sâu và dữ tợn, một vết thương đã có từ rất lâu. Để dàng tưởng tượng ra hình ảnh người đàn ông dùng nắm đấm hoặc dao đánh nhau, giống như một tên côn đồ thực thụ.

Anh ta chẳng ngại ngần khi nhìn chăm chăm vào Beth. “Ian, cô ta là cái quái nào vậy?”

“Vị hôn thê của Lyndon Mather”, Lord Ian trả lời. Người đàn ông ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Beth, sau đó phá lên cười. Tiếng cười thật lớn, giống như anh ta vậy, trầm đục và bùng nổ. Một vài khán giả nhìn lên khó chịu. “Cậu khá đấy, Ian”. Người đàn ông vỗ lên lưng em trai. “Bỏ trốn cùng vị hôn thê của Mather. Cậu thích cô gái này rồi”. Anh ta nhìn Beth qua đôi mắt táo bạo. “Cô không muốn cưới Mather, cô gái yêu quý”, Anh ta nói với Beth. “Người đàn ông này thật kinh tởm”.

“Dường như mọi người đều biết điều này trừ tôi”, Beth yếu ớt nói.

“Hắn ta là một tên khốn nịnh nọt, liều mạng để được gia nhập vào nhóm người trong giới của Hart. Hắn cho rằng chúng tôi sẽ thích hắn nếu hắn kể cho chúng tôi việc hắn thích sự ngược đãi thế nào hồi hắn còn đi học. Cô nên bỏ hắn, cô gái ạ”. Beth khó có thể hít thở. Cô nên bỏ đi trong giận dữ để không nghe những điều mà không quý cô nào nên nghe, nhưng tay của Ian vẫn cầm chặt tay cô. Bên cạnh đó, họ không cố gắng làm hài lòng cô bằng những câu nói sáo rỗng, nói những lời nói dối về việc cô xinh đẹp. Họ chỉ đang làm mọi điều để cô tránh khỏi Mather, nhưng vì cái quái nào họ làm như vậy?

“Ian sẽ không bao giờ nhớ đến việc giới thiệu chúng ta”, người đàn ông to lớn nói. “Tôi là Cameron. Còn cô?”

“Cô Ackerley” Beth lắp bắp.

“Cô có vẻ không chắc về điều đó nhỉ”.

Beth tự quạt cho bản thân. “Tôi là thế khi tôi đến đây”. “Nếu cô là vị hôn thê của Mather, tại sao cô lại đang hôn Ian ở chỗ này?”

“Tôi cũng vừa tự hỏi bản thân chính câu hỏi đó”.

“Cam”, Ian nói. Sự yên tĩnh bị gián đoạn với tiếng ồn ào khi đám đông trong khi chờ màn diễn tiếp theo. Hiện tại, chưa có vở kịch nào trên sân khấu, nhưng lại có những vở kịch khác trong khoang của Ian Mackenzie. “Im lặng”. Cameron nhìn chăm chăm vào em trai. Sau đó lông mày anh ta nhướn lên và ngồi phịch vào trong chiếc ghế phía bên kia của Beth. Anh ta lôi một điều xì-gà ra khỏi hộp đặt bên cạnh và châm lửa.

Một quý ông nên đề nghị quý bà rời đi trước khi anh ta hút thuốc. Giọng nói của bà Barrington vang lên trong đầu cô. Cả Cameron và Ian dường như chẳng thèm quan tâm đến những nguyên tắc của bà Barrington. “Không phải ngài đã nói có người tên Daniel đang chơi đánh bạc bằng xúc xắc với người đánh xe hay sao?” Beth hỏi anh ta.

Cameron dập ngọn lửa ở đuôi điều xì-gà và nhổ khói. “Daniel, con trai tôi. Nó sẽ ổn thôi nếu nó không chơi ăn gian”.

“Tôi nên về nhà”. Beth bắt đầu đứng lên lần nữa nhưng bàn tay của Ian trên cánh tay cô ngăn cô lại.

“Không với Mather”.

“Không, vì Chúa, không. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy người đó lần nữa”.

Cameron cười lặng lẽ. “Cô ấy là một người phụ nữ khôn ngoan, Ian. Cô ấy có thể về nhà bằng xe của tôi”

“Không”, Beth nói nhanh. “Người gác cổng sẽ thuê cho tôi một chiếc xe ngựa hai bánh”.

Những ngón tay của Ian xiết chặt hơn. “Không phải trong một chiếc xe ngựa thuê. Không phải một mình”.

“Tôi leo lên chiếc xe ngựa với cả hai ngài sẽ là một vụ tai tiếng của năm. Thậm chí nếu cả hai ngài có là tổng giám mục của cả Canterbury và York”.

Cái nhìn chăm chăm của Ian dính chặt lên cô như thể anh chẳng hiểu điều cô vừa nói. Cameron thì ngửa đầu ra sau và cười vang.

“Cô ấy xứng đáng để cướp đây, Ian”, Anh ta nói trong khói xì-gà. “Nhưng cô ấy nói đúng. Tôi sẽ thuê cho cô ấy một chiếc xe và người của tôi sẽ chăm sóc cô nếu như tôi tìm thấy hấn ta. Sai lầm của tôi chính là đã dùng một người Romany(*) làm người hầu. Chúng cứng đầu một cách đáng nguyên rủa và khó mà dạy dỗ”. Ian không muốn cô đi một mình. Cô đã thấy điều này trong mắt anh. Cô nghĩ đến việc anh nghịch những lọn tóc của cô – theo cách đầy chiếm hữu, đầy độc đoán, giống như Mather với đồ sứ Trung Quốc của mình. Cô suy ngẫm lại những thông tin trong bức thư của Ian. Cô đã từng cho người quản gia tộc mạch với hơi thở khô khè của bà Barrington đi buôn chuyện với những người hầu khác. Anh em nhà Mackenzie có lẽ đang sắp đặt âm mưu điên rồ, phi thực tế gì đó để huỷ hoại Mather nhưng cô có một cảm giác lạ lùng rằng họ đang nói thật. Phía dưới họ, kèn lệnh thông báo màn kịch tiếp theo bắt đầu. Ian xoa thái dương như thể anh đang bị đau đầu. Cameron dập tắt điều xì-gà và âm ĩ lao ra khỏi buồng. “Thưa ngài? Ngài ổn chứ?”

(*) Người Romany: giống như người Gi-gan

Cái nhìn của Ian vẫn thờ ơ khi anh tiếp tục lơ đãng xoa thái dương. Beth chạm tay lên cánh tay của anh. Ian không phản ứng lại, nhưng anh thôi không xoa và đặt bàn tay to lớn của anh lên của cô.

Anh không theo dõi những hoạt cảnh dưới sân khấu, không cố gắng tiếp tục nói chuyện với Beth, không ngửa ra để hôn cô. Đường như suy nghĩ của anh đã trôi dạt về đâu đó cô không thể biết. Cơ thể anh rất cần sự giúp đỡ, bàn tay anh trĩu xuống và nặng nề. Cô chăm chú nghiên cứu đường nét nhìn nghiêng sắc sảo trên khuôn mặt anh, gò má cao, quai hàm rộng. Người phụ nữ nào cũng muốn lùa bàn tay vào mái tóc dày của anh khi ôm anh trên giường. Sẽ thật ấm áp, ướt đầm mồ hôi khi cô đặt cơ thể nặng của anh lên trên cô. Beth liều lĩnh vuốt ngược mái tóc mềm mại của anh trên trán.

Cái nhìn của Ian thoáng qua cô. Trong một khoảnh khắc, anh ghì chặt cô bằng cái nhìn chăm chăm của mình. Sau đó mắt anh lại trượt đi chỗ khác. Beth lại vuốt tóc anh lần nữa. Anh ngồi yên dưới sự đụng chạm của cô, run rẩy đầy căng thẳng như một con thú hoang.

Họ ngồi như vậy, Beth nhẹ nhàng vuốt tóc anh, cơ thể Ian cứng lại khi Cameron trở lại với một người đàn ông có nước da sẫm màu đi theo sau. Cameron nhìn Ian đầy ngạc nhiên, và Ian lặng lẽ đứng lên, khiến tay Beth trượt xuống. Beth nhìn bao quát cả nhà hát trước khi Ian dẫn cô ra ngoài, Cameron đi đằng sau. Trong một khoảng ở phía bên kia căn phòng rộng, Mather đang ngồi say sưa nói chuyện với Lord Beresford và phu nhân. Anh ta không bao giờ chú ý đến Beth hoặc nhìn thấy cô rời khỏi đó.

“Mackenzie! Tao sẽ giết mày. Mày có nghe thấy tao không?” Ian vốc nước ấm té lên tóc và để nó chảy xuống cổ. Anh nghĩ đến bàn tay những ngón tay mềm mại của cô Beth trên tóc anh. Ian luôn không thích bị chạm vào, nhưng với Beth anh vẫn để yên, sẵn sàng đón nhận quà tặng của cô. Anh tưởng tượng hình ảnh cô vuốt tóc anh khi cô nằm cạnh anh trên giường, hơi ấm của cô toả ra, bao phủ lấy anh. Anh muốn cơ thể đầy đặn của Beth quần trong tấm trải giường của anh, tóc cô trải ra những sợi lọn quần, đôi mắt xanh nhắm hờ vì thoả mãn. Anh muốn cô với mong muốn mãnh liệt không thể thoát ra, và thậm chí ngay lúc này, bộ phận nam tính của anh đã cứng lên dưới làn nước.

Những giọng nói phiền phức bên ngoài quấy rối sự tưởng tượng của anh. Những câu đe dọa trở nên to hơn và ngày càng lại gần cho đến khi cửa phòng tắm bật mở để thấy Lyndon Mather đang vật lộn với hai người hầu của Ian. Họ là những thanh niên Scotland đi cùng với Ian đến sống trong ngôi nhà anh thuê tại London và nhìn vui mừng khi cuối cùng họ cũng có ai đó để luyện tập cơ bắp.

Ian nhìn lướt qua ba người họ và lại quay trở lại nhìn vào bắp chân đang đặt lên thành bồn tắm. Những người hầu thả Mather ra nhưng vẫn lảng vảng bên cạnh anh đầy cảnh giác.

“Mày lừa lấy chiếc bát của tao, nhưng thể vẫn chưa đủ với mày, phải không, Mackenzie? Beth Ackerley đáng giá một trăm nghìn đồng guineas, thằng kia. Một trăm nghìn, Ian ngấm nghĩa đám lông xoắn sẫm màu trên cẳng chân. “Cô ấy đáng giá hơn thế nhiều”. “Ý mày là cô ấy có nhiều hơn?” Mather ngu ngốc hỏi. “Tao sẽ kiện mày. Tao sẽ tóm được mày vì đã lừa lấy hết số tiền đó của tao”. Ian nhắm mắt lại, nhớ lại hình ảnh về Beth. “Gửi tới luật sư của Hart”.

“Đừng có trốn đằng sau anh mày, mày là thằng hèn nhất. Tao sẽ phá huỷ mày, London sẽ sôi sục khi tóm được mày. Mày sẽ phải trở lại Inverness, với cái đuôi giữa hai chân (*), thằng ăn phân, đồ chó chết, đồ lợn Scot”.

(*) với cái đuôi giữa hai chân: ý là rời khỏi đầu đó với cảm giác xấu hổ và ngượng ngùng bởi vì thất bại hoặc mắc lỗi.

Những người hầu cùng gầm lên. Mather rút mạnh một vật nhỏ ra khỏi túi và ném thẳng xuống bồn tắm. Vật đó rơi tùm xuống nước và chìm sâu tận đáy với tiếng kêu leng keng rất nhỏ.

“Tao sẽ kiện mày cả cho giá trị của cái này nữa”.

Ian búng ngón tay với người hầu, để lại những giọt nước trên sàn đá hoa cương. “Mang hẩn đi”. Những chàng trai bao quanh Mather, nhưng hẩn đã xoay gót và dậm chân bước đi. Hai người hầu theo sau, và khi họ đi hẩn, Curry lảng lạng vào trong phòng tắm và đóng cửa lại.

“Ái chà”, người hầu nói, lau sạch trán. “Tôi nghĩ hẩn chắc chắn sẽ bắn ngài”.

“Không phải ở đây. Hẩn sẽ làm điều đó trong ngõ tối, sau lưng tôi”.

“Có lẽ ngài nên rời khỏi thành phố trong một thời gian ngắn, thưa ngài”. Ian không trả lời. Anh nghĩ đến lá thư ngắn của cô Ackerley anh vừa nhận được chiều nay.

Thưa ngài, tôi cảm ơn sự can thiệp đầy thiện ý của ngài. Nó đã giúp tôi tránh khỏi một quyết định sẽ khiến tôi vô cùng hối hận. Chắc hẳn ngài đã sớm đọc báo, cuộc đính hôn giữa tôi và bên có liên quan đã kết thúc.

Tôi cũng rất muốn được cảm ơn ngài đã hạ mình cầu hôn tôi, điều mà giờ tôi mới nhận ra là để tránh huỷ hoại danh tiếng của mình. Tôi biết ngài sẽ thấu hiểu và không cảm thấy bị xúc phạm khi tôi phải nói lời từ chối đối với lời đề nghị hào hiệp của ngài. Tôi đã quyết định dùng số tài sản mà số phận đã ban cho tôi để đi du lịch. Vào lúc ngài nhận được lá thư này, tôi sẽ dừng chân tại Paris với người bầu bạn, nơi tôi dự định sẽ nghiên cứu hội hoạ, một sở thích tôi luôn muốn học. Xin cảm ơn ngài một lần nữa về lòng tốt và lời khuyên của ngài dành cho tôi.

Tôi luôn kính trọng ngài,

Beth Ackerley

“Chúng ta sẽ đi Paris”, Ian nói với Curry.

Curry chớp mắt. “Chúng ta ư, thưa ngài?”

Ian moi ở dưới bồn tắm thứ Mather ném xuống, một chiếc nhẫn vàng mỏng tang đính những hạt kim cương bé xíu. “Mather quá nghèo nàn. Cô ấy phải có chiếc nhẫn thật lớn phủ đầy đá saphia, màu xanh giống như màu mắt cô”.

Anh cảm thấy cái nhìn chăm chăm của Curry đè nặng lên người. “Tôi sẽ theo lời ngài, thưa ngài. Tôi sẽ đóng gói đồ luôn chứ?”

“Chúng ta sẽ không đi trong vài ngày tới. Tôi có việc phải giải quyết trước đã”.

Curry chờ để Ian trình bày sơ qua nhiệm vụ, nhưng Ian đã trở lại nghiên cứu chiếc nhẫn trong yên lặng. Anh chìm đắm khi ngắm nhìn những tia sáng lấp lánh trên mọi góc cạnh của từng viên kim cương nhỏ xíu cho đến khi nước nguội lạnh, và Curry lo lắng tháo nước chảy thoát ra cống.

Thanh tra kiêm thám tử Lloyd Fellows ngập ngừng dừng lại trước khi bấm chuông căn nhà của Sir Lydon Mather ở Park Lane. Thanh tra kiêm thám tử, Fellows tự nhắc nhở bản thân, hắn vừa được thăng chức từ một vị trí trung sĩ đầy khiêm tốn và thấp kém, vì rằng quyết định cũ của ngài cựu cảnh sát trưởng khiến Fellows vẫn cảm thấy bị hạ thấp đến nhục nhã. Nhưng tất cả những thanh tra trưởng già cỗi đều đã yên ổn nghỉ hưu, và cảnh sát trưởng mới đến đã nhận ra điều kì lạ là Fellows đã quá uể oải khi mãi là một trung sĩ.

Đó là lý do Fellows lại mạo hiểm tất cả khi lao đến Park Land theo lời triệu gọi của Mather? Hắn đã đọc lời nhắn với sự háo hức ngày càng tăng, đốt nó rồi sau đó rời văn phòng. Hắn nghiến răng vì chiếc xe ngựa thuê đi chậm chạp cho đến khi hắn đứng trước cửa căn nhà lộng lẫy.

Fellows chẳng thèm thông báo chuyển viếng thăm này cho ngài cảnh sát trưởng. Bất kì điều gì liên quan tới nhà Mackenzie đều bị cấm đối với thám tử Fellows, nhưng Fellows cho rằng đó là vì cảnh sát trưởng của hắn không biết điều này nên nó không hề tổn hại đến hắn.

Người quản gia cứng nhắc với chiếc mũi hếch đầy kênh kiệu ra mở cửa và dẫn Fellows vào trong một phòng đón tiếp khá kiểu cách. Mọi người đều bị tổng vào căn phòng với những chiếc bàn trải khăn và nhiều tác phẩm nghệ thuật đắt tiền, có cả những bức chân dung cứng nhắc trong những khung tranh bằng bạc.

Phòng đón tiếp như nói, Chúng tôi có tiền, mặc dù sống ở Park Lane không thực sự thể hiện điều đó. Tuy nhiên, Fellows biết Sir Lyndon Mather đang có chút khó khăn về tài chính. Việc đầu tư của Mather không chắc chắn, và anh cần một nguồn tiền mặt lớn để giúp anh ta thoát ra. Anh ta định cưới một quả phụ với ý định giúp anh ta tránh khỏi phá sản. Nhưng một vài ngày trước đây, xuất hiện trên báo tin đám cưới đã bị huỷ bỏ. Mather chắc hẳn phải cảm thấy túng quẫn vì điều này.

Người quản gia quay lại sau khi Fellows đã đi đi lại lại suốt nửa tiếng, và dẫn hắn tới một phòng khách rộng ngay phía đại sảnh. Lại có rất nhiều bàn phủ khăn, đồ trang trí mạ vàng và những khung ảnh bằng bạc.

Mather, một người đàn ông tóc vàng đẹp trai mà người Pháp hay gọi là yêu đời, xuất hiện và bắt tay hắn. “Rất vui được gặp, ngài thám tử. Tôi sẽ không mời ngài ngồi. Tôi tin rằng ngay khi ngài nghe được điều tôi nói, ngài sẽ muốn lao ra ngoài và thực hiện ngay việc bắt giữ”.

Fellows che giấu sự khó chịu, hắn ghét khi người khác nói về công việc của mình. Người bình thường thu thập những thông tin về Scotland Yard qua những câu chuyện bịa đặt trên báo, ít thông tin nào trong đó thực sự chính xác.

“Ngài cứ nói bất kì điều gì ngài biết, thưa ngài”, Fellows nói.

“Lord Ian Mackenzie đã đi Paris. Vào sáng sớm nay. Quản gia của tôi có tin này từ người hầu của tôi, người này đi chơi cùng một cô gái làm việc trong bếp của Lord Ian. Ngài nghĩ gì về điều đó?”

Fellows cố gắng che giấu việc thiếu kiên nhẫn. Hắn biết Ian Mackenzie đã đi Paris, bởi vì nhiệm vụ của hắn là bất kì lúc nào hắn đều phải biết chính xác Lord Ian Mackenzie đang làm gì vào mọi lúc. Hắn không quan tâm đến những câu chuyện ngồi lê đôi mách của những người hầu, nhưng hắn cũng trả lời, “Thật vậy sao?”

“Ngài biết về vụ giết người tại Covent Garden tối qua không?” Mather cẩn thận quan sát Fellows.

Tất nhiên Fellows biết về vụ giết người. Đó không phải vụ án của hắn, nhưng hắn biết chút ít về nó vào sáng sớm nay. Thi thể của một phụ nữ được tìm thấy trong phòng của cô ta tại nhà trọ gần nhà thờ, bị đâm tới chết bằng chiếc kéo may vá của chính cô ta. “Có, tôi có nghe về nó”.

“Ngài có biết ai đi tới căn nhà đó tối hôm qua không?”

Mather mỉm cười hoan hỉ. “Ian Mackenzie, chính là người đó”. Tim Fellows bắt đầu đập nhanh, máu chảy râm ran khắp cơ thể như khi hắn đang làm tình với đàn bà. “Làm sao ngài biết điều này, thưa ngài?”

“Tôi theo dõi hắn, không phải sao? Bọn khát máu Mackenzie nghĩ rằng chúng có thể có mọi thứ theo cách riêng của chúng”.

“Ngài theo dõi hắn? Tại sao vậy, thưa ngài?” Fellows cố giữ giọng bình tĩnh, nhưng hắn thấy hơi thở thật khó khăn. Cuối cùng, sắp kết thúc rồi.

“Lý do không quan trọng. Ngài có quan tâm đến các chi tiết không?” Fellows lấy ra một quyển sổ nhỏ trong túi áo khoác, mở ra, và tìm bút chì trong đây. “Tiếp đi”.

“Anh ta đến bằng chiếc xe ngựa của anh ta vào lúc sáng sớm và đi tới Convent Garden. Anh ta dừng lại tại góc của một con ngõ nhỏ, chiếc xe ngựa quá to để vào đó. Anh ta đi bộ vào trong ngõ, vào nhà, ở đó khoảng chừng mười phút, rồi lại vội vàng đi ra. Sau đó anh ta đi tới nhà ga Victoria và bắt chuyến xe lửa đầu tiên. Tôi quay về nhà thì nghe quần gia nói rằng Mackenzie đã đi Pháp, khi tôi mở báo sáng nay và đọc được tin về vụ giết người. Tôi gán hai sự việc với nhau, và quyết định thay vì nói cho phóng viên, tôi nên hỏi ý kiến của cảnh sát”.

Mather tươi cười rạng rỡ giống như cậu bé học sinh tự hào ba hoa về một đứa trẻ khác. Fellows tóm tắt lại thông tin và viết luôn cả những điều hắn thực sự đã biết.

“Làm sao ngài biết Lord Ian vào đúng ngôi nhà mà vụ án mạng xảy ra?”

Mather luồn tay vào trong chiếc áo choàng và lấy ra một mẩu giấy. “Tôi viết địa chỉ trong này khi tôi theo dõi anh ta. Tôi tự hỏi anh ta đang đến thăm ai. Tôi đã nghĩ chắc là một món hàng ngon mắt của anh ta. Tôi muốn đưa thông tin này cho cô...ờ... ột người khác”. Hắn đưa tờ giấy cho Fellows. Nhà số 23 phố Victor Court. Đó chính là địa chỉ mà Lily Martin, người từng là gái điếm, được tìm thấy đã chết vào sáng sớm nay. Fellows cố gắng kiềm chế sự phẫn khích khi hắn đặt tờ giấy vào trong quyển sổ. Hắn đã từng cố gắng bắt Ian Mackenzie trên khắp bến tàu trong năm năm, và có lẽ những tiến triển mới này sẽ giúp hắn.

Hắn trấn an bản thân. Hắn phải tiếp tục thật cẩn thận - không được sai sót, mọi thứ phải thật chắc chắn để chứng minh điều này là không thể bị bác bỏ. Khi hắn xuất trình bằng chứng cho cảnh sát trưởng, đó sẽ phải là thứ mà cấp trên của Fellows không thể bỏ qua, không thể thờ ơ, không thể tiếp tục giữ yên lặng, bất kể ảnh hưởng lớn của ngài công tước như thế nào, khi Hart Mackenzie cố gắng phủ nhận nó.

“Nếu ngài không phiền, thưa ngài”, Fellows nói. “Hãy giữ thông tin này chỉ ngài biết. ngài yên tâm tôi sẽ hành động ngay, nhưng tôi không muốn đánh động anh ta. Đồng ý chứ?”

“Tất nhiên, tất nhiên”. Mather vỗ vào mũi và nháy mắt (*). “Tôi là cùng phe với ngài”.

(*) ý là giữ bí mật

“Tại sao ngài lại có tranh chấp với anh ta?” Fellows hỏi, cất sổ và bút.

Tay của Mather nắm chặt chiếc ví. “Đó là vấn đề cá nhân”.

“Có liên quan với việc huỷ bỏ hôn ước với cô Ackerley hay sao?” Người này cũng đã đi Paris, Fellows biết khi kiểm tra thông tin về Mather.

Mather tái mặt. “Tên dê tiện đó cướp cô ấy ngay dưới mũi tôi, kể cho cô ấy một loạt những điều dối trá. Người đàn ông đó là một con rắn”.

Có lẽ quý cô đó đã biết về những ham muốn mãnh liệt của Matther là thích được hành xác giống như hồi còn đi học. Fellows còn biết rằng Mather có một ngôi nhà cho những phụ nữ nơi hắn ta tự cho phép bản thân thực hiện những đam mê kiểu như vậy. Thanh tra Fellows thích biết mọi thứ tường tận.

Mather quay đi. “Tôi không muốn điều này bị lan ra. Những tờ báo...”.

“Tôi hiểu, thưa ngài”. Fellows vỗ vào mũi giống như Mather. “Điều này chỉ biết giữa chúng ta”.

Mather gật đầu, mặt vẫn đỏ lựng. Fellows ra về với tâm trạng rất tốt, sau đó trở lại Scotland Yard và xin nghỉ phép.

Sau năm năm, cuối cùng, hắn cũng nhìn thấy một khe hở trong lớp áo giáp(*) của nhà Mackenzie. Hắn sẽ đặt ngón tay vào cái khe đó và xé toang lớp áo giáp ra từng mảnh nhỏ.

(*) ý là điểm yếu

“Bực mình quá”. Beth mang tờ báo ra chỗ sáng hơn ở phía cửa sổ, nhưng những dòng chữ li ti vẫn không thay đổi.

“Chuyện gì vậy, thưa cô?” Katie Sullican, một cô gái trẻ người Ai-len lớn lên trong giáo xứ của chồng Beth, người bầu bạn mới thuê của cô, đang tìm và sắp xếp lại những chiếc găng, dây buộc mà Beth mua từ một cửa hàng quần áo ở Paris. Beth quăng tờ báo xuống và nhắc cái túi thời trang của cô lên. “Không có gì quan trọng. Chúng ta đi chứ?” Katie lấy khăn choàng và ô, lẩm bẩm một cách ủ rũ, “Chúng ta phải đi một đoạn xa mới lên tới đỉnh đồi rồi chỉ thấy cô nhìn chăm chăm vào tờ giấy trắng”.

“Có lẽ hôm nay tôi sẽ có cảm hứng”.

Beth và Katie ra khỏi căn nhà nhỏ mà Beth đã thuê và đi trên một chiếc xe ngựa độc mã mà người hầu của cô ở Pháp đã thuê. Cô có thể kiểm được một chiếc xe ngựa lớn hơn với cả người đánh xe, nhưng tính tiết kiệm của Beth đã thành thói quen. Cô thấy chẳng có lý do gì để trả tiền ột phương tiện tốn kém mà cô không cần đến. Hôm nay cô đánh xe đầy điên cuồng, bàn tay đi găng của cô giật liên tục, nhiều đến mức ảnh hưởng cả đến con ngựa và Katie. Tờ báo mà cô đọc sáng nay là tờ Telegraph của London. Cô cũng đặt mua một vài tờ báo của Paris, cha cô đã dạy cô nói và đọc tiếng Pháp thành thạo, nhưng cô vẫn muốn theo dõi những sự kiện xảy ra ở trong nước. Điều làm Beth bực tức đó là mẩu tin về việc Lord Ian và Cameron Mackenzie gần như đã đánh nhau trong nhà hàng, ẩu đả vì phụ nữ. Người phụ nữ được cho là cô ca sĩ giọng nữ cao nổi tiếng, người mà đã làm Beth say mê ở Convent Garden vào tuần trước. Rất nhiều người đã chứng kiến việc này và tường thuật lại trên báo với niềm thích thú.

Beth rung dây cương làm con ngựa lắc lắc đầu. Mặc dù Beth không hề hối tiếc việc từ chối lời cầu hôn của Lord Ian, những cô vẫn cảm thấy khó chịu khi anh đã cãi nhau với anh trai chỉ vì một cô ca sĩ ngực bự ngay sau khi bị Beth từ chối. Cô thích anh cảm thấy có chút gì tiếc nuối.

Cô cố gắng quên đi mẩu tin và tập trung đánh xe đi qua những đại lộ rộng lớn của Pháp để đến những đường phố vùng Montmartre đông đúc. Ở đỉnh đồi, cô tìm được một cậu bé trông xe và ngựa, rồi chặt vật đi bộ tới bãi cỏ xanh cô thích. Katie càu nhàu đi đằng sau cô. Montmartre vẫn còn hơi hướng của một ngôi làng, với những con đường nhỏ quanh co, những khung cửa sổ phủ đầy những bông hoa của mùa hè và những cái cây nằm rải rác dọc xuống phố. Nó khác xa với những đại lộ và những công viên công cộng rộng lớn ở Paris, đó là lý do Beth hiểu tại sao các nghệ sĩ và người mẫu của họ lũ lượt kéo nhau đến Montmartre. Thuê người mẫu và tiền thuê nhà khá rẻ. Beth đặt khung vẽ ở vị trí cũ và ngồi xuống, bút chì đặt sẵn sàng trên tờ giấy vẽ trắng tinh. Katie ngồi phịch vào chiếc ghế dài bên cạnh cô, bơ phờ nhìn những nghệ sĩ, những nghệ sĩ tương lai, và những người đi cùng đang lang thang trên phố. Đây là ngày thứ ba Beth ngồi đây để nghiên cứu phong cảnh Paris, ngày thứ ba mà tờ giấy của cô vẫn trống không. Cô nhận ra rằng, sau khi háo hức mua bút, giấy, và khung vẽ thì cô chẳng có ý tưởng khái niệm về việc vẽ như thế nào. Mặc dù vậy, cô vẫn leo lên đồi vào mỗi buổi chiều và bày biện mọi thứ. Nếu không có việc gì khác, cô và Katie cũng được tập thể dục rất nhiều.

“Cô có nghĩ cô ấy là người mẫu của họa sĩ không?” Katie hỏi. Cô gái hắt cằm về một phụ nữ có mái tóc màu đỏ đáng yêu đang đi tản bộ cùng một vài quý cô khác ở phía bên kia đường. Người phụ nữ mặc một chiếc váy xám nhạt với áo khoác mỏng để lộ lớp váy bên trong trang trí bằng ruy-băng. Chiếc mũ nhỏ trang nhã đính những bông hoa với ren và đội hơi nghiêng đầy khiêu gợi phía trên mắt. Chiếc ô rất hợp với bộ váy, và cô cầm nó nghiêng một góc độ rất vừa phải.

Sự quyến rũ toả ra xung quanh cô khiến mọi người đều ngoảnh lại khi cô đi qua. Cô không hề chú tâm làm việc này. Beth nghĩ vậy với chút ghen tị. Mọi thứ của cô ấy đầy mê hoặc. Đơn giản việc ngắm nhìn cô ấy khiến cảm giác rất vui vẻ.

“Tôi không biết”, Beth trả lời sau khi quan sát thật cẩn thận. “Nhưng cô ấy chắc chắn là rất xinh đẹp”.

“Em ước em thật xinh đẹp để làm người mẫu”. Katie thở dài. “Nhưng em không thể. Người mẹ yêu quý của em sẽ quát roi lên da em. Họ phải là những quý cô xấu xa ghê tởm, cởi bỏ quần áo để được làm mẫu vẽ”.

“Có lẽ”. Người phụ nữ biến mất phía góc đường với những người bạn, vượt ngoài tầm nhìn.

“Và còn ông kia thì sao? Ông ấy trông giống một nghệ sĩ”.

Beth liếc nhìn về phía Katie chỉ và dừng lại. Người đàn ông đó không có khung vẽ - anh ta đang ngồi uể oải trên chiếc ghế dài với hai chân đặt lên và dầm chiêu ngắm một thanh niên trẻ đang vẽ trên nền vải bạt. Đó là một người đàn ông to lớn, gần như choán hết chiếc ghế đá mỏng manh. Anh có mái tóc đen pha đỏ, một khuôn mặt vuông rắn rỏi, và một bờ vai rộng lồi cuốn thú vị. Hơi thở của Beth như trở lại khi cô nhận ra người đàn ông đó không phải, thực sự không phải là Lord Ian Mackenzie. Anh ta trông rất giống Ian, mặc dù có cùng khuôn mặt bí hiểm, cùng một dáng vẻ quyền lực, cùng một khuôn hàm. Nhưng mái tóc người đàn ông này đỏ hơn trong nắng, anh ta đang đặt mũ bên cạnh ở trên ghế.

Anh ta khẳng định là một Mackenzie khác. Cô đã đọc tin là Hart, Công tước Kilmorgan, đã đi đến Rome trong một thương vụ với chính phủ, cô đã gặp Lord Cameron ở London, do vậy dùng phương pháp loại trừ, đây phải là Lord Mac, một họa sĩ nổi tiếng.

Như thể cảm thấy cái nhìn chăm chú của cô, Lord Mac quay đầu lại và nhìn thẳng vào cô.

Beth đỏ mặt và cúi mắt nhìn vào tờ giấy trắng. Thở khó khăn, cô đặt bút lên trang giấy và vẽ một đường vụng về. Cô để bản thân chăm chú vào những dòng kẻ và thêm dòng nữa, cho đến khi một cái bóng bao trùm tờ giấy. “Không phải như vậy”, một giọng nói trầm ầm ầm phát ra.

Beth giật mình và ngược lên, vượt qua một chiếc áo gilê bằng lụa có vân, và một chiếc cà-vạt thắt lỏng lẻo là một đôi mắt dữ dội rất giống mắt của Ian. Điểm khác biệt đó là cái nhìn của Mac gần như tập trung hoàn toàn vào cô thay vì di chuyển đi như một tia nắng khó nắm bắt.

“Cô cầm bút sai rồi” Lord Mac đặt bàn tay đi găng thật lớn lên tay cô và xoay cổ tay đứng lên.

“Làm thế này thật khó”.

“Cô sẽ quen thôi. “ Mac ngồi xuống bên cạnh cô, choán hết mọi không gian của chiếc ghế. “Hãy để tôi chỉ cho”.

Anh hướng bàn tay cô lên trang giấy, tô lại các nét vẽ cô vừa làm cho đến khi chúng trông giống hình dáng cong cong của chiếc cây trước mặt”.

“Thật ngạc nhiên”, cô nói “ngài thấy đấy trước đây tôi chưa bao giờ học vẽ”.

“Vậy tại sao cô lại ở đây với khung vẽ?”

“Tôi nghĩ tôi nên thử”.

Mac nhíu mày, nhưng vẫn để tay lên tay cô và giúp cô vẽ một nét khác.

Cô nhận ra Anh ta đang tán tỉnh mình, Cô chỉ có một mình với người bạn gái, cô đã nhìn chăm chăm vào anh, và đây là Pari. Anh ta chắc hẳn nghĩ rằng cô muốn một mối quan hệ bất chính. Điều cuối cùng cô cần là nhận được lời đề nghị của một Mackenzie khác. Có lẽ những tờ báo sẽ đăng tin về việc đánh nhau của Ian và Mac vì cô. Nhưng bàn tay đang nắm lấy tay cô không khiến cô thấy sự rung động ầm ập cô có với Ian. Cô đã mơ về đôi môi đầy nhục cảm của Ian chậm rãi lướt trên môi cô hàng đêm, và khi cô giật mình tỉnh dậy, cơ thể cô nhức nhối, ướt đẫm và cuộn lộn xộn trong tấm ga giường. Cô nhìn nghiêng Mac. “Tôi đã gặp em ngài, Lord Ian ở Convent Garden vào tuần trước”.

Cái nhìn của Mac túm chặt lấy cô. Mắt anh không vàng như mắt Ian, chúng có màu đồng với những đốm nâu. “Cô gặp Ian?”

“Đúng vậy, anh ấy đã làm một việc rất tốt cho tôi. Tôi cũng gặp Lord Cameron, nhưng rất ngắn ngủi”.

Mac nheo mắt. “Ian giúp cô một việc tốt?”

“Anh ấy cứu tôi khỏi một sai lầm nghiêm trọng”.

“Sai lầm kiểu gì?”

“Tôi không muốn thảo luận điều gì ở Montmartre này”.

“Tại sao không? Cô là kẻ quái nào thế?” Katie bước đến từ phía Beth. “Ồ, thật là thô lỗ”.

“Im lặng, Katie. Tên tôi là Ackerley”. Mac quắc mắt. “Tôi chưa bao giờ nghe nói về cô. Cô đã giở trò gì để lân la làm quen em trai tôi?” Katie nhìn chằm chằm vào Mac với tính bộc trực của người Ai-len. “Cô ấy là người thừa kế giàu có, thực sự cô ấy là thế. Một quý cô cao quý sẽ không nhận sự thô lỗ từ loại quý ông trơ tráo ở trong một công viên nước Pháp”.

“Katie”, Beth nhắc cô yên lặng. “Xin ngài thứ lỗi, thưa ngài”.

Cái nhìn sắc nhọn của Mac lướt qua Katie rồi quay trở lại Beth. “Cô chắc chắn đó là Ian?”

“Anh ấy giới thiệu với tôi là Lord Ian Mackenzie”, Beth nói. “Tôi cho rằng anh ấy chắc phải là một kẻ lừa đảo biết cách che giấu sự giả trang rất xuất sắc, nhưng điều này không bao giờ xảy ra với tôi”. Mac trông không ấn tượng lắm về câu hài hước của cô. “Anh ấy chưa bao giờ nhìn thẳng vào tôi”.

Mac thả tay cô ra, sự căng thẳng biến dần. “Đó chính là em tôi”.

“Không phải cô ấy vừa nói thế sao?” Katie vặn lại. Mac quay đi, nghiên cứu những người qua đường và giống như một nghệ sĩ đang cố gắng tìm cảm hứng từ những gì anh ta thấy. Khi anh quay lại nhìn Beth, cô giật mình khi nhìn thấy hơi ẩm trên hàng mi của anh.

“Cô cột dây con chó sẵn của cô lại, cô Ackerley(*)”. Cô nói cô không biết vẽ. Cô có muốn tôi dạy cô không?” “Như là sự bồi thường cho sự khiếm nhã của tôi?”

(*) ý nói về Katie

“Coi như trò giải trí của tôi”.

Cô rõ ràng là ngạc nhiên. “Mọi người khắp mọi ngõ ngách đều muốn tranh của ngài. Tại sao ngài lại muốn dạy một kẻ mới vào nghề như tôi vẽ?”

“Để tìm sự khác lạ. Pari làm tôi buồn chán”.

“Tôi thấy nó thật hấp dẫn. Nếu nó làm ngài chán, tại sao ngài ở đây?”

Mac nhún vai, điệu bộ rất giống Ian. “Khi ai đó là nghệ sĩ, họ tìm đến Pari”.

“Họ làm vậy, vậy ai đó cũng thế?”

Hàm của anh như bạnh ra. “Tôi tìm được một tài năng thực sự ở đây và cố gắng giúp ai đó tiến bộ”.

“Tôi chẳng có chút tài năng”.

“Ngay cả như vậy”.

“Đó sẽ là cơ hội để ngài tìm hiểu tại sao Lord Ian lại quan tâm đến một người như tôi”, cô đưa ra giả thuyết. Một nụ cười nở rộ trên khuôn mặt Mac, một nụ cười sáng chói mà Beth tưởng tượng tất cả phụ nữ khi nhìn thấy sẽ ngã rạp xuống chân anh. “Tôi có nên làm như vậy không, cô Ackerley?”

“Tôi tin rằng ngài nên thế, thưa ngài. Được rồi, vậy thì. Tôi chấp nhận”. Mac đứng lên và với lấy cái mũ anh đặt trên nền đất. “Ồ đây vào lúc hai giờ chiều ngày mai. Nếu trời không mưa”. Anh hướng mũ về phía Beth và khẽ cúi đầu chào. “Chúc một ngày tốt lành, cô Ackerley. Và cả chó sẵn”. Anh đội mũ lên đầu và quay đi, áo khoác đung đưa theo mỗi bước chân. Toàn bộ nữ giới đều quay lại ngắm nhìn anh khi anh đi qua.

Katie dùng quyển sách vẽ của Beth để quạt. “Không nghi ngờ gì, Ông ta thật đẹp trai, cho dù thật thô lỗ”. “Tôi thừa nhận ngài ấy rất thú vị”, Beth nói.

Cô không biết tại sao người đàn ông này muốn tìm hiểu tất cả về cô, nhưng cô định dùng anh ta để hiểu thêm về Lord Ian.

Cô thực sự quá tò mò, Beth, cô gái của tôi, bà Barrington thường nói với cô như thế. Một quý cô trẻ tuổi sẽ kém hấp dẫn vì điểm này. Beth đồng ý với bà. Cô đã thể sẽ không liên quan gì đến nhà Mackenzie, và tại đây cô đang chấp nhận cuộc gặp với Lord Mac vì hy vọng tìm hiểu nhiều hơn về em trai anh ta. Cô mỉm cười với chính mình, khi biết rằng cô mong chờ nhiều điều hấp dẫn vào buổi chiều ngày mai. Nhưng khi Beth quay lại Montmartre vào ngày hôm sau, mặt trời đã đứng bóng rực sáng trên cao, đồng hồ đã điểm hai tiếng, và Lord Mac thì chẳng thấy đâu cả.

Hết chương 3

4. Jennifer Ashley - Chương 4

Chương 4

Sau mười lăm phút trôi qua, Katie nói “Thấy em nói đúng chưa? Thật bất lịch sự”.

Beth cố nén lại sự thất vọng. Cô hoàn toàn muốn đồng ý với Katie và muốn nói vài cụm từ thô tục cô đã học được trong trại tể bắn, nhưng cô tự kiềm chế bản thân. “Chúng ta không nên quá trông đợi ngài ấy chú ý đến một việc như vậy. Dạy tôi về chỉ là một việc tầm thường với ngài ấy”. Katie khịt mũi. “Cô là một quý cô cao quý. Chẳng có lý do gì để ngài ấy cư xử với chúng ta như vậy”.

Beth bật cười. “Nếu như bà Barrington chỉ để cho tôi mười si-ling, em sẽ không coi tôi như một quý cô cao quý”. Katie xua tay. “Dù sao thì cha em cũng không thô lỗ như ngài ấy, và ông ấy uống say khướt suốt ngày”. Beth cũng đã quen thuộc với người cha nghiện rượu nên không trả lời. Khi cô lại liếc nhìn xung quanh, cô chú ý đến một phụ nữ trẻ đáng yêu mà cô và Katie đã bình luận ngày hôm qua đang nhìn họ chằm chằm.

Quý cô này nhìn cô một lúc dưới tán ô, cái nhìn thật trầm ngâm. Beth nhướn mày đáp lại.

Quý cô cũng gật đầu đáp lại và bắt đầu đi về phía họ.

“Tôi có thể dành cho bạn một lời khuyên nhỏ được không, bạn thân mến?” cô hỏi khi bước đến gần Beth. Giọng cô là của người Anh và rất có giáo dục, không có chút dấu hiệu của người Pháp. Cô có khuôn mặt nhợt nhạt và hơi nhọn, mái tóc xoăn màu đỏ rất đẹp bên dưới chiếc mũ đội nghiêng và đôi mắt to màu xanh. Một lần nữa, Beth lại nhận ra sức hấp dẫn đầy lôi cuốn của cô, một điều gì đó không thể lý giải như lôi kéo mọi ánh mắt về phía cô ấy. Quý cô nói tiếp. “Nếu bạn đang đợi quý ngài Mac Mackenzie, tôi phải nói với bạn rằng anh ta cực kì không đáng tin cậy. Anh ấy có thể đang nằm dài trên bãi cỏ nghiên cứu cách ngựa phi nước kiệu, hoặc anh ấy có thể đang leo lên đỉnh tháp của nhà thờ để vẽ cảnh. Tôi cho rằng ra anh ấy đã quên cuộc hẹn với bạn, nhưng đó mới thực sự là Mac”.

“Tính đàng trí, có đúng không?” Beth hỏi.

“Không phải đàng trí đến cực điểm như thế. Mac làm theo hứng, và tôi nghĩ chắc chắn bạn đã biết điều”.

Sự run rẩy khiến chiếc khuyên tai bằng kim cương của quý cô lấp lánh, và cô ta nắm lấy chiếc ô chặt đến nỗi Beth lo sợ cán ô mỏng manh kia sẽ gãy.

“Cô là người mẫu của ngài ấy?” Beth không thực sự nghĩ vậy, nhưng đây là Paris. Thậm chí một phụ nữ Anh đáng kính trọng nhất cũng có thể làm những hành động dồ dại khi họ đặt chân trên những con phố này.

Quý cô đó nhìn xung quanh và ngồi bên cạnh Beth đúng nơi Lord Mac đã ngồi ngày hôm qua. “Không, bạn thân yêu. Tôi không phải người mẫu của anh ấy. Tôi rất tiếc là vợ anh ta”. Rõ là điều này còn hấp dẫn hơn

hiều. Lord Mac và tiểu thư Isabella đã ly thân, đang bắt hoà và vụ chia tay công khai của họ là vụ bê bối chín mươi ngày. Bà Barrington đã thường thức từng chút một những bản tin trên báo với niềm hân hoan ác ý.

Việc đó đã là ba năm trước. Ngay lúc này, tiểu thư Isabella đang ngồi đây với sự kích động vì giận dữ khi cô ngồi đối diện với một phụ nữ mà cô ấy nghĩ là đang hẹn hò với chồng mình.

“Cô hiểu lầm rồi”, Beth nói. “Quý ngài đó đề nghị dạy tôi vẽ bởi ngài ấy thấy tôi vẽ quá kém cỏi. Nhưng ngài ấy quan tâm đến tôi hơn chỉ khi tôi nói tôi là bạn của Lord Ian”.

Isabella nhìn cô đầy sắc sảo. “Ian ư?”

Mọi người dường như đều ngạc nhiên khi Beth nói về anh. “Tôi gặp anh ấy ở nhà hát opera”.

“Thật ư?”

“Anh ấy đã rất tốt với tôi”.

Lông mày Isabella nhíu lại. “Ian ư? Bạn có biết, bạn thân mến, cậu ấy đang ở đây”.

Beth nhìn lướt qua bãi cỏ nhưng không thấy người đàn ông với mái tóc đen đỏ và đôi mắt khác thường.

“Ở đâu?” “Ý tôi là ở Pari. Cậu ấy đã đến sáng nay, đó chắc hẳn là lý do tại sao Mac không thể đến đây. Hoặc có thể như vậy. Chẳng ai biết trước về Mac”. Isabella chăm chú nhìn Beth với sự thích thú mới mẻ. “Tôi không định xúc phạm bạn, bạn thân mến, nhưng tôi không nhớ ra bạn. Tôi chắc chắn Ian chưa bao giờ nói với tôi về bạn”.

“Tên tôi là Ackerley, nhưng điều này chẳng có ý nghĩa gì với cô”.

“Cô ấy là nữ thừa kế”, Katie cắt ngang. “Bà Barrington của Belgrave Square để lại cho cô ấy một trăm nghìn đồng guineas và một ngôi nhà lớn”.

Isabella mỉm cười, vẻ đẹp rạng ngời. “Ồ, bạn chính là bà Ackerley đó. Thật là thú vị”.

Isabella mở mắt to hết cỡ để nhìn Beth. “Bạn đến Pari có một mình thôi sao?Ồ, bạn yêu quý, không bao giờ nên làm thế. Bạn phải cho phép tôi bảo trợ bạn. Cứ cho là kiểu cách của tôi hơi có chút bất thường, nhưng tôi chắc chắn bạn sẽ thích nó”.

“Cô thật tử tế, nhưng...”

“Thôi nào, đừng xấu hổ, bà Ackerley. Bạn phải để tôi giúp đỡ. Bạn hãy đến nhà tôi luôn đi, và chúng ta sẽ nói chuyện và tìm hiểu tất cả về nhau”.

Beth mở miệng định ngăn lại, nhưng lại thôi. Nhà Mackenzie đã khuấy đảo sự tò mò của cô, và cách tốt nhất để tìm hiểu Lord Ian là từ chị dâu của anh? “Chắc chắn rồi”, cô chỉnh lại. “Tôi rất lấy làm vinh dự”.

“Thế nào, Ian, ai là cô Ackerley?”

Mac nghiêng người về phía bàn, nói át đi tiếng ban nhạc đang gào thét một giai điệu khàn khàn. Ở trên sân khấu phía trước Ian và Mac, hai cô gái chỉ mặc áo lót và váy ngắn lộ cả quần con và vớ nhẹ lên hông nhau trong điệu nhạc sống động.

Ian rít một hơi xì-gà và sau đó nhấp một ngụm rượu brandy, thưởng thức vị cay xè của khói thuốc và sự êm dịu của thứ chất lỏng. Mac cũng có một ly brandy, nhưng anh chỉ giả vờ uống. Kể từ ngày Isabella bỏ anh, Mac không đụng đến một giọt đồ uống có cồn nào.

“Bà quả phụ của một giáo chức đại diện vùng East End”, Ian trả lời. Mac nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt màu đồng phẳng lặng. “Em đang nói đùa”

“Không.”

Mac nhìn anh một lúc thật lâu và lắc đầu rồi lấy ra một điếu xì-gà. “Dường như cô ấy chú ý đến em. Anh sẽ dạy cô ấy vẽ - hoặc anh sẽ hoàn thành nốt bức tranh kinh tởm này. Sáng nay, cô người mẫu của anh rất

cuộc khiến anh chán nản đến tận cổ, cô ta lộ ra việc một vài nghệ sĩ cô ta đang gian díu cùng. Anh cần ai đó thế chỗ, nhưng Cybele vẫn hoàn hảo nhất.

Ian không trả lời. Anh có thể dễ dàng vào xưởng vẽ khi những bài học của Beth bắt đầu. Anh sẽ ngồi cạnh cô và thưởng thức mùi hương của cô, ngắm nhìn những mạch đập run rẩy bên dưới cổ cô và mồ hôi ẩm ướt trên da cô. “Em đã hỏi cưới cô ấy”, anh nói.

Mac mắc nghẹn trong khói xì-gà. Anh kéo điều thuốc đã cắt hai đầu ra khỏi miệng. “Chết tiệt, Ian”.

“Cô ấy từ chối”.

“Tạ ơn Chúa”. Mac chớp mắt. “Hart chắc sẽ đột quỵ”. Ian nghĩ đến nụ cười tươi của Beth và mọi thứ như bừng sáng khi cô nói chuyện. Giọng nói cô giống như âm nhạc. “Hart sẽ thích cô ấy”.

Mac u ám nhìn anh. “Em không nhớ những gì đã xảy khi anh cưới mà không có sự cầu chúc chính thức của Hart hay sao? Anh ấy sẽ chọc ngoáy vào từng in-sơ cuộc sống của em”.

Ian uống thêm một ngụm brandy. “Tại sao anh ấy lại quan tâm nếu em lấy vợ?”

“Làm sao em có thể hỏi như thế? Cảm ơn Chúa vì anh ấy đang ở Ý”. Mac nheo mắt lại. “Anh ngạc nhiên sao anh ấy không đưa em đi cùng”. “Anh ấy không cần em”.

Hart thường đưa Ian đi cùng trong chuyến công du tới Rome, hoặc Tây Ban Nha, bởi vì Ian không chỉ là thiên tài về ngôn ngữ, mà anh có thể nhớ chính xác từng từ trong mọi cuộc đối thoại khi đang đàm phán. Nếu như có bất kì tranh cãi nào, Ian có thể nhắc lại chính xác từng từ. “Nghĩa là anh ấy hẹn với phụ nữ”, Mac đoán.

“Hoặc một liên minh chính trị anh ấy không muốn chúng ta biết”.

“Có lẽ”. Ian không bao giờ tọc mạch quá sâu đến công việc của Hart, biết rằng anh có thể sẽ không thoải mái với những điều anh tìm thấy. Suy nghĩ của Ian lang thang nhớ lại thi thể nằm sông soài của Lyli trong phòng khách, chiếc kéo đâm vào tim. Curry vẫn còn ở London theo yêu cầu của Ian và lúc này Ian đang chờ báo cáo của cậu ta.

“Ngài tự mình đến Pari, thưa ngài”. Curry đã nói khi cậu ta nhét vali của Ian phía trên chiếc ghế trong khoang hạng nhất. “Nếu có ai hỏi, ngài đã đi trên chuyến tàu sớm hơn”.

Ian nhìn tránh đi và Curry đóng sầm cửa vì điên tiết. “Chết tiệt, đức ngài của tôi, một ngày nào đó ngài sẽ phải học cách nói dối”.

Mac đánh gãy suy nghĩ của Ian. “Do vậy, em đã đi theo cô Ackerley tới Pari? Điều đó nói lên một người đàn ông sẽ không chấp nhận câu trả lời từ chối”.

Những câu chữ trong lá thư của Beth như lướt qua đầu anh một lần nữa, bị lấp đầy bởi hương vị của môi cô. “Em định thuyết phục cô ý”.

Mac phá lên cười. Những ánh mắt ngược lên vì bị làm ồn, nhưng những cô gái dường như không bị ảnh hưởng vẫn tiếp tục nhảy múa, lòng bàn tay đặt lên hông vào nhau.

“Chết tiệt, Ian, anh phải tìm hiểu về người phụ nữ này. Anh sẽ bắt đầu buổi học với cô ấy - em không biết anh có thể chuyển lời cho cô ấy đến đâu, đúng không?”

“Bellamy nói cô ấy đang ở với Isabella”.

Mac đứng bật dậy, làm rơi điều xì-gà. Ian cứu nguy trước khi nó bắt lửa lên khăn bàn và vứt nó vào trong gạt tàn.

“Cô ấy đang ở Pari?”

Đã ba năm, kể từ khi Isabella rời khỏi nhà của Mac trong khi anh còn đang nằm bất tỉnh vì say rượu, Mac đã không nhắc đến tên của Isabella. Anh cũng chưa từng dùng từ vợ tôi. “Isabella đã đến Pari bốn tuần trước”. Ian nói. “Hoặc đó cũng là điều người hầu của anh nói”.

“Chết tiệt. Bellamy chưa bao giờ kể cho anh. Anh sẽ bóp cổ hắn”. Mac nhìn xuống, dự tính cách thức trừng phạt tên hầu đó. Bellamy là một cựu võ sĩ, do vậy cơn thịnh nộ của Mac dường như chẳng có ảnh hưởng gì. “Chết tiệt”, Mac nói, dù rất nhỏ. Ian mặc kệ anh trai và xem những vũ công. Những cô gái vẫn đang đi nghênh ngang mà không có áo ngực, bộ ngực của họ nhỏ với núm ngực có kích thước bằng đồng xu. Những người đàn ông xung quanh Ian cười ầm lên và vỗ tay tán thưởng.

Ian tự hỏi bầu ngực của Beth trông như thế nào. Anh vẫn còn nhớ chiếc váy dài cô mặc ở rạp hát thật giản dị, chất vải lụa bóng màu xám phủ cả hai vai.

Cô mặc một chiếc áo lót, bởi vì tất cả phụ nữ nghiêm túc đều làm thế, nhưng Ian tưởng tượng sẽ dễ chịu thế nào nếu chậm rãi cởi nó bằng đôi bàn tay mình. Chiếc áo ngực của cô sẽ làm bằng thứ vải thông thường, thứ vải giản dị phủ lên khung áo, và mặt cô sẽ đỏ bừng khi nó tuột ra để lộ vẻ đẹp tự nhiên của cô.

Ian cảm thấy bản thân cứng lại và anh ngả người uể oải trên ghế và nhắm chặt mắt. Anh không muốn nhìn những vũ công bán khoả thân làm vậy bản hình ảnh của Beth, nhưng suy nghĩ của anh không khiến cái bộ phận đang thẳng đứng của anh hạ xuống được vào lúc này.

“Mọi thứ tôi đã làm xong cho ngài, thưa ngài”. Curry đặt vali lên sàn của phòng ngủ tại khách sạn của Ian vào sáng hôm sau và ngồi sụp vào ghế.

Ian nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, điều xì-gà trên tay ướt đẫm mồ hôi. Anh đã có một đêm tồi tệ sau khi chia tay với Mac, ác mộng trở lại dần vật trong đầu anh làm anh thức giấc và gào thét trong bóng đêm.

Những người hầu Pháp chạy vội vào phòng, cầm chặt cây nến và lẩm nhẩm vì sợ hãi khi Ian đang rung bần bật trên giường, đầu anh đặt giữa hai tay như thể nó đang chịu một cơn đau khủng khiếp. Những đốm sáng của cây nến như đâm thẳng vào mắt anh và anh hét lên để họ mang cây nến ra chỗ khác.

Anh cần Curry và thứ thuốc pha chế để anh làm dịu lại cơn đau đầu và giúp Ian quay lại giấc ngủ. Nhưng Curry đang đi suốt đêm trên chuyến tàu để tới Pari, và Ian phải nằm lại trên giường, ướt đẫm mồ hôi, buồn nôn và chỉ có một mình.

Anh nghe thấy tiếng những người hầu Pháp thì thầm về mình: Lạy Đức mẹ Maria, hãy giúp chúng con. Anh ta là một kẻ điên. Liệu anh ta có giết chúng ta khi chúng ta đang ngủ không?

Anh trải qua cả đêm đó với những suy nghĩ gợi tình về Beth Ackerley.

Anh nghĩ việc cần làm bây giờ là nhắm mắt lại và đợi Curry giúp anh bình tĩnh lại. Beth ở nhà hát, với môi cô bên dưới môi anh. Sự khuấy động của lưỡi cô trong miệng anh, đặt những ngón tay lên ngực anh. Đường cong trên cặp mông ngọt ngào của cô đung đưa khi anh giúp cô bước vào chiếc xe ngựa của Cameron.

Ian nhìn về phía Curry, khuôn mặt anh ta xám lại vì kiệt sức.

“Thế nào rồi? cậu đã tìm ra ai giết Lily chưa?” “Ồ, chắc chắn rồi, thưa ngài. Thủ phạm đã lộ diện trước tôi và tôi đã đưa hắn đến chỗ thẩm phán. Hoa cúc lại nở rộ trên đường phố và London sẽ không bao giờ còn nhìn thấy đám cỏ dại lần nữa” Ian mặc kệ lời của Curry trôi tuột qua, không quan tâm để hiểu chúng. “Cậu đã tìm ra cái gì?”

Curry thở dài nặng nề và nhắc người ra khỏi chiếc ghế.

“Ngài đang chờ phép lạ, ngài biết thế phải không? Xin thứ lỗi, nhưng giống như mấy anh em của ngài. Tôi biết điều này khi Lord Cameron cử tôi đến chăm sóc cho ngài trong cái trại thương điên nực cười đó, ngài ấy muốn tôi chữa bệnh cho ngài rồi đưa ngài về nhà”. Ian vẫn kiên nhẫn vì biết Curry thích nói luyên thuyên trước khi cậu ta đi vào điểm chính.

Curry cầm lấy áo choàng của Ian đang ở trên thành ghế và bắt đầu chải nó. “Hừm, ngài đã làm gì với bộ vét của mình trong khi tôi đi vắng thế này?”

“Nhân viên khách sạn chăm sóc chúng”, Ian nói, biết rằng Curry có thể than vãn về quần áo hàng giờ. Đối với một người sinh ra tại những khu cạn bã ở East End, Curry tỏ ra cực kì hóm hỉnh đối với vấn đề quần áo của Ian.

“Thôi được, tôi hy vọng anh ta không khiến ngài phải lang thang trên đường phố với hoa oải hương cài trên áo gilê. Những con ếch này chẳng có chút khiếu thẩm mỹ nào”.

“Cậu tìm được cái gì?” Ian ngắt lời.

“Tôi đến đó. Tôi làm đúng như ngài nói và vào nhà giống như một tên trộm bình thường tìm kiếm một món đồ. Chẳng tìm thấy thứ gì. Mọi thứ vẫn bình thường”. “Lily bị đâm tới chết bằng cây kéo của mình. Đó không phải bình thường”.

“Cô ấy không kháng cự. Tôi được một cảnh sát có mặt tại hiện trường nói với tôi điều đó. Có vẻ ngạc nhiên, nhưng không sợ hãi”.

Ian nghĩ đến một điều. “Cô ấy biết đó là ai. Cho hắn ta vào nhà vì là khách hàng quen thuộc”.

“Chính xác”. Curry lục tìm trong túi và lôi ra một tờ giấy. “Tôi vẽ căn phòng như ngài yêu cầu và viết lại mọi thứ trên đó. Công việc này tốn sức lắm, vừa làm mọi thứ với một tên cớm già bám theo”.

Ian nhìn chăm chú vào bản vẽ và danh sách của Curry. “Chỉ có thể thôi sao?” “Chỉ có thể thôi ư?” Curry ngược lên trời than vãn. “Tôi lê lét đi khắp lục địa châu Âu, di chuyển bằng tàu hoả và trên xe ngựa ẩm mốc, trở thành tai mắt của ngài đây, và ngài đây chỉ nói, ‘Thế thôi à?’”

“Cậu còn tìm hiểu được cái gì nữa?”

“Một chút thông cảm cũng không mất mát gì, thưa ngài. Tôi chịu đựng mọi thứ để làm việc cho ngài. Bằng mọi giá, tôi tìm cách tới Rome. Hắn ta ở đó được một tháng, chưa bao giờ bỏ đi”.

“Hắn không thấy cậu chứ?” Ian hỏi với giọng sắc bén.

“Không, tôi chắc chắn về điều này. Hắn gần như thành công, nhưng tôi đã tìm cách chuồn được. Điều này là không thể xảy ra” Ian nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, xoa thái dương. Chứng đau đầu chết tiệt. Anh cực kì biết rõ một người đàn ông đang ở nơi nào đó trên nước Ý, trả tiền để ai đó ngấm làm việc cho anh ta ở London, giống như Ian làm với Curry.

Ian muốn biết sự thật, nhưng sự thật quá nguy hiểm.

Anh day thái dương cho đến khi sự đau đớn dai dẳng dịu bớt.

Nghĩ về đôi mắt của Beth thật có ích.

“Beth nghĩ cậu là thám tử”. Ian nhớ lại.

“Beth?” Curry hỏi lại.

“Cô Ackerley”.

“À vâng, cô ấy. Vị hôn thê của Sir Lyndon Mather. Tôi nên nói đã từng, sau sự can thiệp kịp thời của ngài. Bây giờ ngài gọi cô ấy là Beth ư? Tại sao ngài gọi cô ấy như vậy?” “Tôi không biết”.

“À” Curry gật đầu nghiêm nghị. “Một lời khuyên nhỏ, thưa ngài. Chỉ nên dính dáng đến những cô ngon lành thôi – Pari có hàng tá gái như thế, ngài luôn biết tìm được bọn gái đó ở đâu mà”.

Curry nói đúng, và Ian biết điều này. Những cô gái điểm cao cấp yêu thích Ian, và anh sẽ không phải lo lắng gì về mối quan hệ với phụ nữ. Nhưng tất cả sự quyến rũ của những cô gái điểm ở Pari cũng không thể giúp anh thoát khỏi niềm khao khát Beth. Anh nghĩ đến bờ môi của Beth bên dưới anh, âm thanh mềm mại cô thốt ra khi anh hôn cô. Nếu anh có thể cảm nhận hơi ấm của Beth bên dưới anh mỗi tối, anh sẽ không phải chịu đựng những cơn ác mộng và chứng đau nửa đầu nữa. Anh chắc chắn về điều này. Anh cần đưa cô lên giường ngay lập tức dù anh phải nhờ tới cả Curry, Isabella, Mac và những người khác ở Pari để làm điều này. Năm ngày sau khi Beth đồng ý đến ở chung với tiểu thư Isabella Mackenzie, cô đang viết thư trong phòng ngủ thì nghe thấy tiếng nhạc ở dưới nhà.

Isabella không bao giờ thức dậy trước bất kì ai - người thật đáng yêu làm sao, khi một ai đấy không thể mở mắt trước giờ nào đó. Không ai thông báo với Beth việc có khách, nhưng cô không nghĩ một tên trộm đột nhập chỉ để đánh một bản xô-nát của Chopin trong phòng khách.

Beth đặt lá thư viết dở vào trong ngăn kéo và đi xuống tầng dưới. Cô yêu thích khi những cánh cửa chớp và rèm được kéo lên để ánh nắng tràn ngập trong phòng. Bà Barrington thường che rèm kín bưng và để ánh nền thật yếu, do vậy Beth và người hầu thường phải sờ soạng tìm đường trong bóng tối, dù là ngày hay đêm.

Cánh cửa đôi trong phòng khách khép hờ, âm nhạc trong sáng, ngọt ngào của Chopin tràn qua khe cửa. Beth đẩy cửa ra và sững lại tại ngưỡng cửa. Ian Mackenzie đang ngồi bên chiếc đàn piano bóng loáng của Isabella, nhìn chăm chú vào giá nhạc trống không đằng trước. Bờ vai rộng của anh khẽ lay động khi bàn tay chơi nhạc, và bàn chân đi ủng gập lại khi anh nhấn bàn đạp giảm âm. Ánh nắng trải trên mái tóc đen của anh, biến chúng thành màu đỏ.

Tôi có thể chơi đoạn nhạc đúng từng nốt, anh đã nói thế ở nhà hát opera. Nhưng tôi không thể bắt được cái hồn của nó. Anh không nghĩ anh hiểu được cái hồn của đoạn nhạc, nhưng âm nhạc đang đan dệt xung quanh Beth và kéo cô về phía anh. Cô đi qua phòng để đến bên chiếc đàn khi những nốt nhạc như lơ lửng xung quanh cô, với âm vang lớn và ngọt ngào. Cô như đắm mình trong đó. Bàn phím phát ra một đoạn cao trào ngắn, sau đó kết thúc bằng một hợp âm trầm tạo ra bởi tất các ngón tay của Ian. Anh để bàn tay nguyên tại chỗ, những đường gân căng lên, như thể sự du dương cuối cùng đã biến mất. Beth vỗ tay vào nhau. “Thật là tuyệt vời”.

Ian giật bàn tay ra khỏi phím đàn. Anh liếc nhanh qua Beth rồi lại tránh đi, sau đó đặt hai bàn tay trở lại trên đàn, như thể anh cảm nhận được sự thư thái từ những phím đàn bằng ngà voi.

“Tôi đã học đàn khi tôi mười một tuổi”, anh nói.

“Quả là phi thường. Khi tôi mười một tuổi, tôi thậm chí còn chưa được nhìn thấy đàn piano.

Ian không thể làm những điều mà một quý ông nên làm: đứng lên khi cô vào phòng, bắt tay cô, chú ý để cô ngồi thoải mái. Anh nên hỏi thăm sức khỏe mọi người trong gia đình, tự ngồi xuống, và nói chuyện phiếm về thời tiết hoặc thứ gì đó vô vị cho đến khi người hầu lặng lẽ mang khay trà đến. Nhưng anh vẫn ngồi trên ghế, cau mày như đang cố nhớ về điều gì.

Beth nghiêng người về phía chiếc đàn và mỉm cười với anh. “Tôi chắc chắn giáo viên dạy ngài hẳn phải bị ấn tượng”.

“Không, tôi đã bị đánh vì điều đó”.

Nụ cười của Beth sững lại. “Ngài bị trừng phạt vì biết chơi hoàn hảo một đoạn nhạc ư? Điều này thực sự là một phản ứng kì lạ?” “Cha tôi gọi tôi là kẻ nói dối khi tôi nói tôi mới nghe nó có một lần. Tôi nói với ông tôi không biết nói dối, thì ông nói, ‘Tốt hơn mày nên nói dối, bởi điều mày làm là không bình thường. Tao sẽ dạy mày không bao giờ được làm như thế.’”

Giọng nói của Ian trở nên thô lỗ khi anh bắt chước âm sắc cùng từ ngữ của cha mình.

Cổ họng của Beth như thắt lại. “Thật là kinh khủng”.

“Tôi thường xuyên bị đánh. Tôi bắt kính, hay lẩn tránh và khó kiểm soát”.

Beth hình dung ra Ian khi còn là cậu bé, đôi mắt vàng sợ hãi nhìn xung quanh nhưng không dám nhìn thẳng vào cha mình trong khi người đàn ông này đang hét lên với anh. Khi đó, anh đã phải nhắm mắt vì đau đớn và sợ hãi khi cây gậy vụt xuống.

Ian bắt đầu chơi một khúc nhạc khác, chậm và vang. Anh hơi cúi đầu, khuôn mặt rần rỏ phảng lảng khi anh tập trung vào các phím đàn. Bắp đùi anh nhấp nhô khi anh ấn vào bàn đạp, toàn bộ cơ thể anh như cùng chơi nhạc.

Beth nhận ra khúc nhạc này là bản concerto của Beethoven dành cho đàn piano, khúc nhạc mà gia sư được bà Barrington thuê dạy Beth rất thích. Beth chơi rất bình thường, tay cô phải làm việc quá nhiều và đã quá cứng để học kỹ thuật. Vị gia sư khá ngạo mạn và chế giễu cô, nhưng ít ra ông ta chưa bao giờ đánh cô.

Những ngón tay của Ian lướt trên phím đàn, những nốt nhạc chậm lan toả khắp phòng, âm thanh nồng nàn và mượt mà. Ian có thể cho rằng anh không thể hiểu được cái hồn của âm nhạc, nhưng giai điệu của nó quá sinh động như đang nhắc lại những ngày đen tối mà Beth phải trải qua khi mẹ cô qua đời.

Cô nhớ cô đang ngồi trong góc phòng bệnh, hai tay vòng qua gối, ngắm nhìn người mẹ đang cố nín khóc những hơi thở cuối cùng. Người mẹ xinh đẹp của cô, luôn luôn yếu đuối và sợ hãi, đang bị rút đi cuộc sống từng làm bà kinh hãi, cô bám lấy Beth để có thêm sức mạnh,. Bệnh viện đã đuổi Beth đi khi họ đặt mẹ cô trong nấm mộ dành cho người bản cùng. Beth không muốn quay trở lại trại tế bần, nhưng chân cô đã đưa cô trở lại đây. Cô biết cô không còn chỗ nào để đi. Ít ra, họ sẽ cho cô việc làm do cô có thể nói lưu loát và biết ứng xử chút ít. Cô dạy những đứa trẻ bé hơn và cố gắng đỡ dành bản thân bằng cách an ủi chúng. Nhưng phần lớn bọn chúng thường trốn khỏi trại tế bần và trở thành tội phạm để kiếm sống.

Chỉ có những người nửa nọ nửa kia như Beth mới bị mắc kẹt ở đó. Cô không muốn dùng cách thức bán thân để sinh tồn, cô cảm thấy ghê tởm những gã đàn ông thèm khát những cô gái mười lăm tuổi. Cô không thể tìm được một công việc đứng đắn như nữ gia sư hoặc người trông trẻ. Cô không được giáo dục nhiều và một phụ nữ ở tầng lớp trung lưu không muốn thuê người từ trại tế bần Bethnal Green chăm sóc những đứa con quý báu của họ. Cuối cùng cô thuyết phục được một phụ nữ trong xứ đạo tìm cho cô một chiếc máy chữ. Thậm chí người phụ nữ còn thay thế phím B và Y bị kẹt. Beth đã luyện tập, và luyện tập trên đó.

Khi cô lớn hơn một chút, cô cho rằng cô có thể làm thuê như một nhân viên đánh máy. Có lẽ mọi người sẽ không nhớ đến nguồn gốc của cô khi cô làm việc nhanh chóng và hiệu quả. Hoặc cô có thể viết truyện ngắn hoặc những bài báo và cố thử thuyết phục những tờ báo đăng chúng. Cô không biết làm những điều này thế nào, nhưng nó đáng giá để thử.

Và rồi một ngày, trong khi cô đang gõ thành thạo lên chiếc máy chữ, giáo chức đại diện mới của xứ đạo đến thăm. Beth đang gào to nguyên rủa phím chữ B, và Thomas Ackerley đã nhìn thấy cô và cười lớn.

Nước mắt nhanh chóng lăn trên má cô. Cô đặt một bàn tay lên tay Ian, và khúc nhạc chợt ngừng. “Em không thích nó”, anh nói, giọng bình lặng.

“Tôi thích - chỉ là, ngài có thể chơi một đoạn nào vui vẻ hơn không?” Cái nhìn của Ian lướt qua cô như tia nắng mặt trời. “Tôi không biết khúc nhạc là vui hay buồn. Tôi chỉ biết nốt nhạc”.

Cổ họng Beth như xiết lại. Nếu cô không cẩn thận, cô sẽ bật khóc thốn thức vì anh. Cô lao tới kệ để sách nhạc tìm những bản nhạc cho đến lúc cô mỉm cười khi tìm được một thứ.

“Cái này thì sao?” Cô mang bản nhạc quay trở lại cây đàn và mở chúng ra trên giá. “Bà Barrington ghét nhạc opera – bà không hiểu tại sao mọi người lại muốn nghe người ta rống hàng giờ cái thứ tiếng nước ngoài. Nhưng bà ấy thích Gilbert và Sullivan. Ít ra thì họ nói tiếng Anh chuẩn”. Beth mở bản nhạc có bài nhạc ngắn đã từng làm bà Barrington cười nhiều nhất. Bà buộc Beth học nó và chơi đi chơi lại nhiều lần. Beth chán ngán những giai điệu rộn ràng với những từ ngữ ngớ ngẩn, nhưng vào lúc này cô rất biết ơn sở thích của bà Barrington.

Ian nhìn vào tờ giấy với biểu cảm không đổi. “Tôi không thể đọc bản nhạc”.

Beth vô thức nghiêng người về phía anh, và lúc này, những bông hoa hồng trên ngực áo của cô như ngang tằm với mũi anh. “Không ư?”

Ian ngắm những bông hoa, đôi mắt anh chăm chú từng góc cạnh của nó. “Tôi phải nghe nó. Chơi cả bài cho tôi”. Anh khẽ dịch chuyển, dành cho cô khoảng năm in-sơ chỗ trống trên ghế. Beth ngồi xuống, tim đập dồn dập. Anh không định di chuyển và cơ thể anh giống như một bức tường rắn chắc. Sự gần gũi này khiến cô cảm thấy những mũi cơ trên bắp thịt của anh căng lên, chiều dài của bắp đùi so với của cô.

Đôi mắt màu hổ phách sáng lấp lánh bên dưới làn mi dày khi anh nghiêng nửa đầu để nhìn cô.

Beth hít lấy hơi. Cô duỗi tay vượt qua bụng anh để với tới nốt nhạc thấp hơn, vụng về chơi đoạn dạo và sau đó run rẩy hát.

“Tôi là tấm gương mẫu mực của một vị trung tướng có quan điểm tân tiến...”

Hết chương 4

5. Jennifer Ashley - Chương 5

Chương 5

Người dịch & Edit: Đỗ Trang / Tho_ngoc

Ian ngắm những ngón tay điêu luyện của Beth lướt trên phím đàn. Móng tay nhỏ và tròn, cắt tỉa gọn gàng, trang sức duy nhất của cô là chiếc nhẫn bạc trên ngón tay út của bàn tay trái.

Giọng nữ trầm của cô như ùa tới bao phủ anh, mặc dù anh không thật sự chú ý đến ý nghĩa của chúng. “Tôi rất giỏi các phép tính tích phân và vi phân; Tôi biết tên khoa học của những sinh vật nhỏ bé...”

Những bông hoa hồng màu xanh trên ngực áo cô nâng lên và hạ xuống khi cô hát và khuỷu tay cô lướt qua áo gile của anh khi tay cô đưa gần đưa xa trên phím đàn. Vạt váy bằng lớp lụa xanh nhạt rủ xuống – Beth Ackerley không còn màu xanh xám buồn tẻ nữa. Isabella chắc đã vứt hết chúng đi.

Một lọn tóc xoăn xoã xuống má cô khi cô hát. Anh ngắm nó đung đưa trên mặt cô, ngắm miệng cô hát lên những lời đáng yêu. Anh muốn ngậm những lọn tóc đó giữa hai môi và kéo chúng duỗi ra.

Cuối cùng, bằng giọng hát du dương, giai điệu nhịp nhàng vút lên: “Tôi là tấm gương mẫu mực của một vị trung tướng có quan điểm tân tiến”. Với một hợp âm ngân dài, đoạn nhạc kết thúc.

Beth thở ra rồi mỉm cười với anh. “Tôi đã không luyện tập trong một thời gian. Giờ đây tôi không còn hối tiếc vì điều đó khi Isabella có chiếc đàn piano tuyệt vời này”.

Ian đặt tay lên phím đàn nơi Beth vừa đặt.

“Bài hát này rất có ý nghĩa sao?”

“Ý ngài là ngài chưa bao giờ xem vở Những tên cướp biển của Penzance? Bà Barrington đưa tôi đi xem đến bốn lần. Bà ấy hát theo trong suốt buổi diễn, làm ảnh hưởng tới tất cả khán giả xung quanh”.

Ian đến nhà hát kịch hoặc rạp opera khi Mac hoặc Hart hoặc Cameron đưa anh đi cùng, và anh không chú ý đến điều anh xem. Ý tưởng đưa Beth đi xem diễn và nghe cô giải thích đang hấp dẫn anh.

Anh có thể nhắc lại chính xác từng nốt khi cô chơi nhạc, và chúng bắt đầu ngân vang trên những ngón tay anh. Anh hát lời nhạc, không quan tâm đến ý nghĩa của chúng.

Beth mỉm cười khi anh trình diễn đầy kiêu cách và sau đó cô cũng tham gia “Với rất nhiều điều vui vẻ về những cạnh của góc vuông...”

Họ cùng chơi nhạc, Beth hát bên tai anh. Anh muốn quay lại và hôn cô, nhưng anh không thể dừng đoạn nhạc giữa chừng. Anh phải chơi đến hết bài.

Anh kết thúc với một đoạn ngẫu hứng.

“Điều này thật là...” Ian cắt ngang lời khen của cô khi anh khum tay lên gáy cô và đặt lên miệng cô một nụ hôn mạnh mẽ. Beth nếm được vị brandy, cảm thấy sự ran rát của viên râu quai nón của anh. Anh luồn ngón tay vào mái tóc bên dưới cổ cô, những ngón tay tìm kiếm làn da nhạy cảm.

Anh hôn cô giống như hôn một người tình như thể cô là một trong những cô gái điểm của anh. Cô tưởng tượng những cô gái cực kì khiêu gợi, đẹp rực rỡ sẽ tan chảy như đá lạnh tan ra trên vỉa hè nóng hổi khi Ian chạm vào họ. Anh phủ những cái hôn lên cằm cô. Hơi thở của anh nóng bỏng và cô cảm thấy cơ thể như giãn ra, tan thành nước.

“Tôi không nên để ngài làm thế này”, cô thì thầm.

“Tại sao không?”

“Vì tôi nghĩ ngài sẽ làm tan vỡ trái tim tôi”. Anh đưa môi lướt vòng quanh môi cô, lần theo khe nứt của môi trên và nét tròn đầy của môi dưới. Cái nhìn của anh vẫn đặt trên môi khi bàn tay to lớn của anh di chuyển tới đùi cô. “Em ướt chưa?” Ian thì thầm, răng ngậm dưới dải tai của cô.

“Rồi”. Cô cố gắng nuốt xuống. “Nếu như ngài muốn biết, tôi thực sự rất ẩm ướt”.

“Tốt”. Chiếc lưỡi nóng rực của lượn tròn trên vành tai của cô. “Em hiểu những chuyện này. Tại sao em cần bị ướt?” “Chồng tôi đã giải thích trong ngày cưới, anh ấy nghĩ sự thiếu hiểu biết về cơ thể phụ nữ sẽ gây ra đau đớn không cần thiết”.

“Một giáo chức khác thường”.

“Ồ, Thomas thực sự là người cấp tiến. Là cái gai đối với ngài giám mục vì những quan điểm hiện đại của anh ấy”.

“Tôi muốn nghe giảng nhiều hơn thế”. Ian thì thầm. “Nơi nào đó riêng tư hơn ở đây”.

“Nghe thật thú vị”. Beth cười nhẹ. “Thật là may mắn tôi không phải là một tiểu thư e lệ và cần được che chở. Nếu như thế, tôi sẽ đang nằm trên nền đất bất tỉnh để những người hầu của Isabella phe phẩy quạt cho tôi”.

Đôi mắt anh lấp lánh. “Điều tôi nói làm em khó chịu phải không?” “Không, nhưng tôi xin ngài đừng bao giờ nói như thế ở phòng khách đầy những quý cô và đồ sứ Trung Quốc. Nơi đó thực sự là một nơi hỗn loạn”.

Anh ngửi tóc cô. “Trước đây, tôi chưa bao giờ ở cùng một quý cô. Tôi không biết những phép tắc”.

“Thật là may mắn. Tôi không phải là kiểu phụ nữ bình thường. Bà Barrington đã làm mọi cách tốt nhất để thay đổi điều đó nhưng bà ấy chưa bao giờ thành công, Chúa phù hộ bà ấy”.

“Tại sao bà ấy muốn thay đổi em?”

Beth cảm thấy ấm áp. “Thưa ngài, tôi tin rằng ngài là người đàn ông đáng tự hào nhất trong số người tôi quen”.

Ian im lặng, biểu hiện của anh không thể đọc. “Tôi chỉ nói sự thật. Em hoàn hảo như em vốn có. Tôi muốn nhìn em trần trụi, và tôi thêm muốn được hôn lên nơi thầm kín nhất của em”.

Sức nóng như bùng ra ở chỗ đó. “Theo lẽ thường, tôi không biết nên chạy thoát khỏi ngài hay ở lại và đắm chìm trong sự thu hút của ngài”.

“Tôi biết làm sao để trả lời điều này”. Anh xoay những ngón tay mạnh mẽ quanh cổ tay cô. “Ồ lại”. Bàn tay anh rắn rỏi và ấm áp, và anh xoa tròn bên dưới cánh tay cô. “Tôi phải thú nhận cách nói đơn giản của ngài thật là dễ chịu so với những kiểu nhào nặn tôi thường phải thể hiện để đua đòi theo những người bạn của Isabella”.

“Hãy nói những quý ông là bạn của Isabella hãy tránh xa em ra. Tôi không muốn họ chạm vào em”.

Ngón tay anh như xiết lại, và cô nhìn thẳng vào bàn tay rộng của anh vẫn chen vào giữa váy cô. “Chỉ có ngài mới có thể chạm vào tôi sao?”

Anh gật đầu. “Đúng thế”.

“Tôi nghĩ tôi không phiền lòng về điều này”, cô nói nhỏ.

“Tốt”.

Anh khéo léo đặt cô lên lòng, khung áo lót của cô khiến cô không thể ngồi sát hẳn vào anh. Cái khung váy chán ngắt này. Bông hoa hồng màu xanh trên ngực cô ép vào áo gi lê của anh, và anh đặt tay khum lấy hông cô. Cô không phản đối, không kinh ngạc trước sự sỗ sàng của anh. Cô muốn có thêm sự sỗ sàng hơn nữa với anh. Cô muốn cởi nút quần anh và đặt tay mình vào đó. Cô muốn xuyên qua lớp lớp quần áo để cô có thể vuốt ve bộ phận đã sưng phồng của anh, để cảm nhận nó dưới tay cô. Không quan tâm việc họ đang ngồi trong phòng khách của Isabella, không quan tâm những tấm rèm cửa đang mở toang trước phố phường đông đúc của Pari.

“Tôi là một phụ nữ xấu xa”, cô lẩm bẩm. “Hãy hôn tôi lần nữa”.

Không nói thêm lời nào, anh nhanh chóng nghiêng miệng bao phủ môi cô. Lưỡi anh đâm sâu vào miệng cô, và anh ấn những ngón tay xuống phía dưới của góc môi cô, khiến cô mở rộng hơn. Đây không phải nụ hôn của một người đàn ông đang tán tỉnh. Đó là những nụ hôn của một người đàn ông muốn ăn nằm với cô, mặc kệ thời gian, mặc kệ hoàn cảnh. Mọi bộ phận của cơ thể cô chạm vào anh đều rộn ràng đến run rẩy.

“Chúng ta nên ngừng lại”, cô thì thào.

“Tại sao?”

Beth không thể nghĩ ra lý do. Mình là một quả phụ, đã qua lâu rồi cái tuổi ngây thơ. Tại sao mình lại không thể hôn một người đàn ông đẹp trai trong phòng khách? Một chút ham muốn sẽ chẳng hại gì.

Cô luôn bàn tay phóng dăng của mình vào giữa đùi anh, tìm thấy cái gò đồi sưng phồng bên dưới quần.

“Mmm”. Một góc miệng anh nhướn lên. “Em muốn chạm vào nó?”

Vâng, xin anh, người phụ nữ xấu xa lên tiếng. “Tôi nghe thấy sự rối loạn”.

“Cái gì cơ?” Lòng mày anh nhăn lại.

“Không sao. Ngài là một tên lừa đảo và vô lại, và tôi yêu tất cả điều đó”.

“Tôi không hiểu”.

Cô ôm lấy khuôn mặt anh. “Không sao, không sao. Tôi xin lỗi điều tôi vừa nói”.

Môi cô đau rát và sưng phồng vì những nụ hôn của anh. Cô hôn những đường cong trên môi anh, nếm từng góc ngách môi anh giống như anh đã làm với cô. Anh vờn lưỡi cô, kẹp chặt nó trong miệng rồi lại tiếp tục liếm láp từng in-sơ.

Anh muốn mình mời anh lên giường và không chút ngưng ngừng.

Cô không biết gì về thế giới này, qua những lớp rèm cửa khép hờ cô chỉ thấy thoáng qua một phụ nữ với chiếc vòng cổ bằng kim cương đang mỉm cười với một quý ông với khói thuốc xì-gà quấn quanh. Đây là lần đầu tiên cô được mời đến ở nơi có quá nhiều ngôi nhà xung quanh, quá nhiều cửa sổ, quá nhiều sự ấm áp bên trong. Cửa đột nhiên bật mở và Isabella dạo bước vào trong phòng với chiếc váy lụa dài màu xanh dương. Beth cố gắng nhảy ra khỏi Ian, nhưng anh vẫn ôm cô thật chặt. Cô đành phải nửa ngồi nửa trượt ra khỏi đầu gối của anh. Isabella ngó nghiêng xung quanh với dáng điệu một mối. “Ian yêu quý, cậu đang làm gì ở đây khi chơi nhạc của Gilbert và Sullivan vào lúc sáng tinh mơ thế này? Tôi nghĩ tôi đang gặp ác mộng”.

Cuối cùng Beth cũng trượt xuống để đứng lên, mặt đỏ bừng. “Tôi rất xin lỗi, Isabella. Chúng mình không định làm bạn thức giấc”. Mắt Isabella mở to. “Tôi thấy rồi. Tôi xin lỗi vì đã làm gián đoạn”. Cảm ơn Chúa vì chiếc áo lót, Beth điên cuồng nghĩ. Đầu ngực cô đã thành một điểm nhỏ dựng đứng sau lớp vải, nhưng lớp khung dây đã che giấu chúng.

Ian không đứng lên. Anh nghiêng khuỷu tay đặt lên chiếc đàn và ngấm những gờ trang trí phía sau Isabella.

“Cậu ở lại dùng bữa sáng chứ, Ian?” Isabella hỏi. “Tôi sẽ cố gắng chống mắt lên thật lâu để dùng bữa cùng với cậu”. Anh lắc đầu. “Tôi đến để chuyển lời nhắn cho Beth”. “Ngài ư?” Beth hỏi. Thật là kì cục, cô chưa nghĩ đến việc hỏi tại sao anh đột nhiên xuất hiện trong phòng khách của Isabella.

“Từ Mac”. Ian tiếp tục nhìn chăm chăm khắp phòng. “Anh ấy nói anh ấy sẽ bắt đầu dạy em vẽ ba ngày nữa. Anh ấy muốn hoàn thành bức vẽ đang dở dang trước đó”. Isabella trả lời trước cả Beth. “Thật ư? Chồng tôi luôn luôn làm tốt cả hai thứ cùng một lúc”. Giọng cô căng thẳng.

“Người mẫu là Cybele”, Ian trả lời. “Mac không muốn Beth xuất hiện khi còn Cybele”.

Sự đau đớn thoáng qua trong mắt Isabella. “Anh ta chẳng bao giờ dành sự quan tâm như vậy cho tôi”.

Ian không trả lời, và Beth không thể không hỏi. “Cô Cybele này đáng sợ thế hay sao?”

“Cô ta là một phụ nữ hư hỏng với cái mồm hôi hám”, Isabella nói. “Mac giới thiệu tôi với cô ta để làm tôi đau khổ khi chúng tôi lần đầu tiên cưới nhau. Anh ta thích làm tôi đau khổ. Nó trở thành mục đích sống của anh ta”.

Ian quay đầu nhìn ra ngoài phía cửa sổ, như thể anh không còn hứng thú với cuộc đối thoại này. Sự vui sướng của Isabella biến mất và khuôn mặt cô trông dần vật và mệt mỏi.

“Ồ, thôi được, Ian, nếu cậu không ở lại dùng bữa sáng, tôi sẽ lê lét trở lại giường. Buổi sáng tốt lành”. Cô rời đi, cửa phía sau vẫn để mở.

Beth quan sát khi cô đi, không thích khi nhìn thấy Isabella buồn bã như thế. “Ngài có thể ở lại dùng bữa sáng được không?” cô hỏi Ian. Anh lắc đầu và đứng lên – anh luyến tiếc phải về hay anh muốn đi? “Mac đang chờ tôi ở xưởng. Anh ấy sẽ lo lắng nếu tôi không có mặt”.

“Các anh ngài rất quan tâm chăm sóc ngài”. Beth cảm thấy có chút nhói đau. Cô lớn lên có một mình, không anh chị em, không có người bạn nào để có thể tin tưởng.

“Họ lo sợ”.

“Về điều gì?”

Ian vẫn nhìn chằm chằm về phía cửa sổ, như thể anh không nghe thấy cô. “Tôi muốn gặp lại em”.

Hàng trăm lời từ chối lịch sự của bà Barrington đã từng luyện tập cho cô bay vút qua đầu rồi lại trôi tuột ra ngoài. “Vâng, tôi cũng mong được gặp lại ngài”.

“Tôi sẽ chuyển lời nhắn qua Curry”.

“Ngài Curry đây thật nhiều tài vật”.

Anh không lắng nghe. “Ca sĩ giọng nữ cao”, anh nói. Beth chớp mắt. “Xin lỗi?” cô nhớ đến bài báo đã làm cô buồn phiền rất nhiều vào ngày cô gặp Mac.

“Ồ, cô ca sĩ giọng nữ cao”.

“Tôi nhờ Cameron giả vờ cãi nhau với tôi về cô ấy. Tôi muốn mọi người tập trung vào cô ta để quên chuyện của em. Anh ấy vui vẻ khi nhận lời giúp đỡ. Anh ấy rất thích thú”. Mọi người chắc chắn đã nhìn thấy Beth vào trong khoang của nhà Mackenzie, có lẽ đã nhìn thấy sự nhiệt tình của Ian khi tiễn cô vào trong xe ngựa của Cameron. Anh đã nghĩ ra cuộc cãi nhau công khai với Cameron sẽ chuyển hướng sự chú ý từ Beth sang nhà Mackenzie, những người rất nổi tiếng vì những việc làm bẩn thỉu của họ.

“Thật là đáng tiếc”, Beth đau đớn nói. “Đó thực sự là là câu chuyện rất gây chú ý”.

“Nó không giống như những gì đã xảy ra”.

“Tôi nhận ra điều đó. Tôi thực sự ấn tượng”.

“Tại sao nó lại... ấn tượng với em?”

“Lord Ian yêu quý, người được thuê để làm bầu bạn là người cuối cùng người ta nhớ đến để kể những câu chuyện ngồi lê đôi mách. Bà ấy buồn tẻ và ngày càng héo tàn - thực sự là lỗi của chính bà ấy khi không có ai muốn cưới bà”.

“Em đang nói đến người quái nào vậy?”

“Bà Barrington yêu quý, mặc dù bà không muốn nó như thế. Bà ấy đã nói tôi nên kín đáo và để bỏ qua. Bà ấy là người có tâm ý rất tốt. Ngài thấy đấy, bà ấy đang cố gắng bảo vệ tôi”.

“Không”, anh nhìn chằm chằm vào cô, nhưng lại dừng lại trên một lọn tóc phía tai. “Tôi không thấy vậy”.

“Không có gì. Ngài không cần phải vậy”.

Ian lại im lặng, chìm vào trong suy nghĩ của bản thân. Sau đó anh nhìn nhanh vào cô, kéo cô lại gần anh và đặt một nụ hôn chớp nhoáng lên môi cô.

Trước khi Beth có thể há hốc mồm vì kinh ngạc, anh đã đặt cả người cô sang bên cạnh và sải bước đi ra khỏi phòng. Beth đứng bất động, môi cô bồng rộp, cho đến đến khi cái lạnh tràn vào từ cánh cửa đóng sầm như thông báo anh đã đi.

“Bạn yêu quý, thật là tuyệt vời”, tối hôm đó, Isabella vừa nói vừa giang cánh tay ra để cô hầu đeo găng tay. “Bạn và Ian”. Đôi mắt xanh của cô nhảy múa nhưng bóng tối vẫn che mờ khuôn mặt cô. “Tôi rất háo hức”.

“Điều này chẳng có gì thích thú”, Beth nói. “Tôi sẽ tạo ra một vụ bê bối khủng khiếp”.

Isabella dành cho cô cái nhìn thấu hiểu. “Dù bạn nói gì, tôi sẽ háo hức đợi những tình tiết tiếp theo”. “Bạn không phải dự buổi khiêu vũ sao, Isabella?”

Isabella hôn lên hai má của Beth, nhấn chìm cô trong mùi nước hoa “Bạn có chắc là bạn không phiền khi tôi ra ngoài chứ, bạn yêu quý? Tôi ghét khi phải để bạn ở lại một mình”.

“Không không, hãy đi chơi vui vẻ. Tối nay mình thực sự mệt và mình muốn chút thời gian để sắp xếp lại suy nghĩ của mình.”

Beth muốn một buổi tối yên tĩnh và không còn đủ sức tiếp nhận những cái nhìn chăm chăm của các quý ông Pari vào một tối thế này, thậm chí dưới sự che chở của Isabella. Isabella biết “gần như tất cả mọi người”, và đã rất nhiệt tình giới thiệu Beth khắp nơi. Isabella nói bóng gió Beth là người thừa kế bí ẩn từ nước Anh, điều này dường như đã rất thành công khi rất nhiều nghệ sĩ, nhà văn và nhà thơ vây quanh lấy Isabella. Tối nay Beth sẵn sàng bỏ qua mọi sự hào nhoáng đó. Cô sẽ viết về những chuyến đi của cô, sau đó nghỉ ngơi và chìm đắm trong trí tưởng tượng về Ian Mackenzie. Cô không nên buông thả bản thân với những hình ảnh về anh, nhưng cô không quan tâm.

Ngay khi Isabella đi, Beth đề nghị quản gia mang cho cô bữa khuya với đồ nguội vào phòng. Sau đấy cô cầm bút và mở cuốn nhật ký.

Cô bắt đầu miêu tả tỉ mỉ chuyến đi tới Pari, viết vội vàng về mọi điều xảy ra. Khi cô nhai nốt miếng bánh nhân thịt còn lại, cô lật tới những trang trắng ở cuối quyển sổ.

Cô viết

Tôi không hiểu rõ về cảm xúc của mình dành cho anh. Bàn tay anh to lớn và mạnh mẽ, và tôi rất muốn bàn tay đó đỡ lấy ngực tôi. Tôi muốn đặt bầu ngực trong lòng bàn tay anh. Tôi muốn cảm thấy sức nóng trần trụi của bàn tay anh cọ lên núm ngực. Cả cơ thể tôi hết lên vì điều đó, nhưng tôi không dám mơ ước về điều này, biết rằng đó là không thể vào lúc này và tại nơi đây.

Điều này có nghĩa là tôi muốn anh ở thời điểm và nơi khác hay sao?

Tôi muốn cởi hết những khuy váy là vì anh. Tôi muốn anh tháo dây áo lót và lấy chúng ra khỏi cơ thể tôi. Tôi muốn anh chạm vào tôi khi tôi đã không được chạm đến trong nhiều năm. Tôi nhức nhối vì điều đó.

Tôi không nghĩ đến anh như là Lord Ian Mackenzie, với người anh trai dòng dõi quý tộc là một công tước, vượt ngoài tầm với của tôi, không phải là một Mackenzie điên dại, một người lập dị chỉ biết nhìn chăm chăm và lẩm bẩm.

Đối với tôi, anh đơn giản chỉ là Ian.

“Thưa cô”, Katie nhỏ nhẹ nói từ phía cửa.

Beth giật mình và đóng sập quyển sổ. “Vì Chúa, Katie, em làm tôi giật mình. Có chuyện gì vậy?” “Người hầu nói có một quý ông muốn đến gặp cô”.

Beth đứng lên. Váy cô chạm vào chiếc thìa và khiến nó rơi leng keng trên sàn. “Ai vậy? Lord Ian?”

“Tôi sẽ phải nói ngay nếu là ngài ấy chứ? Không, Henry nói quý ông đó từ chỗ canh sát”.

Beth nhướn mày. “Canh sát? Tại sao canh sát lại muốn gặp tôi?”

“Em không biết, thưa cô. Nghe nói anh ta là một thám tử hay gì đó, và anh ta là người Anh, không phải một con ếch (*). Em thề với cô là em không ăn trộm thứ gì kể từ khi cô bắt quả tang em hồi em mười lăm tuổi. Không bòn rút bất kì thứ gì”.

(*) ý là người Pháp vì người Pháp thích ăn chân ếch nên trong tiếng Anh người Pháp còn bị gọi trong tiếng lóng là frog.

“Đừng lố bịch như vậy”. Beth dùng tay phải nhặt chiếc thìa. “Tôi không nghĩ việc ăn trộm cam cách đây mười năm đáng để ngài thanh tra đuổi theo em đến tận Pari vào tối nay”.

“Em mong là cô đúng”, Katie ủ ê nói.

Beth cất quyển sổ trong ngăn chứa đồ trang sức rồi khoá lại và đặt chìa vào túi trước khi cô đi xuống tầng. Anh hầu người Pháp gật đầu chào cô khi anh mở cửa và Beth cảm ơn anh ta bằng ngôn ngữ bản địa.

Một người đàn ông trong bộ vét màu đen đã bạc từ phía lò sưởi quay lại khi cô bước vào. “Cô Ackerley?”

Anh ta cao, mặc dù không cao bằng Ian. Mái tóc đen được vuốt keo bóng mượt ra sau trán và mắt màu lục nhạt. Anh ta khoảng ba mươi và khá đẹp trai, mặc dù ria mép dày cũng không che giấu được cái miệng dữ tợn. Beth dừng ngay phía trong cửa. “Vâng? Người bầu bạn của tôi nói ngài đến từ chỗ cảnh sát”.

“Tên tôi là Fellows. Tôi được lệnh đến hỏi cô vài câu hỏi, nếu cô không phiền”.

Anh cầm một tấm thiệp báo danh màu ngà voi để chứng tỏ anh ta đã được thăng cấp so với trước đây.

Lloyd Fellows, thám tử, Scotland Yard, London.

“Tôi hiểu”. Beth trả lại thiệp cho anh ta, không thích cái cảm giác cầm nó trong tay.

“Chúng ta có thể ngồi xuống chứ, cô Ackerley? Cô không cần phải cảm thấy mất tự nhiên”.

Anh ta ra hiệu cho cô tới chiếc ghế bành sang trọng và Beth ngồi mớm lên đó. Thanh tra Fellows với lấy chiếc ghế cứng phía bên bàn và xoay nó lại để ngồi xuống, trông cực kì điềm tĩnh. “Tôi sẽ không ở lại lâu, do vậy cô không cần lịch sự mời trà như lễ thông thường”. Anh ta quan sát cô bằng cặp mắt sắc nhọn. “Tôi đến để hỏi cô đã quen biết Lord Ian Mackenzie được bao lâu”. “Lord Ian?” Beth nhìn đầy ngạc nhiên.

“Người em trai út của Công tước Kilmorgan, em chồng của quý cô đang sở hữu căn nhà này”.

Tông giọng anh ta cực cần và mỉa mai, nhưng cái nhìn trong mắt anh ta thật... kì cục. “Đúng, tôi có biết ngài đây, ngài thám tử”. “Tôi nghĩ, cô gặp anh ta ở London phải không?”

“Tại sao ngài quan tâm đến việc này? Tôi gặp ngài Ian ở London và tôi gặp anh trai và chị dâu ngài ấy ở đây, tại Pari. Tôi không tin rằng những điều này là phạm luật”.

“Hôm nay cô đã nói chuyện với Lord Ian tại đây trong căn nhà này”. Tim cô đập nhanh hơn. “Ngài theo dõi tôi?” Cô nghĩ đến việc rèm cửa sổ trong phòng đã kéo hết lên và cô ngồi trên đùi của Ian, hôn anh đến cuồng dại.

Fellows nghiêng người về phía trước, nét mặt không thể đọc được. “Tôi không đến đây để buộc tội cô về bất kì điều gì, cô Ackerley. Chuyển viếng thăm của tôi đơn giản chỉ là cảnh báo”.

“Về cái gì? nói về em chồng của bạn tôi trong nhà cô ấy?”

“Kết giao sai bạn có thể khiến cô trả giá, cô gái trẻ. Cô hãy nhớ lấy lời tôi”.

Beth tự nhiên thấy rất khó chịu. “Xin đơn giản một chút, ngài Fellows. Thời gian đã muộn rồi và tôi muốn được đi nghỉ”.

“Không cần ngạo mạn như vậy. Tôi thật lòng quan tâm đến cô. Nói tôi biết, cô đã đọc về vụ giết người ở nhà trọ gần phố Paul’s, Convent Garden tuần trước chưa?” Beth cau mày và lắc đầu. “Tôi mãi đi du lịch suốt tuần qua. Tôi chắc đã bỏ lỡ chuyện này”.

“Cô ta không phải là người quan trọng do vậy báo chí Anh không đưa nhiều tin về nó và báo chí Pháp thì càng không”. Anh ta mân mê ria mép bằng hai ngón tay. “Cô nói tiếng Pháp thành thạo đúng không?” “Đường như ngài biết rất nhiều về tôi”. Ngay tại phòng tiếp khách riêng của Isabella, thái độ và sự ngạo

mạn của anh ta như chọc tức cô. “Cha tôi là người Pháp, do vậy, tôi đương nhiên nói được. Nếu như ngài muốn biết thì đó là một lý do tôi quyết định đến thăm Pari”. Fellows rút quyển sổ nhỏ ra khỏi túi áo vào lật những trang giấy kêu sột soạt. “Cha cô tự gọi mình là Gervais Villiers, Tử tước Theriault”. Hắn liếc nhìn cô. “Điều này thật buồn cười, ở Surete không có bản ghi chép về một người nào như vậy từng sống ở Pháp”.

Mạch của Beth đột nhiên đập mạnh. “Ông ấy đã đi khỏi Pari rất lâu. Là vì nó liên quan đến cuộc cách mạng năm bốn tám (*). Tôi nghĩ thế”.

(*) ý nói đến cuộc cách mạng xã hội năm 1848 diễn ra trên toàn Châu Âu.

“Thưa bà, không có việc gì liên quan đến sự kiện đó. Gervais Villiers chưa bao giờ tồn tại. Gervais Fournier, mặt khác bị truy nã vì trộm cắp, gian lận và lợi dụng lòng tin. Ông ta chạy trốn tới Anh và không bao giờ được nghe nhắc đến nữa”. Fellows lật một trang khác. “Tôi tin rằng cả hai chúng ta, cô và tôi đều biết chuyện gì xảy ra với ông ấy, cô Ackerley”.

Beth không nói gì. Cô không thể phủ nhận sự thực về cha mình, nhưng cô không muốn thừa nhận sự thật này trước mặt Fellows.

“Tất cả những điều này liên quan gì đến Lord Ian Mackenzie?” “Tôi sẽ nói về điều đó sau”. Fellows lại nhìn vào quyển sổ. “Ồ đây tôi có thông tin rằng mẹ cô đã từng một lần bị bắt giữ vì làm điếm. Có đúng không?”

Beth đỏ lựng. “Bà ấy đang tuyệt vọng, ông thám tử. Cha tôi vừa chết và chúng tôi đang chết đói. Cảm ơn Chúa, lúc đó bà ấy thực sự gặp khó khăn và người khách đầu tiên của bà lại là một cảnh sát kiêm thám tử mặc thường phục”.

“Thực sự, dường như vị quan toà đã đổi ý trước lời cầu xin đáng thương của bà ấy và để bà đi. Bà đã hứa sẽ là người tốt và không bao giờ lặp lại điều đó”.

“Nhưng tại sao nó lại làm một thám tử quan tâm?”

“Không phải do việc này. Nhưng kẻ giết người thì có”.

Mọi bộ phận trên người cô như cứng lại, giống như một con thú vừa nhận ra nó đang bị săn đuổi.

“Tôi không phải là kẻ giết người, ông Fellows”, cô nói, cố gắng mỉm cười. “Nếu ông cho rằng tôi khiến bà Barrington xuống mồ thì tôi không làm việc này. Bà ấy đã già và đau ốm. Tôi rất thích bà ấy và tôi không biết bà ấy có ý định để lại mọi thứ cho tôi”. “Tôi biết. Tôi đã kiểm tra”.

“Ồ, nghe chẳng có gì vui vẻ? Tôi thú nhận, ông thám tử, tôi không hiểu ông đang định nói với tôi điều gì”.

“Tôi đề cập đến vấn đề cha mẹ cô vì tôi muốn trao đổi thẳng thắn với cô về một chủ đề có thể khiến một quý cô ngất xỉu. Tôi đang chứng minh cô là người phụ nữ duy nhất trên thế giới có lẽ không ngất xỉu với điều tôi phải nói”. Beth nhìn chăm chăm vào hắn bằng đôi mắt lạnh lùng. “Hãy yên tâm, tôi không dễ bị ngất xỉu. Tôi có lẽ sẽ sai người hầu tống cổ ngài ra ngoài, đúng thế, nhưng ngất xỉu thì không”.

Fellows gơ tay lên. “Xin hãy kiên nhẫn nghe tôi nói thưa cô. Người phụ nữ bị giết ở phố Paul’s, Covent Garden, tên là Lily Martin”.

Beth ngậy người nhìn hắn ta. “Tôi không biết ai tên Lily Martin”.

“Năm năm trước cô ta làm trong một nhà thổ ở High Holborn”.

Hắn đầy hy vọng chờ đợi, nhưng Beth lại lắc đầu.

“Ông đang hỏi liệu mẹ tôi có biết cô ta hay không?” “Không phải. Cô có nghe đến có một gái điếm bị giết ở nhà thổ High Holborn năm năm trước hay không?” “Ồ đó?”

“Đúng vậy. Chi tiết không đẹp để chút nào. Một cô gái trẻ tên Sally Tate, làm trong nhà thổ đó, được tìm thấy chết trên giường vào buổi sáng, bị đâm xuyên qua tim, máu còn bị cố ý bôi bẩn lên tường và ga giường”.

Cổ họng Beth như thắt lại. “Thật là ghê sợ”.

Fellows ngồi nhích lên, ngay mép chiếc ghế.

“Tôi biết – tôi biết - Lord Ian Mackenzie chính là kẻ sát nhân”. Beth cảm thấy sàn nhà như sụp dưới chân cô. Cô cố gắng hít thở nhưng phổi của cô dường như không hoạt động, và căn phòng bắt đầu chao đảo.

“Bây giờ, cô Ackerley, cô đã hứa với tôi cô sẽ không ngắt xu”.

Cô thấy Fellows ngay bên cạnh, tay hắn đặt lên khuỷu tay của cô.

Beth thở hổn hển.

“Điều này thật vô lý”. Giọng cô nghiêng chặt. “Nếu như Lord Ian là một kẻ giết người, báo chí sẽ đăng đầy tin tức. Bà Barrington sẽ không bao giờ bỏ lỡ về nó”.

Fellows lắc đầu. “Anh ta chưa bao giờ bị kết tội, chưa bao giờ bị bắt. Không ai được phép hé lộ lời nào với báo chí”. Hắn quay trở lại ghế, khuôn mặt lộ ra sự mất kiên nhẫn và thất vọng. “Nhưng tôi biết đúng là anh ta. Anh ta ở đó vào hôm đấy. Đến sáng, Lord Ian đã biến mất, không tìm thấy ở đâu. Tìm cách đến Scotland, vượt ngoài tầm với của tôi”. Beth túm lấy ý nhỏ đó. “Có lẽ ngài ấy đã rời đi sớm hơn”.

“Những người hầu từng nói với tôi anh ta đã trở về nhà trước hai giờ sáng, đi ngủ và đến Scotland bằng chuyến tàu sớm. Họ đang nói dối. Tôi biết điều này sâu tận xương tuỷ mặc dù ngài công tước - anh trai anh ta đã làm hết sức để ngăn tôi tìm hiểu điều Ian thực sự đã làm. Tôi muốn bắt giữ Ian, nhưng tôi không có bằng chứng để đưa cho cấp trên, và nhà Mackenzie thuộc giới quý tộc cao quý và quyền lực. Người mẹ quá cố của họ là bạn thân của nữ hoàng. Ngài công tước rất có uy tín ở Home Office (*), và anh ta đã khiến sếp tôi gạt tôi ra khỏi vụ này. Tên của Ian chưa bao giờ được nhắc đến trên báo, hoặc trong các phòng làm việc của Scotland Yard. Nói cách khác, anh ta giữ sạch mọi thứ”. Ánh sáng như xoay tròn ở mọi góc nhìn của cô khi cô đứng dậy và tránh xa Fellows. Cô nghĩ đến Ian, với ánh mắt lướt nhanh và lấp lánh, đôi mắt vàng sâu thẳm, nụ hôn dữ dội của anh, và sức nặng của bàn tay anh.

(*) nghĩa là Chính phủ Anh

Đây là lần thứ hai xảy ra với cô trong vài tuần khi một người đàn ông cảnh báo cô tránh xa một người đàn ông khác. Nhưng khi Ian nói với cô về Mather, cô dễ dàng tin anh, ngược lại cô muốn phủ nhận toàn bộ những điều thám tử Fellows nói về Ian”.

“Ông chắc hẳn đã sai”, Cô nói. “Ian sẽ không bao giờ làm những điều như vậy”.

“Cô nói thế khi cô chỉ biết anh ta trong một tuần?” Tôi đã theo dõi gia đình Mackenzie trong nhiều năm. Tôi biết họ có khả năng làm gì”.

“Tôi đã từng thấy nhiều người đàn ông bạo lực trong đời, ông thám tử, và Ian Mackenzie không một trong số họ”.

Beth đã lớn lên giữa những người đàn ông giải quyết vấn đề bằng nắm đấm, trong đó có cả cha cô. Cha cô thực sự quyền rũ đến hoàn hảo khi không say, nhưng ngay khi ông uống rượu, ông trở thành một con quái vật.

Fellows nhìn với vẻ không bị thuyết phục. “Cô gái Lily chết ở Covent Garden đã làm việc trong nhà thổ High Holborn năm năm trước đây. Cô ta biến mất sau vụ giết người. Cô ta tìm cách chuyển đến nhà trọ ở Covent Garden và một người bảo trợ đã trả cô ta khá hậu hĩnh để sống một mình và giữ im lặng. Người chủ nhà nói một quý ông thường đến thăm cô ta vào buổi đêm từ lúc mờ sương, có lúc sau khi tối. Cô ta chưa bao giờ nhìn thấy anh ta. Nhưng có một nhân chứng đã nhìn thấy người đàn ông đến ngôi nhà vào đêm Lily bị chiếc kéo đâm vào giữa ngực và người đàn ông đó là Lord Ian Mackenzie”.

Sàn nhà lại chao đảo dưới chân Beth, nhưng cô vẫn giữ thăng bằng. “Những phỏng đoán của ông không có bằng chứng. Điều gì xảy ra nếu nhân chứng có thị lực kém?”

“Thôi nào, cô Ackerley. Cô nên thừa nhận Lord Ian là người đặc biệt nhất”.

Beth không phủ nhận điều này. Cô cũng biết cảnh sát có thể dẫn dắt khiến mọi người tin vào những điều họ thấy từ những điều cảnh sát muốn họ thấy.

“Tôi không hiểu tại sao tối nay ông lại đến đây để kể cho tôi chuyện này”, cô lạnh lẽo nói.

“Hai lý do. Một là cho cô lời cảnh báo việc cô đang kết bạn với một tên giết người. Thứ hai tôi đề nghị cô theo dõi Lord Ian và chuyển cho tôi những thông tin cô nghĩ có liên quan. Anh ta làm như vậy với mọi cô gái và tôi định chứng minh điều này”. Beth nhìn chăm chăm hắn. “Ngài muốn tôi do thám em chồng của bạn tôi? Trong một gia đình luôn dành cho tôi sự đối xử tốt nhất?” “Tôi đang đề nghị cô giúp tôi bắt tên giết người máu lạnh”. “Tôi không làm việc cho Scotland Yard hay cảnh sát Pháp, ông thám tử. Hãy nhờ người khác làm cho ông cái việc bẩn thỉu này”. Fellows lắc đầu ra vẻ buồn bã. “Tôi rất tiếc về quan điểm này, cô Ackerley. Nếu cô từ chối giúp tôi, tôi sẽ buộc tội cô là tòng phạm khi tôi chụp được Lord Ian”. “Tôi có luật sư, ông Fellows. Có lẽ ông nên tham khảo ông ta. Thậm chí tôi sẽ cho ông địa chỉ ông ta ở London”. Fellows mỉm cười. “Tôi thấy cô không phải loại dễ dàng bị bắt nạt. Nhưng hãy cân nhắc – tôi chắc chắn cô sẽ không muốn những người bạn quý tộc cao quý vô tình biết được sự thật rằng cô chỉ là kẻ lừa đảo. Con gái của kẻ chuyên đi lừa gạt lòng tin và một ả điếm, tìm đường luôn cúi để có được tình cảm của giới quý tộc. Than ôi, than ôi”. Hắn ta tặc lưỡi.

“Tôi cũng không dễ dàng chấp nhận việc bị tống tiền. Tôi sẽ nhận lời cảnh báo của ngài để chú ý đến vấn đề an toàn của tôi, và chúng ta sẽ không cần nói thêm gì về vấn đề này”.

“Chỉ cần chúng ta hiểu nhau, cô Ackerley”. “Ông có thể đi”. Beth nói bằng giọng điệu lạnh lùng mà bà Barrington sẽ lấy làm tự hào. “Và chúng ta không có điểm nào hiểu nhau”.

Fellows không có vẻ gì bị dọa nạt. Thực tế, hắn nhăn nhó cười với cô khi lấy mũ và đi về phía cửa ra vào. “Nếu cô đổi ý, tôi đang ở khách sạn Gare du Nord. Chúc ngủ ngon”. Fellows đột ngột đẩy cửa thì đụng phải một bức tường chắn trước mặt, đó là Ian Mackenzie. Trước khi Beth có thể thốt ra lời nào, Ian đã nắm lấy cổ họng Fellows và đẩy hắn quay trở lại phòng.

Hết chương 5

6. Jennifer Ashley - Chương 6

Chương 6

Cái nhìn của Ian tràn đầy sự tức giận. Khi anh nhìn Beth, mái tóc cô vẫn óng ả, những lọn tóc xoắn hoàn hảo giống y như sáng nay. Fellows trong bộ vét đen nhẵn nhúm và đôi mắt xanh của Beth chan chứa sự thất vọng.

Fellows đã kể cho cô. Thằng khốn. Hắn đã nói cho cô mọi thứ. Fellows túm lấy hai bàn tay của Ian. “Tấn công một công chức cảnh sát là phạm pháp”.

“Mọi thứ liên quan đến mày đều phạm pháp”. Ian đẩy hắn ra. “Cút đi”.

“Ian”.

Lời của Beth khiến anh quay lại. Cô đứng đó giống như một bông hoa, mỏng manh và dễ tổn thương, với màu sắc duy nhất trên thế giới này chỉ toàn màu xám. Anh muốn Beth tránh xa vụ án bẩn thỉu ở High Holborn và Ian đã cố gắng che giấu mọi việc trong năm năm qua. Beth ngây thơ đã bị nó làm vậy bẩn. Fellows đã làm hỏng nó. Gã đàn ông khốn kiếp này huỷ hoại mọi thứ anh làm. Ian không muốn cô nhìn anh và tự hỏi giống như những người khác - liệu Ian có đâm con dao vào cơ thể của cô gái điếm rồi bôi máu lên tường? Anh muốn Beth tiếp tục nhìn anh với sự ngạc nhiên dịu dàng, mỉm cười khi cô nói đùa những lời anh không hiểu kịp.

Đôi lúc Ian tự hỏi bản thân, liệu trong cơn giận dữ, anh có giết Sally hay không. Anh thường không nhớ những gì anh đã làm trong cơn mê mụ. Nhưng anh cũng nhớ mọi thứ anh chứng kiến trong đêm đó, mọi thứ anh chưa bao giờ tiết lộ cho ai, thậm chí cả với Hart.

Fellows vượt lại cổ áo, mặt đỏ lựng. Ian muốn đánh hắn. Mục đích của đời Fellows là khiến công chúng chống lại Hart, chống lại Ian, chống lại mọi thứ nhà Mackenzie.

Fellows đã liên tục quấy rối Hart và Ian khi anh thoát khỏi vụ High Holborn năm năm trước và hắn bị cảnh cáo sẽ mất việc nếu còn theo đuổi vụ việc này. Giờ đây Fellows đã trở lại. Nghĩa là hắn đã nắm được điều gì đó.

Ian nghĩ đến Lily Martin nằm trong phòng khách nơi anh tìm thấy cô ta một tuần trước đây, chiếc kéo đâm xuyên qua tim. Anh nhớ đến cơn giận dữ của mình và cả sự thất vọng.

Anh chỉ muốn bảo vệ cô ấy, và anh đã thất bại.

“Cút đi”, anh nhắc lại với Fellows. “Mày không được chào đón ở đây”.

“Lady Isabella Mackenzie là người đã thuê căn nhà này”, Fellows nói. “Và tôi không được cảnh báo là không được nói chuyện với cô Ackerley. Cô ấy không phải người nhà Mackenzie”. Ian nhìn lướt qua khuôn mặt tự mãn của Fellows. “Cô Ackerley được tôi bảo trợ”.

“Sự bảo trợ của ngài ư?” Fellows cười giễu cợt. “Thật là một cách dùng từ hay ho làm sao”.

“Tôi chắc chắn câu đó không có ý như vậy”, Beth cắt ngang. “Hãy đi đi, ông thanh tra. Ông đã nói điều ông cần nói, và tôi yêu cầu ngài đi cho”.

Fellows gật đầu nhưng ánh mắt hấp háy. “Tất nhiên, cô Ackerley. Chúc buổi tối tốt lành”.

Ian không thoải mái với việc chỉ nhìn Fellows đi ra khỏi phòng khách – Anh theo Fellows tới tận phòng chờ và chỉ dẫn người hầu không được để hắn quay lại trong bất kì trường hợp nào. Ian đứng ở bậc cửa nhìn cho đến khi hắn vừa huýt sáo vừa bước xuống dòng đường đông đúc.

Anh quay lại thấy Beth đang đứng sau anh. Cô có mùi của hoa, mùi nước hoa nhàn nhạt bao lấy người cô. Khuôn mặt cô đỏ ửng, gò má hơi ửng và hơi thở nhanh. Chết tiệt. Nụ cười của cô đã biến mất, trán cô nhăn lại. Ian luôn gặp khó khăn khi đọc cảm xúc của mọi người, nhưng sự lo lắng và bất an của Beth như đập thẳng vào anh. Thằng trời đánh, nếu như cô tin vào lời của Fellows...

Ian vòng lấy khuỷu tay của Beth và dẫn cô quay trở lại hành lang để về phòng khách. Anh đóng sập cánh cửa phía sau và Beth tránh xa khỏi anh, đưa hai cánh tay ôm chặt lấy ngực.

“Đừng tin hắn”, Ian nói, giọng rít lên. “Hắn đã bám theo Hart trong nhiều năm. Chẳng có gì phải nghe hắn”. “Điều này hơi muộn mất rồi”. Beth không ngồi xuống, nhưng cô cũng không di chuyển. Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, không ngừng dùng ngón tay cái vờ về khuỷu tay. “Tôi sợ rằng vị thám tử giỏi giang kia biết rất nhiều bí mật”.

“Hắn biết ít hơn nhiều điều hắn nghĩ. Hắn ghét gia đình tôi và sẽ làm mọi thứ để làm mất thể diện người nhà tôi”.

“Tại sao hắn ta lại làm như thế?”

“Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ biết”.

Ian cào tay vào tóc, sự tức giận bùng bùng thể hiện rõ trên mặt. Anh ghét kiểu tức giận này và nó đã từng làm cha của Ian giận điên lên và khiến cho cậu bé Ian bị đánh rất nhiều.

Nó trào lên trong anh mỗi khi anh muốn giải thích điều gì nhưng không thể, khi anh không thể hiểu những lời nói vô nghĩa mà mọi người xung quanh đang ám chỉ. Khi còn là một đứa trẻ, điều duy nhất anh có thể làm – đó là gờn nắm đấm và gào thét cho đến khi hai người hầu phải ghì anh xuống. Sự la hét sẽ không dừng lại cho đến khi Hart xuất hiện. Cậu bé Ian sùng bái anh trai Hart Mackenzie, người anh lớn hơn anh mười tuổi.

Ian đã đủ lớn để kiểm soát những cơn bốc đồng, nhưng sự tức giận vẫn đến, và hàng ngày anh vẫn đấu tranh với những cơn tức giận ma quỷ đó.

“Tôi không muốn em dính líu đến chuyện này”, anh nói lại. Beth chỉ đơn giản nhìn anh. Đôi mắt cô màu xanh, đôi môi đỏ mọng. Và anh muốn hôn cô cho đến khi cô quên đi Fellows và những điều hắc kể, cho đến khi cái nhìn kiêu đó trong mắt cô biến mất.

Ian muốn đặt cô dưới cơ thể anh, sức nóng của cô gặp sức nóng của anh, để nghe tiếng cô thở hổn hển khi anh ấn mình vào trong cô. Anh cần sự lãng quên bằng sự hoà nhập vào cô cho đến khi họ cùng tan chảy với đầy ham mê. Anh muốn cô là nơi ẩn náu của anh kể từ khi anh nhìn thấy cô ngồi cùng Lyndon Mather trong nhà hát opera Covent Garden.

Anh đã giành cô từ tay của Mather bằng cách tiết lộ bí mật của người đàn ông này. Mather đúng khi nói Ian đã cướp cô, và Ian không quan tâm. Nhưng bây giờ Beth biết bí mật của Ian, và cô sợ hãi.

“Vấn đề sẽ rất đơn giản khi ngài chứng minh ngài không phạm tội”, cô nói. “Chắc chắn người đánh xe và người hầu của ngài và nhiều người khác có thể làm chứng chỗ ngài đang có mặt”. Cô nghĩ điều này thật quá là đơn giản.

Ian đến bên cô và dùng tay ôm lấy cằm cô, yêu thích làn da mềm như cánh hoa của cô trong lòng bàn tay anh. “Tôi không muốn em biết điều này. Nó hèn hạ và bẩn thỉu. Nó sẽ làm em bị vấy bẩn”.

Anh không biết rõ Fellows đã nói với cô những gì, mặc dù anh có thể đoán ra. Nhưng Fellows chỉ khai thác được phần nổi của câu chuyện. Sự thật nằm rất sâu, với những bí mật bẩn thỉu có thể huỷ hoại toàn bộ họ.

Beth đợi, hy vọng anh sẽ nói một hai câu để làm sáng tỏ điều này, để trấn an cô. Ian không thể, bởi vì anh biết sự thật khắc nghiệt. Trí nhớ khốn khiếp của anh không hề lu mờ, những gì anh nhìn thấy, những gì anh làm sẽ không biến mất. Hai cô gái có liên quan. Cả hai đều đã chết. Beth thì sao?

“Không”, anh nói dứt khoát.

“Ian”.

Tiếng nói thì thầm của cô như khiến tim anh xiết lại. Ian thả cô ra, sự tức giận khủng khiếp lại hiện ra trên mặt anh. “Em chẳng liên quan gì với nhà Mackenzie”, anh nói gay gắt. “Chúng tôi sẽ phá huỷ bất kì thứ gì chúng tôi chạm đến”. “Ian, em tin ngài”.

Những ngón tay cô túm chặt lấy tay áo anh. Anh ước anh dám nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng điều này là không thể. Beth nói nhanh. “Ngài sợ Fellows sẽ khiến em xa lánh ngài. Anh ta không thể. Hiển nhiên anh ta bị ám ảnh về chuyện này. Chính anh ta nói anh ta không có bằng chứng, và chưa có vụ án nào chống lại ngài”.

Đó chỉ đúng một phần, nhưng đó là vấn đề đơn giản. “Mặc kệ nó”, anh ngắt lời. “Quên nó đi”.

Ian ước anh có thể quên, nhưng anh chưa bao giờ quên điều gì trong đời. Những sự kiện sống động như thể anh đang ngồi chơi piano cùng cô sáng nay. Giống như những “thử nghiệm” vẫn rất sống động khi những tên bác sĩ lang băm thực hiện với anh trong trại tâm thần.

“Ngài không hiểu”. Cô thả tay áo của anh ra để đặt bàn tay mình trong tay anh. “Chúng ta là bạn bè, Ian. Em không nín giữ những tình bạn hời hợt – có Chúa chứng giám. Em có rất ít bạn trong cuộc đời”.

Bạn bè. Anh không nghĩ anh từng nghe thấy khái niệm đó dành cho anh. Anh có các anh trai, ngoài ra không có ai. Những cô gái điểm thích anh và thực sự rất thích anh, nhưng anh không ảo tưởng rằng họ sẽ thích anh nếu anh không cho họ nhiều tiền. Beth nhìn đầy căng thẳng. “Ý của em là em sẽ không dễ bị tức giận chỉ bởi vì thám tử Fellows xuất hiện và đưa ra lời buộc tội”.

Cô chỉ muốn anh làm sáng tỏ vấn đề, hét thật to tuyên bố anh vô tội. Ian gặp khó khăn để nói dối, không thể hiểu ý nghĩa của chúng, nhưng anh vẫn biết sự thật rất phức tạp.

“Tôi không chứng kiến khi Sally Tate chết”, anh nói, cái nhìn của anh gắn lên khung cửa. “Và tôi không đâm chiếc kéo vào người Lily”. “Sao anh biết đó là chiếc kéo?”

Anh liếc nhìn lên khuôn mặt cô, quan sát đôi mắt cô trở đang nên bén nhọn. “Tối đó, tôi đến gặp cô ấy. Tôi đến thăm cô ấy và thấy cô ấy đã chết”.

Beth nuốt mạnh xuống. “Ngài không báo cáo điều này cho cảnh sát ư?”

“Không. Tôi để mặc cô ấy và bắt tàu hỏa đến Dover”. “Thám tử Fellows nói có nhân chứng nhìn thấy ngài vào ngôi nhà”.

“Tôi không thấy bất cứ ai ở đó, nhưng tôi cũng không chú ý. Tôi lên tàu hỏa và tôi không muốn tạo mối liên quan giữa tôi, Lily và High Holborn”.

“Dù sao thì ông thám tử đã gắn kết chúng lại”.

Sự tức giận của Ian lại nổi lên. “Tôi biết. Tôi đã cố gắng bảo vệ cô ấy khỏi hắn. Tôi đã thất bại”.

“Một kẻ cướp đường hoặc một tên trộm có thể đã giết cô ấy. Đó không phải lỗi của ngài”.

Lily đã không phản kháng. Cô biết và tin kẻ đã đâm chiếc kéo vào ngực mình. Đó là quan sát của riêng anh và Curry đã khẳng định điều này.

“Tôi không thể bảo vệ cô ấy. Tôi không thể bảo vệ em”. Nụ cười ngắn ngủi của cô quay trở lại. “Em không cần ngài bảo vệ em”.

Lạy Chúa, liệu có người phụ nữ nào ngây thơ hơn thế không? Giờ thì Beth đã liên quan đến nhà Mackenzie. Điều này sẽ khiến cô chịu mọi sự soi mói của thế giới này. “Fellows sẽ sử dụng em để tiếp cận chúng tôi. Đó là cách của hắn”.

“Hắn cũng sử dụng Isabella ư?”

“Hắn đã thử. Hắn đã thất bại”. Fellows đã nghĩ Isabella sẽ ghét mọi thứ về Mackenzie khi cô chia tay với Mac.

Anh đã từng cho rằng cô ấy sẽ kể cho Fellows mọi bí mật của họ, nhưng Fellows cực kỳ sai lầm. Isabella là con gái của một bá tước, dòng máu quý tộc chảy trong người cô và cô thậm chí còn từ chối nói chuyện với cảnh sát. Sự trung thành của cô vẫn dành cho gia đình Mac.

“Giờ thì đến lượt ngài”, Beth nói. “Anh ta cũng sẽ thất bại với em”.

“Nếu em gắn số phận mình vào chúng tôi, em sẽ hối hận về điều này”. “Em muốn nói với ngài, điều này đã quá muộn. Em biết về Isabella rất rõ và em biết cô ấy sẽ không nói chuyện thân thiết với ngài nếu như cô ấy nghĩ ngài có khả năng là kẻ giết người”.

Sự thật rằng Isabella vẫn dành sự yêu mến cho Ian, Hart, Cam, và chỉ có Chúa mới biết tại sao. Ian cũng thích Isabella ngay khi Mac giới thiệu cô vào ngày họ bỏ trốn cùng nhau.

Cô ấy ngây thơ đến kì lạ nhưng cô ấy lao mình vào thế giới đàn ông với đầy sự tự tin.

“Isabella tin chúng tôi”.

Sự đụng chạm của Beth thật mềm mại. “Nếu cô ấy tin, em cũng tin”. Anh cảm thấy sự tức giận của mình đang dịu đi, sự thất vọng cũng lui dần. Beth tin vào anh. Cô ấy ngu ngốc nhưng sự thật cô ấy đã len được vào khoảng trống bên trong anh. “Em đang tin lời của một kẻ điên đấy?” anh hỏi.

“Ngài không phải là người điên”.

“Tôi có lý do bị đưa vào trại tâm thần. Tôi không thể thuyết phục hội đồng được rằng tôi có đầu óc bình thường”.

Cô mỉm cười. “Một người dân trong giáo xứ của chồng em đã từng khẳng định rằng bà ấy là nữ hoàng Victoria. Bà ấy mặc một chiếc váy màu đen và với trâm cài dùng trong tang lễ và nói liên tục về Albert khôn khổ đã qua đời của bà ấy. Em không tin ngài cũng khác thường giống bà ấy. Ian xoay người tránh cô, buộc cô phải thả tay anh ra. “Lần đầu tiên khi tôi được ra khỏi trại tâm thần, tôi không nói chuyện trong ba tháng”.

Anh nghe tiếng cô dừng lại phía sau anh. “Ồ”

“Tôi không quên cách nói chuyện - đơn giản tôi chỉ không muốn. Tôi không biết điều đó làm các anh mình lo lắng thế nào cho đến khi họ nói cho tôi. Tôi không thể hiểu những lời ám chỉ của người khác. Mọi người cần nói thẳng với tôi về mọi việc”.

Cô dành cho anh một nụ cười run rẩy. “Đó là tại sao ngài không bao giờ cười trước những lời nói đùa của em. Em nghĩ mình đã quên mất cách nói đùa”.

“Tôi học làm mọi thứ bằng cách quan sát người khác, giống như vỗ tay trong nhà hát khi tất cả khán giả làm thế. Nó giống như học ngoại ngữ. Và tôi không thể theo kịp cuộc nói chuyện khi có nhiều người”.

“Đó là tại sao ngài không nói nhiều khi tôi đến khoang của Mather ở Covent Garden?”

“Từng người một dễ dàng hơn nhiều”. Anh đã nói sự thật. Anh có thể tập trung khi một người đang nói, nhưng cố gắng theo dõi nhiều người khác cùng nói chuyện khiến anh bị rối loạn.

Khi còn trẻ, anh đã bị trừng phạt vì không trả lời trên bàn ăn hoặc không tham gia thảo luận. Thằng ử rũ. Cha anh đã đặt biệt hiệu cho anh như vậy. Hãy nhìn vào tao khi tao nói chuyện với mày, thằng kia.

Beth nhắm mắt lại. “Ian yêu quý, chúng ta thật giống nhau. Bà Barrington đã phải dạy em cách cư xử trong xã hội từ cơ bản, và em vẫn không thể hiểu tất cả những nguyên tắc. Lấy ví dụ, ngài có biết mọi người cho rằng sẽ là thô tục khi ăn kem bằng thìa hay không? Mọi người phải dùng đĩa. Điều này dường như thực sự kì quặc. Khó nhất là để lại một mẩu thừa nhỏ trên đĩa, như vậy chứng tỏ việc ăn uống không quá hăng hái. Em đã trải qua nhiều ngày bị đói trong thời thơ ấu do vậy em thực sự không thể hiểu điều này”.

Ian để mặc lời của cô lướt qua anh mà không quan tâm đến việc hiểu kịp chúng. Anh thích giọng của cô, mượt mà và tươi mát, giống như dòng suối chảy từ núi nơi anh câu cá trên những vùng hoang dã của Scotland. “Bây giờ em gọi tôi là Ian”, anh nói.

Cô chớp mắt. “Em ư?”

“Em gọi thế năm lần kể từ khi tôi đến”.

“Ngài thấy đấy? Em thực sự coi chúng ta là bạn bè mà”.

Bạn bè. Anh muốn nhiều hơn thế.

Cô liếc nhìn anh dưới hàng mi. “Ian, có một điều em định đề nghị với ngài”.

Anh đợi, nhưng cô đã lùi lại, nghịch chiếc nhẫn bạc bên tay trái. Anh biết rất rõ về đồ trang sức nên biết chiếc nhẫn đó rất rẻ, một viên đá gắn lên đó không chút giá trị.

Một người nào rất nghèo đã đưa nó cho cô, nhưng cô vẫn giữ nó thật cẩn thận. Cô đã trả lại chiếc nhẫn kim cương cho Mather không chút lưỡng lự, nhưng chiếc nhẫn này rất quý giá với cô.

“Ian, em tự hỏi liệu...”

Ian khó khăn tập trung sự chú ý vào lời cô nói. Anh thích nghe lời cô thốt ra, ngắm nhìn ngực cô nâng lên hạ xuống, nghiên cứu sự chuyển động của môi cô. “Nếu ngài có thích em một chút”, cô nói, “Em tự hỏi liệu ngài có hứng thú ... có một mối quan hệ nam nữ với em”.

Những từ cuối cùng thốt ra vội vàng, và sự chú ý của anh quay trở lại lời cô nói.

“Ý em là quan hệ xác thịt”, Beth nói tiếp. “Trong trường hợp chúng ta cùng đồng ý”.

Hết chương 6

7. Jennifer Ashley - Chương 7

Chương 7

Người dịch & Edit: Đỗ Trang / Tho_ngoc

Niềm vui sướng phập phồng xóa tan sự căng thẳng của Ian. “Quan hệ xác thịt”, anh nhắc lại.

“Vâng”, cô nói đầy xấu hổ. “Nếu như việc đó làm ngài hứng thú”.

Nếu như việc đó làm ngài hứng thú ư?

“Ý em là ngủ cùng”, anh nói thẳng toẹt.

Mặt cô lại càng đỏ rực, ngón tay xoay đi xoay lại quanh chiếc nhẫn. “Vâng, đó chính xác là ý của em. Không phải là tình nhân, ngài hiểu không, chỉ giống như hai người cùng tận hưởng/hưởng thụ... khía cạnh đó của cuộc sống. Chúng ta chỉ cần có hứng thú với nhau là đủ và em không dự định kết hôn lần nữa. Chúa chứng giám, Mather đã làm em thực sự sợ hãi hôn nhân. Nhưng có lẽ chúng ta có thể... là những người tình. Ít ra trong thời gian chúng ta ở Pari. Em biết em đang nói lảm nhảm nhưng em không thể ngừng lại”.

Cô có biết cô đang rất xinh đẹp hay không? Hai má cô ửng đỏ, cô nhìn trông vừa do dự vừa ngập ngừng. Anh nhìn nhanh vào mắt cô và nói, “Được”.

Cô thở phào nhẹ nhõm rồi lại run rẩy cười. “Cám ơn ngài đã không cảm thấy chán ghét mà bỏ đi”. Chán ghét ư? Người đàn ông nào có thể chán ghét một quý cô với đôi mắt như vậy, người vừa ngưỡng ngừng nói cô muốn trở thành nhân tình của anh ta?

Ian lùi lại để có thể nhìn cô trọn vẹn. Cô mặc một chiếc váy dài giản dị màu hoa cà bằng vải po-pơ-lin, áo khoác ngắn xếp nếp, váy ngoài gọn sóng mềm mại. Những nút áo xếp thẳng hàng như những quả mâm xôi dọc trên phần thân áo cao tới cằm. Cái cổ áo chết tiệt kia lại quá cao, đáng nhẽ phải khoe ra thì lại che kín cái cổ đáng yêu của cô.

“Chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ”, anh nói.

Cô giật nảy người. “Ngay bây giờ?”

“Trước khi em kịp thay đổi ý định”.

Beth đưa tay lên che miệng để cố gắng nhịn cười. “Được rồi, ngài đang nghĩ đến điều gì vậy?” “Cởi nút chiếc váy”. Anh đến bên cạnh cô và chạm vào cúc áo ở hõm cổ của cô. Anh muốn cắn nó giữa hai răng và kiểm chứng liệu nó thực sự có vị quả mâm xôi. “Xuống dưới chỗ này”.

“Chỉ thế thôi sao?”

“Hiện giờ là thế”.

Cô nhìn anh đầy ngạc nhiên nhưng vẫn bắt đầu cởi cúc áo. Chiếc cổ nhột nhột của cô lộ ra, những lõm sâu đâm mồ hôi. Đó là một chiếc cổ xinh đẹp, vừa dài vừa mảnh khảnh và không tì vết.

Ian đặt tay quanh eo cô. Cô nhìn thẳng vào anh, môi hé mở nhưng anh không hôn cô. Anh nhẹ nhàng đặt môi để mở chiếc váy, sau đó nghiêng người cúi xuống và hôn lên cổ cô. “Ian”.

“Shh”.

Anh liếm chỗ lõm trên cổ cô sau đó dùng răng ngậm lấy làn da mềm mại ở đó.

“Ngài đang làm gì vậy?”

“Để lại cho em một dấu vết tình yêu”.

“Tình yêu...”

Ian cắn và Beth nuốt xuống thật mạnh. Anh mút để nó dịu lại. Anh nếm được vị mặn trên da cô, cảm thấy nhịp đập run rẩy dưới môi anh.

Hãy cởi quần áo cho anh, anh muốn nói như thế. Anh muốn được nhìn Beth cởi váy, những ngón tay cởi dây eo của chiếc quần cộc của cô. Anh muốn cô kéo chiếc quần cộc đó xuống để có thể nhìn thấy tam giác loãn xoắn lấp lánh vì ẩm ướt. Bộ phận nam tính đã thực sự cương cứng của anh đang rung động.

Anh tự hỏi liệu đầu ngực cô có vị giống như ở cổ. Anh muốn mở hết cúc chiếc áo lót và gỡ chiếc áo ngực chết tiệt này xuống để anh có thể thưởng thức bầu ngực của cô. Anh muốn ngậm trong miệng từng bên một, và dùng tay ôm lấy bên kia.

Hãy thật chậm với cô. Hãy tận hưởng điều này.

Ian ngẩng đầu. Anh nhìn lướt qua cô, kịp bắt những tia sáng màu xanh khi anh lại cúi xuống môi cô.

Đôi môi dành để hôn. Môi dưới cong như thể cô rất thích cười; môi trên thậm chí luôn hơi cong mời chào. Đôi mắt cô đang nhắm hờ, mái tóc lộn xộn, một dấu đen trên cổ cô tại nơi anh vừa mút.

“Giờ đến lượt em”, anh nói

Ian cởi áo choàng, cà vạt và cổ áo.

Beth chăm chú nhìn vào cổ họng đang để trần của anh. Cô ngáp ngừng chạm vào anh, vẫn tiếp tục nhìn vào cổ anh. Những lọn tóc xoắn của cô lướt qua cằm anh khi cô nghiêng người về phía anh, bàn tay cô nắm lại đặt trên vai anh. Môi cô chạm vào cổ anh, ẩm và vững chãi.

Khi đó anh cảm thấy vết chích bởi răng của cô.

Anh không che giấu tiếng rên rỉ khi cô chạm vào từng nếp gấp trên da anh. Có chút đau nhẹ khi cô bắt đầu mút khiến anh như muốn phun trào hạt giống. Đặt cô ở trên sàn, tách chân cô ra và đâm sâu vào người cô. Kể từ lúc anh mười bảy tuổi khi lần đầu tiên bị hấp dẫn bởi cô hầu phòng má hồng, anh chưa bao giờ gần như sự mất kiểm soát đến vậy.

Bằng mọi cách anh muốn cởi tung áo sơ mi và để Beth đặt môi mình lên ngực của anh.

Sau đấy cô sẽ quỳ xuống để cái miệng khéo léo của mình ngậm lấy cậu bé của anh và dành cho anh một dấu vết tình yêu vào đó.

Một mối quan hệ xác thịt, cô đã thật ngọt ngào nói thế. Trong trường hợp khi chúng ta đồng thuận.

Ồ, những cơ hội như vậy, và anh chắc chắn rằng mình sẽ luôn đồng ý.

Beth nhả ra và nhìn vào anh, chỉ cần đôi mắt xanh của cô cũng đủ làm tan nát trái tim anh. “Thế này được không?” Anh không thể nói điều gì, những từ ngữ lộn xộn chẳng có nghĩa gì lúc này. Anh dành ôi cô một nụ hôn hoang dại và cô như nhũn ra trong anh.

Vì vậy những cơ hội thế này, chúng đều xảy ra hằng ngày, tại bất kì đâu. Tâm trí của anh tính toán những khả năng có thể xảy ra. Anh thích cuộc chơi này, thứ làm anh không bao giờ mệt mỏi.

Anh dùng tất cả ý chí để đẩy cô ra. Nếu như anh không dừng điều này lại, anh thực sự sẽ làm với cô ngay trên sàn nhà, hoặc có lẽ ngồi giang chân ngay trên cái ghế đẩu cho thuận tiện. Với cả hai cách, anh sẽ làm với cô suốt đêm và không mệt mỏi. Anh hôn trán cô, không nghe thấy bất kì điều gì cô đang nói. Anh mong ước có sự lịch thiệp của Mac để anh có thể tìm ra những từ ngữ cần thiết để cảm ơn cô, để đề nghị những cuộc hẹn hò khác, để tiếp tục cuộc chơi. Thay vào đó, anh đưa bàn tay ôm lấy mặt cô và dành cho cô một nụ hôn. “Em đã nói, ngày sẽ chuyển tin tức qua anh bạn Curry tháo vát chứ?” cô hỏi.

“Tất nhiên”. Ở bên cạnh cô thật dễ chịu, khi cô trả lời những câu hỏi mà anh không cần phải hỏi.

“Sẽ như vậy”. Anh với lấy áo khoác, nhét đai cổ áo và cà-vạt vào trong túi rồi quay lại nhìn lần cuối.

Beth đứng đó ngay giữa phòng chính tại nơi anh thấy cô khi lần đầu tiên anh lao vào. Hiện tại, cổ chiếc váy của cô hé mở làm lộ ra vết đỏ sẫm anh để lại trên da cô. Mi mắt cô sụp xuống, đôi môi sưng phồng vì những nụ hôn của anh. Cô là sinh vật xinh đẹp nhất anh từng thấy trong cuộc đời.

“Chúc ngủ ngon”, cô thì thầm.

Anh buộc bản thân quay đi và mạnh mẽ mở cửa, phớt lờ người hầu và Katie khi hai người đột ngột bước thẳng vào phòng. Anh giật lấy mũ, gắng tay và khăn choàng từ mắc treo trong phòng chờ và lao ầm ầm ra khỏi đó trước khi anh bị cảm dỗ ở lại.

Anh sẽ nhanh chóng sắp xếp mọi chuyện để anh không bao giờ phải ra về. Anh sẽ cưới cô vì một lý do cực kì đơn giản: có cô trên giường với anh mọi đêm, mọi ngày, mọi trưa và mọi lúc. Anh đi bộ về phía đại lộ, có điều gì đó trong anh thức tỉnh và như được giải thoát.

Sương mù buông xuống trong đêm tối. Điều này chỉ làm tăng khả năng của Ian khi nghe thấy tiếng bước chân di chuyển và bám theo anh khi anh đi ra khỏi đại lộ.

Không thể ngủ được. Beth đi đi lại lại trong phòng rất lâu trong đêm khuya, chỉ choàng chiếc váy ngủ. Cô nhận ra mình không thể tiếp tục với quyển nhật ký hoặc leo lên giường. Những sự kiện xảy ra còn quá mới mẻ để viết lại và mỗi lần cô cố gắng, bàn tay run rẩy của cô lại làm rớt mực lên trên những trang giấy. Cô kéo chiếc váy ngủ lên sát cổ. Cô thường xuyên dừng lại trước gương và kéo nó hé ra. Dấu vết màu đỏ Ian để lại lộ hẳn ra trên da cô, hơi giống vết thâm, mặc dù không hẳn vậy. Một vài cô gái chơi bởi đến trại tế bần cũng có những dấu vết như vậy. Họ đã cười Beth khi cô hỏi chúng có nghĩa gì. Cô chạm tay lên dấu vết tình yêu. Cô không hiểu tại sao lại có người muốn làm như vậy. Giờ đây, cô nhớ lại cảm giác râm ran đầy ám áp chảy trong mạch máu khi hơi thở anh chạm vào cổ cô, sự rộn ràng này bắt đầu ngay mạnh khi răng anh để sát vào cổ cô. Tóc anh chạm vào cằm cô, ầm ập, mềm mại với mùi xà phòng.

Cô nghe thấy Isabella đã về nhà và hy vọng bạn mình sẽ không rủ cô trò chuyện trong đêm khuya. Beth trở nên yêu thích Isabella, nhưng cô biết cô sẽ không thể che giấu tâm trạng bối rối và sự hưng phấn của mình. Isabella sẽ dồn ép Beth kể lại dễ dàng như đập một quả trứng.

Đặc biệt, Isabella không bao giờ yên lặng khi đi xuống dưới phòng khách và nhanh chóng đóng cửa. Qua bức tường, Beth nghe thấy tiếng nói nhỏ của người hầu gái, Isabella sắp đi ngủ.

Khi cô hầu đã rời đi và mọi thứ trở nên yên lặng. Beth vẫn không thể nằm xuống. Cơ thể cô bị kích thích, như tức giận với cô vì cô đã không hoàn thành điều cô đã bắt đầu với anh. Cô đã từng lo sợ anh sẽ cười nhạo lời đề nghị tạo quan hệ bất chính giữa họ - cô đã chia sẻ chiếc giường với một đàn ông và biết về cực khoái, nhưng bản thân Ian Mackenzie đã là sự suy đồi. Điều này hoàn toàn khác biệt.

Anh đã dành cho cô cái cười nửa miệng chậm rãi, trong thời gian ngắn nhất đón nhận cái nhìn của cô và nói đồng ý. Anh không cười cợt, ủ rũ, lãnh đạm và bối rối. Nụ cười đó như khơi ngọn lửa trong cô.

Beth chuyển sang một tâm trạng kích động khác khi đi qua phòng mình, cô nghe thấy một âm thanh ghen ngào phía kia bức tường. Cô biết âm thanh này. Cô đã thường xuyên nghe thấy do chính cô tạo ra sau khi Thomas chết. Cô nằm đó một mình trong chiếc giường đơn trong nhà bà Barrington và khóc.

Khoác lên chiếc áo choàng lên người, Beth lao về phía cửa nối với phòng Isabella. Khi gõ nhẹ lên cánh cửa nhưng không thấy phản hồi, cô đẩy cửa đi vào.

Ánh đèn được vặn nhỏ và ánh sáng vàng nhạt yếu ớt lọt qua từ phía căn phòng tạo cảm giác u buồn. Beth bật to đèn thì phát hiện Isabella đang ngồi trên chiếc ghế dài, hai tay ôm đầu. Mái tóc dài của Isabella xoã trên lưng như một tấm màn màu tím và cô đang ghen ngào khóc nức nở. Beth tiến lại ngồi cạnh cô, tay đặt lên mái tóc bóng mượt của Isabella.

“Bạn yêu quý, có chuyện gì vậy?”

Isabella giật mình ngẩng đầu lên. Mặt cô lem nhem với nước mắt chảy dài. “Hãy đi đi”.

“Không”. Beth vén lọn tóc xoã trên má Isabella. “Trước đây mình đã từng khóc một mình. Điều này thật là kinh khủng”. Isabella đáp lại cô bằng đôi mắt màu xanh lá cây nhạt rồi choàng tay quanh cổ Beth. Beth ôm cô thật chặt, vuốt mái tóc cô.

“Tối nay, Mac đã có mặt ở phòng khiêu vũ”, Isabella nức nở nói.

“Ồ, thật ư”.

Nữ bá tước đã mời cả hai chúng tôi đến để chứng kiến chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng tôi gặp lại nhau. Đồ chó cái”.

Beth đồng ý. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Isabella ngẩng đầu. “Anh ấy hoàn toàn phớt lờ mình. Giả vờ không nhìn thấy mình và mình giả vờ không nhìn thấy anh ấy”. Cô nói trong sự náo nức. “Nhưng Beth ơi, mình yêu anh ấy rất nhiều”.

“Mình biết, bạn yêu quý”.

“Mình muốn ghét anh ấy. Mình ước mình có thể ghét anh ấy. Mình đã cố gắng rất nhiều nhưng mình không thể. Mình thường tự hào về điều này. Nhưng tối nay, khi mình gặp lại anh ấy...”

Beth hơi chút sững sốt. “Mình hiểu”.

“Bạn không thể hiểu. Chồng bạn đã mất, nhưng nó không giống như vậy. Bạn biết anh ấy yêu bạn và anh ấy luôn trong trái tim bạn. Nhưng bất kì khi nào mình nhìn thấy Mac, lưỡi dao như xoắn lại thật mạnh. Anh ấy từng yêu mình, trước khi mọi thứ trở nên tồi tệ”. Từ cuối cùng kéo dài theo tiếng nức nở. Beth ôm cô thật chặt, cầm dựa vào mái tóc Isabella. Trái tim Beth nhức nhối. Cô đã nhìn thấy sự căng thẳng trong ánh mắt của Isabella, và cô nhìn thấy sự buồn chán cùng cực trong mắt Mac. Đó không phải việc của cô nhưng cô ước cô giúp được điều gì.

Isabella lại ngẩng đầu lên và lau mắt. “Tôi muốn cho bạn thấy thứ này”.

“Để sau, Isabella. Bạn nên nghỉ ngơi”.

“Không, mình muốn bạn hiểu”.

Isabella đứng lên, hất tóc ra phía sau và đi chân trần trong phòng để tới chỗ tủ quần áo. Cô mở tủ và lôi ra một bức tranh nhỏ được bọc trong vải. Isabella mang nó tới giường, đặt nó nằm cẩn thận trên đệm và lật lớp vải bọc ra.

Beth nín thở. Bức tranh vẽ cảnh Isabella đang ngồi bên mép giường lộn xộn. Tấm ga phủ khiêu gợi trên vai cô, để lộ một bầu ngực hoàn hảo, và chút lông loãn xoăn hé lộ từ phía hai khe đùi. Isabella tránh không nhìn vào bức tranh, mái tóc đỏ buộc lỏng lẻo phía sau gáy.

Mặc dù chủ thể bức tranh - một phụ nữ vừa rời khỏi giường của người yêu - bức tranh không có chút nào khiêu dâm hay khiếm nhã. Những màu sắc cam lạng chủ yếu là sắc màu lạnh nhả nhận, chỉ có mái tóc của Isabella và cành hoa hồng màu vàng tươi là màu sắc sáng nhất. Đây là bức tranh của một người được yêu, được vẽ bởi một người đàn ông dành sự tôn kính cho người vợ anh ta yêu. Nếu như Beth là người sành sỏi, thì đó là một bức tranh đẹp tuyệt vời đến sững sờ. Ánh sáng, bóng tối, bố cục, màu sắc - quá nhiều thứ được nắm bắt trong một tấm vải bạt nhỏ. Phía góc bức tranh có một chữ ký bay bướm:

Mac Mackenzie.

“Bạn thấy không?” Isabella nói nhỏ. “Anh ấy thực sự là thiên tài”.

Beth vỗ tay. “Bức tranh thực sự tuyệt đẹp”. “Anh ấy đã vẽ vào buổi sáng sau khi chúng mình cưới nhau. Anh ấy đã ngay lập tức phác họa trên giường ngủ, sau đó vẽ lại trong xưởng. Đó là sự cầu thả, anh ấy đã nói thế, nhưng anh nói anh không thể ngăn bản thân làm thế”.

“Bạn nói đúng, Isabella. Anh ấy từng yêu bạn”.

Nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má Isabella. “Bạn phải thấy mình trong buổi khiêu vũ ra mắt lần đầu tiên – mình thật là một kẻ ngờ nghệch ngu ngốc, và anh ấy là người đàn ông suy đồi nhất mình từng gặp. Thậm chí anh ấy không được mời tới buổi khiêu vũ; như mọi người nói anh ấy ‘lên vào’ vì một cuộc cá cược. Anh ấy kéo mình nhảy cùng, nói rằng mình quá sợ hãi. Anh ấy chòng ghẹo mình và làm mình cười cho đến khi mình muốn bóp chết anh ấy. Anh ấy biết điều này, chết tiệt. Anh chơi với mình như chơi với một con cá, biết mọi điều cần làm để mình lọt lớt”. Cô thở dài. “Và anh ấy đã làm được. Mình đã cưới anh ấy ngay trong buổi tối hôm đó”.

Beth ngấm lại bức tranh. Mac có thể bắt đầu buổi tối như một trò đùa nghịch, nhưng nó đã kết thúc hoàn toàn khác hẳn. Bức tranh là tác phẩm của một người đàn ông đầy sáng tạo. Tất cả đều dịu dàng với màu sắc mềm mại. Tác phẩm của một người đàn ông đang yêu. “Cám ơn đã nhìn xem”, Beth nói.

Isabella cười. “Bạn cần hiểu về người nhà Mackenzie. Mình rất mừng vì Ian chú ý đến bạn, nhưng mình không có ý tổn thương bạn, bạn thân mến. Yêu một Mackenzie có thể xé bạn thành nhiều mảnh nhỏ. Hãy cẩn thận”.

Tim Beth đập mạnh. Cô biết điều này khi cô nhìn lại người phụ nữ xinh đẹp được Mac Mackenzie vẽ bằng tình yêu. Sự thực thì lời cảnh báo đã quá muộn.

Cả tuần Beth không gặp lại Ian sau lần gặp mặt đó. Cô đợi tin tức để bắt đầu cuộc hẹn gặp tiếp sau như đã hứa, nhưng chẳng có gì đến. Cô cố gắng để không giật mình mỗi lần chuông dưới tầng rung lên, mỗi lần cô nghe thấy tiếng người hầu nam hoặc nữ đi vội vàng về phía phòng cô. Cô cố gắng không để cảm giác nhói đau vì thất vọng khi ngày qua ngày trôi đi mà không có một lời nhắn nhủ. Cô tự nói với bản thân, có thể có hàng trăm lý do tại sao anh không tìm đến cô, việc ưu tiên hàng đầu lúc này là Ian phải dành sự quan tâm đến việc kinh doanh. Isabella đã giải thích rằng Hart cần Ian đọc những thư liên quan đến chính trị và xử lý cho Hart và đảm bảo ghi nhớ chúng, sau đó cảnh báo cho Hart những cụm từ đặc biệt mà Hart nói cho Ian biết cần chú ý. Thực sự Ian rất giỏi trong việc tính toán và để mắt đến toàn bộ hoạt động đầu tư của anh em nhà Mackenzie. Giống như những tay chơi bài chuyên nghiệp biết tất cả những con bài trên bàn, Ian theo dõi sự lên xuống của thị trường với sự chính xác kì lạ. Trong vài năm kể từ khi Ian ra khỏi trại tâm thần, anh thực sự đã nhân đôi số tài sản vốn đã quá khổng lồ của nhà Mackenzie. “Mình không chút ngạc nhiên khi đó chính là lý do Hart để Ian ra khỏi trại tâm thần”, Isabelle giải thích. “Mình chỉ có chút bất bình, vì Hart bắt bộ não diệu kì của Ian làm việc quá nhiều. Không chú ý đến chứng đau đầu của cậu ấy”.

Beth thấy phần nộ thay cho Ian. Có lẽ Ian muốn làm việc cho anh trai, mặc dù anh chưa bao giờ đề cập về điều này. Nhưng nó giải thích sự vắng mặt của anh trong tuần qua.

Vào thứ bảy, Isabella đưa Beth đến một buổi khiêu vũ náo nhiệt tổ chức tại biệt thự nguy nga của nữ công tước. Beth nhảy với một quý ông nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng cô đã có nhiều kinh nghiệm hơn. Rất nhiều bạn bè phóng túng của Isabella sống dưới khả năng của họ và một quả phụ với số tiền lớn trong tài khoản chính là thứ họ cần. Những người nông dân Pháp giả bộ khá giỏi, bà Barrington sẽ vừa khịt mũi khinh bỉ nói. Bà chê bai toàn bộ nước Pháp, quên mất rằng đất nước này cũng có phần nhỏ tạo ra Beth. Trong góc phòng, Beth ngồi quạt sau một điệu van-xơ cứng nhắc với một quý ông. Quý ông này đang xoay sở tiền bạc để giữ chiếc xe ngựa và những người hầu ở mức tối thiểu. Nhưng họ phải làm thế, cô gái thân mến, hoặc họ xuất hiện thật vụng về. Một quý cô luôn muốn nghe những lời ngọt ngào vô nghĩa. Một người hầu giúp cô thoát khỏi cuộc đối thoại bằng cách đưa cô một tờ tin nhắn. Beth xin lỗi một quý ông có thói quen tiêu xài hoang phí này và mở tờ giấy.

Tôi cần gặp em khẩn cấp. Tầng cao nhất, cánh cửa đầu tiên. Ian.

Nhịp tim của Beth như nhảy vọt. Cô vò tờ giấy đứt vào túi và xuyên nhanh qua phòng để lên cầu thang uốn khúc quanh co. Ở tầng trên cùng, cô tìm thấy cánh cửa phòng giải lao mạ vàng. Cô mở cửa để vào một căn phòng nhỏ trang trí tinh xảo thì thấy Ian Mackenzie đang đứng chính giữa. Anh cau mày nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi trong tay và không thèm nhìn lên khi cô vừa gọi “Ian”, vừa cố gắng điều hoà nhịp thở. “Chuyện gì vậy? Có gì xảy ra ư?”

Ian gạt nắp đồng hồ và nhét vào trong áo choàng.

“Đóng cửa lại. Chúng ta không có nhiều thời gian”.

Hết chương 7

8. Jennifer Ashley - Chương 8

Chương 8

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

Beth đóng cửa và đứng quay lưng lại.

“Thời gian làm gì cơ? Ngài có ổn không?”

“Qua đây”.

Beth nâng chiếc váy khiêu vũ và bước cẩn thận về phía anh.

Bước cẩn thận bởi bàn chân cô thực sự sưng phồng vì đôi giày quá chật và sau khi leo bốn tầng gác đã khiến cô cau mày vì đau đớn.

Ian nắm tay cô và kéo cô đi những bước cuối cùng về phía anh. Cô dựa vào cơ thể vững chãi của anh, và cánh tay mạnh mẽ của anh ôm quanh người cô. “Điều gì...”

Anh dùng miệng chặn lời cô nói. Lưỡi anh vuốt ve trong cô, khuấy đảo ngọn lửa đã tắt sau lần gặp cuối cùng của họ. Người đàn ông này thật biết cách hôn.

Beth khó khăn đẩy anh ra. “Nếu chúng ta không có nhiều thời gian, có lẽ ngài nên nói cho em chuyện gì xảy ra”. “Em đang nói về chuyện gì vậy?”

“Ờ tin nhắn”. Cô lấy nó ra từ túi áo. “Ngài không gửi nó ư?”

Ian nhìn liếc qua và trong khoảnh khắc đôi mắt màu hổ phách của anh gặp ánh mắt cô. “Tôi đã gửi”.

“Tại sao?”

“Để em có thể đến bên tôi”.

“Ngài nói rằng có việc rất khẩn cấp nên gọi em đến đây chỉ để hôn em?”

“Đúng. Để tiếp tục mối quan hệ của chúng ta”.

“Ở đây, bây giờ?”

“Tại sao không?”

Anh lại cúi xuống hôn cô và cô cố gắng tránh đi. Gót chân cô vướng vào tấm thảm và anh túm cô trở lại vòng tay anh.

Ian mỉm cười. Đó là một nụ cười đầy hoang dã, một nụ cười của con thú đi săn đã bắt được con mồi. Trái tim đập thình thịch của cô tiết lộ cô không quan tâm đến điều này lắm.

“Đây là nhà của người lạ”, cô cố gắng nói.

“Đúng”. Tiếng anh vang lên, Thì làm sao?

Beth hình dung họ sẽ làm việc đó trong phòng ngủ của cô một cách bí mật, sau khi cô biết chắc mọi người đều không ở nhà. Điều này cần kín đáo và làm trong lén lút – không giống như cô nghĩ về việc họ đang làm bây giờ. “Người nào đó có thể vào đây”, cô nói. “Và không có chiếc giường nào”. Ian cười dịu dàng. Trước đây cô chưa bao giờ nghe tiếng anh cười, và cô thích nó, chúng rất êm dịu, khàn khàn và ám muội. Ian đi về phía cửa và rút chiếc khoá nhỏ ra, sau đó từ phía sau vòng tay ôm cô. “Chúng ta không cần giường”.

“Ở đây không có chiếc ghế dài nào trông thực sự thoải mái”.

Anh rúc dưới tóc cô. “Em chưa quen với điều này”.

“Em thừa nhận, đây là mối quan hệ đầu tiên của em”.

Anh vừa hôn cổ cô vừa luồn tay từ vòng eo bị xiết chặt lên phần ngực cô. Beth nhắm chặt mắt và nghiêng dựa vào lòng bàn tay ấm áp của anh.

“Ngài nói đúng”, cô thì thầm. “Dù sao em chưa từng quen với điều này. Ngài định làm gì?”

“Chạm vào em”, anh nói bên tai cô. “Học em. Cái cách em chạm vào tôi”.

Tim Beth như nảy lên. “Ngài nói ngài không có thời gian”.

“Không”.

“Vậy em nên làm gì?”

Ian liếm cái cổ đỏ ửng do chiếc váy cắt trễ ngực. “Kéo váy em lên”.

Anh muốn làm điều này khi đang đứng ư? Beth không dám chắc điều này sẽ thế nào, đặc biệt với chiếc áo lót dài phủ tới tận hông. Thứ đồ lót chết tiệt. Ian túm rồi nâng chiếc váy và bắt đầu kéo chúng lên.

Beth cầm lấy những lớp vải giúp anh. Đó thực sự là một việc cần làm, và Beth ngẫm nghĩ nếu như cô biết anh có kế hoạch này, cô sẽ mặc thứ váy lót đơn giản hơn. Nhưng cô đã muốn những khuôn váy trông thật đẹp mắt, một tính cách phù phiếm của cô. Ít ra chiếc váy này dùng để khiêu vũ nên cô đã bỏ đi lớp khung váy.

Trong khi cô túm chiếc váy thành một đồng trong tay, Ian kéo lê chiếc ghế với thành ghế uốn cong đặt phía trước mặt cô và ngồi xuống. Hành động này làm mất anh ngang tầm với chiếc quần cộc của cô. Cô đang mặc một cái mới tinh, chất lụa màu kem, rất mỏng, thêu trang trí bằng những bông hoa li ti trông rất đáng yêu. Beth chưa bao giờ có một thứ đồ lót điệu đà, nữ tính đến thế trong đời nhưng Isabella đã khẳng khái buộc Beth phải mua chúng.

Ian cởi dây đai của chiếc quần cộc. Với đồng váy trong tay, Beth khó có thể ngăn anh lại, nhưng cô đã tạo ra một tiếng rít nhỏ khi anh kéo chiếc quần xuống. Nhờ sự dịu dàng trong mắt anh, cô có thể kết luận rằng anh có lẽ đã nhìn thấy mọi thứ.

Anh chạm vào vùng lông xoắn giữa hai chân cô. Một cơn kích thích nóng rực phừng phừng tràn khắp cơ thể cô khiến cô thốt ra một âm thanh nho nhỏ.

“Thật đẹp”, anh lẩm bẩm.

Beth gần như không dám thở. “Em mừng vì không làm ngài thất vọng”.

“Em không bao giờ làm tôi thất vọng”.

Anh chậm rãi nói, như thể anh nghiêm túc tiếp nhận những từ ngữ khiếm nhã của cô. Anh nghiêng về phía trước và chạm môi vào điểm nhạy cảm nhất đang sưng phồng hết mức.

“Em đã ướt vì tôi”. Hơi thở của anh lướt lên cơ thể cô tại nơi mà chưa người đàn ông nào dám làm trong phòng khách của người xa lạ. “Quá ướt”. Lưỡi anh thè ra và liếm điểm đó.

Mình sẽ chết ngay tại đây, ngay lập tức. Và bà Barrington khi gặp cô tại cổng thiên đường sẽ cười cô ngu ngốc. Bà sẽ nói đây chính là điều sẽ xảy ra khi cô nhượng bộ cho dục vọng tầm thường.

Nếu sau đó Beth chết vì đã nhượng bộ cho dục vọng tầm thường, liệu thiên đường có mở cổng cho cô hay không?

Thánh Peter, tôi xin lỗi, nhưng đã không được đàn ông vuốt ve trong một thời gian quá dài. Ngài đã mang Thomas của tôi đi; tôi không thể có những khoái cảm xác thịt khác để bù đắp lại hay sao?

Ian nắm mắt cá chân phải của cô và nâng nó thoát ra khỏi chiếc quần cộc nhàu nát đặt trên sàn nhà. Anh chống chân cô lên trên ghế cạnh đùi anh, rồi mở hai chân cô ra. Anh lướt hai bàn tay xoa hông cô, cúi xuống và đặt lưỡi vào cái khe đó của cô.

Cô muốn hét lên. Thực sự đã quá lâu rồi. Cô âm thầm hối tiếc cho những người phụ nữ nghĩ rằng chung giường với chồng là một gánh nặng, bởi vì cô biết đó là một niềm sung sướng. Nhưng kinh nghiệm lại có

một mặt trái – cô biết vì đó là điều cô nhớ đến trong quãng thời gian dài cô đơn. Cái lưỡi khéo léo của Ian cuối cùng đã giải phóng cô.

Với cách đặt chân lên ghế của cô khiến anh có thể kéo giàng cô ra theo ý muốn của anh. Và dường như anh thích điều đó. Ngón tay cái của anh mát xa cho cô trong khi lưỡi thăm dò sâu phía bên trong. Anh đã đúng.

Cô thật sự ướt, và Ian liếm từng giọt ẩm ướt. Ian đã tra tấn cô một lúc lâu, uống cô cho đến khi cô không thể kìm lại tiếng khóc. Beth cảm thấy mông cô xoay tròn, bàn tay cô túm chặt chiếc váy. Tiếng nước nở của cô bật ra, niềm sung sướng nữ tính đã bỏ quên cô quá lâu. Nước mắt lăn dài trên mặt cô.

Ian rút ra và ngược lên, đôi mắt anh như thiêu đốt cô. Cô cảm thấy mình muốn ngã quỵ nhưng Ian kịp giữ cô lại và kéo cô vào trong lòng anh, an toàn trong vòng tay mạnh mẽ của anh. “Tôi làm đau em ư?” Beth giấu mặt trong bờ vai có mùi thật dễ chịu của anh. “Không, nó thật tuyệt vời”.

“Em đang khóc”.

Beth ngẩng đầu lên. “Bởi vì em chưa bao giờ nghĩ em lại có cảm giác sung sướng đến như vậy”. Cô đặt tay lên má anh, cố gắng kéo cái nhìn của anh về phía cô, nhưng cô không thể làm anh nhìn thẳng vào cô. “Cảm ơn anh”.

Anh gật đầu lần nữa, và nụ cười hoang dã trở lại.

“Em có muốn cảm giác sung sướng đó thêm một lần nữa không?” Beth bậm môi lại nhưng không thể che giấu nụ cười. “Vâng, xin anh”, cô nói.

Anh thả cô đặt trên ghế, sau đó trượt đầu gối vào giữa cô. Anh đẩy hai chân cô mở ra, sau đó cúi xuống và chỉ cho cô điều anh vừa hoàn thành được một nửa bằng cái miệng tài năng của mình.

“Bạn vừa đi đâu vậy, bạn yêu quý?” Isabella kéo theo Beth đi xuyên qua những chiếc váy rực rỡ đang xoay tít trong phòng khiêu vũ. “Bạn hãy nhìn thẳng vào mắt mình. Bạn đang làm gì vậy?”

Giọng điệu cô không chút tán thành.

Beth nhìn thấy bóng dáng Ian ở trong phòng giải trí được lát đá hoa cương phía ngoài phòng khiêu vũ và cảm thấy má đỏ ửng.

Isabella tóm được cái nhìn đó và thở hổn hển vì vui sướng.

“Bạn vừa hôn Ian, đúng không? Bạn thân mến, thật tuyệt vời”.

Beth không trả lời. Nếu cô nói ra, cô có thể sẽ bốc cháy từ trong ra ngoài. Đó là mình ư, Beth Ackerley? Trang phục bằng vải sa-tanh và lấp lánh những viên kim cương, có mối quan hệ nguy hiểm với người đàn ông phóng đảng nhất Pari?

Cô nghĩ về những ngày thơ ấu đói khát, về những con phố toàn sự khắc nghiệt và những đứa trẻ gầy còm, về những gã say rượu, về những phụ nữ tuyệt vọng và kiệt sức. Cô chưa bao giờ mơ đến cuộc sống của mình có thể thay đổi bất ngờ như vậy.

Ian dừng lại nói chuyện với một quý ông, sau đó quay người, đi ngược lại qua đại sảnh tối om. Tất nhiên, anh sẽ không trở lại phòng khiêu vũ. Anh ghét đám đông.

Beth cố kìm lại sự nhói đau vì thất bại. Cô không thể mong chờ anh tham gia khiêu vũ. Hoặc đó giống như điều anh đã nói với cô, rằng anh không thể dành cho cô trái tim mình?

Beth lại ngu ngốc. Cô tiếp tục nói chuyện líu lo vui vẻ với Isabella và các bạn cô, nhưng sự chú ý của cô vẫn hướng về phía đại sảnh. Ian không bao giờ xuất hiện trở lại.

Sương mù đã bao phủ khắp nơi khi Beth và Isabella ra khỏi căn nhà khi đã rất muộn. Khi họ đi dọc trên vỉa hè hẹp để đợi xe ngựa của Isabella. Beth nhìn thấy một người đàn ông đứng dưới bóng của cây cột đèn.

Anh ta lẩn tránh khi gặp phải cái nhìn của cô, nhưng ánh sáng đèn đường cũng kịp chiếu sáng bộ ria mép rậm và tủa tủa của anh ta.

“Cô Ackerley”.

Beth đột ngột quay lại khi cô đang đi dạo đến Vườn Tuileries vào sáng hôm sau. Những vết cháy còn sót lại của cung điện Tuileries hiện ra lơ lửng bên cạnh công viên, như nhắc đến sự quá khích đã xảy ra tại nơi tuyệt đẹp này.

Katie đi bên cạnh cô, gắt gỏng bởi Beth khẳng khái đi ra ngoài vào lúc sáng sớm sau một đêm tối muộn như hôm qua. Isabella vẫn nằm trên giường, ngủ ngon giấc, nhưng Beth cảm thấy đầy năng lượng và bồn chồn. “Những quý cô thời thượng không bao giờ ngủ dậy trước buổi trưa”, Katie lầu bàu nói. “Em nghĩ hiện giờ chúng ta cũng là những người quý phái”. “Im lặng, Katie”, Beth nói. Cô ra lệnh cho Katie đi lên trước và đợi người đàn ông cao lớn trong bộ đồ đen bắt kịp cô. “Được rồi?” Cô hỏi khi Katie đã ngoài tầm nghe. “Tôi biết ông đã theo dõi tôi, ông thám tử. Hãy nói cho tôi lý do”.

“Tôi chỉ đang làm nhiệm vụ”.

Gió từ bên sông thổi lại, mang theo mùi ẩm mốc hôi thối đến khó chịu của hơi nước và tiếng chuông từ Notre Dame (*).

(*) Notre Dame - nhà thờ Đức Bà nổi tiếng ở Paris

“Scotland Yard có biết ông đang ở Paris hay không?” Cô hỏi. “Để điều tra những kẻ sát nhân mà ông bị cấm tham gia ư?”

“Tôi xin nghỉ phép. Tôi đi nghỉ ở Paris”.

“Do vậy tôi cho rằng ông sẽ không thể thực hiện bất kỳ sự bắt giữ nào”. Fellows lắc đầu, cặp mắt màu hạt dẻ cứng lại. “Nếu tôi cảm thấy cần bắt ai đó, tôi sẽ dùng cách thức khác. Tôi sẽ thông báo cho Surete và hỗ trợ họ bằng mọi cách”. Beth lạnh lùng nhìn hắn. “Tôi đã nói với ngài, tôi sẽ không theo dõi bạn bè mình”.

“Tôi đến không phải để nói lại lời đề nghị”.

“Bởi ông biết nó là vô ích?”

“Bởi vì tôi nhận ra cô rất chính trực, cô Ackerley. Căn cứ vào nguồn gốc của cô thì điều này thật ngạc nhiên”.

“Đó là quan điểm của ông. Hãy nhớ rằng mẹ tôi được giáo dục tử tế, mặc dù bà có cuộc hôn nhân không may mắn”. “Đúng vậy, tôi cũng kiếm được một số thông tin và phát hiện một địa chủ thôn quê ở vùng Surrey tên là Hilton Yardley. Rất được kính trọng, người Anh thuần chủng. Chết vì đau buồn khi cô con gái cưới một kẻ nguồn gốc thiếu minh bạch”.

“Không, ông chết vì bệnh gan bốn năm sau”, Beth nói. “Ông không thể nghi ngờ việc đó do cú sốc khi con gái ông cưới cha tôi”.

“Không chút nghi ngờ”, Fellows trả lời khô khốc.

Beth xoay người và bước một bước thật dài và nhanh, nhưng Fellows dễ dàng theo kịp cô. “Tôi tiếp cận với cô về một vấn đề khác, cô Ackerley”.

“Tôi không quan tâm, ngài thám tử”.

“Cô sẽ”.

Cô dừng lại đột ngột làm chiếc váy đung đưa. Cô cầm chắc chiếc ô và liếc nhìn hắn ta. “Được rồi, có chuyện gì vậy?”

Hắn nhìn cô từ đầu đến chân, đôi mắt màu hạt dẻ nhìn cô sẫm soi đầy xác xược. Ria mép hắn ta giật giật. “Cô Ackerley, tôi muốn cô lấy tôi”.

Hết chương 8

9. Jennifer Ashley - Chương 9

Chương 9

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

Beth nhìn chăm chăm vào thám tử Fellows, nhận ra đây không phải lời nói đùa. “Xin ông nhắc lại?”

“Cưới tôi, cô Ackerley”, Fellows lặp lại. “Tôi là một người đàn ông nghiêm túc, có công việc và thu nhập mặc dù tôi biết cô không cần lo lắng về chuyện tiền bạc. Nhưng cô đang chìm sâu trong nước, ở quá sâu không tốt cho cô”.

“Và ông sợ rằng tôi sẽ chết chìm?”

Fellows nắm khuỷu tay cô. Ngón tay hắn rất khỏe, giống như của Ian. “Nhà Mackenzie sẽ kéo cô xuống cùng. Hãy nhìn những gì họ làm với tiểu thư Isabella. Cô ấy là một quý cô ngây thơ khi ra mắt lần đầu tiên và bây giờ cô ấy không được chính gia đình mình thừa nhận. Cô có địa vị xã hội thấp hơn cô ấy nhiều và khi cô mất đi mối quan hệ với xã hội, cô sẽ chẳng còn gì. Tiền của cô sẽ không còn quan trọng”. Lời Fellows nói nghe khá chân thành. Nhưng có điều gì đó ẩn sau sự chân thành đó. Dù quan sát kỹ nhưng cô hoàn toàn không phát hiện được điều gì.

“Đây là lời đề nghị tốt nhất mà cô nên nhận”, hắn nói. “Tôi đã thấy những tên sẵn gái bám theo cô, khao khát khối tài sản của cô. Chúng sẽ huỷ hoại cô. Tôi không quan tâm đến tiền của cô – tôi hài lòng khi là một thám tử và tôi sẽ còn tiếp tục thăng tiến ở Scotland Yard”.

Beth nắm chặt cán ô đến mức những khớp tay đau nhức. “Ông làm tôi quá ngạc nhiên. Tại sao ông lại lo lắng nhiều đến danh tiếng của tôi như vậy?”

Cơn giận dữ thật sự bùng cháy trong đôi mắt màu hạt dẻ của hắn. “Bởi vì nhà Mackenzie phá huỷ mọi thứ họ chạm vào. Bất kì cô gái nào lại gần gia đình này đều gặp tai hoạ. Tôi muốn ít nhất cũng cứu được một người”.

“Một người?” cô đột ngột hỏi. “Còn có những người khác?”

“Cô không biết mấy chuyện này sao?”

Mắt Fellows sáng lên. Hiển nhiên là hắn muốn kể cho cô và Beth đã bị nguyên rủa vì muốn nghe nó. Cô quan sát sự đồ sộ thâm trầm của cung điện, nơi mà người dân Pari đã bắt đầu tiến hành dỡ bỏ. Xóa bỏ quá khứ, thoát khỏi bóng ma của chính nó.

“Hãy kể cho tôi, ông thám tử”, cô nói “Đằng nào thì ông cũng sẽ kể thôi”.

“Tôi đang kể về những người vợ của Hart và Cameron Mackenzie. Hart cưới một cô gái gầy yếu, con gái của một hầu tước. Chuyện này xảy ra sau khi anh ta bị một cô gái trẻ khác bỏ rơi – một cô gái khá tỉnh táo. Theo đánh giá chung, đáng thương là cô vợ duyên dáng mới cưới khiếp sợ anh ta. Anh ta nhốt cô trong căn nhà ở Scotland và không bao giờ cho cô ra ngoài. Cô ấy đã chết khi đang cố sinh cho anh ta một người thừa kế anh ta muốn. Mọi người nói anh ta chỉ dành năm phút có mặt khi chôn cất cô ấy trong khu mộ gia đình, sau đó quay trở lại căn nhà đầy những người phụ nữ ngon lành của anh ta”.

“Ngài có vẻ rất chắc chắn về những thông tin này”.

“Tôi có những nguồn tin riêng. Bây giờ, ngài công tước sẽ không nói về vợ anh ta và từ chối đề cập đến cái tên này”.

“Có lẽ ngài ấy đã quá đau buồn”.

Fellows cười hô hố. “Không phải thế đâu. Cô có cảm mọi người nhắc đến tên chồng cô khi anh ta đã qua đời không, cô Ackerley?”

“Không”. Cô nhớ đến cuộc sống trống trải của mình sau khi Thomas ra đi. “Ông nói đúng. Tôi không muốn mọi người lãng quên anh ấy. Tôi muốn tên anh ấy được nhắc đến khắp nơi. Thomas Ackerley là một người đàn ông tốt”.

“Cô thấy chưa? Vợ của Lord Cameron chết mới thực sự là bi kịch, mặc dù cô ta là một phụ nữ mạnh mẽ hơn rất nhiều. Cô ta gây thù hằn với gia đình mình đến mức không thể hoà giải. Ngay sau khi cô ta sinh con trai, cô ta trở nên điên dại, định dùng dao giết đứa trẻ và Lord Cameron. Không ai thực sự biết điều đã xảy ra trong phòng nhưng khi Lord Cameron ra ngoài, mặt anh ta có một vết cắt và người vợ nằm chết trên sàn”.

Beth lùi lại. “Thật khủng khiếp”. Cô đã nhìn thấy vết sẹo trên mặt của Cameron, một vết cắt sâu ở bên má. “Đúng thế”, Fellows đồng tình. “Nếu họ không liên quan đến những người phụ nữ đó, họ có lẽ vẫn sống đến ngày hôm nay”.

“Có ai trong số đó là bạn của ông đúng không?” Beth hỏi hần. “Ngài đang quấy rầy gia đình này để báo thù cho những cái chết của họ?”

Fellows ngạc nhiên. “Không, tôi chưa bao giờ quen biết họ. Những quý cô đó ở tầng lớp trên với tôi”.

“Nhưng có người nào đó mà ông quan tâm đã bị nhà Mackenzie gây tổn thương”.

Cái cách hần nhìn cô cho thấy cô đã đúng. “Tôi nghi ngờ liệu họ có còn nhớ việc đã làm tổn thương rất nhiều người”.

“Và cho dù có chuyện gì dù là nhỏ nhất, ông đều muốn buộc tội cho Ian là tên giết người ở High Holborn”.

Fellows vươn tay và nắm chặt lấy khuỷu tay của Beth. “Ian đã giết cô ta, cô Ackerley. Cô nhớ kỹ lời tôi. Anh ta không được phép bước vào thế giới này - anh ta hoàn toàn điên rồ và tôi sẽ chứng minh điều đó. Tôi sẽ làm bất kì điều gì để chứng minh anh ta đã giết Sally Tate và Lily Martin, và tôi sẽ nhốt hần lại mãi mãi. Hần xứng đáng bị như vậy”.

Khuôn mặt hần đỏ bừng vì giận dữ, miệng thì giật giật. Sự giận dữ đã quá ăn sâu, ấp ủ trong nhiều năm và Beth đột nhiên cảm thấy tò mò. Nhà Mackenzie đã làm gì khiến ột thanh tra cảnh sát trở nên quyết tâm phá huỷ họ như vậy?

Cô nghe thấy tiếng hét và quay lại thì thấy thân hình cao lớn của Ian Mackenzie đang lao về phía họ. Anh cầm một cây ba-toong trong tay với cơn thịnh nộ bùng phát theo từng bước chân. Gió thổi bay mũ của Ian xuống đất lúc anh vứt cây gậy và đẩy mạnh Fellows ra khỏi Beth.

“Tao đã nói mày tránh xa cô ấy ra”.

“Ian, không”.

Lần trước, Ian đã nhắc hần lên và đẩy hần ngã. Lần này, cánh tay khỏe của anh nắm chặt lấy cổ họng hần và không thả ra. “Hãy để cô ấy yên, hoặc tao sẽ giết mày”.

“Tao đang cố cứu cô ấy thoát khỏi mày, thằng rác rưởi”.

Ian gầm lên, sự tức giận của anh quá khủng khiếp khiến Beth phải bước lùi lại. “Ian”. Mac Mackenzie chạy hết sức vượt qua bãi cỏ và túm lấy tay em trai. “Curry, giúp tôi, chết tiệt cậu đi”. Một người đàn ông gầy nhưng dẻo dai quàng hai bàn tay quanh cánh tay to lớn của Ian, nhưng nó chỉ giống như con chó nhỏ đang kéo lê một cái cây. Mac hét vào tai Ian nhưng Ian lơ đi. Đám đông bắt đầu vây quanh họ. Một số quý tộc Pari đang ra ngoài tản bộ vào buổi sáng, những cô vú em đi cùng những đứa trẻ, và những kẻ ăn mày thích thú tiến lại để chứng kiến những gã người Anh điên rồ đang đánh nhau âm ỉ ở giữa công viên.

Mac tuôn ra một tràng những câu thô tục khi anh thọc mạnh vào tay của Ian để kéo chúng ra khỏi cổ Fellows. Được giải thoát, Fellows ngã quỵ xuống nhưng lại cố gắng đứng lên, cố ướm làm vậy bản quần hần. Cổ họng hần ửng đỏ còn cổ áo rách toạc.

“Tao sẽ tóm được mày”, Fellows gầm gừ. “Vì Chúa, tao sẽ đưa mày lên giá treo cổ trước khi mày biết mày đang ở đâu”. Bọt mép lồm đồm trên môi hần. “Tao sẽ huỷ hoại mày và tao sẽ đặt gót lên mặt anh mày khi hần cầu xin tao rủ lòng thương”.

“Mẹ kiếp”, Ian hét lên.

Beth đưa hai tay lên che mắt. Katie nhìn chăm chăm, há hốc mồm khi Curry và Mac quần cánh tay họ quanh người Ian và kéo anh tránh xa Fellows. Mặt Ian đỏ ửng, nước mắt thành vệt trên má. Anh khạc ho vì bị Curry thúc một nắm đấm vào ngực anh. “Ngài phải dừng lại, thưa ngài”, Curry nói nhanh. “Ngài phải dừng ngay lại hoặc ngài sẽ không còn được hít thở không khí. Ngài sẽ trở lại cái hố địa ngục đó và ngài sẽ không bao giờ còn gặp lại anh em mình. Điều tồi tệ nhất là tôi sẽ mắc kẹt cùng ngài ở đó”.

Ian lại ho sặc sụa, nhưng vẫn vùng vẫy, giống như một con thú không hiểu nó đã bị bắt. Mac bước lên trước và giữ lấy mặt anh.

“Ian, hãy nhìn anh”.

Ian cố gắng giật ra, làm bất kì điều gì để không phải nhìn thẳng vào mắt anh trai.

“Chết tiệt, hãy nhìn anh”.

Anh xoa đầu Ian, lược Ian phải mở mắt cho đến khi mắt hai người họ chạm nhau.

Ian dừng lại. Anh thở hổn hển, nước mắt lấp lánh trên mặt nhưng anh vẫn đứng đó, nhìn chăm chăm như bị đôi mắt của Mac thôi miên. Mac hơi nới lỏng tay và Beth nhìn thấy mắt của Mac ướt đẫm. “Thôi nào. Em ổn rồi”. Cánh tay của Mac đang kẹp chặt trên má Ian trở thành sự vuốt ve, và sau đó Mac vươn người để hôn lên trán Ian.

Hơi thở của Ian khàn khàn và nghe thật rõ. Anh nhìn xuống và hướng về phía công viên, dường như chẳng nhìn ai. Curry vẫn ôm cánh tay anh. Ian giật ra, sau đó anh quay lại và bắt đầu đi về phía chiếc xe ngựa đang đỗ bên đường.

Người đánh xe vẫn đứng nguyên tại chỗ, giữ con ngựa và nhìn bối rối. Beth đoán Ian và Mac đang đi cùng nhau và Ian nhảy ra khỏi xe ngựa khi anh nhìn thấy Beth đi cùng Fellows.

Cô nhận ra cả Mac và Ian đều mặc bộ quần áo nhàu nát dành cho buổi tối, và Ian vẫn mặc nguyên bộ quần áo anh đã mặc tối hôm trước. Họ không dậy sớm; họ đang trên đường về sau một đêm vui chơi say sưa.

Ian không bao giờ nhìn thẳng vào Beth. Curry nhặt mũ của Ian rơi trên đất, phủi bụi và bước theo anh. Mac quay về phía Fellows, đôi mắt anh có màu đồng lạnh lẽo. “Cút về London. Nếu tao còn gặp lại mày, tao sẽ đập mày đến khi mày không thể đứng nổi”.

Fellows vẫn còn đang thở khó khăn, xoa cổ họng, nhưng không chút sợ hãi. “Mày có thể che giấu Lord Ian đằng sau ngài công tước nếu mày muốn, nhưng cuối cùng tao sẽ tóm hắn. Điều này làm mày sợ hãi phải không?”

Mac gầm gừ. Beth hình dung ra một vụ bạo lực bột phát trong công viên yên tĩnh, đầy nắng và cô đứng giữa họ. “Hãy làm như Mac cho nói”, cô cầu xin Fellows “Anh chưa gây ra đủ rắc rối hay sao?”

Fellows quay đôi mắt màu hạt dẻ dữ tợn về phía cô. “Lần cảnh báo cuối cùng, cô Ackerley. Đừng gán số mệnh của cô cùng với họ. Nếu cô làm thế, tôi sẽ không thương xót cô”.

“Ông không thấy cô ấy nói gì sao?” Katie nói, đặt hai tay chống hông. “Đi đi hoặc tôi sẽ gọi cảnh sát bắt ông. Điều này không đáng cười hay sao? Một thám tử của Scotland Yard bị cảnh sát Pháp bắt giữ?” Mac đặt tay lên vai Katie và đẩy cô về phía Beth. “Đưa cô chủ của cô về nhà và giữ cô Ackerley ở nguyên đây. Nói với vợ..., nói với cô kia rằng cô ấy nên trông nom cô Ackerley tốt hơn”.

Katie mở miệng định cãi lại Mac nhưng khi cô nhìn vào mắt Mac, cô im lặng. “Ngài đây nói đúng, cô A”, cô nhún nhường nói. “Tốt nhất chúng ta nên về nhà”.

Beth nhìn lần cuối cái lưng đang lẩn trốn của Ian, sau đó nhìn vào Mac. “Tôi xin lỗi”, cô nói, cổ họng như bị xiết lại. Mac không nói gì. Beth phớt lờ Fellows và để Katie xoay người cô hướng về con đường nhỏ dẫn tới Rue de Rivoli. Cô cảm thấy đôi mắt Mac dõi theo cô suốt quãng đường đi, nhưng khi cô quay lại, Ian đã vào trong xe ngựa và ngồi ngược hướng nhìn với cô. Anh chưa lần nào nhìn cô và cô đi tiếp cùng với Katie. Khu vườn rực rỡ mở đi vì nước mắt.

“Em đã mất cô ấy rồi, đúng không anh?” Ian nghiêng rặng.

Sau khi giật tung cánh cửa rồi sập mạnh, Mac lên ngồi cạnh anh trong chiếc xe ngựa.

“Em chưa bao giờ có cô ấy, Ian”.

Ian để sự tê cóng quen thuộc ủa tới khi chiếc xe bắt đầu chuyển động. Anh xoa thái dương, cơn tức giận lại khiến anh đau đầu.

Khi nhìn thấy Fellows vươn tay chạm vào Beth - và tồi tệ hơn, Beth chẳng làm gì để ngăn hấn lại – đã tháo xích con quái vật chết tiệt trong anh. Lúc đó, tất cả điều anh muốn là quàng tay qua cổ họng Fellows và lắc hấn. Cũng giống như cha anh.

Mac thở dài, cắt ngang suy tưởng của anh. “Chúng ta là người nhà Mackenzie. Chúng ta sẽ không có kết thúc hạnh phúc”. Ian dùng mu bàn tay chùi nước mắt và không trả lời.

Mac quan sát anh trong một lúc. “Anh xin lỗi. Anh nên gửi thằng con hoang đó về nước ngay khi em nói với anh hấn ở Pari”.

Ian vẫn ngồi quay lưng lại, không nói chuyện, nhưng tâm trí mệt mỏi, những lời nói lộn xộn đan xen nhau khiến anh phải im lặng. Anh nhìn qua cửa sổ, nhưng thay vì nhìn thấy những con phố lướt qua, anh chỉ nhìn thấy hình ảnh Beth phản chiếu qua tấm kính, bàn tay trắng nõn của cô che lấy khuôn mặt xinh đẹp.

“Anh xin lỗi”, Mac mệt mỏi nói lại. “Thật khốn khiếp, Ian, anh rất xin lỗi”.

Vẫn còn nắm chặt cánh tay của Ian, Mac đặt trán lên bờ vai rộng của Ian. Ian cảm thấy sự mệt mỏi của Mac nhưng anh không thể chuyển động hay nói gì để xoa dịu.

Xưởng vẽ của Mac không giống như Beth nghĩ. Anh thuê một căn hộ tồi tàn trong khu vực Montmartre, tầng một có hai phòng dùng để ở và xưởng vẽ ở trên tầng trên cùng. Quá khác so với điều cô tưởng tượng về nơi ở của một quý tộc Anh giàu có.

Một người đàn ông đứng sừng sững như một võ sĩ quyền anh với mái tóc màu xám và đôi mắt nâu lạnh lẽo ra mở cửa. Beth giật mình lùi lại, đặt túi xách lên trên ngực. Đây là một người đàn ông có thể tìm thấy trong một trận đấu vật hoặc một cuộc cãi nhau trong quán rượu, không phải làm nhiệm vụ mở cửa ở thành phố Pari này.

Nhưng không, anh ta hình như là người hầu của Mac. Isabella đã kể cho cô biết bốn anh trai họ đều nhất được những người hầu khác thường từ đường phố, vì vậy tiết kiệm thời gian và chi phí qua trung gian. Curry là kẻ móc túi, Bellamy là một võ sĩ quyền Anh, người hầu của Cameron là người Gypsy (*) và của Hart là một công chức mất việc làm ột tài phiệt người Anh.

Khuôn mặt trông như kẻ côn đồ của Bellamy mất đi cái kiêu khinh khinh ngay khi Beth nói cô là ai. Trông khá là lịch sự, anh ta dẫn cô lên ba tầng gác để tới một căn phòng ở trên cùng.

Xưởng vẽ chiếm toàn bộ tầng với hai cửa sổ gác mái khổng lồ nhìn rõ bầu trời xám xịt của Pari. Tuy nhiên, phong cảnh quả là ngoạn mục. Beth nhìn qua mái nhà thấy những ngọn đồi dốc đến những vùng đất bằng phẳng của Pari và những ngọn đồi lớn vốn mây trắng ở đằng xa.

Mac ngồi trên chiếc thang phía trước một bức vẽ khổng lồ, mái tóc được quấn bằng một cái khăn trùm đầu màu đỏ làm anh trông giống như một người Gypsy. Anh cầm một cây cọ dài và nhìn cau có vì thất vọng với bức tranh. Màu vẽ rơi lổm đổm trên tay, trên áo choàng mặc khi vẽ và trên sàn nhà quanh đó.

Trên bức vẽ cao 8 foot (khoảng 2.4m) dựng đứng trước mặt anh, miêu tả một cái cột với một phụ nữ khoả thân mập mạp được vẽ phác thảo. Mac đang tập trung vẽ những nếp gấp của tấm rèm như muốn trượt ra khỏi những bộ phận kín đáo của người phụ nữ, nhưng cô người mẫu lại muốn cố kéo lại.

“Đừng ngọ nguậy, được không?”

Cô người mẫu nhìn thấy Beth và dừng việc vắn vẽ. Mac ngoái lại qua vai anh và cũng sững lại.

Ian đi ra khỏi chỗ khuất. Tóc anh rối bù như thể anh đang dùng tay vò nó, đang xoa bóp một bên thái dương như anh vẫn thường làm. Cái nhìn của anh bắn qua Beth và sau đó từ từ nhìn quay ra ngoài cửa sổ.

Beth nuốt xuống. “Người giữ cổng ở khách sạn nói rằng ngài đến đây”, cô nói với Ian. Anh vẫn đang xoay lưng về phía cô.

Ian không quay lại.

“Cybele”, Mac ngắt lời, “Xuống tầng và nói Bellamy lấy trà để cô mang lên”.

Cybele kêu lên the thé và nói bằng thứ trọng âm nặng. “Tôi sẽ không lại gần Bellamy. Hắn làm tôi sợ khiếp. Hắn nhìn tôi như muốn khoá hai tay quanh cổ tôi”. “Không thể tưởng tượng tại sao lại như vậy”, Mac lầm bầm, nhưng Beth đã cắt ngang.

“Không sao. Cái đó không quan trọng. Tôi chỉ đến đây để nói lời xin lỗi. Với cả hai ngài”.

“Vì cái quái gì mà cô phải xin lỗi?” Mac nói. “Lỗi là do Fellows, một kẻ phá hoại. Hắn đã được cảnh báo phải tránh xa chúng tôi”.

Beth đi về phía cửa sổ, những ngón tay đi găng của cô nắm chặt quai túi. Cô nhìn Ian phản chiếu qua cửa kính, khuôn mặt anh hoàn toàn bất động.

“Ngài hoàn toàn đúng, Ian” cô nói nhỏ. “Tôi nên cự tuyệt dứt khoát để buộc ngài thám tử phải bỏ đi. Nhưng tôi đã không làm bởi vì tôi tò mò về những chuyện không liên quan đến mình. Bà Barrington luôn nói tính tò mò đẩy tội lỗi đã ám lấy tôi và bà ấy đã đúng. Tôi không nên tọc mạch hỏi về chuyện cũ của gia đình ngài và vì thế tôi muốn nói câu xin lỗi”.

“Thật là đáng yêu”, Cybele cười chế nhạo.

Mac nhảy xuống chiếc thang, quăng chiếc áo khoác dài lên người Cybele, túm lấy tay cô ta và kéo cô ta cùng ra khỏi phòng. Cybele hét lên và chửi thề bằng tiếng Pháp. Tiếng cửa đóng mạnh làm rung chuyển những bức tường và sau đó mọi thứ trở nên yên lặng trong khi Beth ngấm bức vẽ đang dở để trấn tĩnh lại. Người phụ nữ được vẽ đang nhìn vào chậu nước dưới chân. Những vệt nước cho thấy cô ta vừa bước từ đó. Cô ta quàng một chiếc khăn choàng mỏng qua vai dùng để lau khô.

Đó là một bức tranh gợi cảm, giống như bức Isabella đã chỉ cho cô, nhưng Beth hiểu ngay có sự khác biệt ở đây. Người phụ nữ trong bức tranh chỉ là một đồ vật, với đường cong xác thịt được vẽ nên. Cô ta chẳng khác gì ngoài việc là một cô gái với chậu tắm dưới chân hoặc như cái cột phía sau cô ta.

Người phụ nữ trong bức tranh của Isabella chính là Isabella. Mac đã vẽ vợ mình. Mỗi nét vẽ đặt vào đó rất nhiều yêu thương, mọi đường nét đều được tạo hình cẩn thận. Bất kì người phụ nữ nào đều có thể làm mẫu cho bức tranh cô gái đang tắm - chỉ có Isabella mới có thể là người phụ nữ duy nhất trong bức tranh của chính cô.

Beth xoay người ra khỏi khung vẽ và đối mặt với bức tường sừng sững là Ian. “Em mang cho ngài một món quà” anh vẫn không động đậy. Beth mở nắm túi xách và lấy ra một cái hộp nhỏ.

“Em nhìn thấy nó trong khi đi mua sắm với Isabella. Em muốn dành nó cho ngài”.

Ian vẫn tránh nhìn cô, bóng bở vai rộng lớn của anh phản chiếu trên những khung cửa sổ bụi bặm. Beth đặt cái hộp lên bậu cửa và quay đi. Nếu như anh không muốn nói chuyện với cô, cô chẳng còn gì để làm.

Ian đặt bàn tay lên ô kính cửa sổ, vẫn không nhìn cô. “Sao em có thể đổ lỗi ỉn?” Beth làm rơi chiếc áo khoác đang cầm khi chuẩn bị rời đi.

“Bởi vì nếu hôm qua tại công viên, em từ chối nói chuyện với thám tử Fellows, ngài sẽ không bao giờ gặp anh ta. Em nên đuổi anh ta đi khi anh ta đến nhà Isabella và bắt đầu những lời buộc tội khủng khiếp, nhưng em đã quá tò mò vì lợi ích của em. Cả hai lần, em đều muốn nghe điều anh ta muốn nói”.

Cuối cùng Ian cũng quay mặt về phía cô, vẫn đặt tay lên cửa sổ. “Đừng bảo vệ tôi. Họ đều cố gắng bảo vệ tôi”. Beth đi về phía anh. “Làm sao em có thể bảo vệ ngài? Em đã rất sai khi soi mói và tọc mạch, nhưng em hoàn toàn thừa nhận em muốn nói chuyện với Fellows để tìm hiểu mọi chuyện về ngài. Dù là lời nói dối”.

“Chúng không phải là lời nói dối. Chúng tôi là như thế”.

“Vậy thì đó là cách diễn đạt sự thật của Fellows”. Một tay anh đặt lên bậu cửa sổ.

“Kể cho tôi hẳn đã nói gì với em. Mọi thứ”. Cái nhìn của anh dừng lại trên môi cô khi anh đợi cô nói.

Cô kể cho anh những điều Fellows đã nói với cô, kể cả việc người đàn ông này đột ngột cầu hôn với cô.

Cô giữ lại những điều tra của Fellows về cha mình, điều cô sẽ phải giải thích cho Ian một ngày nào đó, nhưng không phải bây giờ.

Khi Beth nói đến lời cầu hôn, Ian lại quay về phía cửa sổ. “Em đồng ý?”

“Tất nhiên là không. Giữa bao nhiêu người tại sao em lại muốn cưới thám tử Fellows?”

“Bởi vì hẳn sẽ huỷ hoại em nếu em không làm thế”.

“Cứ để hẳn thử xem”. Beth giận dữ thách thức. “Em không phải là bông hoa trong lồng kính cần được che chở; Em biết một hay hai thứ về thế giới này. Cửa cải mới có của em và sự chấp thuận của bà Barrington - đều đã ảnh hưởng lớn đến vị trí của em - em không còn là cô gái đến từ trại tể bắn, hoặc thậm chí là bà quả phụ của một giáo chức nghèo khổ. Sự giàu có cuốn trôi nhiều thứ. Điều này thực sự phẫn nộ”.

Cô nhận ra, trong khi cô không kịp thở, thì Ian chẳng để tâm đến một từ nào. “Em xin lỗi. Đôi lúc em nói quá nhiều, đặc biệt khi em bối rối. Bà Barrington thường nhận xét như thế”.

“Vì cái quái gì mà em kéo bà Barrington vào mọi cuộc đối thoại?”

Beth chớp mắt. Anh nói chuyện có vẻ đã bình thường hơn. “Em không biết. Em đoán bà ấy có ảnh hưởng lớn đến em. Và cả về quan điểm. Rất nhiều quan điểm”.

Ian không trả lời. Anh với tới bậu cửa và cầm lấy gói quà, những ngón anh mạnh mẽ của anh gỡ những tờ giấy gói. Anh mở chiếc hộp gỗ và nhìn chăm chú vào đó, rồi nhắc lên một chiếc kẹp bằng vàng được khắc nổi với những vòng xoắn trang trí cách điệu.

“Nó dành cho ve áo của ngài”, Beth nói. “Em chắc ngài có hàng tá, nhưng em nghĩ cái này rất đẹp”.

Ian tiếp tục nhìn chăm chăm vào món quà như thể anh chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì như vậy.

“Em đã khắc chữ lên đó, ở phía sau”.

Ian lật chiếc kẹp lại, đôi mắt lấp lánh khi anh đọc những câu chữ mà Beth đã phải nghiền ngẫm rất lâu trong cửa hàng.

Dành cho Ian. Với tình bạn. B.

“Cài nó cho tôi”, anh nói.

Bằng bàn tay run rẩy, Beth cài cái kẹp lên lớp vải len. Cơ thể anh mạnh mẽ ẩn dưới chiếc áo khoác và cô đặt những ngón tay lên ngực anh.

“Ngài tha thứ cho em nhé?” cô hỏi.

“Không”.

Trái tim cô đập nhanh hơn. “Em cho rằng em không nên mong đợi quá nhiều”.

“Chẳng có gì để mà tha thứ”. Ian dứt dõ nắm lấy bàn tay cô. “Tôi nghĩ em sẽ rời khỏi Pari sau khi em nhìn thấy tôi ở công viên”.

“Em không thể làm thế. Anh trai ngài còn chưa dậy em về”.

Trán anh dường như nhăn lại. Beth nhanh chóng sửa lại, “Em chỉ đang nói đùa”.

Anh lại càng cau mày. “Tại sao em ở lại”. Cái nhìn của Ian lại tránh cô. “Em đã nhìn thấy rồi đấy”.

Beth nhớ lại khuôn mặt gần như tím tái của anh, những câu chữ hoang dại, bàn tay nắm thành nắm đấm, và hình ảnh anh trai và Curry đang kéo anh.

“Hầu như nó không hay xảy ra. Nhưng khi tôi nhìn thấy hấn chạm vào em, Beth của tôi, nó bùng lên thành ngọn lửa. Tôi đã làm em sợ”. “Thực sự đúng thế”. Nhưng không phải theo cách anh nghĩ. Cha của Beth rất dễ nổi khùng và quá khích khi say rượu. Cô tránh xa ông và ngồi thu mình lại phía sau bất kì thứ gì có thể che giấu cơ thể bé nhỏ của cô cho đến khi ông đóng sầm cửa lao ra khỏi nhà.

Với Ian, cô không muốn chạy trốn. Cô không nghi ngờ việc anh có thể làm Fellows bị thương, nhưng cô không lo Ian sẽ làm đau cô. Cô biết anh sẽ không. Điều khiến cô sợ hơn là việc anh sẽ làm đau chính bản thân mình hoặc một cảnh sát qua đường có thể quyết định bắt anh.

Cô dựa cằm lên lớp vải trắng được hồ cứng trước ngực anh. “Ngài nói với em không cần bảo vệ ngài, nhưng em không muốn chuyện gì xảy ra với ngài”.

“Tôi không muốn em nói dối vì tôi”. Giọng anh ầm ầm bên tai cô, át cả tiếng nhịp tim đập mạnh mẽ của anh. “Hart nói dối vì tôi. Mac và Cam nói dối; Curry nói dối”.

“Nghe như một tổ hợp từ ngữ. Tôi nói dối, bạn nói dối; anh, chị, nó nói dối...”

Ian đột nhiên im lặng, và cô ngẩng lên nhìn. “Em là một người rất thành thật, Ian. Em hứa”.

Anh đưa mu bàn tay vuốt má cô. Beth cảm thấy nhu cầu điên cuồng để tiếp tục câu chuyện.

“Mây đã dày đặc. Trời có lẽ sẽ mưa”.

“Tốt. Khi đó trời sẽ quá tối nên không thể vẽ tiếp, và Mac sẽ bắt cái cô kinh khủng kia về nhà”.

“Anh ấy không phải là người yêu của cô ấy ư?” Beth đưa chiếc nhẫn lên chặn môi.

“Ôi, em không thể kìm lại câu hỏi. Ngài không phải trả lời đâu”.

“Cô ta không phải người yêu của anh ấy”.

“Tốt”. Cô lưỡng lự. “Chúng ta có là những người yêu nhau không?”

“Chiếc kẹp viết ‘với tình bạn.’”

“Chỉ tại người bán hàng cứ khuyên can em để anh ta khắc chữ “dành cho tình yêu của em”. Hơn nữa, Isabella lại đang đứng ngay bên cạnh em”.

Ian im lặng một lúc lâu, nhìn cô rồi lại tránh đi ngay lập tức. Cô nhìn thấy mắt anh đảo đi đảo lại, không ngừng, chưa bao giờ muốn dừng lại. “Tôi đã nói với em tôi không thể biết yêu”, anh nói. “Nhưng em có thể”.

Tim cô đập mạnh. “Em ư?”

“Với chồng em”.

Có rất nhiều người muốn nói về Thosmas Ackerley.

“Đúng vậy. Em yêu anh ấy rất nhiều”.

“Nó giống như thế nào?” Những từ anh nói quá chậm làm cô thực sự khó nắm bắt.

“Hãy giải thích cho tôi, yêu nhau cảm thấy thế nào, Beth. Tôi muốn hiểu về nó”.

Hết chương 9

10. Jennifer Ashley - Chương 10

Chương 10

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

Với đôi mắt vàng sáng như thiêu đốt, Ian chờ cô giải thích những bí ẩn của thể giới. “Đây là điều thiêng liêng nhất mà chúng ta có thể tưởng tượng”, cô cố gắng giải thích.

“Tôi không muốn nghe về sự thiêng liêng. Tôi muốn nghe về dục vọng. Tình yêu có giống như sự ham muốn không?”

“Một số người nghĩ như vậy”.

“Nhưng em thì không”.

Mặc dù mây đã lấy đi cái nóng của mặt trời, mồ hôi đang chảy thành giọt phía sau lưng cô. Không thể trả lời khúc mắc này của Ian Mackenzie. Ngay cả cô cũng muốn biết câu trả lời - mọi người đều muốn. Nhưng họ cũng không thể, đơn giản bởi vì mọi người đều hiểu về nó. Mọi người ngoại trừ Ian. “Ham muốn chỉ là một phần của nó”, cô chậm rãi nói. “Tình yêu về mặt thể xác. Nhưng cũng là tình yêu dành cho trái tim, cho suy nghĩ về người đó và cho tất cả những điều ngu ngốc người đó làm, dù điều đó có ngớ ngẩn thế nào. Thể giới của ngài bừng sáng khi người đó bước vào phòng, ảm đạm khi người đó rời đi. Ngài muốn ở cạnh người mình yêu để ngài có thể nhìn thấy họ và chạm vào họ, nghe tiếng họ nói, nhưng ngài cũng muốn họ hạnh phúc. Điều này là ích kỷ, nhưng không hoàn toàn như vậy”. “Tôi có thể cảm thấy khát khao và ham muốn. Tôi thấy em đẹp và tôi ham muốn em”.

Cô thấy thật ảm áp. “Em phải nói rằng ngài làm em thấy thật tự hào. Nhưng khi ngài ngừng khát khao một người phụ nữ, liệu ngài có cảm giác gì về cô ấy hay không?”

“Chẳng cảm thấy gì cả”.

Beth thở dài. “Ian Mackenzie, đó là tại sao ngài sẽ làm tan vỡ trái tim em.”

Cái nhìn của anh lại trượt ra ngoài cửa sổ với một Pari đầy mây. “Ham muốn là không đủ đúng không? Khát khao mạnh mẽ hơn do vậy em sẽ làm bất kì điều gì để lấp đầy nó?”

“Đó là một thời khắc đáng nhớ nhưng em nghĩ về lâu dài thì không”.

“Trong trại tâm thần, tôi được học cách để tầm nhìn thu hẹp lại”. Cô hình dung cậu bé Ian, hoang mang và đơn độc, cao lêu nghêu và cơ thể vẫn chưa phát triển đầy đủ thành một người đàn ông hoàn thiện. Cậu bé hoang mang đó nhắc cô nhớ về bản thân mình khi là một cô bé mười lăm tuổi, bị bỏ rơi, lang thang giữa bầy thú, chờ đợi trở thành nạn nhân tiếp theo của chúng. Thậm chí vào lúc này, với một danh phận được kính trọng cùng sự giàu có, Beth chưa bao giờ thực sự cảm thấy an toàn.

“Em thừa nhận rằng em cũng từng phải học cách để tầm nhìn thu hẹp lại”, cô nói.

“Em thấy ham muốn”. Ian cầm lấy bàn tay của cô, đặt lòng bàn tay của họ áp vào nhau.

“Em đã thấy điều đó ở nhà của nữ công tước”. Mặt cô nóng bừng. “Tất nhiên là em có cảm thấy điều đó. Ngay trong phòng khách đó, ngài đã có em với chiếc váy tốc lên tận tai. Làm sao em lại không có cảm giác gì chứ?”

“Em có muốn cảm nhận lại điều đó không?”

Sự phấn khích như lướt qua cô. “Nếu em là một quý cô, em khẳng định chắc chắn em không bao giờ muốn có cảm giác như thế một lần nữa. Nhưng thực tế em muốn. Rất nhiều”.

“Tốt, bởi vì tôi muốn ngắm cơ thể em”.

Beth ghen lời. “Ngài thực sự đã nhìn một phần cơ thể em rồi”.

Anh mỉm cười đen tối với cô. “Và nó rất đẹp. Tôi ước được ngắm phần còn lại. Ngay bây giờ”.

Beth nhìn nhanh ra cửa. “Mac có thể quay lại trong ít phút nữa”.

“Anh ấy sẽ không quay lại trừ khi chúng ta ra về”.

“Làm sao ngài biết điều này?”

“Tôi hiểu Mac”.

“Cửa sổ”.

“Quá cao cho bất kì ai nhìn vào đây”.

Beth phải thừa nhận câu trả lời của anh khiến cô không thể phản bác dù là nhỏ nhất. Cô biết cô nên tìm lý do khác. Nhưng vào lúc này cô không thể nghĩ được điều gì.

“Và nếu em quyết chạy trốn?”

“Vậy chúng ta sẽ đợi”.

Beth lưỡng lự, hai chân chùng xuống, nhưng cùng lúc đó, cô biết không gì có thể khiến cô ra khỏi căn phòng này cho dù có hỏa hoạn. Một trận hoả hoạn cực lớn.

“Em cần giúp đỡ với những cái nút này”, cô nói.

Từng lớp quần áo của Beth được cởi ra, giống như một món đồ được gói kín cẩn thận được bóc dần, để lộ ra vẻ đẹp giản dị bên trong. Từng thứ một, quần áo của cô rơi rải rác trên ghế sofa của xưởng vẽ với nhiều màu sắc khác nhau: áo lót và váy ngoài màu xanh dương sẫm, váy trong màu xanh nhạt bằng chất vải mỏng mặc mùa hè. Hai lớp váy lót lụa màu trắng, rồi đến áo ngực, đến cuối cùng Ian cũng cởi được chiếc áo ngực bằng vải linen của cô.

Vật đàn ông của Ian đập mạnh và anh biết anh sẽ không thỏa mãn đến khi anh được nhìn cô hoàn toàn khoả thân. Anh cởi chiếc quần chèn của cô, sau đó cởi nút áo lót. Những lớp lụa nổi lồng phồng duyên dáng trong phòng và Beth bước ra khỏi chúng, hoàn toàn khoả thân trước anh. Cô lại gần anh nhưng anh tránh đi. Beth dừng lại, ngượng ngùng vì xấu hổ.

Tóc cô buông xoã lộn xộn, những lọn tóc nhỏ li ti rơi xuống từ những lớp tóc xoắn trên đỉnh đầu. Hai cánh tay cô mềm mại và tròn trịa, hai đùi cũng vậy. Vòng eo nhỏ xíu sau nhiều năm mặc áo nịt ngực.

Từ phần thắt lưng, bờ hông mềm mại của cô nở tròn duyên dáng với cặp mông rắn chắc. Anh đã từng nhìn thấy vùng chữ V của cô khi anh nâng váy cô lên trong căn phòng nhỏ mạ vàng đó. Nhưng giờ đây nó trông còn đẹp hơn nhiều dưới ánh sáng ban ngày.

Dưới cái nhìn quá chăm chú của anh, mặt cô đỏ bừng, cô gập cánh tay che ngực.

Ian ngả người dựa vào lưng ghế và đắm chìm trong vẻ đẹp của cô. “Em không cần che giấu trước tôi”. Beth lưỡng lự, sau đó cười nhẹ và quay tròn một vòng, hai cánh tay buông xuôi.

Cô quá đẹp với những lọn tóc loã xoã, cái miệng đang cười, đôi mắt xanh lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời. Mây ngày càng dày đặc và mưa bắt đầu rơi nhưng điều này không chút ảnh hưởng đến vẻ đẹp rực rỡ trong phòng. Beth lại cười. “Cuộc sống quả là kì lạ phải không?” cô hỏi.

“Lúc trước bạn là người bầu bạn hèn kém không một đồng xu, lúc sau bạn đã là người tự do phóng túng giàu có ở Pari. Lúc trước bạn là người làm thuê, lúc sau bạn đang mua quà tặng người tình”.

Lời cô nói như nước chảy qua anh. Anh nhớ chính xác thứ tự trước sau của từng từ, nhưng kể cả sau này, anh cũng sẽ không bao giờ hiểu chúng.

Beth túm lấy tấm lụa mà cô Cybele để lại và quấn nó quanh người. Những lớp lụa mỏng nhẹ như sương sa ôm lấy mông và ngực cô, nhưng gần như không thể che giấu cô. Cô xoay tròn rồi lại vừa cười vừa xoay tròn.

Ian cầm lấy tấm lụa khi cô đã xoay hết và dùng nó để kéo cô lại về phía anh. Cô ngã nhào trong vòng tay anh, vẫn tiếp tục cười. Nụ hôn đầu tiên của anh khẽ tách môi cô, ngăn tiếng cười của cô khi cô tan chảy trong anh.

Beth đã nhìn thấy anh lúc anh trong tâm trạng tồi tệ nhất, và vì vậy, cô đến đây hôm nay, nhỏ nhẹ xin lỗi và tặng anh một món quà. Anh bắt gặp tia sáng lấp lánh của chiếc kẹp vàng trên ve áo và dưới đó trái tim anh cảm thấy thật ấm áp.

Cả những bộ phận khác của anh cũng cảm thấy sự ấm áp. Anh nâng cô dựa vào anh, yêu thích sự khuất phục của cơ thể để trần trụi của cô trong vòng tay anh. Nếu như cô là một cô gái điếm, anh sẽ lập tức đè cô dưới anh và đi vào trong cô không chút khó nhọc. Nhưng người chồng của Beth đã dạy cô về sự thoải mái trên giường, và cô không biết gì về công việc nguyên thủy của những cô gái điếm. Cô mỉm cười với anh bằng sự tin tưởng tuyệt đối, như một bông hoa vừa hé nở.

Sự tin tưởng mong manh của Beth đang nằm trong tay Ian. Anh đã từng lâu bầu nói rằng anh không muốn được bảo vệ nhưng bản năng bảo vệ của cô rất mạnh mẽ. Beth đã quá cô đơn trong thế giới này, rất dễ tổn thương và thậm chí cô không nhận ra điều đó.

Ian xoa bàn tay khắp cơ thể ấm áp của cô, muốn hoà nhập với cô và không để cô đi. Suy nghĩ của anh trở nên điên cuồng khi anh nghĩ tới bất kì điều gì xảy ra cho cô hoặc việc có người đàn ông khác muốn có cô.

“Hôn tôi”, anh nói.

Beth cười trong khi đặt môi lên môi anh. Cô vòng cánh tay ôm anh, tấm lụa mỏng quấn quanh cổ anh. Cô nếm thấy vị mật ong ấm áp với sự ngọt ngào diệu kì. Có thứ gì đó nằm sâu trong anh như đáp lại. Ian nhận ra đó là sự khao khát, nhưng có gì đó còn hơn như thế.

Anh lách đầu gối to lớn của mình vào giữa chân cô, dễ dàng đẩy người cô về phía trước khi anh hôn cô. Anh dùng tay nâng mông cô để cô tin tưởng ngồi dạng trên đùi anh. Anh hơi thả lỏng trong một khoảnh khắc rồi để cô trượt hẳn vào bắp đùi rắn chắc của anh. Beth nhìn đầy ngạc nhiên và rồi môi cô thốt ra một âm thanh nhỏ.

Anh dùng hai tay giữ chặt mông cô, đu đưa cô trên cái chân dài rắn chắc của anh, đẩy cô tự thoải mái bản thân. Hương thơm ngọt ngào và hấp dẫn của cô bao phủ anh. Anh hôn cô rồi để cô một mình tận hưởng cảm giác mới lạ của lớp vải cọ lên vùng khe giữa chân cô.

Beth lắc qua lắc lại, hơi thở ngày càng dồn dập, má ửng hồng và đầm mồ hôi. Anh nhận ra rằng cô chưa bao giờ tự thoải mái. Điều này quá mới với cô, đầy ngạc nhiên và thú vị. Đầu cô ngửa ra sau và cô nhắm mắt lại. Những lọn tóc chảy xoã trên cổ, môi hé mở vì khao khát. “Ian”, cô thì thầm. “Làm sao ngài biết rõ điều... em muốn?”

Anh biết vì cơ thể cô nói với anh. Anh thích một người phụ nữ giống như Beth phản ứng với sự đụng chạm của anh, với đôi mắt mờ đi vì khoái cảm. Phụ nữ trở nên xinh đẹp hơn bao giờ hết khi họ đạt cực khoái. Anh yêu thích mùi hương họ có, hương vị của họ, tiếng họ thở dài, sự ấm áp của cơ thể họ dưới bàn tay anh.

Điều đó có nghĩa Ian có thể đứng trong xưởng vẽ của Mac, mặc nguyên quần áo và khiến Beth trở nên hoang dại vì dục vọng. Anh thích thứ quyền lực đó và thường thức việc ngắm đôi mắt Beth mở to, nghe tiếng thở hổn hển của cô trở thành tiếng nức nở điên cuồng vì sung sướng. Ian dùng môi ngậm một lọn tóc trên trán cô. Anh muốn cô theo nhiều cách có thể nhưng anh thích chậm rãi thưởng thức để kéo dài sự đam mê, mỗi lần cho cô một cảm giác, nhìn cô học cách ham muốn anh.

Một đêm nào đó, anh sẽ có cô. Và rồi, Beth sẽ muốn anh nhiều đến mức anh có thể có cô mãi mãi. Ian từng thú nhận anh không hiểu về tình yêu, nhưng anh biết có Beth trong cuộc đời là điều thực sự đáng để đấu tranh giành lấy. Lần đầu tiên anh hỏi cưới cô, cô đã từ chối; cô giải thích tính cách nhậy cảm của mình khiến cô không muốn kết hôn.

Nhưng Ian sẽ thay đổi suy nghĩ của cô. Ian Mackenzie đã học thật giỏi cách để đạt được điều anh thực sự muốn. Tiếng nức nở của Beth vang dội lên trần nhà cao chót vót của xưởng vẽ. Cô dùng hai tay ôm lấy mặt anh rồi hôn anh thật mãnh liệt. “Cám ơn Ian”, cô thì thầm.

Ian để những ngón tay của anh ngập dưới móng cô và đáp lại nụ hôn, nhắm nháp cô cho đến khi sự hưng phấn của cô dịu xuống. Cô đã cảm ơn anh trong phòng khách nhỏ bé của nữ công tước, giờ đây vẫn là con người đó đang dựa ngực vào anh. Anh nên cảm ơn cô đã dành cho anh sự yên bình này, dù nó chỉ là một khoảnh khắc quý giá.

Ngày hôm sau, Beth đã viết trong cuốn nhật ký của mình.

Tôi đã trở thành một người đàn bà thực sự tội lỗi. Hàng ngày tôi thấy mình mong ngóng để tôi và Ian lại làm những điều hư hỏng. Ngày hôm qua, anh đã hộ tống Isabella và tôi tới một cửa hàng thời trang mới mở của Drouant nơi mà mọi người đến chỉ để xem ai ở đó và đi cùng ai. Khi đi cùng chúng tôi, Ian gần như không nói chuyện và không để ý đến việc Isabella và tôi luyện thuyên như những kẻ ba hoa - mà thực ra, chủ yếu Isabella kể cho tôi về tất cả mọi chuyện về những người cô ấy nhìn thấy, và tôi thích thú lắng nghe.

Trong suốt bữa ăn, Ian nắm tay tôi dưới gầm bàn. Isabella tất nhiên là biết chuyện. Cô ấy dường như rất phần khích khi Ian chú ý đến tôi. Nhưng nếu cô biết cái cách Ian nắm tay tôi, cô sẽ không quá lạ quan như vậy.

Ian không thể làm những việc đơn giản như cầm tay phụ nữ. Anh di chuyển ngón cái lên sát eo tôi và luồn dưới găng tay, tìm ra những điểm nóng hoang dại trên khắp cơ thể tôi. Anh dùng những ngón tay mềm mại mơn man lòng bàn tay và anh lồng những ngón tay đó vào ngón tay tôi rồi giữ thật chặt như thể đang tuyên bố cả bàn tay tôi thuộc về anh. Không nói một lời, anh từ tốn ăn món bánh cuộn bơ của mình, hay uống bất kì thứ gì kì cục mà Isabella khẳng khái chúng tôi dùng thử. Ian và tôi như là những kẻ đang yêu - khi tôi viết những từ này, cảm giác đó mới kì lạ làm sao. Mặc dù chúng tôi vẫn chưa xác định mối quan hệ này thực sự là gì, nhưng không phải trên con đường tới chiếc giường hôn nhân. Trong xưởng vẽ của Mac, tôi đã từng nghĩ rằng anh sẽ cởi quần áo và hoà nhập vào tôi trên chiếc ghế dài. Nhưng anh không như vậy. Anh không cởi bất kì thứ gì, thậm chí còn không nói lỏng cà-vạt trong khi tôi nằm đó dựa vào anh không mảnh vải che thân. Thực sự rất hổ thẹn.

Tuy nhiên, làn da trần của tôi chạm vào lớp vải áo anh tạo ra một cảm giác lạ kì nhưng dễ chịu. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại sa đoạ đến như vậy, nhưng nó khiến tôi cảm thấy thực sự hoang dại và phóng đãng. Trong căn phòng đó, tôi sẽ làm bất kì điều gì anh muốn nhưng anh chỉ nhẹ nhàng gợi ý tôi cởi váy và nên về trước khi Isabella lo lắng tôi đã đi đâu.

Tôi làm đúng như thế nhưng cái cách anh hôn tôi trước khi tôi về hứa hẹn nhiều cuộc phiêu lưu táo bạo tiếp theo. Vì Chúa lòng lành, hôm nay tôi thực sự đã có một chuyến phiêu lưu...

Beth ngừng viết để lắng nghe tiếng mưa đập vào cửa sổ. Thành phố Pari đang đón những cơn bão mùa hè, mưa và gió rơi xuống không ngừng trên khắp thành phố. Nó làm hồng buổi đi dạo sáng nay của Beth, khiến cô và Isabella phải hoãn việc mua sắm.

Hôm nay, Ian nói anh sẽ đánh xe ngựa đưa Isabella và tôi đi dạo công viên và anh đến đúng giờ hẹn. Isabella nhìn lên bầu trời xám đen và thẳng thừng từ chối không đi. Cô nói nếu chúng tôi muốn không khí trong lành, Ian và tôi có thể đi mà không cần cô ấy. Ian trông như thể anh không quan tâm đến việc đó vì vậy tôi tự mình vào trong xe ngựa một mình với anh. Có phải Isabella từ chối quá dễ dàng vì thời tiết? Cô nhanh chóng để tay lên đầu và thông báo cô đột nhiên bị chứng đau nửa đầu? Cô ấy dường như muốn tôi làm chuyện thiếu đúng đắn - có lẽ để khuyến khích Ian cầu hôn? Nhưng Ian và tôi đã là những người trưởng thành - Isabella nói anh hai bảy tuổi nghĩa là trẻ hơn tôi hai tuổi. Tôi không là cô trinh nữ mới ra mắt

lần đầu tiên e lệ núp sau váy mẹ, và anh không còn là một kẻ hung tợn bí hiểm. Chúng tôi đơn giản chỉ là một quả phụ và một người độc thân tuổi tác tương đồng muốn đồng hành cùng nhau để tận hưởng sự vui vẻ. Khi chiếc xe ngựa bắt đầu di chuyển khá nhanh vòng quanh công viên. Tôi táo bạo nói với Ian rằng tôi thực sự thích cảm giác quần áo của anh chạm vào cơ thể tôi khi ở xưởng vẽ của Mac. Anh mỉm cười ầm ập đến tan chảy và nói rằng nếu tôi thích cảm giác như vậy, tôi có thể cởi váy ra và sau đó đặt đôi mông trần trong lòng anh.

Suy nghĩ đã lập tức khuấy động tôi và Ian biết điều đó, gã đàn ông chết tiệt. Tôi tin rằng anh thích thú khi đặt tôi vào tình trạng này. Tôi không làm theo vì tôi có thể tưởng tượng chiếc xe ngựa gặp tai nạn và tôi lộn xuống an toàn với chiếc váy ren tụt tới tận mắt cá chân. Pari là nơi sống buông thả hơn London nhưng tôi nghĩ thậm chí ở đây tôi sẽ không bao giờ làm việc đó. Ian mỉm cười trước sự sợ hãi của tôi và nói với tôi rằng đuổi bắt thực sự là điều thú vị. Tôi phản đối bằng cách nói rằng anh đã nhìn thấy cơ thể trần trụi của tôi trong khi tôi chưa thấy chút gì của anh.

Sau đó anh hỏi tôi đang nghĩ gì trong đầu.

Tất nhiên, tôi muốn nhìn thấy mọi thứ của anh. Cảm giác về những múi cơ rắn chắc bên trong bộ vét của anh cho thấy một cơ thể được rèn luyện tốt, và nghĩ đến việc nhìn ngắm bất kì bộ phận nào đều khiến tim tôi đập nhanh vì kích động. Thật tiếc, chúng tôi đang đi trên xe ngựa và việc Ian cởi quần áo rồi mặc lại là không dễ dàng. Anh nói với tôi có thể nhìn chút xíu nếu tôi muốn, nhưng tôi phải tự cởi quần áo ở nơi đây của anh. Tôi đúng là một kẻ đồi bại khi tôi vươn tay ra và bắt đầu cởi quần của anh.

Ian ngồi dựa lưng và để mặc tôi, đôi mắt nheo lại thành một khe hở màu vàng. Anh duỗi chân và từ chối giúp tôi. Điều này làm tôi bức mình vì quần áo đàn ông thực là những thứ đáng ghét. Tôi không biết họ mặc chúng thế nào. Tôi phải cởi khuy, tháo dây và gỡ bỏ một vài lớp vải tôi mới có thể tìm được thứ tôi muốn. Tôi tin là vào lúc tôi hoàn thành, Ian cười rung cả người. Cuối cùng khi một phần quần áo của anh được cởi ra, và tôi có thể phát hiện rằng phần cơ thể đàn ông này là nguyên nhân chính của sự đồi bại. Tôi thích thú khi nói rằng tôi không chút cảm giác bối rối hay rụt rè khi đặt tay mình ôm lấy nó và kéo nó lên xuống.

Ian cũng không cần phải bối rối. Anh đã dựng đứng hoàn hảo. Bộ phận thẳng đứng đó của anh mượt mà và đen sẫm, rất nóng trong chiếc xe ngựa lạnh lẽo. Điểm cuối là đầu đỉnh lớn, giống như một cái chóp với những rãnh nhỏ ở giữa. Tôi dùng ngón tay vuốt ve những rãnh nhỏ và Ian phát ra một âm thanh gấp gáp.

Nhận thấy anh thích điều này, tôi di chuyển ngón tay cái lên trên đỉnh với những vòng xoay cho đến khi anh lại rên rỉ. Tôi chơi đùa với anh theo cách đó, tận hưởng sự chủ động của mình. Tôi đổi những cách khác nhau, cầm lấy bộ phận hình trụ và ngón tay đưa lên xuống vuốt ve, hay cù lên những phần gờ ra.

Anh đặt một tay lên mặt và vòng cánh tay kia ôm chặt lấy tôi. Tôi dựa má lên ngực anh và tiếp tục chơi đùa những phần phụ hấp dẫn khác.

Sau một lúc, tôi muốn nhiều hơn thế. Chiếc xe ngựa di chuyển khá êm, rồi tôi trượt khỏi ghế và quỳ xuống. Tôi ngắm anh ngang tầm mắt, thường thức quan sát mọi bộ phận của anh, Sau đó tôi cúi xuống và ngậm nó trong miệng. Ian giật mình như thể tôi đã cắn anh. Tôi sợ tôi đã làm đau anh nhưng khi tôi cố gắng lùi lại, anh luồn những ngón tay vào tóc tôi và kéo tôi lại.

Trước đây, tôi chưa bao giờ ném vật đó của đàn ông, tôi liếm nó và đánh giá nó. Tôi thấy nó có vị mặn nhạt, nhưng u ám không giống môi anh.

Tôi tự hỏi liệu tôi có thể để lại một vết cắn tình yêu cho anh ở đây không, và khi tôi bắt đầu thử, anh rên rỉ thật lớn. Anh tách chân rộng hơn trong khi tôi tiếp tục, bàn chân cong lên trong ủng. Tôi nghe tiếng anh thì thầm tên tôi, nhưng tôi không thể trả lời, miệng tôi ngậm đầy vật đó của anh.

Tôi không thể để lại một vết cắn tình yêu mặc dù tôi đã thử một lúc lâu. Cuối cùng khi tôi từ bỏ chuyện đấy, tôi đẩy miệng để vật của anh ngập sâu như thể tôi thực sự muốn nuốt chửng nó. Ý nghĩ này hấp dẫn tôi. Và tôi muốn ngấu nghiến tàn phá anh. Tôi không hiểu mong muốn này nhưng tôi đẩy vật đó thật sâu hết mức có thể trong miệng mình. Tôi biết anh thích điều này vì anh vòng hai chân qua ngang người tôi và âm thanh anh phát ra rời rạc. Mông anh nâng cao hẳn lên chỗ ngồi. Tôi cảm thấy hân hoan khi tôi có thể chòe ghẹo anh bằng cách này giống như anh đã làm với tôi. Giờ đây tôi đã biết cách để anh thỏa mãn và khiến anh không thể ngồi yên.

Tôi hạ tay xuống giữa hai chân dang rộng của anh để tìm kiếm quả cầu rắn chắc và vui đùa với chúng bằng cách xoa chúng thật nhẹ nhàng. Tôi cảm thấy anh rung mình, cảm thấy sự rung động bên trong anh và sau đó đột nhiên gào to một tiếng rồi phun trào hạt giống trong miệng tôi.

Tôi thực sự ngạc nhiên và gần như bật ngược lại, nhưng trái tim tôi đập nhanh và tôi quyết định vẫn ngậm chúng. Cửa Ian có vị giống như vị kem mượt nhưng hơi đắng, không hẳn là thứ đồ uống tệ. Tôi dùng lưỡi liếm mép khi anh rút ra và tôi nuốt xuống, hạnh phúc được giữ một phần của anh trong người mình.

Anh kéo tôi ngồi lên ghế mà không quan tâm đến việc cài lại quần. Anh hôn tôi dữ dội bất chấp điều tôi vừa làm, như thể anh muốn ném hương vị sót lại trên môi tôi. Anh nhìn vào tôi và không nói gì nhưng bàn tay ôm lấy mặt tôi dịu lại. Tôi thấy cái nhìn của anh cố gắng gấp cái nhìn của tôi nhưng lại sụp ngay xuống như mọi lần.

Cuối cùng, anh gầm gừ nho nhỏ và kéo tôi vào trong vòng tay anh. Anh ôm tôi, vuốt ve và hôn lên tóc tôi, cho đến khi chiếc xe dần dần dừng lại đỗ trước cửa nhà của Isabella.

Ian từ chối vào nhà, điều này tôi hiểu, hiển nhiên vì anh chưa mặc lại quần. Tôi chờ anh nói câu tạm biệt và cho tôi biết thời gian chúng tôi có thể gặp lại nhau để tiếp tục cuộc vui phóng đảng này, nhưng anh vẫn im lặng. Anh đang thở mạnh vì vậy tôi cho rằng anh vẫn chưa thực sự trấn tĩnh lại.

Isabella chào đón tôi mà không có chút dấu hiệu đau đầu nào dù là nhỏ nhất như trước khi tôi ra ngoài. Người phụ nữ trẻ này giả vờ lên tầng và thay trang phục để tham dự một cuộc gặp mặt của giới văn nghệ sĩ, mặc dù trời vẫn mưa không ngừng. Tôi từ chối tham gia cùng vì Ian không hộ tống chúng tôi. Tôi nghĩ chẳng còn có điều gì hứng thú như điều tôi vừa trải qua cùng Ian trong chiếc xe ngựa chật chội vào một ngày mưa như thế này.

Phòng khách sạn nóng và ngột ngạt mặc dù các cửa sổ đều mở toang để đón làn gió nhẹ mùa hè. Căn phòng này có quạt trần chạy bằng khí gas nên đang lơ lờ quay tròn. Nhưng dù nó chạy khá tốt và liên tục cũng chẳng thể làm gì để xua đi cái không khí oi ả của nước Ý.

“Thưa Đức ngài, lại thêm một tờ báo khác”.

Người hầu của Công tước Kilmorgan, gầy như một con chó săn đặt một tờ báo lên chồng báo sẵn có trên bàn của ngài công tước.

Hart nhìn lướt qua trang báo được Wilfred mở sẵn cho anh, hiển nhiên vẫn là câu chuyện tương tự. Một tờ báo dành cho tầng lớp thượng lưu đăng tải chân dung của Ian Mackenzie đi cùng một người phụ nữ trẻ đáng yêu với mái tóc đen đang đứng trong đám đông ở nhà hát. Bên cạnh người phụ nữ trẻ là em dâu của anh, Isabella, đang tươi cười rạng rỡ. Bằng chữ in hoa nổi bật cùng với nhiều dấu cảm thán trên trang báo đã làm nổi bật bài viết bằng tiếng Pháp.

Tình yêu mới của em trai ngài công tước? Nữ thừa kế bí mật người Anh, cô A–, đi cùng tiểu thư I và em chồng của cô tới buổi ra mắt tác phẩm *La Bonne Femme*, vở nhạc kịch hài mới nhất và đầy tai tiếng nhất ở Pari. Cô A hự hổng.

“Người phụ nữ này là ai?” Hart làu bàu. Anh chưa bao giờ nghe nói về cô, chưa bao giờ gặp cô.

“Lord Ian khá giàu, thưa Đức ngài”, Wilfred nói bằng thứ giọng mũi khìn khịt. “Có lẽ cô ấy đang tìm cách nhân đôi khoản đầu tư của mình”.

“Tôi thấy điều này chẳng hài hước chút nào, Wilfred”. Hart bẻ cong chiếc bút trong tay khiến cho cái vật mảnh mai đó gãy đôi. Tiếng mực rơi lộp độp trên khắp mặt báo.

“Tất nhiên là không rồi, thưa Đức ngài”.

“Chết tiệt, Isabella đang chơi trò gì không biết?”

“Ngài nghĩ cô ấy có nhúng tay vào chuyện này ư, thưa Đức ngài?”

“Bằng cả hai tay. Mẹ kiếp”.

“Điều này thực sự là mối nguy hiểm?” Khi Hart liếc mắt nhìn Wilfred, anh chàng đỏ bừng mặt. “Ý tôi là, thưa ngài, nếu như phu nhân thích cô Ackerley, chấp nhận cô ấy, có lẽ đó cũng là điều tốt? Nếu em trai ngài muốn hộ tống cô ta... ồ, anh ấy cũng đã đến tuổi để suy nghĩ đến việc ổn định”. Hart nhìn chăm chăm anh chàng khiến Wilfred phải lết đi.

“Anh đã làm cho tôi được mười năm, Wilfred. Anh biết Ian, và anh biết cậu ấy có khả năng gì”.

“Tôi biết, thưa Đức ngài”.

“Isabella không nhận thức được bản chất vấn đề. Anh cũng vậy”.

“Đúng vậy, thưa Đức ngài”.

“Hãy tin lời tôi nói, dù cô ta có là ai, Ian đều phải tránh xa người phụ nữ này”. Hart ngấm bức hình trong tờ báo, người phụ nữ với khuôn mặt tròn xinh đẹp, với những lọn tóc xoắn sẫm màu. Cô trông thật ngây thơ và vô hại nhưng Hart biết rõ hơn ai hết khuôn mặt này có thể giả dối thế nào. Đây là lần thứ năm báo chí Pari chọn đăng một mẫu tin hấp dẫn về Ian và cô Ackerley này. “Dù mục đích của cô ta là gì, chúng đều không tốt”.

“Đúng vậy, thưa Đức ngài”.

“Hãy chuẩn bị hành lý sẵn sàng cho tôi, Wilfred. Tôi muốn chấm dứt sự chú ý này”.

“Tất nhiên, thưa Đức ngài. Tôi sẽ xử lý những tờ báo này chứ?”

“Không cần”. Hart đặt tay lên tờ báo. “Chưa đến lúc”. Wilfred gật đầu và để anh lại. Hart nhìn lại tấm hình, chú ý đến cách Ian quay nửa người để nhìn cô Ackerley. Tất nhiên theo cách nói của giới nghệ sĩ, dường như nó không sai lệch nhiều lắm. Cô Ackerley phải biết về quá khứ của Ian, tính lập dị, chứng đau đầu và những cơn ác mộng của anh. Ngoài ra điều này còn phụ thuộc liệu cô ta đã bỏ vào giường Ian hay chưa. Hart nắm chặt bàn tay và nhìn chăm chăm vào tờ báo. Ian thậm chí không định đến Pari, Ian đáng lẽ ở London để trở lại Scotland khi Hart hoàn thành công việc ở đại lục. Ian chưa bao giờ nhắc đến việc sẽ thăm Mac và Isabella ở Pari.

“Tôi không biết cô là ai”, Hart nói, miết tay theo nụ cười của cô Ackerley. “Nhưng cô đã đi quá xa”.

Hart chậm rãi vò nát tờ báo bằng hai tay rồi xé nó thành từng mảnh.

Trong suốt tuần vui vẻ cùng Beth trên những chuyến xe ngựa và kế hoạch cho những lần hẹn hò với cô, anh không thấy bóng dáng của thám tử Fellows. Anh đã cử Curry đi tìm hiểu nhưng Curry không tìm được điều gì. “Hắn ta chắc đã bỏ trốn”, Curry tuyên bố, “như một con chó cụp đuôi”.

Ian không nghĩ như vậy. Thám tử Fellows là kẻ từng trải và khôn ngoan và hắn sẽ không bỏ chạy chỉ vì Ian đe dọa hắn. Nếu đúng là hắn đã quay lại London, đó thật sự là điều tốt lành. Ian ước anh biết người đàn

ông này đang định làm gì. Isabella đã rủ Ian đi cùng cô và Beth ra ngoài chơi vào thứ Tư. Mặc cho cơn bão mùa hè đang làm Pari ngập nước, Isabella vẫn khẳng khái muốn đi.

“Đó là hang ổ của tội lỗi, bạn yêu quý”, Isabella nói với Beth khi ba người đi tới trước cửa một ngôi nhà trông khá bình thường ở ngoại ô Montmartre. “Bạn sẽ thích nó”.

Ian đã từng đến đây cùng Mac, nhưng tay trong tay đi vào ngôi nhà này với Beth dễ chịu hơn nhiều. Cô mặc bộ váy lụa đỏ sẫm dành cho buổi tối với những bông hồng trước ngực. Mọi thứ cô mặc đều toả sáng và mời gọi theo một cách nào đấy. Anh vòng tay giữ chặt cánh tay cô và không để cô rút tay ra khi cô cố gắng giật lại. Anh hài lòng vì thấy Isabella khá khôn ngoan khi đề nghị Ian hộ tống họ bởi vì anh sẽ là kẻ ngu ngốc nếu anh để Beth vào đây một mình.

“Hang ổ tội lỗi ư?” Beth hỏi, nhìn chăm chú xung quanh một cửa hàng tối om và bẩn thỉu họ vừa bước vào. “Mình tin rằng trước đây đã có người đưa bạn đến đây”.

Isabella cười. “Điều này là tuyệt mật. Đi đường này nào”. Cô dẫn họ đi xuyên qua cửa hàng tới một cánh cửa không bằng hiệu ở phía sau. Ánh sáng, tiếng ồn, mùi khó chịu của khói thuốc xì-gà và cả mùi nước hoa toả ra từ phía cầu thang trải thảm. Ian nghĩ không có gì là bí mật khi anh để Beth đi trước anh xuống tầng dưới. Cảnh sát Pari biết rõ hang ổ cờ bạc bất hợp pháp này nhưng họ đã ăn tiền nên bỏ qua. Như những đứa trẻ tinh nghịch, những người Pari giàu có nghĩ rằng họ muốn tìm đến một nơi nào đó thú vị. Cầu thang dẫn họ đến một nơi sáng lấp lánh. Căn phòng thông sang mấy khu nhà và những chùm đèn pha xếp thành hàng dài trên trần. Thảm dày màu đỏ phủ khắp sàn nhà và những bức tường được ốp gỗ cây óc chó.

Mọi người đang đi lại xung quanh các bàn chơi, cười nói, la hét và gầm gừ. Tiếng đổ xúc xắc, tiếng chia bài loạt xoạt lẫn với tiếng kêu vù vù của vòng quay ru-let (*) nhấp nhô ở khắp nơi. Mọi người chen chúc xung quanh Ian. Anh không thích điều này. Họ xô vào anh, nhìn anh chằm chằm, liên mồm nói chuyện khiến anh không thể nghe rõ điều họ đang nói. Anh cảm thấy cần chạy trốn giống như một cây leo luôn luôn lách và anh nhìn xung quanh để tìm nơi ẩn náu gần nhất.

(*) Vòng quay ru-let.

“Ian?” Beth nhìn anh, mùi nước hoa nhàn nhạt thoang thoảng trên người cô. Những lọn tóc xoăn trên đầu cô ngang với mũi anh. Anh có thể vui khuôn mặt mình trong mái tóc đỏ rồi hôn cô. Khi đó anh sẽ không phải chạy trốn.

Tay anh xiết chặt tay cô. “Anh không thích đám đông”, anh nói.

“Em biết. Chúng ta có nên về không?”

“Chưa đâu”, Isabella nói. Cô ngoái lại nhìn họ bằng đôi mắt lấp lánh và dừng lại trước bàn chơi ru-let. Vòng quay làm bằng đồng thau phát sáng lấp lánh khi đang quay tròn, những thanh gỗ mỏng của chiếc khay được lắp sát nhau tuyệt đẹp. Những chồng thẻ dùng thay tiền mặt đặt trên các con số trên bàn phủ bằng vải len tuyết màu xanh. (*)

(*) thẻ chơi bài

Ian quan sát viên bi chạy vòng tròn ngược chiều với vòng quay. Vòng xoay Ru-let có độ cân bằng cực cao đang quay lơ lửng trên bàn xoay giống một cỗ máy chuyển động liên tục. Ian muốn túm lấy viên bi để bắt nó chạy lại từ đầu, để có thể đếm được số lần viên bi có thể lướt tròn theo quán tính trước khi chịu sự ma sát trên đường quay.

Vòng xoay quay chậm dần. Ian quan sát kỹ hơn để dự đoán số vòng còn lại trước khi viên bi dừng quay. Mười lăm, anh dự đoán, hoặc hai mươi.

Viên bi nảy qua hai khe rồi cuối cùng cũng dừng lại. “Rouge quinze” Một quý bà ăn mặc hở hang phía sau hô lên. Đổ mười lăm.

Người thì rên rĩ, người thì thở dài. Người hồ li gạt những thẻ cào về phía mình và những bàn tay đưa ra lấy tiền thưởng hoặc bỏ lại thẻ chơi.

“Mình thích trò ru-let”. Isabella thở dài. “Ồ Pháp nó bị cấm nhưng bạn vẫn có thể chơi được nếu bạn biết chỗ. Nó tránh việc phiền phức khi cứ phải đi tận Monte Carlo để chơi. Đưa tiền của bạn inh và mình sẽ đổi

thẻ chơi cho bạn”. Beth nhìn Ian như dò hỏi. Anh gật đầu. Cổ họng anh bị thít chặt như được nới lỏng và anh cảm thấy dễ thở hơn. Isabella đưa cho Beth thẻ chơi và Beth đặt một chồng lên một con số.

“Không phải ở đó”, Ian nói nhanh.

“Có vấn đề gì sao?” tay cô khựng lại, những viên kim cương lấp lánh trên cổ tay đeo găng của Beth.

Ian lấy thẻ chơi từ tay cô và đặt vào một hàng giữa bốn con số. “Xác xuất ở đây cao hơn”. Beth nhìn đầy vẻ nghi ngờ, nhưng cô thu tay lại đặt lên mép bàn. Người hồ li quay vòng xoay, cơ bắp căng ra trên đôi vai trần của cô ta.

Vòng quay kêu vù vù, tất cả mọi ánh mắt đều dán vào đó. Viên bi quay tròn với những chuyển động thú vị cho đến khi nó rơi tọt vào khe tạo ra một tiếng động nhỏ.

“Noir dix-neuf”. Màu đen mười chín.

Beth gõ nhẹ lên bàn đầy thất vọng khi người hồ li gạt lấy thẻ tiền của cô.

“Lại lần nữa”, Ian nói.

“Nhưng em đã thua”.

“Lại lần nữa”,

“Em hy vọng ngài biết mình đang làm gì, Ian” Cô ngoan ngoãn đặt thẻ lên chỗ cũ.

Bánh xe lại quay, viên bi dừng lại. “Rouge vingt et un”. Đỏ hai mươi mốt.

Beth hét lên sung sướng và nhảy cẫng lên. Người hồ li đẩy một chồng thẻ mới về ô số Beth chọn. “Em thắng rồi. Trời ạ, em sẽ làm lại như thế chứ?”

Bàn tay to lớn của Ian vươn ra và anh kéo chiến lợi phẩm của Beth về cho cô. “Ru-let chỉ là trò chơi ngu ngốc. Đi với tôi”. Isabella cười toe toét với họ, đặt thẻ của mình vào ô Beth vừa đặt. “Thực sự rất vui phải không? Bạn thật may mắn, bạn yêu quý. Mình biết vậy mà”. Cô cười và quay trở lại bàn chơi.

Ian nắm tay Beth đi tới một cái bàn dài nơi một người đàn ông mập mạp đang lắc một cái cốc bên trong có hạt xúc xắc. Người chơi nhấp nhô quanh bàn la hét vì phấn khích, và khuôn mặt người đàn ông lấp lánh mồ hôi. Một quý bà trong trang phục lộng lẫy bên cạnh huých cánh tay ông ta và nhảy lên đầy kích động. “Cô ấy làm chệch viên xúc xắc của ông ta”, Beth kêu lên giận dữ.

“Nếu cô ta làm việc cho sòng bạc thì có lẽ đúng vậy”, Ian thì thầm đáp lại.

“Thế là gian dối?”

Anh nhún vai coi thường. “Đó chính là rủi ro khi đến một nơi thế này”.

“Isabella dường như rất thích”.

“Cô ấy thích mạo hiểm”. Xét cho cùng cô ấy đã cưới Mac.

“Em sẽ đặt tiền cá cược chứ?” cô hỏi.

Trò chơi xúc xắc có tỉ lệ cược rất cao, viên xúc xắc có thể tạo ra rất nhiều kết quả khác nhau. Đối với Ian, dự đoán điều gì sắp tới hoặc chờ đợi một tính toán chính xác là không hiệu quả. Mọi người thấy kích thích trước trò chơi rủi ro này nhưng anh thì ngược lại. Đôi mắt Beth sáng lấp lánh khi cô chăm chú nhìn người đàn ông căng thẳng lắc xúc xắc.

“Em nên đặt cược vào đâu?” Ian dùng ngón tay xoa trán, những con số lướt qua não anh như một chuỗi phép tính toán học chính xác. “Đây và đây”, anh nói, chỉ vào một số ô vuông trên bàn. Cuối cùng người đàn ông cũng thả viên xúc xắc, tạo thành một con số như anh đã chọn, số mười. Sau đó anh ta lắc lần nữa. Mọi người kêu lên khi xúc xắc dừng lại ở mười hai điểm.

“Em thua rồi”, Beth nói đầy thất vọng.

“Em thắng”. Ian thu lại thẻ tiền. “Em cược rằng là anh ta sẽ lừa mọi người trong lần lắc đầu tiên”.

“Em thắng ư?” Beth nhìn vào những thẻ tiền rồi lại nhìn lên bàn. Má cô ửng hồng và môi căng mọng. “Em nghĩ em không nên đặt cược nếu em chẳng có ý tưởng gì về việc em đang cá cược cái gì”.

“Em là một phụ nữ giàu có”. Ian đặt thẻ tiền vào tay cô. “Em đã có lại số tiền đã mất”.

“Em sẽ không còn giàu nữa nếu em đặt cược vào may rủi vào trò ru-let. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngài không ở đây?”

“Nếu tôi không ở đây, em sẽ không đến”.

“Không ư?”

Cô nhú mồm nhìn anh bằng đôi mắt bồ câu trên khuôn mặt. Ngay tại đây giữa đám đông này, Ian chỉ muốn cúi xuống và hôn chúng. Beth, người tình của anh, người phụ nữ của anh. Anh muốn mọi người biết cô thuộc về anh.

“Ian?”

Cô đã hỏi anh điều gì đó. “Mmm?”

“Em hỏi làm sao ngài biết em sẽ không đến đây nếu không có ngài?”

Anh nắm lấy khuỷu tay của cô và đưa cô ra chỗ vắng vẻ hơn trong phòng. “Tôi sẽ không để em tới đó”.

“Thật sao? Ngài sẽ theo dõi em giống như thám tử Fellows ư?”

“Đây là một nơi nguy hiểm”, anh nói dứt khoát. “Isabella biết. Em thì không”.

Ngực Beth đập mạnh. “Ngài che chở em quá mức”. Cô nghiêng người thì thầm với anh. “Em nghĩ chúng ta đều thống nhất rằng mối quan hệ của chúng ta là giữa hai người muốn tận hưởng khía cạnh kia của cuộc sống. Không gì hơn”.

Ian không nhớ đã từng đồng ý chuyện đó. Cô đã nói, chúng ta đều rất thích nhau và cô không dự tính sẽ lại kết hôn.

Ian đã không trả lời và giờ đây anh cũng không trả lời. Quan hệ với cô không bao giờ là đủ. Việc chơi đùa cùng cô trong xưởng vẽ của Mac, niềm sung sướng khi cô ở dưới anh trong chiếc xe ngựa chưa khiến anh thỏa mãn. Anh muốn nhiều hơn nữa, niềm vui bên cô là mãi mãi. Beth không giống mấy cô gái điếm của anh, mối quan hệ yêu đương này sẽ không chấm dứt khi anh rời khỏi Pari. Anh muốn Beth mãi mãi.

Vấn đề là làm điều này thế nào. Beth đã nói cô không muốn kết hôn. Cuộc đính hôn với tên Mather quỷ quyệt đã làm cô hoảng sợ và cô đã một lần từ chối Ian. Anh phải nghĩ ra một cách nào đấy nhưng việc này không làm anh bận tâm. Ian rất giỏi khi chú ý tập trung vào một vấn đề cho đến khi anh giải quyết nó, loại bỏ tất cả những chướng ngại khác. Một người đàn ông mảnh khảnh với mái tóc dày màu vàng bước đến trước mặt anh, và những suy nghĩ của Ian biến mất.

“Tôi nghĩ chắc là anh rồi”. mắt người đàn ông sáng lên và anh ta bắt tay anh. “Ian Mackenzie, hiện hữu như tôi đang còn sống và hít thở. Anh thế nào, ông bạn già? Tôi đã không gặp lại anh kể từ khi họ thả anh ra khỏi cái nhà tù đó”.

Hết chương 10

11. Jennifer Ashley - Chương 11

Chương 11

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

Ian thích thú quan sát người đàn ông trẻ. Khoảng chừng ba mươi tuổi, giọng nói chuẩn, hai bàn tay thon dài cắt tỉa gọn gàng. Anh ta giơ tay ra với nụ cười rạng rỡ. “Rất vui khi gặp lại”. Ian lưỡng lự như thể nhắc nhở bản thân cần đáp lại tương tự, rồi nắm lấy bàn tay đang đưa ra.

Một người đàn ông ngăm đen đột ngột xuất hiện đằng sau người đàn ông đầu tiên và nhìn chăm chăm Ian không chút thiện cảm. “Ai vậy, Arden?”

Người đàn ông gầy cười. “Đây là Lord Ian Mackenzie. Thật vui khi gặp lại một người bạn cũ. Anh ấy đã từng cứu sống tôi”. Cái nhìn của người đàn ông kia không hề dịu lại. Arden thả bàn tay Ian ra và vỗ vỗ lên cánh tay anh. “Anh nhìn tốt hơn cả bình thường. Bao lâu rồi nhỉ, bảy năm đúng không?” “Bảy năm”, Ian đồng ý. “Và hai tháng”.

Arden phá lên cười. “Anh vẫn luôn chính xác như vậy. Cực kỳ là chính xác. Họ cũng đã cho tôi ra khỏi đó. Vài năm sau khi anh rời khỏi ngôi nhà hạnh phúc của chúng ta, cha tôi đột ngột qua đời và ông anh trai kinh tởm của tôi cũng vậy. Anh tôi say tuý lúy và chết đuối khi đang tắm. Tạ ơn Chúa. Tôi sẽ tuyệt đối không buộc tội vợ anh ta nào nếu cô ta có dìm anh ta xuống đó”.

Beth kìm lại tiếng thở dốc, nhưng Ian gật đầu. “Tôi rất mừng khi nghe điều đó”. “Tôi cực kỳ không thể vui mừng bằng tôi đâu. Do vậy tôi chính là người thừa kế toàn bộ tài sản đồ sộ của cha tôi. Good Dr. Edwards định nhúng bàn tay tham lam của hắn ta vào nó nhưng em gái tôi đã huỷ chứng cứ về tình trạng tâm thần của tôi, cầu chúc cho cuộc sống của nó nở đầy hoa hồng. Tôi và con bé đã trốn đến một vùng hẻo lánh của Anh và bây giờ đang sống ở một ngôi nhà lộng gió ở nông thôn nước Pháp. Đây là Graves. Anh ấy cũng sống ở đó”.

Anh chàng Graves với mái tóc đen khê gật đầu chào. Arden cười khoái trá. “Anh ấy đang ghen như một con gà mắc mưa; đừng để ý anh ấy. Đây là vợ anh à?”

“Đây là cô Ackerley”, Ian chỉnh lại.

“Một người bạn”, Beth nói nhanh, giơ tay ra. Arden nhìn cô đầy ấn tượng như thể anh đang được giới thiệu với nữ hoàng. “Rất vui được gặp cô, cô Ackerley. Lord Ian là một người đàn ông tốt bụng và tôi sẽ không bao giờ có thể quên được” Những lời anh nói nghe bình thường nhưng đôi mắt ánh lên sự xúc động. Anh liếc về người bạn đang trừng mắt nhìn và cười. “Đừng lo, Graves. Tôi hoàn toàn là của anh. Chúng ta đi nhé?”

Graves lập tức quay đi nhưng Arden vẫn còn chần chừ. “Thật tuyệt khi được gặp lại anh, Mackenzie. Nếu anh có đến gần vùng Fontainebleau, hãy đến thăm chúng tôi”. Anh vẫy tay, chưng ra nụ cười lần cuối và rời khỏi đó. “Đây rồi, đây rồi, Graves. Làm ơn dừng lại nào”.

Ian nhìn họ đi không chút biểu cảm. “Chơi bài dễ thắng hơn nhiều”, anh nói với Beth. “Tôi sẽ dạy em cách chơi”.

“Ian Mackenzie”. Beth níu chân lại khi Ian cố kéo cô đi. “Người đàn ông đó có ý gì khi nói ngài đã cứu sống anh ta? Ngài không thể dễ dàng đi mà không kể cho em chuyện đó”.

“Tôi không cứu anh ta”.

“Ian”.

Cô bước đến góc phòng không người nơi có vài chiếc ghế dành cho khách chơi đã mệt. Cô ngồi phịch xuống ghế và khoanh tay lại. “Em sẽ không đi cho đến khi ngài kể cho em”. Ian ngồi bên cạnh cô, đôi mắt vàng không thể đọc được.

“Arden đã ở trong trại tâm thần cùng với tôi”.

“Em cũng đoán thế. Anh ấy trông không giống người điên”.

Sự ghê tởm thoáng qua trên mặt Ian. “Cha anh ta đã tống anh ta vào đó, đề nghị bác sĩ chữa cho sự ám ảnh của anh ta bằng mọi cách có thể”.

Beth nhìn về phía bàn cá cược nơi Arden đang nói chuyện với Graves. Họ sát đầu vào nhau, mũi của Arden chỉ đến má của Graves. Graves kẹp chặt khuỷu tay đi găng của Arden, sau đó thả tay ra và di chuyển tay lên lưng Arden. “Ngài Arden thích kết bạn với đàn ông”, Beth nhận xét.

“Đúng vậy, anh ấy không bình thường”.

Beth hứng thú quan sát hai người đàn ông. Cô biết những cậu bé sống trong khu ổ chuột đã phải bán thân cho những gã đàn ông tồi bại, nhưng cô chưa bao giờ gặp hai người đàn ông công khai yêu nhau. Ít nhất không ai dám thừa nhận, cô chính lại. Những điều như vậy không tồn tại lâu quanh khu vực hỗn độn East End.

“Vậy là cha anh ta đã gửi anh ta vào trại tâm thần”, cô nói. “Thật là kinh khủng”.

“Arden không nên ở đó. Nơi đó quá khắc nghiệt với anh ấy”.

“Anh ấy khẳng khái nói ngài đã cứu sống anh ấy”.

“Ý anh ta là tôi đã nhận trừng phạt thay anh ta”.

Beth kéo sự chú ý ra khỏi Arden và Graves. “Trừng phạt?”

“Anh ấy bị bắt quả tang khi xem sách có hình vẽ khiêu dâm. Đàn ông với đàn ông. Tôi nhớ rõ anh ấy đã khiếp sợ thế nào. Tôi đã nhận quyển sách đó là của tôi”.

Beth há hốc mồm. “Ngài thật là gan dạ. Tại sao họ lại tin điều này?”

“Anh trai Cam thường lén đưa tôi những quyển sách khiêu dâm. Tôi nói với những người có mặt ở đó rằng là quyển sách gửi trong bọc đồ Cam mang đến cho tôi lần trước”.

“Thật nhanh trí”. Beth nheo mắt nói. “Đợi một chút, ngài nói với em rằng ngài không biết nói dối”. Ian lơ đãng dùng ngón tay vuốt ve mu bàn tay cô. “Tôi gặp khó khăn khi nói những điều không phải là sự thật. Tôi để họ đặt câu hỏi và tôi gật đầu để thừa nhận những điều tôi muốn họ tin”.

Cô không thể không mỉm cười. “Ngài là con quỷ ranh mãnh”

“Họ đưa Arden đi và tôi nhận sự trừng phạt”.

Nụ cười của cô vụt tắt. “Trừng phạt theo kiểu gì?” “Đầu tiên ngâm vào đá lạnh. Họ nói là để gột bỏ ảnh hưởng của những điều tồi bại. Sau đó là sốc điện”. Anh xoa những ngón tay lên thái dương. “Làm rất nhiều lần”.

Beth hình dung chàng thanh niên cao lêu nghêu bị ngồi trong nước lạnh, mắt nhắm nghiền, đang run rẩy với bờ môi tái nhợt. Rồi anh lại bị cột trên giường với một chiếc máy của địa ngục với những cuộn dây điện cuốn quanh dùng làm xích mà cô đã từng nhìn thấy hình trên tạp chí.

Bài báo có tựa đề. Sự kì diệu của y học hiện đại. Bệnh nhân được điều trị bằng phương pháp điện sốc đã cải tiến và hiện đại nhất hiện nay.

Họ sốc điện lên cơ thể Ian khi anh cố gắng gào thét lên. Điều này lí giải tại sao anh thường xuyên phải xoa thái dương và rất dễ bị đau đầu. Beth xiết tay anh, nước mắt chảy dài. “Ôi, Ian, em không thể chịu được khi hình dung ngài lúc đó”.

“Đã quá lâu rồi”.

Cô lại nhìn Arden, cảm thấy tức giận. “Thật là hèn nhát. Vì sao có bao nhiêu người mà anh ta lại để ngài gánh tội thay?”

“Arden không khỏe. Sự trừng phạt có thể giết chết anh ấy. Tôi đủ sức khỏe để chịu đựng điều này”.

Cô xiết tay anh mạnh hơn. “Điều này vẫn không đúng khi họ làm thế với ngài. Nó thật độc ác”.

Ian vuốt ve ngón tay cô. “Tôi có thể chịu được. Tôi đã từng bị như thế”.

Tiếng gào thét của Ian vang lên trong đầu cô. Cô để trán vào giữa hai bàn tay anh trong khi trái tim cô xiết lại. Bên dưới đôi găng bằng da dê, bàn tay Ian rộng lớn với những cơ bắp rắn chắc. Đúng là anh rất khỏe. Trong vườn Tuileries, cần cả Mac và Curry mới kéo anh ra khỏi Fellows. Điều này không có nghĩa người ta có thể chà đạp sức mạnh đó để cố gắng khuất phục anh. Trong cái trại tâm thần khủng khiếp đấy, những tên bác sĩ đã làm điều này và giờ Fellows cũng đang tiếp tục làm thế.

Em đã yêu anh. Anh có thấy điều này có kì lạ hay không? Cô muốn nói như vậy khi hai bàn tay họ lồng đan vào nhau.

Ian không nói, nhưng cô cảm nhận đang có chuyện gì đó đang xảy ra khi anh thay đổi sự chú ý không còn vào cô. Cơ thể anh căng lên; đầu quay hướng khác. Cô nhìn theo anh. Ian quan sát chăm chú khắp căn phòng xuyên qua cánh cửa họ vừa bước vào. Anh chậm chậm đứng lên, giống như con thú đánh hơi thấy nguy hiểm. Cánh cửa bật mở toang với những tiếng la hét, tiếng gào thét vang khắp căn phòng. “Chết tiệt”, Ian nói. Anh bắt ngờ xốc người Beth để cô đứng lên và kéo cô về phía sau của căn phòng. Beth ngoái lại để xem chuyện gì xảy ra khi Ian đẩy cô đi nhanh về phía cửa sau của sòng bạc. Mọi người chạy toả ra các hướng, những cô gái làm hồ lì tranh cướp vợ lấy tiền và nhét vào trong áo ngực. “Chờ đã”. Beth giật cánh tay anh. “Chúng ta không thể bỏ lại Isabella”.

“Mac đang ở đây. Anh ấy sẽ chăm sóc Isabella”.

Beth nhìn lướt vào phòng và thấy cơ thể to lớn của Mac đang chen giữa đám đông. Mái tóc đỏ của Isabella dừng lại khi Mac nắm lấy tay cô ấy.

“Tại sao ngài không nói cho cô ấy biết anh ấy đến?”

“Anh ấy bắt tôi hứa không nói”.

“Mac vẫn quan tâm đến cô ấy, đúng không?” Cô hy vọng. “Anh ấy đến để bảo vệ Isabella”.

“Đúng vậy. Nơi này rất nguy hiểm”.

“Ý ngài đây là một cuộc đột kích của cảnh sát ư? Thật lạ làm sao khi có bao nhiêu đêm họ lại chọn đêm nay”

“Không lạ chút nào. Đó là do Fellows”.

“Đúng vậy, em đã tự hỏi...”.

Beth bước vội vàng khi Ian đưa cô vào sau một bức rèm đen, giật mạnh cánh cửa lắp ghép bằng những tấm nhựa và kéo Beth đến một cầu thang hẹp nồng nặc mùi khói thuốc xì-gà. Cầu thang này dẫn đến một căn phòng lớn biệt lập và một cánh cửa ọp ẹp mở ra một cái sân nhỏ xíu. Cái sân này tối đen như mực và rất ẩm ướt còn cơn mưa to lại đang trút xuống người họ.

“Thật đáng tiếc áo khoác của chúng ta lại để lại đó...”, Beth vừa nói vừa run rẩy. “Em không nghĩ cảnh sát sẽ lịch sự trả chúng lại cho chúng ta?”

Ian không trả lời. Anh đưa cô qua một cánh cổng đang mở và vội vàng đi cùng cô xuống con hẻm, cánh tay Ian vẫn giữ chặt quanh eo Beth.

Tia sét bùng sáng trên đầu họ, trong khoảnh khắc chiếu sáng con hẻm đầy rác và ướt đầm với những bức tường không thể xác định ở cả hai bên. Beth nhìn thấy những bóng hình chuyển động ở đầu con hẻm và Ian kéo cô rẽ sang hướng khác, lối đi này thậm chí còn tối tăm mờ mịt hơn. “Đó là lối ra”. Rằng cô va vào nhau lập cập.

“Fellows và cảnh sát Pháp sẽ chặn lối ra”.

“Em hy vọng ngài biết ngài đang đi đâu”.

“Tôi biết”.

Beth lại im lặng. Thế nghĩa là Ian thừa nhận anh nhớ chính xác đường đi của những con hẻm chẳng chịt như mê cung ở Montmartre. Cô tự hỏi do anh đã từng khám phá chúng hay đơn giản mới chỉ nhìn bản đồ.

“Fellows thực sự là một cái gai nhọn chĩa về phía chúng ta, đúng không?” Beth nói trong cơn mưa như trút. “Gã trời đánh. Đây là chiếc váy dài đẹp nhất của em”.

Con ngõ hẹp dẫn đến một con phố khác, nhưng Beth không biết họ đang ở đâu. Những con ngõ nhỏ quanh co của Montmartre đều hướng đi khắp các phía. Ian ôm chặt Beth khi họ vội vàng đi dọc trên phố, người ướt sũng trong cơn mưa. Tiếng sấm vang rền ngay trên đầu, rồi đến tia chớp cũng lóe lên ngay sau đấy.

Ian biết họ đang ở cuối con phố nơi có xưởng vẽ bản thủy của Mac. Bất kể thế nào, Fellows sẽ chờ đón họ ở đó. Beth đang run rẩy và ướt sũng. Anh phải đưa cô tránh khỏi cơn mưa này.

Khi họ đi qua một ngôi nhà, hai chữ nhà trọ khiến Ian chú ý. Anh giật nắm đấm cửa với những tấm kính đầy bụi và bước vào bên trong.

“Xin chào”. Một người đàn ông gầy tóc đen quan sát Ian và Beth từ đầu đến chân, chú ý đến bộ quần áo cao cấp của họ và ưỡn thẳng vai. Trong cơn bão của nước Pháp thế này, anh ta đưa cho họ căn phòng tốt nhất của nhà trọ và cố gắng nhấn mạnh nó thực sự rất tuyệt vời.

Ian đặt một nắm đồng tiền vàng vào tay người đàn ông và yêu cầu một căn phòng với nước nóng để tắm cho quý cô đây. Tiếng sấm làm rung chuyển căn nhà khi họ đi vội lên gác. Nhà trọ không có đèn cháy bằng khí ga và một người hầu vội vàng đốt nến cho căn phòng ngủ nhỏ với ánh sáng chỉ giống như một đốm sáng màu vàng trong đêm tối. Beth đứng cạnh một cái lò sưởi bé xíu, chà sát hai cánh tay. Ian nghĩ cô đã thực sự rét cứng. Ian cộc lốc nhắc người hầu về nước tắm và ngay sau đó hai người đàn ông đi vào lặc lè khiêng một bồn tắm lớn. Ian cởi áo khoác trong khi người hầu và một cô gái trẻ đổ đầy nước tắm vào bồn. Khi tất cả ra ngoài, Ian xoay người Beth lại và bắt đầu cởi nút chiếc áo ngoài dầm nước của cô. Beth vuốt nước trên mặt trong khi Ian kéo chiếc áo ra và mở khuy chiếc váy trong.

Ngay cả khi anh đang lo lắng để làm cố ấm lên thì việc cởi đồ cho cô thật dễ chịu. Cô cố gắng hỗ trợ anh cởi chân váy và khùng áo, sau đó áo lót và áo ngực, nhưng những ngón tay cô cứ run lên bần bật.

Ian quỳ một chân để cởi quần chèn và kéo chúng ra khỏi chân cô. Tất của cô rơi thành một đồng ướt sũng trên sàn nhà.

Ian dùng hai tay xoa đôi chân lạnh ngắt của cô, lên trên mông và sang cả hai bên sườn. Khi anh đứng lên, anh khum tay quanh bầu ngực của cô rồi cúi đầu xuống hôn cô. Lưỡi cô di chuyển trong miệng anh và anh xoa trong ngón tay cái lên đầu ngực, đùa giỡn cho đỉnh ngực thẳng đứng.

Mưa bắn toé lên cánh cửa để trần, phủ đầy nước lên tấm kính. Ánh chớp lập loè bên ngoài, kéo theo một tiếng sấm nổ to bùng.

Ian vừa nâng vừa hôn cô, đặt cô vào trong làn nước ấm đang bốc hơi. Mắt Beth nhắm lại thả lỏng khi nước ấm ngập quanh cô. Ian kéo tuột áo gilê và cổ áo của anh, rồi đến áo sơ mi, tạo thành một đồng vải ướt.

Beth mở mắt khi anh tháo giầy và cởi quần. Anh lau khắp người bằng chiếc khăn tắm người hầu đã để lại, rồi bước vào cuối chậu tắm, xoa chân để cạnh chân cô. Nước nóng phủ đầy bắp chân anh, nước nóng râm ran thật dễ chịu. Khi còn nhỏ, anh không thích nước nóng - anh đã gào thét nói rằng nước nóng làm bỏng anh dù khi đó nó chỉ hơi ấm. Cha anh không bao giờ tin anh và ra lệnh người hầu ấn Ian vào trong nước và điều này thật kinh tởm. “Không có đủ chỗ cho cả hai chúng ta”. Beth dành cho Ian một nụ cười uể oải, đôi mắt xanh hồ hững nhắm lại.

“Tôi chỉ cần làm ấm đôi chân”.

Ian dùng khăn tắm lau tóc ướt và Beth ngả lưng dựa vào phần cong phía dưới của bồn tắm bằng đồng để quan sát anh. Anh đã nhắn cho Curry mang quần áo sạch cho họ, nhưng không phải bây giờ. Sẽ không ai trong số những người làm khốn khổ ở căn nhà này cần phải ra ngoài trong cơn bão.

“Khách sạn này thực sự tồi tàn”, Beth thì thầm. Cô dùng tay vẽ hình số tám nhỏ trên mặt nước và ngắm những gợn sóng lan ra. “Không phải nơi dành cho những quý ông và quý cô đứng đắn lưu lại”

“Có vấn đề gì sao?” Một căn phòng cũng như nhiều thứ khác không phải là điều Ian quan tâm.

“Không hẳn vậy. Điều này thật sự là mạo hiểm trong một buổi tối đã có quá nhiều kịch tính. Em chưa bao nhận ra em lại thích sự mạo hiểm đến như vậy, Ian. Cám ơn ngài đã chỉ nó cho em”.

Cái nhìn của cô lang thang khám phá cơ thể anh và dừng lại thật lâu trên cái vật đã cương cứng của anh. Bộ phận này hướng thẳng đứng về cô và làm sao nó có thể tự làm điều này được chứ?

Beth thật xinh đẹp. Chân tay trắng nõn đối lập với chậu tắm màu đồng, đầu vú xe cứng lại vì lạnh và ham muốn. Những lọn tóc đen xoã quanh vai và lớp lông xoắn giữa hai đùi như sẫm lại.

Khuôn mặt cô hồng lên vì hơi nóng, đôi môi đỏ cong lên thành một nụ cười và đôi mắt xanh ánh lên những tia sáng lấp lánh nho nhỏ. Cơn bão quét qua Montmartre giống như một khẩu súng thần công. Sẽ không có ai, thậm chí cả Curry biết họ đang ở đâu. Tối nay, Beth chỉ thuộc về anh.

Cuộc sống của Ian đã bị quá nhiều người điều khiển - mọi hành động và lời nói cuốn đi qua anh trước khi anh có thể hiểu kịp chúng; mọi người quyết định việc anh phải sống trong trại tâm thần hay được giải thoát khỏi đó, việc anh phải đi Rome hay chờ đợi ở London. Mọi sự kiện cứ bắt đầu rồi kết thúc và chừng nào họ không can thiệp đến sở thích của anh, như thú sưu tầm đồ sứ thời Minh quý hiếm, anh sẽ tiếp tục làm như vậy.

Bây giờ Beth đã xuất hiện trong dòng đời cuốn nhanh của anh và cô hiện hữu như một tảng đá. Mọi thứ vẫn lướt qua anh nhưng giống như một chiếc neo, Beth vẫn lưu lại. Anh cần cô ở lại mãi mãi.

Ian cúi xuống và kéo cô đứng dậy. Cơ thể cô trơn trượt thật dễ dàng khi dựa vào anh.

“Ngài vẫn còn lạnh”, cô nói.

“Em sẽ sưởi ấm cho tôi”.

Anh giắt một chiếc khăn tắm trên cột và phủ nó quanh cô trước khi cô lại run rẩy. Sức nóng của cơ thể cô còn nóng hơn cả lửa, tuyệt vời hơn bất kì thứ nước nóng nào trên thế giới.

Ian nâng cô lên, bước cẩn thận ra khỏi bồn tắm và đưa cô tới chiếc giường hẹp gần lò sưởi. Người hầu đã đặt những cục gạch nóng cuộn trong những lớp vải dù đã sờn nhưng sạch sẽ.

Ian đặt cô lên chiếc giường ấm áp. Cô ngược lên nhìn anh, không chút bồn chồn khi Ian cởi khăn tắm và nằm sát bên cạnh cô. Anh kéo tấm ga giường phủ lên họ, bao bọc họ để giữ hơi ấm. Sức nóng từ những viên gạch, từ cơ thể của Beth lan ra khắp giường và xua tan đi giá lạnh.

Beth vòng tay qua người Ian khi anh xoay người đối diện với cô. “Trò chơi hư hỏng nào ngài định dạy em lúc này?” cô mỉm cười.

Cô vẫn không hiểu.

“Tối nay không có trò chơi nào”.

“Ồ”. Cô nói vẻ thất vọng.

Ian vuốt lọn tóc ướt ra khỏi mặt cô và ngả người để nửa chạm, nửa tách khỏi người cô. Hơi thở cô chạm đến miệng anh, ngọt ngào và thơm mát.

“Hứa với tôi”, anh nói.

“Hứa điều gì cơ?”

“Hứa là em sẽ nói tôi dừng lại”.

Cô dành cho anh một cái nhìn láu lỉnh. “Nó hoàn toàn phụ thuộc vào ngài bắt đầu thế nào”.

Beth vẫn nghĩ anh đang đùa giỡn. Đừng để tôi làm đau em.

“Hứa với tôi”.

“Được rồi”, cô nói, vẫn mỉm cười.

Ian vuốt ắt cô nhắm lại, lướt nụ hôn xuống mũi và dọc môi cô. Miệng cô hé mở, chiếc lưỡi đua đòi tìm lưỡi của anh nhưng anh tránh né nó. “Em muốn ngài”, cô thì thầm. Nét ửng đỏ lan ra khắp mặt cô. “Nhưng việc này đã quá lâu. Có lẽ em sẽ không thể làm được”.

Ian chạm vào giữa hai chân cô và dút ngập những ngón tay vào nơi nóng hổi đầy ẩm ướt của cô. “Em sẽ làm được”.

“Làm sao ngài biết?”

Cô đã từng làm ra vẻ có rất nhiều kinh nghiệm, nhưng chia sẻ một chiếc giường với một người chồng điềm tĩnh và quan hệ cuồng nhiệt với người tình là hai việc khác nhau. Quan hệ đầu tiên là nghĩa vụ, quan hệ thứ hai là... sự phóng dăng. Có lẽ chồng cô đã khiến nghĩa vụ này trở nên thú vị nhưng điều Ian muốn không phải là một người vợ biết nghe lời nằm giữa trên giường chờ chồng.

Anh muốn chỉ cho Beth biết mọi cung bậc của sự thỏa mãn, từ sự dịu dàng không ngờ đến sự điên cuồng và dữ dội. Anh muốn họ sau đấy ngã nhào lên giường, thâm tím và kiệt sức và cả hai cùng thỏa mãn. Anh muốn cùng cô thử nhiều cách và anh không muốn nó tẻ nhạt.

“Hãy để tôi”, Ian thì thầm trên môi cô khi anh trượt ngón tay vào trong cô.

Beth thở hổn hển và hông rung lên. Ian đưa cả hai ngón tay vào trong cô rồi xoay chúng quanh những nhúm lông xoắn bóng mượt. Cô đã nóng, ướt và sẵn sàng.

Anh đã sẵn sàng nhiều tuần rồi. Anh trượt đầu gối giữa hai chân cô và để phần đỉnh nhọn của anh trước cửa đã mở sẵn của cô.

Beth rên rỉ sâu trong cổ họng. “Xin ngài, Ian”.

“Xin dừng lại ư?” anh thì thầm, sự hưng phấn như xiết lấy anh.

“Không”.

Anh mỉm cười trên môi cô. “Xin điều gì, Beth? Em muốn tôi làm gì?”

“Ngài biết mà”.

“Tôi không giỏi với những gợi ý. Em phải nói thẳng vấn đề cho tôi”.

“Ngài đang đùa giỡn em”.

Ian liếm môi cô. “Em thích được đùa giỡn. Em thích trốn với tôi trong căn phòng kín và kéo váy lên khi tôi bảo em làm vậy”.

“Đó là điều ngài nói là đùa giỡn ư?”

“Em thích được kích thích bằng miệng”.

“Đúng thế, nhưng sự thật là em chưa bao giờ làm thế trước đây”. “Chưa ư?” anh thì thầm. “Tôi nghĩ em là phụ nữ của thế giới này”.

“Em nghĩ em thực sự còn khá vụng về”.

“Em đã rất đẹp. Bây giờ em vẫn đẹp”. Cô cắn môi khiến nó đỏ mọng và đầy cảm dỗ.

Beth xấu hổ và mặt đỏ ửng khi anh đang nằm trần truồng trên cô. Cô luôn lấp đầy anh bằng tiếng cười.

“Xin ngài, Ian”. Cô thì thầm. “Em muốn ngài bên trong em”.

Cả cơ thể anh căng lên. “Được”.

Anh quá to. Đã chín năm kể từ khi một người đàn ông vào sâu trong cô, và cô quá chật.

Cô không thể làm được.

Ian gầm nhẹ khi anh đẩy cả chiều dài vào trong. Anh hít một hơi sâu, ngực anh tì lên ngực cô. Anh không nhìn cô, quay đầu khi Beth nhìn thẳng vào lồng ngực của anh và mái tóc ướt đầm nước mưa.

“Tôi làm đau em?” anh hỏi.

“Không”.

“Thật tuyệt” anh thúc một lần. “Thật tuyệt”

Beth nhắm chặt mắt khi anh đẩy vào lần nữa. Độ dày của anh đã lấp đầy sâu bên trong cô khi cô nghĩ nó sẽ xé rách cô thành từng mảnh.

Cảm giác thật tuyệt.

“Ian”, cô rên rỉ. “Em thật xấu xa. Em là một phụ nữ xấu xa đầy tội lỗi và em không muốn ngài dừng lại”.

Ian không trả lời. Anh di chuyển thật chậm trong cô. Vật của anh dày và cứng. Sâu hơn nữa, nhanh hơn nữa, xin anh.

Cô đẩy hông lên khi anh di chuyển xuống. Anh chống một tay để nâng cơ thể lên trong khi tay kia nắm tóc cô. Anh mơn trớn phần đuôi tóc cô dọc bầu ngực với núm ngực quá mức nhạy cảm của cô đã dựng đứng và sẵn lại.

Anh cúi xuống và liếm từng bên núm ngực, dùng miệng đùa giỡn với nó. Cô ngấm răng anh đùa giỡn, lưỡi anh xoay tròn quanh đó, làn da cô trở nên ửng hồng trong miệng anh. Anh nhắm mắt như thể anh đang thưởng thức một món ăn hấp dẫn, hàng mi mềm của anh chạm vào má.

Beth nhức nhối tại nơi họ đang kết hợp. Sự cọ sát như bùng cháy bên trong cánh hoa đã quá lâu không được chạm đến của cô, sức nóng như lửa đốt khiến cô muốn mở rộng chân hơn nữa. Cô đã thực sự trượt chân ra khỏi tấm ga, để hông hướng cong lên trên.

“Em có cảm thấy nó không?” Ian hỏi.

Hàng chục câu nói lướt qua đầu Beth, nhưng cô chỉ hỗn hển thốt lên, “Có”.

“Nơi này của em thật chặt, Beth của tôi. Xiết tôi quá chặt”.

Anh vừa cười vừa nói, đầy hoang dã và nguyên sơ.

Chưa người đàn ông nào từng nói những lời như vậy với cô. Những cô gái làng chơi đã từng nói với cô về chuyện này, nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng cô được nghe thấy những lời nóng bỏng do một người đàn ông tuyệt vời nói ra ngay sát bên tai.

“Hãy xiết tôi chặt hơn nữa, tình yêu của tôi”, anh lẩm bẩm. “Em cảm thấy ổn chứ”.

“Ổn”, cô nhắc lại. Cô xiết các cơ lại và anh gầm lên.

Anh cảm thấy tuyệt diệu. Với tất cả chiều dài dày và cứng di chuyển trong cô. Cô cố gắng nói với anh, để anh tiếp tục những lời nói riêng tư, nhưng cô không thể thốt nên lời nào.

“Tôi đã muốn em ở Covent Garden”, anh nói. “Tôi đã muốn có em dạng chân cho tôi trong bóng tối khi tôi đứng bên cạnh em”. “Trong nhà hát ư?”

“Ngay tại đây trong cái khoang chết tiệt đó với vở nhạc kịch âm ỉ. Tôi muốn chiếm lấy em, biến em thành của riêng tôi”. Anh đặt tay lên cô để che đi vết thâm nơi anh dành cho cô vết cắn tình yêu. “Tôi đã đánh dấu em”.

Beth mỉm cười. “Ngài cũng vậy”. Cô chạm vào cổ anh. “Em đã đánh dấu ngài”.

Anh lồng chặt ngón tay mình vào tay cô và ấn nó lên giường. “Chỉ thuộc về tôi”.

“Vào lúc này sẽ không có ai ở đây nghi ngờ điều này”. “Mãi mãi là của tôi. Mãi mãi, Beth”. Một cú thúc nhấn chìm mọi lời nói.

Mãi mãi. Cơ thể cô nảy lên theo nhịp điệu cùng anh, chiếc giường kêu cọt két. Đây là một chiếc giường chắc chắn bằng gỗ dày, được làm cho những người đàn ông như Ian làm tình với người phụ nữ của họ.

Cô là người tình của anh. Beth cười thích thú khi nghĩ về nó. Việc cùng với Ian rõ ràng là không đúng đắn và cô cảm thấy mình chưa bao giờ được tự do như thế trong cuộc đời. Đi theo anh, cô có thể sai rộng đôi cánh của mình.

Beth lại mỉm cười. Cô đã phô bày hết toàn bộ bản thân. Mắt Ian nhắm lại, mặt méo mó vì thỏa mãn. Những cú đâm của anh nhanh hơn, hông anh thúc xuống dữ dội như thể đây là lần kết hợp cuối cùng.

Anh đẩy cô chìm sâu vào tấm đệm, cơ thể đè nặng lên cô, mồ hôi của anh đã chảy thành giọt lên làn da cô. Mưa tuôn xối xả lên cửa sổ và một tiếng sấm vang rền nuốt trọn tiếng kêu vì cực khoái ngáy ngất của Beth.

Ian hét lên, không cần đợi tiếng sấm. Ánh sét bùng sáng làm căn phòng bao phủ bởi thứ ánh sáng trắng. Ánh sáng lướt qua cơ thể Ian, với khuôn mặt sắc nét, đốt cháy mái tóc anh thành màu đỏ. Vào giây phút này, Ian mở to mắt, giống như hai mặt trời vừa xuất hiện và ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt Beth.

Hết chương 11

12. Jennifer Ashley - Chương 12

Chương 12

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

Beth như ngừng thở. Đây là lần đầu tiên kể từ khi cô biết anh, ánh mắt Ian hoàn toàn nhìn thẳng vào mắt cô. Giờ đây cô mới biết đôi đồng tử màu đen của anh có viền xanh. Cơ thể anh dần chậm lại khi anh ngắm cô, như thể cái nhìn đã hút hết sự chú ý của anh. Anh không chớp mắt, không chuyển động, chỉ để cái nhìn mình chiếu thẳng vào đôi mắt cô.

Cô kinh ngạc chạm vào khuôn mặt anh. “Ian”.

Ian như bừng tỉnh và quay đầu đi, khi anh nhìn lại, đôi mắt anh lại trôi dạt đi hướng khác, không còn chạm đến ánh mắt cô. Trái tim Beth như xiết lại. “Đừng, xin anh đừng nhìn đi chỗ khác”.

Ian nhắm mắt và cúi xuống hôn cô.

“Tại sao anh không bao giờ nhìn em?” cô hỏi. “Em làm sai điều gì ư?”

Anh mở mắt ra, nhưng cái nhìn vẫn không thể chạm đến cô.

“Không gì cả. Em thật hoàn hảo”.

“Vậy tại sao?”

“Anh không thể giải thích. Đừng buộc anh giải thích”.

“Em xin lỗi”, cô thì thầm. Cô vuốt tóc anh trong khi nước mắt tuôn rơi.

“Đừng khóc”. Anh hôn lên đôi gò má ướt đầm của cô. “Đây là khoảng thời gian vui vẻ”.

“Em biết”.

Anh vẫn ở trong cô, dày và cứng, lấp đầy cô đến kì diệu.

Đừng khao khát điều mình không thể có, cô tự nhắc nhở bản thân. Hãy hài lòng với những gì mình đang có. Những suy nghĩ như vậy đã giúp cô vượt qua những tháng ngày tồi tệ nhất.

Cô muốn tất cả mọi thứ của Ian, cả thể xác và linh hồn anh cho dù cô biết cô không thể có nó. Anh cho cô những gì anh có thể: sự thỏa mãn xác thịt và niềm vui nhất thời. Cô đã đề nghị được gần gũi thể xác cùng anh. Nếu cô tổn thương vì cô không thể có nhiều hơn. Đó chỉ là lỗi của mình cô.

“Ian, anh thật xấu tính với em”, cô nói.

Anh dành cho cô một nụ cười nửa miệng. “Tôi là Mackenzie điên rồ”. Beth ôm chặt mặt anh bằng hai tay, sự tức giận đột ngột bùng lên. “Đó là điều mọi người nghĩ bởi vì họ không hiểu anh”.

Anh nhìn tránh đi. “Em luôn cố gắng đối xử tốt với tôi”.

“Đây không phải lòng tốt. Đó là sự thật”.

“Shh”. Ian hôn cô. “Nhiều lời quá”. Beth đồng ý. Ian hôn cô thêm lần nữa, chiếm giữ miệng cô còn hơn cả sự thỏa mãn.

Anh bắt đầu di chuyển trong cô. Cơ thể Ian nóng rực và căng lên, cô cảm nhận những âm thanh đầy lời cuốn anh tạo ra còn hơn cả những gì cô mong đợi.

Đó là hạnh phúc. Cô âm thầm nghĩ khi anh đưa cô lên đỉnh của khoái lạc. Cô nằm dài dưới cơ thể anh, chân gập lại xoắn lấy hông anh. Cô chuyển động và rên rỉ khi những cơn sóng màu đen lắng xuống, và Ian đổ sập trên người cô. Cơ thể họ đã hoà tan thành một dòng nhiệt nóng hổi duy nhất.

Ánh chớp xé toạc bầu trời và Beth giật mình thức dậy. Ian đang nằm bên cạnh cô, khuỷu tay chống lên cằm khi cô ngủ.

“Xin chào”, cô thì thầm.

Ian uể oải cười với cô. Cô không biết anh có ngủ hay không nhưng anh nhìn chẳng có chút gì mệt mỏi.

“Em nghĩ lúc này cơn bão đã tan”, cô nói. “Mấy giờ rồi ạ?”

“Anh không biết. Đang là sáng sớm”.

Beth cau mày. “Isabella sẽ lo lắng lắm”.

“Cô ấy biết anh sẽ chăm sóc em”.

“Và có lẽ cô ấy đã ở cùng Mac”. Beth mỉm cười với anh.

“Có thể anh ấy về nhà với Isabella”

Ian nhìn cô ngụ ý anh không đồng tình với điều đó. “Tối nay là lần đầu tiên anh ấy nói chuyện với Isabella sau ba năm”.

“Điều này thật tốt phải không?”

“Anh ấy rất tức giận khi anh nói cô ấy muốn đến sông bạc. Anh không nghĩ cuộc hội ngộ của họ sẽ dễ chịu”.

“Anh quá bi quan rồi, Ian. Isabella như người bạn thân của em và em muốn nhìn cô ấy lại được hạnh phúc”.

“Cô ấy đã chọn rời khỏi Mac”, Ian nhấn mạnh.

“Em biết. Nhưng cô ấy đã hối hận”.

Cơ thể Ian giống như một bức tường ấm áp và sự tiếp xúc mềm mại đến không ngờ. “Khi họ kết hôn, hoặc là họ hạnh phúc đến điên cuồng hoặc cãi nhau kịch liệt. Không có kết cục khác”.

“Em đoán như vậy sẽ rất mệt mỏi”.

Beth cho rằng bản thân cô hạnh phúc đến cực điểm với Ian, hạnh phúc đến mức không thể chống cự. Cô cũng thấy nhận ra cô có thể cực kỳ đau khổ. Trái tim cô chưa bao giờ dao động đến thế trong cuộc đời mình kể từ khi cô gặp Ian Mackenzie. Ian vuốt tóc cô và cô nhắm mắt lại. Thật là tuyệt vời khi được nằm ở đây, trong bong bóng của sự thỏa mãn, được trôi nổi trong niềm hạnh phúc giản đơn.

“Em nên về nhà”. Cô không có ý để giọng mình buồn bã đến thế.

“Curry sẽ mang thêm quần áo cho em để em về. Quần áo của em bán hết rồi”.

“Curry có biết chúng ta đang ở đâu không?”

“Không”.

Beth nghĩ. Vậy thì chẳng ai biết. Cô và Ian ở một mình bên nhau. Trái tim cô như xiết lại vì vui sướng.

“Cậu ấy sẽ lo lắng đúng không?” cô lẩm bẩm.

“Cậu ấy đã quen với việc anh biến mất. Anh luôn luôn quay trở lại. Cậu ấy biết điều đó”.

Beth tò mò nhìn anh. “Tại sao anh lại biến mất?”

“Đôi khi mọi thứ trở nên quá sức với anh. Cố gắng theo kịp điều mọi người nói, cố gắng ghi nhớ mình phải làm gì để mọi người nghĩ mình bình thường. Đôi khi những phép tắc đó quá phức tạp. Do vậy anh bỏ đi”.

Beth dùng tay miết lên những cơ bắp vạm vỡ của anh. “Anh đi những đâu?”

“Chủ yếu đến vùng hoang dã gần Kilmorgan. Đây là một nơi rộng lớn và là nơi anh có thể quên đi chính mình một thời gian dài. Em cũng sẽ thích nơi đấy”.

Cô phớt lờ nó “Còn những lần khác?”

“Ở nhà của các cô gái điếm. Chừng nào anh còn trả tiền, họ sẽ để anh ở lại đấy. Ở đó anh không phải nói chuyện”.

Beth đã quen dần với những câu trả lời thẳng thừng của Ian nhưng điều đó không đồng nghĩa việc cô muốn nghe chuyện anh ở với những phụ nữ khác. Cô hình dung những cô gái điếm vui vẻ để cho Ian trú ẩn bất khi nào anh muốn. Anh giàu có, có cơ thể đẹp như một vị thần và sở hữu sức quyến rũ chết người, đặc biệt khi anh mỉm cười. Thậm chí khi nhìn nghiêng anh cũng trông đẹp một cách ranh ma. Nếu như cô là một cô gái điếm, cô sẽ dành cho Ian một vị trí thật đặc biệt.

“Còn ở đâu nữa?”

“Đôi khi anh đi tàu hỏa đến một nơi chưa bao giờ đến hoặc thuê ngựa cưỡi đến vùng nông thôn. Để tìm nơi anh có thể ở một mình”.

“Gia đình anh chắc phải điên lên vì lo lắng”.

Ian chống một cánh tay lên và vân vê giữa hai bầu ngực của Beth. “Ban đầu thì đúng thế. Hart chưa bao giờ muốn để anh vượt khỏi tầm mắt mình”.

“Nhưng rõ ràng là anh ấy thực sự đã làm được”

“Anh ấy từng rất giận dữ khi anh bỏ đi. Cảnh cáo sẽ nhốt anh lại lần nữa”

Sự tức giận của Beth lại bùng lên. “Ngài công tước đáng kính của anh có vẻ là người cực kì thích ép buộc người khác”.

Khoé miệng của anh nhếch lên. “Anh ấy nhận ra rằng dù có chuyện gì, anh vẫn sẽ đi. Curry đứng về phía anh. Nói với Hart là hãy rút xéo đi”.

Beth mở to mắt. “Và Curry vẫn sống sót?”

“Như em thấy”.

“Curry thật may mắn”.

“Tất cả chỉ là Hart lo lắng”.

Beth cau mày. “Anh ấy để anh ra khỏi trại tâm thần và huỷ bỏ bệnh án tâm thần của anh. Tại sao, để anh có thể giúp anh ấy kiếm được nhiều tiền hơn ư?”

“Anh không quan tâm tại sao anh ấy làm thế. Anh chỉ quan tâm điều anh ấy làm”.

Đột nhiên sự tức giận của Beth với Hart bỗng nhiên tăng lên. “Thế là không công bằng. Anh ấy không nên đối xử với anh như thế”

“Anh không quan tâm”.

“Nhưng...”

Ian đặt một tay lên môi cô. “Anh không phải làm kẻ làm thuê. Anh giúp khi anh có thể nhưng cũng nhận phần của mình”.

“Giống như việc anh biến mất trong vài ngày sau đó”.

“Hart có thể để anh chết mòn trong trại tâm thần. Anh vẫn sẽ ở đó lúc này nếu như không có anh ấy. Anh không để ý việc phải đọc các bản hợp đồng hoặc theo dõi đồng cổ phiếu của anh ấy nếu điều đó là để trả nợ Hart.

Beth đan ngón tay cô vào tay anh. “Em cho rằng ít ra em cũng biết ơn anh ấy vì đã đưa anh ra khỏi nơi đó”.

Ian vuốt ve mu bàn tay của cô, không thực sự lắng nghe. Hơi ấm của anh bao phủ quanh cô như một tấm chăn và hơi thở anh nóng rực khi anh hôn lên má tóc cô. “Kể cho anh về chồng em”, anh thì thầm.

“Thomas?” Bây giờ ư? “Tại sao?”

“Em yêu anh ấy rất nhiều. Điều đó như thế nào?” Beth nằm yên lặng, nhớ lại. “Khi anh ấy chết, em nghĩ em cũng sẽ chết theo”.

“Em chỉ biết anh ta trong thời gian ngắn”.

“Đó không phải vấn đề. Khi yêu, đặc biệt với cả trái tim, nó đến quá nhanh và chẳng kịp kháng cự lại”

“Sau khi anh ta chết”, Ian nói. “Và em không bao giờ có thể yêu ai sâu đậm như thế lần nữa”.

“Em không biết”.

Nói dối. Beth biết cô thực sự ngu ngốc khi yêu Ian và cô không biết có cách nào ngăn được bản thân cô. Đang có vấn đề gì với mình vậy?

Cô tự trả lời cho câu hỏi của riêng mình khi Ian đột ngột dành cho cô một nụ hôn trừng phạt đến thâm tím. Sự căng thẳng của cô như tan biến và cô vui vẻ vòng tay quanh người anh, ôm anh thật chặt. Ian hành động để chứng tỏ anh không muốn nói chuyện nữa. Anh dùng bàn tay mạnh mẽ tách hai chân của cô và đẩy hết chiều dài của anh vào lại trong cô, không cho từ chối.

Bà Barrington sẽ nói rằng chỉ có loại đàn bà phóng đảng mới để đàn ông ấn vật đó vào người mà không phản kháng. Beth đu đưa người trên gối và dang rộng hai đùi, hạnh phúc vì đã chống lại lời chỉ trích của bà Barrington. Beth lại ngủ thiếp đi. Khi cô tỉnh dậy, cửa sổ chỉ là một ô vuông mờ ảo xám xịt. Ian đang đứng cạnh đó nhìn ra bên ngoài. Mưa vẫn rơi nhưng những tia chớp đã thưa dần. Ian để thân trần với một tay dựa lên tường. Tấm lưng rộng lớn của anh hơi nghiêng về phía cô.

Ánh sáng ảm đạm làm nổi bật cơ bắp rắn chắc của anh. Anh làm Beth nhớ đến những bức tượng đàn ông có thân hình hoàn hảo cô đã từng nhìn thấy ở điện Louvre. Nhưng bức điêu khắc đó làm bằng đá cẩm thạch và thạch anh; Ian giống như một bức tượng sống màu đồng.

Khi cô cựa quậy, Ian đặt một ngón tay lên môi. “Có ai ngoài đó ư?” cô thì thầm cảnh giác. Họ đang ở tầng hai phía đầu của nhà trọ. Ông chủ nhà trọ đã cam đoan đây là căn phòng tốt nhất. Nhưng cửa sổ không có rèm và Beth cảm thấy nôn nao như mình đang bị lộ trần.

“Gã thám tử Fellows đang theo dõi ngôi nhà” Ian nói.

“Anh ta mang thêm một vài cảnh sát”.

Beth kéo tấm ga lên tới cằm. “Ôi trời ơi. Thật là hổ thẹn”.

“Anh nghĩ còn tệ hơn thế”.

“Làm sao có thể tệ hơn được? Họ không thể bắt chúng ta vì đã qua đêm trong nhà trọ đúng không? Vì Chúa. Nếu như quan hệ tình dục như thế là bất hợp pháp, họ sẽ phải bắt cả nửa Pari”.

Báo chí sẽ chớp lấy tin này. Họ luôn luôn làm được việc này bằng cách nào đó và câu chuyện sẽ vượt qua con kênh đào Channel để tới London. Nữ thừa kế người Anh đứng trước quan toà nước Pháp vì tội thông dâm tại một khách sạn đáng ngờ ở Pari. Điều này diễn ra sau khi đã chơi bài tại một sòng bạc tội lỗi và bất hợp pháp.

Một tiếng gõ nhẹ vào cửa làm cô ngồi thẳng dậy. “Tôi đây, thưa ngài”, một giọng nói vùng Cockney vang lên phía bên kia cánh cửa. Đó là Curry. Beth thở phào nhẹ nhõm.

Ian chẳng thèm che cơ thể lại khi anh để Curry vào phòng. Curry không chú ý đến tình trạng khoả thân của Ian và đặt quần áo cậu ta mang theo lên ghế. Cậu ta bình tĩnh mở chiếc túi da và lấy ra dao cạo râu, cốc cạo râu và bàn chải.

“Có chút nước nóng nào trong cái nơi dột nát này không, thưa ngài?”

“Rung chuông gọi người hầu. Cậu có mang đồ dùng cho cô Ackerley không?”

“Tôi có”. Curry vẫn nhìn Ian, giả vờ như cậu ta không nhìn thấy Beth đang ngồi thu lu trên giường. “Người hầu bạn của cô ấy muốn đến, nhưng tôi thuyết phục cô ta rằng điều này là không khôn ngoan”. Ian chỉ gật đầu. Anh mặc chiếc quần đùi Curry đưa cho, che đi phần cơ thể quyến rũ rồi ngồi xuống cạo râu. Anh như thể đang sống trong khách sạn Langham sang trọng ở London, ngủ dậy sau một đêm nghỉ ngơi.

Beth nhận ra một sự thất vọng đến choáng váng rằng Curry đã từng làm việc này trước đây. Cậu ta dường như ung dung với một chuỗi công việc quen thuộc; mang đến cho Ian quần áo sạch và cạo râu cho anh sau một đêm hoan lạc.

Beth ngồi ôm đầu gối. Sẽ là một sai lầm ngu ngốc nếu mình ghen tuông vì việc này.

“Họ có thấy cậu không?” Ian hỏi Curry.

Curry trả lời khi cậu ta đang liếc dao cạo. “Không, tôi đi vào từ cửa sau xuyên qua phòng bếp. Nhân viên ở đây đều giữ yên lặng. Họ không thích cảnh sát chẳng kém gì chúng ta”.

“Điều này quá là lố bịch. Tại sao Fellows lại quấy rầy anh như vậy? Và cả em nữa?”

“Đó là cách của hắn”, Ian trả lời.

Đó không hẳn là một câu trả lời nhưng Ian không nói gì thêm và ngả đầu ra phía sau khi Curry đã mài sắc dao cạo râu. Cô hầu gái tối qua mang vào phòng một bình đựng nước nóng và trước khi cô ấy lặng lẽ ra ngoài, Curry với chút tiếng Pháp bập bẹ đã nói cô ta giúp Beth mặc trang phục. Cô hầu gái khẽ nhún gối cúi chào. Trong khi Ian và Curry quay mặt đi hướng khác, cô hầu giúp Beth buộc dây chiếc váy mà Curry đã mang đến cho cô từ nhà Isabella.

Khuôn mặt cô hầu bừng sáng vì phấn khích. “Ngài đây chắc phải rất giàu có, thưa bà”, cô ta thì thào.

Beth không buồn chỉnh lại suy nghĩ của cô ta khi cho rằng Ian là người bảo trợ của cô. Tối qua Beth thấy rất buồn cười khi chủ nhà trọ và những người hầu đều cho rằng cô là người phụ nữ của Ian, dù rằng lúc này nó chẳng hài hước chút nào.

“Em cho rằng chúng ta sẽ phải đi trốn bằng cửa sau”, cô nói với Ian. “Fellows đang trở thành mối phiền toái thực sự”.

“Chúng ta chưa đi được”, Ian nói.

“Cũng được, vì trời vẫn còn mưa to lắm”. Beth liếc về phía cửa sổ. “Em thực sự hy vọng ngài thám tử và bạn bè từ Surete (*) của anh ta cứ ngâm mình trong nước như thế”.

(*) Cảnh sát Pháp

Ian nghiêng đầu ra sau, mặt phủ đầy bọt. “Cậu đã gửi tin chưa?” anh hỏi Curry.

“Tôi đã làm như ngài dặn, thưa ngài. Bây giờ hãy ngừng nói chuyện nếu không tôi sẽ cắt vào miệng ngài”.

Ian im lặng và Curry đưa lưỡi dao xuống cổ anh. Beth ngồi trên chiếc giường mà cô đã có một đêm vui vẻ và muốn ăn thứ gì đó.

Cô hầu gái đi lằng xằng xung quanh và giữ quần áo của Beth mặc tối qua, hơi chùng trước ngọn lửa cho khô. Curry yên lặng cạo râu cho Ian, chỉ nghe thấy tiếng lưỡi dao kêu loẹt xoẹt trên da Ian và bước chân lộp cộp của cô hầu gái.

Ian có vẻ không vội vã. Khi Curry cạo xong, anh đề nghị cô hầu gái mang cho anh một tờ báo và cafe và mang trà cho Beth. Ngay sau khi cô hầu đi ra để lấy những thứ được yêu cầu, có người nào đó gõ cửa. Curry vừa nắm chặt con dao vừa mở cửa.

Mac đứng trước cửa. Anh đi vào trong và Curry nhanh nhẹn đóng cửa lại.

"Fellows trông như một con chuột chết đuối. Đừng lo lắng Ian. Anh sẽ lo chuyện này".

"Ngài thật là tốt khi tìm đến chúng tôi", cô nói, cố gắng che giấu giọng nói thiếu kiên nhẫn. "Isabella thế nào?"

Mac nhìn vô cảm. "Vì cái quái gì mà tôi cần biết?"

"Ngài gặp cô ấy tối qua".

Mac xoay chiếc ghế gỗ và ngồi dạng chân lên đó. "Tôi đưa cô ấy vào xe ngựa và cho người đánh xe của cô ấy tiền để đảm bảo đưa cô ấy về đến nhà và không ra ngoài nữa". Beth nghiêm mặt với anh ta. "Ngài không đi cùng cô ấy?"

"Không".

Thật là bức mình với anh chàng này. "Cô ấy đã cho tôi xem bức tranh ngài vẽ cô ấy".

"Cô ấy ư? Cái thứ vớ vẩn đó hả?" Mac hồ hững nói, nhưng anh trở nên bồn chồn.

"Đó không phải là thứ vớ vẩn. Nó tuyệt đẹp. Hiển nhiên cô ấy mang nó theo - nếu không cô ấy không thể cho tôi xem nó. Cô ấy mang nó đi khắp nơi, cô ấy đã nói vậy",

"Không nghi ngờ rằng cô ấy đang tìm một nơi hoàn hảo để quăng nó xuống biển.

"Chắc chắn là không".

Mac nắm chặt chiếc ghế đến mức Beth sợ rằng anh ta sẽ bẻ nó vụn. "Chúng ta có thể không nói về điều này được không?"

"Nếu ngài muốn vậy". Beth trừng mắt nhưng cô dừng chủ đề này. Ngay khi Curry mặc xong quần áo cho Ian và Beth uống hết chén trà, lại một người khác gõ cửa.

Mac vội vàng mở cửa nhưng anh chàng lẩn ngay ra hành lang mà không để Beth kịp nhìn thấy ai ngoài đó. Cô nghe thấy tiếng trao đổi nhanh bằng tiếng Pháp, sau đó Mac đi vào với Bellamy - người hầu vũ sĩ của mình - và một người đàn ông mặc áo thầy tu với hàng khuy dài màu đen và chuỗi tràng hạt.

"Vì Chúa", Beth cắn chặt môi. "Chúng ta đang dự một bữa tiệc hoá trang hay sao? Để có thêm thật nhiều người tuồn ra từ cửa sau ư". Ian nhìn quanh. "Chúng ta sẽ đi ra cửa trước. Mặc kệ tên Fellows chết tiệt".

"Em nghĩ anh nói hấn đã sẵn sàng bắt chúng ta". "Tại sao hấn cần làm thế?" Giọng Ian đánh lại, và anh liếc nhìn cô bằng cái nhìn cô không hiểu. "Hấn ta chẳng có lý do gì để bắt giữ một người đàn ông qua đêm trong nhà trọ với vợ của mình".

Beth im bật. "Nhưng em không phải là..."

Cô đánh giá vị linh mục, biểu hiện của Mac và khuôn mặt vô tội của Curry.

"Ồ không", cô nói, trái tim như chùng xuống. "Ôi, Ian, không thể nào".

Hết chương 12

13. Jennifer Ashley - Chương 13

Chương 13

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cô, Curry thì thích thú, vị linh mục cau mày lo lắng còn Bellamy trông sững sốt trong khi Mac tỏ ra sốt ruột. Chỉ có Ian vẫn chẳng tỏ thái độ gì. Anh nhìn như thể anh đang chờ người ta thông báo có hay không có trứng trong bữa sáng.

“Vì cái quái gì mà không thể?” Mac hỏi. “Ian thích cô, cô hiểu nó và nó cần một người vợ”.

Beth xoắn hai bàn tay lại với nhau. “Đúng, nhưng tôi có lẽ không cần một tấm chồng”.

“Một người chồng chính xác là thứ cô cần”, Mac lầu bàu. “Nó sẽ giữ cô và vợ tôi không chạy lăng quăng trong cái casino bất hợp pháp đó”.

“Mac”, Tiếng của Ian vang lên. “Em sẽ nói chuyện một mình với Beth”. Mac lua bàn tay vào mái tóc nâu đỏ. “Xin lỗi”, anh nói với Beth. “Tôi đang hơi bị bức bối. Hãy cưới cậu ta đi. Ít nhất gia đình chúng tôi đang cần một người có đầu óc kha khá”.

Không đợi cô trả lời, anh kéo vị linh mục, cô hầu gái, Bellamy và Curry ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Tiếng mưa rơi lộp độp va vào cửa sổ vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Cô cảm nhận được cái nhìn của Ian như muốn xuyên thủng một lỗ trên đầu cô nhưng lúc này đây, cô không thể nhìn anh.

“Em đã quyết định không kết hôn lần nữa”. Beth cố gắng để giữ giọng nói kiên quyết nhưng thất bại. “Em quyết định sống như một bà quả phụ giàu có, đi du lịch, tận hưởng cuộc sống và giúp đỡ mọi người”.

Lời cô nói nghe thật yếu ớt, cũng như cô lúc này.

“Một khi em là vợ anh, Fellows sẽ không thể động tới em”, Ian lên tiếng như thể anh không nghe thấy lời cô nói.

“Cấp trên của hần ra lệnh hần phải tránh xa gia đình anh và khi em cưới anh, em cũng sẽ thuộc về gia đình này. Hần không thể bắt hoặc làm phiền em. Sự bảo vệ của anh và của Hart sẽ gồm có cả em”

“Điều này cũng không ngăn được việc hần ta quấy rầy anh đúng không?”

“Hần ta không được phép vào vùng Kilmorgan và Hart sẽ khiến hần gặp rắc rối nếu hần cố tình tiếp cận em ở bất kì đâu. Anh hứa điều này với em”.

“Không phải anh nói Hart đang ở Rome hay sao? Nếu anh ấy không muốn mở rộng sự bảo vệ dành cho em thì sao?”

“Anh ấy sẽ làm thế. Anh ấy ghét Fellows và sẽ làm bất kì điều gì để ngăn cản hần”.

“Nhưng...”

Lời đề nghị bất ngờ này như khiến cô ngạt thở và cô cảm thấy mông lung trong việc tìm lời khước từ. Nhưng cô đã tìm ra.

“Ian, có một điều anh không biết về em. Cha em chưa bao giờ là nhà quý tộc Pháp. Ở Anh, ông ấy tự nhận mình là một tử tước và ai cũng tin điều này. Có lẽ ông ấy khá giỏi khi bắt chước cách cư xử của giới quý tộc. Nhưng ông ấy được sinh ra trong tầng lớp thấp kém giống như bất kì ai trong khu ổ chuột East End”.

Cái nhìn của Ian trượt ra khỏi cô. “Anh biết. Ông ấy là một kẻ lừa gạt lòng tin đã phải chạy trốn để không bị bắt ở Pari”.

Beth như ngừng thở. “Anh biết ư?”

“Khi anh quyết định tìm hiểu về ai đó, anh tìm hiểu mọi thứ”.

Cổ họng cô như xiết lại. “Các anh của anh có biết không?”

“Anh thấy không có lý do gì phải nói cho họ”.

“Và anh vẫn muốn cưới em?”

“Đúng vậy, tại sao không?”

“Bởi vì em không phải là người phụ nữ mà con trai của một công tước nên cưới”, Cô gần như hét lên. “Nguồn gốc của em nhớp nhúa – em chỉ khá hơn mấy cô người hầu có một chút thôi. Em sẽ làm tổn hại đến anh”.

Anh nhún vai đặc trưng kiểu Ian. “Mọi người đều tin em là con gái của một quý tộc. Thế là quá đủ cho đám nhà quý tộc Anh bảo thủ”.

“Nhưng đó là lời nói dối”.

“Em và anh biết sự thật và những người thích kiểm chuyện cũng sẽ tha thứ”.

“Ian, anh sẽ biến em thành một kẻ lừa đảo lòng tin, giống như cha em. Em sẽ chẳng tốt đẹp gì hơn ông ấy”.

“Em tốt hơn. Em tốt hơn hàng trăm lần”.

“Nhưng nếu ai đó phát hiện ra... Ian, điều đó sẽ thật khủng khiếp. Những tờ báo...”

Anh như không nghe thấy gì. “Chúng ta không là những bình thường, em và anh”, anh nói. “Chúng ta đều là những người kì quặc mà không ai biết làm gì với chúng ta. Nhưng chúng ta phù hợp với nhau”. Anh cầm tay cô, đặt lòng bàn tay cô áp bàn tay anh rồi lồng chúng vào nhau. “Chúng ta là dành cho nhau”.

Anh như đang nói, Chúng ta là những kẻ trôi dạt và không ai muốn chúng ta, không ai để ý đến con người thực của chúng ta. Chúng ta có thể ở bên nhau. Đừng như vậy, Xin hãy cưới anh, Beth... Anh yêu em.

Ian đã nói điều này với cô trong đêm đầu tiên họ gặp mặt ở nhà hát rằng anh không bao giờ có thể yêu cô. Cô không thể mong chờ điều này. Mặc khác, giống như Mac đã nhận xét, họ hoà hợp với nhau. Beth đã không còn sững sốt với những lời nói bất ngờ của anh, không thấy khó chịu khi anh nhìn như thể anh chưa từng nghe thấy lời cô nói.

“Vị linh mục theo đạo công giáo”, cô yếu ớt nói. “Còn em là người của nhà thờ Anh”. “Cuộc hôn nhân này sẽ hợp pháp. Mac đã xem xét chuyện này. Chúng ta có thể có thêm một buổi lễ khi chúng ta quay lại Scotland”. “Scotland”, cô lặp lại. “Không phải ở Anh sao”.

“Chúng ta sẽ đi tới Kilmorgan. Giờ đây em sẽ là một phần của nơi đó”.

“Hãy đừng cố làm em cảm thấy tốt hơn, Ian”.

Anh nhướn mày, Ian luôn hiểu lời cô nói theo nghĩa đen. Cô tiếp tục. “Một quý cô cũng muốn được theo đuổi dù chỉ một chút trước khi cô ấy bước chân vào hôn nhân. Được tặng nhẫn kim cương và những thứ đại loại như thế”.

Bàn tay của Ian xiết lại. “Anh sẽ mua cho em chiếc nhẫn lớn nhất em từng thấy, gắn đầy đá sa-phia giống như màu mắt em”. Trái tim cô như lỡ một nhịp. Ngay khi anh không thể nhìn thẳng vào cô, cái nhìn của anh vẫn quá dữ dội.

Cô nhớ lại giây phút nín thở khi anh thực sự nhìn thẳng vào mắt cô. Lúc đó họ đang làm tình. Mắt của anh rất đẹp, nhìn cô chăm chú như thể cô là con người duy nhất trên thế giới này. Người duy nhất có ý nghĩa với anh. Bằng mọi giá, cô nên làm để anh lại nhìn cô như vậy.

“Tức chết đi được, Ian Mackenzie”, cô thì thầm.

Có người gõ nhẹ lên cánh cửa, và Curry ngó đầu vào trong phòng. “Mưa đã nhỏ dần và gã thám tử mẫn cán đó đang mất hết kiên nhẫn”.

“Beth”, Ian nói, bàn tay đang cầm tay cô xiết lại.

Beth nhắm chặt mắt. Cô bám lấy bàn tay của Ian như thể cô đang chết đuối và anh là thứ duy nhất cô có được. “Được rồi, được rồi”, cô nói, giọng cô run rẩy giống như cơ thể cô lúc này. “Chúng ta nên hoàn thành việc này nhanh lên, trước khi gã thám tử lao vào như một cơn bão”.

Và việc này đã hoàn tất. Beth mở to đôi mắt màu xanh với trái tim xiết lại khi cô lặp lại lời thề. Với Curry, Mac và Bellamy làm chứng, cuộc kết hôn được linh mục cấp phép. Ian đeo vào ngón tay của Beth chiếc nhẫn trơn mà anh dặn Curry mang theo, một chiếc nhẫn tạm thời cho đến khi anh có thể mua cho cô một chiếc nhẫn sa-phia thật lớn. Khi anh hôn cô, anh ném được hơi nóng còn đọng lại sau cuộc làm tình của họ cũng như sự căng thẳng của cô.

Họ đi ra ngoài cùng nhau. Ian cầm chiếc ô che cho cả anh và Beth. Ian cố tình phớt lờ Fellows và đám đông cảnh sát Pari cùng đám nhà báo đang vây đợi bên kia con phố.

Chiếc xe ngựa của Ian tiến đến khi họ xuất hiện, chắn trước tầm nhìn của Fellows. Hắn ta bước vòng qua xe ngựa để tiến tới chỗ Ian và Beth đang tay trong tay.

Ánh mắt Fellows hiện rõ sự dữ tợn, với bộ ria mép ướt sũng nước mưa. Biểu hiện dữ tợn của hắn ta giống như một gã kiệt sức đã bám đuổi theo con mồi suốt đêm nhưng giờ lại chứng kiến con mồi chạy thoát.

“Ian Mackenzie”, hắn gằn giọng nói. “Bạn tôi ở Surete đến để bắt giữ ngài vì tội bắt cóc cô Beth Ackerley và giam giữ con tin trong quán trọ này”. Beth ló ra khỏi xe ngựa, một nơi trú ẩn ấm áp thoải mái để tránh mưa. “Ồ, đừng buồn cười như thế, ngài thám tử. Anh ấy không bắt cóc tôi”.

“Tôi có nhân chứng nhìn thấy anh ta kéo cô ra khỏi một hang ổ cờ bạc và ép buộc cô đến đây”.

Ian chậm rãi gạt ô, giữ nước và xếp gọn nó vào trong xe ngựa. “Cô Beth Ackerley đã không còn tồn tại”, anh nói, tập trung nhìn về phía nhà trọ họ nơi vừa rời đi. “Chỉ có quý bà Ian Mackenzie ở đây”.

Anh xoay người và leo vào trong xe ngựa trước khi Fellows bắt đầu nói lắp bắp. Mac cũng ra khỏi nhà trọ với nụ cười hoan hỉ trên mặt, Curry theo sau cầm một chiếc vali và Ballamy với chiếc làn đựng rượu, bánh mì Ian đã mua của chủ nhà trọ.

“Mi đã thua trận này rồi, Fellows”, Mac nói, vỗ lên bờ vai sũng nước của gã thám tử.

“Chúc may mắn hơn vào lần sau”. Anh leo vào trong xe ngựa và ngồi thụp xuống đối diện với Beth và Ian, mỉm cười khoái trá với họ. Bellamy leo lên xe ngồi cùng với người đánh xe còn Curry nhảy vào trong xe ngựa và đóng sập cửa trước mặt Fellows. Đôi mắt gã thám tử hằn lên những vết vàng giống màu mỡ nâu và Ian biết việc anh thắng gã chỉ là tạm thời. Trận đánh này đã thắng nhưng cuộc chiến tiếp theo vẫn còn dữ dội.

Họ lập tức đi đến Scotland vì bỗng nhiên Ian có việc cực kì gấp ở đó, Beth chỉ có vài giờ để đóng gói đồ đạc và nói lời tạm biệt với Isabella.

“Ôi, bạn yêu quý. Mình hạnh phúc quá”. Nước mắt làm ướt hai hàng mi của Isabella khi cô ôm chặt lấy Beth. “Mình luôn muốn có chị em gái và bạn là người tốt nhất mình có thể nghĩ đến”. Cô ôm Beth vòng hết cánh tay. “Hãy làm cậu ấy hạnh phúc. Ian xứng đáng được hạnh phúc hơn bất kì ai trong số anh em họ”.

“Mình sẽ cố”, Beth hứa.

Lúm đồng tiền của Isabella lộ ra. “Khi mình trở lại London, bạn sẽ đến và ở với mình nhé. Chúng ta sẽ có vô số điều vui vẻ với nhau”.

Beth giữ lấy bàn tay của Isabella. “Bạn có chắc bạn không muốn đi cùng bọn mình bây giờ không? Mình sẽ nhớ bạn lắm”.

“Mình cũng sẽ nhớ bạn, bạn yêu quý. Nhưng không được. Bạn và Ian cần ở một mình với nhau và Kilmorgan—” cô đột nhiên ngừng lại, nỗi đau tràn đầy trong mắt. “Mình có quá nhiều kỷ niệm ở đó. Mình vẫn chưa sẵn sàng”.

Họ lại ôm nhau. Beth không nhận ra cô ngày càng yêu quý Isabella nhiều đến thế nào. Người phụ nữ trẻ với trái tim nồng hậu đã che chở Beth dưới đôi cánh của mình và giới thiệu cô một thế giới mới với đầy sự ngạc nhiên.

Isabella cũng ôm Ian, thể hiện là cô cảm thấy mừng cho Ian thế nào.

Cuối cùng thì Beth và Ian đến được ga tàu hỏa cùng với Curry, Katie và một đồng đồ đạc nào hộp nào túi. Beth nhanh chóng nhận ra những người quý tộc được ưu tiên thế nào khi Ian dẫn cô vào khoang hạng nhất và Curry trông coi hành lý, vé tàu và Katie.

Dù rằng Ian từng khẳng định anh không xứng đáng ở bất kì nơi nào nhưng anh vẫn là một đức ngài, em trai của một công tước, giàu có và cao quý. Do vậy anh không để ý những chi tiết vụn vặt của cuộc sống.

Anh đã có người chú ý đến những việc đó ỉnh.

Giọng của bà Barrington vẫn thường vang lên trong đầu Beth trở nên nhỏ dần trong những ngày vừa qua và vào lúc này Beth nghe thấy nó chỉ yếu ớt. Cô đã làm tốt hơn khả năng, cô gái của tôi. Điều này cho thấy cô hao tổn quá nhiều công sức vào đó.

Cô tự hỏi Thomas sẽ nói gì và nhận ra giọng nói của anh đã hoàn toàn biến mất.

Nước mắt làm nhòe sân ga đang chậm chậm trôi lướt qua cửa sổ và khi tàu hỏa bắt đầu chuyển động.

Ian thậm chí chẳng quan tâm liệu Curry có đi cùng khi họ lên tàu hay không. Beth so sánh chuyến đi này với chuyến đi của cô từ sân ga Victoria: người quản gia già thở khò khè của bà Barrington tuy cố gắng giúp cô nhưng lại làm rơi mọi thứ ông ta cầm, Katie thấy rằng hành lý của họ rất dễ bị ăn trộm và chúng sẽ không bao giờ tìm lại được, và cô hầu gái của quý bà được Beth thuê thì lại kích động với “mọi thứ từ nước ngoài” và trốn biệt sau vài phút.

Tất nhiên, Curry chẳng gặp vấn đề như vậy. Khi họ lướt qua Pari, cậu ta bình thản xuất hiện ở cửa khoang, nói với họ rằng cậu ấy đã gọi trà và trả tiền vé, rồi hỏi họ có cần thứ gì nữa không. Rất hiệu quả, rất điềm tĩnh như thể ông chủ của cậu ta không hề gấp gáp cưới vợ và đang đi hàng trăm dặm ngay sau việc đó. Khi họ đã đi xa khỏi Pari và chạy chậm chậm qua nhiều vùng đang ngập trong mưa của nước Pháp, Beth cũng nhận ra Ian rất bồn chồn. Chỉ sau nửa giờ ở trong khoang riêng, Ian bỏ đi lang thang trên tàu hỏa, đi lên đi xuống rồi lại đi xuống đi lên. Khi họ đến Calais (*) và lên tàu tới Anh, anh vẫn đi tới đi lui trên boong tàu trong khi Beth ngủ một mình trong cabin cá nhân của họ.

“Có chuyện gì thế ạ?” cô hỏi. “Tại sao anh không muốn ngồi xuống đây?”

“Anh không thích không gian chật hẹp”. Ian vừa nói vừa mở cửa đi ra hành lang, những giọt mồ hôi li li phía trên môi anh.

“Anh không như thế khi đi bằng xe ngựa”.

“Anh có thể yêu cầu xe ngựa dừng lại bất kì khi nào anh muốn. Anh không thể ra khỏi tàu hỏa hoặc tàu thủy bất kì lúc nào”.

“Đúng như vậy”. Cô chạm lên môi cô”, Có lẽ chúng ta có thể tìm được việc gì để làm anh quên đi”.

Ian bất ngờ đóng cửa lại. “Anh ra ngoài vì muốn giữ bàn tay không chạm vào em, một điều quá sức với anh”.

“Chúng ta sẽ ở trên tàu trong một vài giờ”, Beth nói tiếp.

“Và anh chắc chắn Curry sẽ đảm bảo chúng ta không bị quấy rầy”. Ian kéo rèm xuống và quay về phía cô. “Em có ý tưởng gì nào?”

Beth không nghĩ họ có thể làm được nhiều thứ trong cái khoang xe lửa bé tẹo này nhưng Ian đã chứng minh khả năng xoay sở của mình. Cô thấy trang phục của mình đã bị cởi ra một nửa và đang quấn quanh chân anh khi anh quỳ trước cô. Đây là vị trí họ mặt đối mặt nhau và Beth ngấm nhìn mắt anh, hy vọng anh thực

sự nhìn thẳng vào cô lần nữa. Nhưng lần này, khi anh lên đỉnh, Ian vẫn nhắm mắt và nghiêng đầu sang chỗ khác.

Vài phút sau đó, Beth đã mặc lại trang phục và ngồi thở hổn hển trong khi Ian lại tiếp tục đi đi lại lại trên tàu.

Khi Beth chia sẻ chiếc giường với Thomas, họ thường kém sôi nổi hơn và thường theo lối truyền thống, nhưng cuối cùng luôn là những nụ hôn thâm lặng và những lời thì thầm yêu đương. Vào lúc này, khi Ian đi lang thang trên tàu và Beth ngồi cô đơn một mình, ngắm nhìn những vùng thôn quê xanh mướt của nước Anh lướt qua. Cô thấy vang lên lời tuyên bố thực tế của Ian vài tuần trước: Tôi không mong chờ tình yêu từ em. Tôi không thể yêu em.

Hành lí được đưa đến nhà ga đầy đủ và nhét một chiếc xe ngựa trang nhã được Curry thuê đang chờ ở phía ngoài. Chiếc xe đưa họ đến Strand (*) thay vì đến ga Euston. “Chúng ta dừng lại ở London ư?” Beth ngạc nhiên hỏi. Ian trả lời bằng cái gật đầu nhẹ. Beth nhìn chăm chú qua khung cửa sổ chỉ thấy một London ẩm đạm đang mưa, trông bụi bẩn và xám xịt hơn những đại lộ và công viên nước Pháp cô đã nhìn thấy. “Nhà của anh gần đây sao?”

(*) Strand: một con phố nằm trên vùng ven của London

“Tất cả mọi người trong nhà anh đều đã thu dọn đồ đạc và đến Scotland trong khi anh ở Pháp”.

“Vậy thì chúng ta sẽ ở đâu?”

“Chúng ta sẽ ghé thăm một nhà buôn”.

Một sự khai sáng mở ra khi Ian dẫn cô vào trong một cửa hàng nhỏ trên phố Strand, nơi ngập tràn những đồ vật phương Đông quý hiếm. “Ồ, anh định mua thêm đồ sứ thời Minh”, cô nói. “Một chiếc bình ư?”

“Chiếc bát. Anh chẳng biết gì về những chiếc bình thời Minh”.

“Chúng không tương tự ư?”

Anh nhìn cô như thể cô bị mất trí, do vậy Beth ngập chặt miệng và im lặng.

Người bán hàng là một người đàn ông đầy đặn với mái tóc vàng đã xỉn màu và bộ ria mép mềm oặt. Ông ta đang cố gắng lôi kéo Ian chú ý đến một chiếc bình với giá cao gấp mười lần chiếc bát nhỏ nhưng bị nứt mà Ian đòi xem, nhưng Ian lơ đãng những nỗ lực của ông ta.

Beth nhìn như bị mê hoặc khi Ian cầm chiếc bát giữa hai ngón tay và kiểm tra nó đến từng chi tiết nhỏ. Anh không bỏ sót chi tiết nào, cả vết rạn nứt hay những dị thường. Anh ngửi nó, chạm lưỡi vào nó. Anh nhắm mắt và đặt chiếc bát áp vào má.

“Sáu trăm đồng ghi-nê (*), anh nói

(*) đồng ghi-nê: tiền vàng nước Anh thời xưa, tương đương khoảng 21xi-linh.

Người bán hàng to lớn trông ngạc nhiên. “Vì Chúa, thưa ngài, ngài đang làm thiệt chính mình đấy. Tôi sẽ chỉ đưa giá ba trăm thôi, tôi là người thật thà. Nó hơi bị mẻ một chút”.

“Nó hiếm”, Ian trả lời. “Nó đáng giá sáu trăm đồng”.

“Được rồi”. Người bán hàng cười toe toét. “Vậy thì sẽ là sáu trăm. Quá hời đối với tôi rồi. Ngài không muốn xem những vật khác trong bộ sưu tập của tôi ư?”

Ian đặt chiếc bát đầy vẻ cung kính vào trong bọc bằng nhung mà người bán hàng đặt ở trên quầy. “Tôi không có thời gian. Tối nay, tôi đưa cô dâu của mình tới Scotland”.

“Ồ!” Người bán hàng đôn hậu nhìn Beth với sự thích thú mới mẻ. “Xin cô thứ lỗi. Tôi đã không nhận ra. Tôi xin gửi lời chúc mừng”.

“Điều này khá là đột ngột”, Beth nói nhỏ.

Người bán hàng nâng chiếc bát lên và liếc nhìn Ian, người vừa đặt lại ngón tay to lớn duyên dáng của mình lên chiếc bát. “Tôi rất hân hạnh nếu ngài dành thời gian ở lại thêm và xem xét lời đề nghị của tôi”.

“Chúng tôi thật là may mắn vì đã gặp ông”, Beth nói. “Vì chiếc bát vẫn còn ở đây”.

Người bán hàng đầy vẻ ngạc nhiên. “Không phải là may mắn, thưa quý cô. Ngài Ian đã đánh điện cho tôi từ Pari và yêu cầu tôi giữ chiếc bát cho ngài ấy”.

“Ồ!” Khuôn mặt Beth trở nên nóng bừng. “Đúng vậy, tất nhiên là anh ấy đã làm thế”.

Ngoại trừ lúc anh đi tới đi lui trên tàu và trên thuyền, Beth luôn luôn ở bên Ian kể từ sau đám cưới vội vã của họ. Anh chàng Curry tháo vát hẳn phải đánh điện từ một nhà ga nào đó trên đường đi để hoàn thành tất cả. Có rất nhiều chi tiết Ian không phải quan tâm. Người giúp việc của người bán hàng gói chiếc bát dưới sự quan sát của Ian. Ian nói rằng người đại diện của anh sẽ mang tiền tới và người bán hàng gật đầu. “Tất nhiên rồi, thưa ngài. Xin chúc mừng lần nữa. Thưa quý cô”.

Người giúp việc giữ cửa cho họ nhưng khi họ bước ra ngoài, Lyndon Mather đang bước ra khỏi xe ngựa ngay phía trước họ. Người đàn ông tóc vàng đẹp trai đứng sững lại và khuôn mặt chuyển thành màu xanh kì lạ. Beth đang đặt bàn tay lên khuỷu tay Ian và Ian đột ngột kéo cô sát vào anh làm cô nghiêng người về phía anh. Mather nhìn vào chiếc hộp dưới tay Ian. “Chết tiệt, ôi, đó là chiếc bát của tôi?”

“Anh đã có được một cái giá rất cao”, Ian đáp trả. Miệng của Mather vẫn mở to.

Anh ta nhìn chằm chằm vào Beth, người thực sự chỉ muốn chui đầu vào trong chiếc xe ngựa hai bánh gần đó và bỏ trốn. Thay vào đó, cô nâng cằm, đứng nguyên tại chỗ. “Cô Ackerley”, Mather nói cứng nhắc. “Cô không chú ý đến danh tiếng của mình ư? Mọi người có thể đàm tiếu cô là tình nhân của anh ta”.

Mọi người ư, Mather giống như ám chỉ chính mình vậy.

Trước khi Beth có thể trả lời, Ian lặng lẽ nói, “Beth là vợ tôi”.

“Không thể nào”. Mặt Mather bắt đầu tím lại. “Đồ chết tiệt. Tôi sẽ kiện cả hai người vì vi phạm hợp đồng và về mọi thứ”.

Beth tưởng tượng đến cảnh nhục nhã ở toà án, nơi các luật sư đào bới ra quá khứ của cô, khám phá ra cuộc hôn nhân không tương xứng đầy xấu xa của cô với Ian.

“Anh đến để bán đồ”, Ian cắt ngang lời Mather.

“Này?” Mather nắm tay thành nắm đấm. “Anh có ý gì?”

“Ông chủ cửa hàng nói ông ta đang đợi một chiếc bát được mang đến giống như chiếc vừa bán đi. Anh muốn trao đổi cái bát của anh với cái này”.

“Điều này là sao? Đây là cửa hàng của một nhà sưu tập”.

“Hãy để tôi xem nó”.

Sự run rẩy của Mather thực sự hài hước. Hắn ta mở mồm rồi ngậm lại đến vài lần, nhưng Beth nhìn thấy sự tham lam và tuyệt vọng trở thành sự căm phẫn. Mather bật ngón tay và người hầu của anh ta đưa anh ta một chiếc túi lấy từ xe ngựa. Ian hất đầu hướng về phía cửa hàng và họ cùng đi vào trong đó.

Người chủ cửa hàng trông rất ngạc nhiên khi nhìn thấy họ quay lại nhưng ông ta ra lệnh người giúp việc tìm đến một chiếc hộp bằng nhung khác và Mather lấy chiếc bát ra khỏi túi. Chiếc này rất khác biệt với những bông hoa trà màu đỏ nhấp nhô phía vành ngoài. Nó không bị mẻ như chiếc kia và màu men sáng lên dưới ánh đèn.

Ian nâng nó lên, kiểm tra nó cẩn thận giống như chiếc bát đầu tiên. “Nó đáng giá một nghìn hai trăm”, anh tuyên bố. Miệng Mather mở tròn thành hình chữ O. “Đúng vậy” hắn lắp bắp.

“Đương nhiên rồi”.

Beth nuốt xuống. Nếu như cô hiểu đúng, Mather định đổi chiếc bát một nghìn hai trăm đồng guinea lấy một chiếc sáu trăm. Không ngạc nhiên Ian đang chế giễu hần. Beth không hề nghi ngờ sự chính xác trong việc đánh giá của Ian. “Tôi sẽ mua nó từ anh”, Ian nói. Anh gật đầu với người bán hàng.

“Ông sẽ giải quyết thương vụ này chứ?”

“Ian”, Beth thì thầm. “Đó chẳng phải là một số tiền lớn khủng khiếp sao?” Ian không trả lời. Beth mím chặt môi và quan sát Ian lạnh lùng giao dịch vụ mua bán trị giá một nghìn hai trăm đồng guinea với vài trăm bảng khác cho người chủ cửa hàng, người chẳng làm gì ngoài việc đứng cạnh đó. Beth đã sống một cuộc sống căn cơ trong một thời gian dài do vậy quan sát một người dường như không biết đến tiết kiệm là gì khiến cô thấy run rẩy. Ian thậm chí không đổ một giọt mồ hôi.

Mặc dù Mather cũng sưng sờ như Beth nhưng anh ta vẫn nắm chặt tờ séc trong tay. Chẳng nghi ngờ gì nếu anh ta sẽ lao thẳng đến ngân hàng ngay lập tức. Ian rời khỏi cửa hàng không thêm nói câu chào tạm biệt với Mather và giúp Beth vào xe ngựa. Curry với nụ cười toe toét đặt cả hai chiếc hộp vào trong hòm xe.

(Ghi chú của người dịch: hành động này của Ian sẽ được lí giải tại những chương cuối – hình như là chương 20)

“Oh, thật là bất ngờ”, Beth nói. “Anh vừa đưa cho Lyndon Mather một nghìn hai trăm đồng”.

“Anh muốn chiếc bát”.

“Làm cái quái nào anh biết được chiếc bát đầu tiên có ở cửa hàng? Hoặc việc Mather mang đến chiếc nữa? Anh ở Pari trong nhiều tuần mà”.

Ian nhìn qua cửa sổ. “Anh có người ở London để mắt đến những vấn đề lật vạt này cho anh. Anh ta đánh điện cho anh vào buổi tối chúng ta đến sòng bạc, thông báo là có một chiếc bát ở đây và Lyndon Mather đang để mắt đến nó”.

Beth nhìn anh chằm chằm, cảm thấy cuộc sống như vượt ra ngoài sự kiểm soát của cô. “Ý của anh là anh sẽ rời khỏi Pari vào sáng hôm sau dù anh có cưới em hay không”.

Ian nhìn thoáng qua cô rồi lại quay ra nhìn những con phố lướt qua. “Anh sẽ đưa em đi cùng anh, dù chuyện gì xảy ra. Anh sẽ không để em một mình. Cưới em là cách tốt nhất để phá ngang kế hoạch của Fellows”.

“Em thấy rồi”. Cô cảm thấy thật lạnh lẽo. “Phá ngang Mather là một phần thưởng, đúng không?”

“Anh có ý định ngăn cản mọi điều Mather làm”.

Beth quan sát anh, những đường nét mạnh mẽ trên khuôn mặt của anh quay đi hướng khác, bàn tay to lớn đặt nhẹ nhàng trên chiếc hộp bên cạnh. “Em không phải là chiếc bát sứ, Ian”, cô nói nhỏ.

Anh cau mày nhìn cô. “Em đang đùa sao?” “Anh không muốn Mather có chiếc bát và anh không muốn anh ta có em”.

Trong một khoảnh khắc, anh nhìn chằm chằm vào cô. Sau đó anh nghiêng về phía cô, đột nhiên trở nên dữ tợn. “Khi anh nhìn thấy em, anh biết anh phải đưa em thoát khỏi hần ta. Hần ta không hiểu giá trị của em, cũng giống như hần ta không thể đánh giá được những chiếc bát chết tiệt này. Hần ta là một kẻ tầm thường”.

“Em nghĩ em đã cảm thấy tốt hơn một chút”.

Khi cuộc đối thoại kết thúc, cái nhìn của Ian lại lang thang quay về phía cửa sổ. Cô ngấm bờ ngực rộng lớn của anh với đôi chân dài choán hết chiếc xe ngựa. Suy nghĩ của cô trôi dần đến cảm giác sẽ thế nào nếu đôi chân đó duỗi dài bên cạnh cô ở trên giường. “Em cho rằng ở vài đêm tại London sẽ thật tốt”, cô nói. “Em sẽ phải mua vài thứ để dùng khi đến Scotland – Em nghĩ thời tiết ở đây lạnh hơn”.

“Chúng ta sẽ không ở lại London. Chúng ta sẽ đi cả đêm trên tàu. Curry đã chuẩn bị vé”.

Beth chớp mắt. “Em nghĩ khi anh nói ‘dừng lại tại London’ nghĩ là anh ý định ở lại đó một hoặc hai đêm. Không phải đến rồi đi ngay chứ”,

“Chúng ta cần đến Kilmorgan”.

“Em thấy rồi” Một cú nhói lạnh lẽ xuất hiện trên ngực cô. “Chúng ta sẽ làm gì khi chúng ta đến Kilmorgan?”

“Chờ đợi”.

“Chờ đợi điều gì?”

“Chờ thời gian trôi qua”.

Beth yên lặng nhưng không nghe thêm điều gì. “Anh điên rồi, Ian”. Ian không nói gì.

“Được rồi”. Beth ngồi ngả ra, sự căng thẳng trong người như xoắn lại. “Em thấy rằng đây sẽ là cuộc hôn nhân rất khác biệt so với cuộc hôn nhân trước đây của em”.

“Em sẽ an toàn. Tên tuổi nhà Mackenzie sẽ bảo vệ em. Đó là tại sao Mac sẽ không li hôn Isabella – do vậy Isabella có thể giữ được tiền bạc cùng sự an toàn”.

Beth nghĩ đến Isabella hay cười, quảng giao và nỗi niềm đau đớn trong mắt cô ấy. “Anh ta thật chu đáo làm sao”.

“Tôi sẽ không bao giờ huỷ hoại em”.

“Thậm chí nếu em có phải liên lạc với anh bằng việc chuyển tin nhắn qua Curry”.

Lông mày của anh nhíu thấp xuống và Beth nắm tay anh. “Không sao đâu, em chỉ đang nói đùa thôi. Em chưa bao giờ đi tàu đêm tới Scotland – đúng hơn là bất kì chuyến tàu nào tới Scotland. Đây sẽ là sự khám phá mới mẻ. Em tự hỏi liệu có phòng ngủ thoải mái như khoang tàu tới Dover hay không?”

Họ đến Glasgow vào buổi sáng rồi sau đó đi tàu tới Edinburgh. Khi họ đến Edinburgh, Beth hăm hở nhìn xung quanh. Thành phố tắm mình trong lớp sương mù nhưng không làm mất đi bất kì vẻ đẹp nào.

Gần như không có thời gian để ngắm toà lâu đài trên ngọn đồi và những con đường trồng cây hai bên, với đôi mắt ngái ngủ, cô phải vội vã chui vào đoàn tàu khác để chậm chậm lặn bánh hướng về phương Bắc.

Cuối cùng, sau rất nhiều dặm đường và thật nhiều giờ đồng hồ kể từ khi họ rời khỏi Pari, đoàn tàu tiến vào một sân ga nhỏ trên một vùng đất trống rộng. Ngọn núi đứng sừng sững như bức tường thành kéo từ phía bắc sang phía tây, không khí mát mẻ ủa về thậm trí ngay giữa mùa hè. Ian đã không còn đi lại trên hành lang và đưa cô xuống tàu. Bảng biển thông báo họ đã đến trạm dừng Kilmorgan nhưng nó chẳng khác chi một sân ga vắng lặng. Một nhà ga nhỏ hé ra phía ngoài sân ga và ông trưởng ga đang đi hối hả phía đuôi tàu khi ông vẫy lá cờ báo hiệu tàu tiếp tục lặn bánh.

Ian giữ cánh tay Beth và dẫn cô đi qua nhà ga để tới một chiếc xe nhỏ phía xa. Chiếc xe ngựa đã đợi ở đây với mái che bóng loáng được gấp xuống để lộ ra hàng ghế ngồi bằng vải nhung màu mận. Những con ngựa hồng đều tắm tấp, được đóng dây cương sáng loáng. Người đánh xe mặc trang phục đỏ với đuôi chồn trên mũ, nhảy ra khỏi chỗ và ném dây cương ột cậu bé leo lên thay chỗ ông ta.

[.angelpig.net/victorian/Carriage1.jpg](http://angelpig.net/victorian/Carriage1.jpg)

“Ngài đã về, thưa ngài”, người đánh xe nói bằng chất giọng Scot với âm r ở cổ họng. “Thưa quý cô”.

Ông ta mở cửa và Ian để Beth vào trong. Cô ngồi xuống, kinh ngạc vì sự lộng lẫy của chiếc xe này ở một nơi hoang dã tận cùng của thế giới thế này.

Nhưng Kilmorgan vẫn thuộc về một vị công tước, một trong những công tước nổi tiếng nhất nước Anh. Theo như lời gì Beth biết được từ Isabella, xét về địa vị, công tước Kilmorgan chỉ đứng sau công tước xứ Norfolk và Tổng giám mục của Canterbury. Điều ngạc nhiên nho nhỏ là chiếc xe ngựa của ngài công tước đang chở họ thực sự là thứ xa xỉ nhất cô từng nhìn thấy. “Em cho rằng Curry cũng chuẩn bị việc này”, cô nói với Ian khi người đánh xe leo lên chỗ ngồi của mình.

“Ở Kilmorgan chúng ta cũng có điện báo”, Ian long trọng trả lời.

Beth cười. “Anh đang pha trò sao, Ian Mackenzie”. Anh không trả lời, họ băng qua một ngôi làng với những ngôi nhà quét vôi trắng, một quán rượu bình dân và một dãy nhà rất dài và thấp, có lẽ là trường học hoặc nhà hội đồng hoặc cả hai. Một nhà thờ bằng đá mới lợp ngói và một ngọn tháp đứng ngay cạnh ngôi làng với con đường dốc dẫn đến cửa vào. Đằng sau ngôi làng là một vùng đất với những thung lũng bạt ngàn cây cao, và chiếc xe leo lên chiếc cầu bắc qua một dòng suối chảy. Lại vượt qua những ngọn đồi, đường đất trở nên nhấp nhô với màu xanh của lá cây và những gợn sóng màu hoa tím trải dài tới những ngọn núi cao phía sau. Những con đồi bao phủ bởi lớp sương mù dù ặt trời đã tỏa nắng dịu dàng trong buổi chiều.

Từ con đường làng, xe ngựa rẽ vào một con đường thẳng tắp và rộng rãi với những hàng cây. Beth ngả lưng và hít thở không khí trong lành. Khởi hành từ Pari với tốc độ đi đường của Ian khiến cô kiệt sức. Giờ đây, ở một nơi yên bình thế này với tiếng chim hót xung quanh, cuối cùng cô có thể nghỉ ngơi.

Người đánh xe đánh xe qua một chiếc cổng dẫn đến một lối đi vào một công viên rộng lớn. Căn nhà gác nhỏ và vuông vắn với lá cờ bay phía trên – hai con sư tử và một con gấu trên nền vải đỏ. Con đường tạo thành một vòng hơi cong hướng đến ngôi nhà trải dài lên tận đỉnh đồi.

Beth đứng nhòm lên khỏi ghế, hai tay đặt lên ngực.

“Ôi, Chúa kính yêu của con”.

Nơi này thật rộng lớn. Toà nhà cao bốn tầng với những cửa sổ nhỏ nhô ra với vòm hình tròn bên dưới mái nhà rộng lớn. Những dãy nhà trải dài cả hai bên phải và trái từ trung tâm hình vuông của ngôi nhà, giống như hai cánh tay đang cố gắng ôm lấy toàn bộ thung lũng. Những khung cửa sổ lấp lánh phân cách bởi những hình dạng kì quái của ngôi nhà, như phân biệt cửa ra vào và ban công.

Đây là ngôi nhà rộng nhất cô từng nhìn thấy, chỉ so sánh được với cung điện Louvre cô đã từng qua ở Pari. Nhưng đây không phải là nơi xa lạ mà cô không bao giờ được đón tiếp. Đây là Kilmorgan. Ngôi nhà mới của cô.

Người đánh xe dùng roi chỉ vào một cái cột trụ của ngôi nhà.

“Nó được xây ngay trước thời Hoàng tử Bonnie Charlie (*), thừa cô. Ngài công tước không muốn một toà lâu đài chỉ phác thảo trên giấy. Ông thuê toàn bộ dân làng và thợ phụ vài dặm quanh đây để xây nó. Bọn người Anh đã đốt nơi này sau thời Culloden (*), nhưng ngài công tước đã xây lại nó và rồi đến lượt con trai ngài. Không gì có thể cản trở người nhà Mackenzie.

(*) Prince Charles Edward Louis John Casimir Sylvester Severino Maria Stuart (31 December 1720 – 31 January 1788)

(*) Culloden: Trận chiến xảy ra tại Scotland năm 1746

Sự tự hào trong giọng nói của ông là không thể nhầm lẫn. Cậu bé ngồi cạnh ông ta cười toe toét. “Ông ấy cũng có họ hàng với nhà Mackenzie”, cậu bé nói. “Giống như ông ấy ở đây, được hưởng lây vì điều đó”.

“Im đi, thằng này”, người đánh xe càu nhàu.

Ian không nói gì, chỉ chỉnh lại mũ để che đi đôi mắt như thể anh đang lơ mơ ngủ. Đã biến mất sự bồn chồn khiến anh đi lang thang liên tục trên các chuyến tàu.

Tay Beth bám chặt vào thành ghế và nhìn chăm chăm, miệng khô khốc khi họ tiến sát vào ngôi nhà. Cô nhận ra kiến trúc kiểu Palladian (*) - với khung cửa hình bầu dục trang trí bởi những vòng hoa bằng đá, những đường viền cửa sổ hình vòm cung, các cửa sổ và cửa ra vào dọc theo mặt trước rộng lớn đều đặt đối xứng. Thế hệ tiếp sau đã thêm vào nhiều chi tiết, như lan can bằng đá ôm quanh cửa ra vào lát đá cẩm thạch, dây chuông kiểu mới gắn cạnh cửa trước.

(*) kiến trúc kiểu Palladian

Chắc chắn một điều đó là Beth không cần rung chuông. Khi Ian đỡ tay cô xuống xe, cánh cửa đôi mở ra, xuất hiện vị quân gia cao lớn với vẻ nghiêm trang, và khoảng hai mươi người hầu đợi trên sảnh lát đá hoa

cương. Những người hầu đều là người Scotland, với mái tóc đỏ và khung người to lớn đang mỉm cười đầy vẻ nhiệt thành khi Ian dẫn Beth đi qua cánh cửa.

Ian không giới thiệu cô, nhưng trước sau như một, tất cả cô hầu gái đều nhún gối còn đàn ông thì gật đầu cúi chào. Ấn tượng này bị phá hỏng bởi năm con chó, với đủ kiểu dáng kích thước và màu sắc lao ầm ầm qua sảnh và hướng thẳng về phía Ian.

Do không quen với chó, Beth bước lùi lại, nhưng phá lên cười khi chúng cùng chồm lên cả người Ian, bao phủ anh bởi móng vuốt và những chiếc đuôi ngoe nguẩy. Khuôn mặt Ian giãn ra và anh mỉm cười. Và trước sự ngạc nhiên đến sững sờ của cô, anh nhìn thẳng vào mắt chúng.

“Bọn mày thế nào, mấy anh chàng dễ thương của tao?” anh hỏi chúng. Người quản gia ngó lơ, như thể sự chào đón của các chú chó này là việc quá bình thường. “Thưa cô”. Ông ta cúi đầu. “Nếu như tôi có thể nói, thay mặt toàn bộ người làm, chúng tôi rất vui mừng chào đón cô đến nơi đây”.

Những nụ cười rạng rỡ hướng về phía cô, những người làm hiển nhiên đều đồng tình với ông. Chưa có ai có vẻ hạnh phúc như vậy khi gặp Beth Ackerley trước đây.

Quý bà Ian Mackenzie, cô tự sửa lại. Cô biết rằng từ khoảnh khắc đầu tiên cô gặp Ian Mackenzie, cuộc đời cô đã ràng buộc vào anh. Cô cảm thấy sự bối rối như bao lần cô.

“Morag sẽ dẫn cô về phòng, thưa cô”, ông quản gia nói tiếp. Ông ta cao và khung người lớn, giống như phần lớn bọn họ, mái tóc đỏ đã chuyển sang màu xám. “Chúng tôi đã chuẩn bị nước tắm và giường sẵn sàng để cô có thể nghỉ ngơi sau chuyến đi dài”. Ông cúi đầu về phía Ian. “Thưa ngài, Đức ngài công tước đang đợi trong phòng khách dưới tầng. Đức ngài đề nghị được gặp ngài ngay khi ngài về đến nơi”. Beth đi được hai bước cùng với Morag đang cười rạng rỡ, bỗng cô cảm thấy hoảng hốt. “Ngài công tước?”

“Công tước Kilmorgan, thưa cô”, ông quản gia kiên nhẫn đáp lại.

Beth nhìn Ian đầy sợ hãi. “Em nghĩ anh ấy đang ở Rome”.

“Không, anh ấy ở đây”.

“Nhưng anh nói với em... Đợi đã, Curry đã nhận được điện báo? Tại sao anh không cảnh báo cho em?”

Ian lắc đầu, mái tóc màu đỏ sẫm phủ tràn trên cổ áo. “Anh không biết cho đến khi chúng ta đi qua cổng. Cờ được treo lên. Cờ của công tước luôn bay khi Hart ở nhà”.

“Ồ, đúng rồi. Tại sao em không nghĩ đến điều này nhỉ?”

Ian gơ tay ra. “Đi với anh. Anh ấy sẽ muốn gặp em”.

Như thường lệ, Ian không bao giờ để lộ những điều anh nghĩ, nhưng Beth dường như cảm thấy anh không thực sự thoải mái với sự bất ngờ này. Mặc dù anh bình tĩnh trong xe ngựa, nhưng bây giờ anh đang bồn chồn, bị kích động đến căng thẳng, giống như khi anh đi lại trên tàu.

Những ngón tay cô lạnh toát khi cô trượt xuống vào trong bàn tay ấm áp của Ian. “Tốt thôi. Em nghĩ tốt hơn em nên vượt qua điều này”.

Ian dành cho cô nụ cười thật yếu ớt sau đó nắm chặt tay cô và dẫn cô vào sâu trong ngôi nhà. Cả năm con chó đều đi theo họ, móng chân gõ lách cách vang dội trên sàn nhà bằng đá đen.

Hết chương 13

14. Jennifer Ashley - Chương 14

Chương 14

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

Hart Mackenzie, công tước Kilmorgan, có ngoại hình giống các em trai nhưng đồng thời lại trông chẳng có điểm gì giống họ, đang ngồi phía sau bàn viết gần lò sưởi. Chiếc bàn dài được điêu khắc hoa văn trang trí, hài hòa với toàn bộ căn phòng. Anh đang viết bằng tốc độ rất nhanh và chẳng hề ngừng lên ngay cả khi cánh cửa đóng lại phía sau Ian.

Trong căn phòng khách rộng lớn nhìn như thể nó gồm ba phòng với những bức tường ở giữa có thể di chuyển được, Beth và Ian đứng chờ ngài Công tước ngừng viết. Trần nhà cao hơn bình thường và được trang trí bằng những bức tranh vẽ cảnh nam thần và nữ thần đang vui đùa cùng nhau. Các bức tường cũng phủ đầy với vô số tranh vẽ lâu đài Kilmorgan được xếp theo từng thời kì, rồi đến tranh chân dung của các quý ông, quý bà - một số mặc trang phục Scotland, một số mặc những bộ quần áo thời trang thời đó. Beth ngẫm nghĩ, ai cũng có thể học lịch sử qua những trang phục chỉ bằng cách đơn giản là quan sát các bức chân dung trong căn phòng này. Ian đã đóng sầm cửa ngay trước mặt năm con chó và chúng trông cam chịu như thể chúng biết chúng không bao giờ được phép vào nơi cực kì tôn nghiêm này.

Beth cúi kính nghĩ, Hart sẽ còn để Ian và Beth đứng đó như những học sinh chờ bị trách phạt. Cô lên tiếng, “Thưa Đức ngài”.

Ngài công tước ngược lên với cái nhìn sắc bén. Mắt anh lấp lánh ánh vàng giống Ian nhưng nhìn như xuyên thấu qua Beth từ phía xa căn phòng – một đôi mắt của điều hâu.

Ian không nói gì, vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề nao núng.

Bút của Hart kêu lách cách khi đặt trên khay và anh đứng lên.

Anh cao lớn giống như toàn bộ anh em nhà Mackenzie với mái tóc màu nâu đỏ sẫm. Hart có bờ vai rộng đặc trưng nhà Mackenzie, cơ thể cường tráng và khuôn mặt vuông vức. Anh mặc chiếc váy kẻ truyền thống của người Scotland với màu sắc của nhà Mackenzie, xanh da trời và xanh lá cây đan xen vạch đỏ và trắng. Chiếc áo khoác sẫm màu vừa khít cơ thể do những nhà may tốt nhất ở Edinburg may riêng cho anh.

Mặc dù vậy, anh không giống hoàn toàn những người em trai mà cô đã gặp. Khuôn mặt Mac ngồi sáng của một nghệ sĩ luôn bị nghệ thuật ám ảnh. Khuôn mặt Cameron dữ tợn, gai góc hơn, hoàn hảo với một vết sẹo, thật sự trông giống một gã côn đồ. Hart cũng vậy, nhưng sự tự tin quyết đoán cuộn cuộn toát ra từ con người anh một cách tự nhiên. Không thể nghi ngờ, đây là người đàn ông mà mỗi mệnh lệnh nhỏ nhất đều được tuân thủ tuyệt đối. Đó không phải là sự kiêu ngạo nhưng chắc chắn đó là sự lãnh đạm.

Hart kiểm soát tất cả mọi thứ trong phòng - ngoại trừ Ian. Sự tự tin đến cao ngạo của Hart dường như vỡ vụn và chẳng có vẻ gì là tác động đến suy nghĩ của Ian dù là nhỏ nhất.

Cuối cùng, Hart cũng rời cái nhìn sắc lạnh ra khỏi Beth và chuyển nó về phía Ian. “Không còn cách nào sao?” Anh hỏi như thể họ đang tiếp tục cuộc đối thoại dang dở, nhưng Ian chỉ gật đầu. “Fellows sẽ tìm được lý do để lợi dụng cô ấy. Hoặc sử dụng cô ấy để buộc tội rồi bắt giữ em”.

“Gã đó là một con lợn”. Hart lại nhìn chằm chằm vào Beth. “Cô ta từng là người bầu bạn của một quý bà? Tại sao Isabella lại kết bạn với cô ta?”

Beth tách khỏi Ian và bước về phía trước, tay buông thõng. “Tôi thật may mắn và xin cảm ơn ngài vì đã cho gọi tôi. Chuyến đi vừa rồi tuy hơi mệt nhưng không có gì bất ổn, không gặp trở ngại nào trên đường đi và không có vụ đánh bom của tổ chức Fenian trên bất kì chuyến tàu nào”.

Hart quắc mắt nhìn Ian.

“Cô ấy thích nói đùa”, Ian nói.

“Cô ta ư?” Hart trả lời, giọng lạnh lẽo.

“Tôi cũng thích cả sô-cô-la và món kem trộn quả mâm xôi”. Beth nắm lại bàn tay vừa nảy đã duỗi ra. “Vào lúc này, tôi thích một cốc nước mát và một chiếc giường êm ái”.

Hart thay đổi bằng cách nói trực tiếp với cô. “Tôi không cho gọi cô đến, cô Ackerley. Cô có lẽ đã nằm yên trên giường nếu cô lên tầng cùng người hầu”.

Tim Beth đập dữ dội. “Thưa ngài công tước, người duy nhất tôi từng cho phép ra lệnh gọi tôi đến là bà Barrington bởi vì bà ấy trả tiền lương cho tôi”.

Lông mày của Hart cong lên dữ tợn và Ian lên tiếng, “Hãy để cô ấy yên, Hart”.

Hart liếc nhanh Ian rồi tiếp tục chăm chăm nhìn Beth. Cái nhìn đó ám chỉ với cô rằng Hart chẳng coi Beth là thứ quái nào hoặc cô chẳng là gì với Ian.

Beth cũng không chắc cô là gì của Ian nhưng cô nhận ra Hart không muốn tìm hiểu chuyện đó. Còn Ian chỉ muốn ngay lập tức sốc cô lên và chôn mình trong cô - giống như anh đã làm trước khi họ đến đây và để trừng phạt vì cô đã khiến anh bị kích thích.

Hart lạnh lùng nói, “Rõ ràng chúng ta đã biết cô là một phụ nữ độc lập, cô vui lòng dành cho chúng tôi ít phút được không? Tôi muốn nói chuyện một mình với Ian”.

Một người đàn ông khi đã bị ràng buộc và quyết định làm theo cách riêng của mình - Điều này luôn luôn là như vậy. Beth lịch sự đáp lại, “Tất nhiên rồi”, nhưng Ian đã nói tiếp.

“Không”.

Đôi mắt điều hâu của Hart quay ngoắt về phía anh. “Gì cơ?”

“Em muốn cùng Beth lên tầng và nghỉ ngơi. Chúng ta có thể nói chuyện này vào buổi tối”.

“Chúng ta có những cô hầu gái để giúp cô ta”.

“Em muốn làm điều đó”.

Hart nhượng bộ, nhưng Beth có thể nhìn thấy sự ngập ngừng trong đó. “Chuông rung lên vào lúc bảy giờ bốn mươi năm và bữa tối sẽ dùng vào lúc tám giờ. Chúng tôi mặc lễ phục, cô Ackerley. Đừng đến muộn”.

Beth đặt bàn tay vào tay Ian, cố gắng giấu sự căng thẳng. “Xin hãy gọi tôi là Beth”, cô nói. “Tôi không còn là cô Ackerley và cho dù cả hai chúng ta đều bất ngờ vì điều này, tôi đã trở thành em dâu của ngài”.

Hart cứng người lại. Ian cúi đầu chào anh, xoay người lại rồi dẫn Beth lên phòng. Khi họ ra khỏi phòng, bị vây quanh bởi những con chó đang ngồi chờ, Beth lo lắng liếc nhìn Ian thì thấy Ian đang cười toe toét hết cỡ với cô, điều mà cô chưa từng nhìn thấy trước đây.

Cô là người phụ nữ tuyệt vời và kì diệu. Trái tim Ian như được sưởi ấm khi cô đi ra từ phòng thay đồ trong chiếc váy dài bằng lụa màu xanh lục sẫm. Phần thân trên để lộ ra một khoảng ngực, trên đó hoàn hảo ột chiếc vòng cổ bằng kim cương anh vừa tặng cô. Cô lặng lẽ ngược nhìn anh khi anh khoác lấy tay cô và hộ tống cô xuống ăn tối. Chiếc vòng cổ này từng thuộc về mẹ anh. Ian nhớ đến sự tự hào của cha mình về vẻ đẹp của bà, nhớ đến sự ghen tuông dữ dội khi có bất kì người đàn ông nào muốn ngắm bà. Ông đã tức giận đến mất kiểm soát và điều này dẫn đến những hậu quả kinh khủng. Bất kì phụ nữ nào đều chết khiếp khi Hart dành cho họ cái nhìn chăm chăm đã rất nổi tiếng đó. Người vợ cũ của Hart đã hơn một lần ngất xỉu khi Hart nhìn thẳng vào cô. Nhưng với Beth thì không hề vậy. Cô đứng thẳng, vươn cao người và nói với Hart điều cô nghĩ về anh.

Ian muốn cười thật to cho đến khi các bức chân dung của các vị tổ tiên lừng lẫy rung lên. Đôi lúc Hart cần có ai đó thúc vào sự ngu dốt của anh ấy và nếu như Beth muốn làm điều này, Ian sẽ để mặc cô. Hart vẫn yên lặng khi họ vào phòng ăn và bản thân anh vẫn đứng nguyên cho đến khi Ian giúp Beth ngồi xuống. Hart ngồi vào chiếc ghế ở đầu bàn, và Ian cùng Beth ngồi dọc hai bên cách chỗ Hart vài feet. Nếu Hart không ở đây, Ian có lẽ đã ăn tối trong phòng ăn nhỏ ở khu nhà của riêng anh. Anh và Beth có thể ngồi bên nhau và chìm đắm trong không gian riêng tư.

Anh muốn nán nã cùng cô trong phòng thay đồ và giúp cô thay trang phục cho bữa tối, nhưng Curry đã đến và khẳng định rằng cậu ta phải giúp Ian tắm và cạo râu theo đúng kiểu của cậu ta. Chiếc váy truyền thống nhà Mackenzie của Ian được xếp trên cánh tay của Curry. Tối nay, khi Ian và Beth đi nghỉ, anh sẽ đuổi tên người làm quá năng nổ này đi và tự mình thay trang phục cho cô. Anh muốn chìm vào giấc ngủ trong vòng tay của cô và cùng cô thức dậy.

“Em có nghe anh nói không?” Hart nói gay gắt.

Ian đang cắt nhỏ con cá bơn trong đĩa và để những lời Hart nói trôi tuột đi trong khi anh tập trung nghĩ về Beth. “Bản hợp đồng anh đã soạn thảo ở Rome. Anh muốn em đọc và phải nhớ rõ nó. Em sẽ làm điều này sau bữa tối”.

“Ian phải ghi nhớ rất nhiều hợp đồng bằng tiếng nước ngoài đúng không ạ?” Beth hỏi. Giọng cô có vẻ ngây thơ nhưng đôi mắt xanh của cô như đang nhảy múa.

Hart dữ dội nhìn cô. “Mỗi lần hợp đồng đưa đến các thành viên uỷ ban, nội dung đều có đôi chút khác nhau. Nhưng Ian sẽ nhớ chính xác từng từ của bản gốc”.

Beth nháy mắt với Ian. “Em chắc chắn điều này sẽ làm cuộc đối thoại khi dùng trà rất hấp dẫn”.

Ian không thể cưỡng lại cười toe toét. Đã lâu rồi anh không thấy Hart khó chịu như thế.

Hart phủ lên Ian một cái nhìn lạnh lẽo, nhưng Beth vô tình phớt lờ anh. “Những chiếc bát của anh còn nguyên vẹn sau chuyến đi không?” cô hỏi Ian.

Mạch đập của Ian nhanh hơn khi anh nhớ đến cảm giác mát lạnh của lớp men sứ khi những ngón tay anh chạm vào, sự thoải mái khi nhìn bộ mặt bối rối của Mather. “Anh đã dỡ chúng và đặt vào nơi thích hợp”.

Hart ngắt lời. “Em mua thêm bát?”

Beth gật đầu thay cho Ian vẫn đang yên lặng. “Cả hai thực sự rất đẹp. Một chiếc bát màu trắng với vân xanh và những dây hoa. Chiếc kia có hoa màu đỏ và thành bát mỏng. Lớp men sứ và sự tinh xảo cho thấy chúng có lẽ là đồ dùng của hoàng gia. Em nói thế có đúng không?”

“Rất chính xác”, Ian nói.

“Em đọc nó trong một cuốn sách ở Pháp”, cô nói với một nụ cười lém lỉnh.

Ian nhìn cô và quên hết mọi thứ trong phòng. Anh nhận thấy cái nhìn chăm chăm của Hart nhưng nó thật mơ hồ, giống như con côn trùng chỉ nghe thấy tiếng vo ve bên tai.

Làm thế nào Beth luôn biết những điều anh muốn nói và biết chính xác khi nào nên nói chúng? Thậm chí Curry cũng không hiểu được anh như vậy.

Cô nổi bật hơn tất cả mọi thứ trong căn phòng xa xỉ này, so với chiếc bàn dài và đồ ăn bằng bạc lấp lánh. Những bức tranh về những quý ông, những vùng đất, những con chó nhà Mackenzie ở xung quanh và những người hầu đi găng tay trắng đứng quanh quần để chờ phục vụ.

“Tôi thật ngạc nhiên vì ngài không có người thổi kèn túi”, cô nói với Hart. “Tôi tưởng tượng chúng ta sẽ có bữa tối với thật nhiều tiếng kèn túi (*)”.

(*) kèn túi

s2.hubimg /u/4377305_f260.jpg

Hart không tán thành nhìn cô. “Chúng tôi không có kèn túi trong nhà này. Quá ồn ào”.

“Cha đã từng có”, Ian nói. “Nó khiến anh cực kì đau đầu”.

“Thế nên mới bị cấm”, Hart đáp lại. “Chúng tôi không giống một gia đình người Scotland như trong tiểu thuyết nơi mà mọi người đều mang gươm và chết sớm vì hoàng tử Bonnie Charlie. Nữ hoàng có thể xây lâu đài ở Balmoral và mặc quần áo kẻ sọc, nhưng điều này không khiến bà ta trở thành người Scot”.

“Điều gì tạo nên một người Scot?”

“Trái tim”, công tước Kilmorgan nói. “Sinh ra trong người mang dòng máu Scotland và sự tự hào gia tộc luôn cất giữ trong tim”.

“Thích ăn món cháo yến mạch cũng chẳng hại gì”, Ian nói. Anh nghiêm trang nói vì muốn ngăn Hart nói liên tục về việc người Scot có ý nghĩa gì, nhưng anh thích được thưởng bằng nụ cười tuyệt đẹp của Beth. Mặc dù Hart có thể nói tiếng Anh không pha âm điệu Scot do thời gian học tập ở trường Cambridge và ngồi trong Hạ viện Anh, anh vẫn có niềm tin vững chắc về tổ quốc Scotland và muốn cống hiến cho đất nước mình. Anh có thể thuyết giáo hàng giờ về điều này.

Anh cau mày khó chịu nhìn Ian và dành sự chú ý trở lại thức ăn. Beth dành cho Ian thêm một nụ cười, khiến những tưởng tượng của Ian như nhảy múa.

Họ tiếp tục dùng bữa trong im lặng, tiếng động duy nhất chỉ là tiếng va chạm của bát đĩa. Beth thật xinh đẹp dưới ánh nến, chiếc vòng kim cương sáng lấp lánh như đôi mắt cô.

Cuối cùng khi họ đứng lên, Hart bọc bọc gì đó về một bản hợp đồng chết tiệt của mình.

“Sẽ ổn thôi”, Beth nói nhanh. “Em muốn đi một vòng quanh vườn trước khi lên giường. Em sẽ để anh với bản hợp đồng, được không anh?”

Ian đi cùng cô tới cửa mở ra mái hiên. Những chú chó vẫy đuôi nhảy nhót quẩn quanh chân họ. Ian thích cùng cô trong phòng chơi billard (bi-a) hơn và trí tưởng tượng của anh lấp đầy những điều anh có thể dạy cô về billard. Nhưng nếu cô muốn đi dạo, anh sẽ không ngăn cô. Khu vườn cũng trở thành nơi thư giãn. Beth bỏ tay ra khỏi Ian ra trước khi anh lên tiếng và biến mất sau cánh cửa. Mấy con chó tranh nhau đi trước và sau cô khi cô đi tản bộ. Ian nhận bản hợp đồng từ Hart và mang thẳng nó vào phòng chơi billard, hy vọng thứ chết tiệt này ngán thôi

“Cô là một phụ nữ rất thông minh”,

Cô quay lại khi nghe tiếng Hart. Được mấy con chó hộ tống, cô đi xuống một con đường được chăm sóc cẩn thận hướng đến đài phun nước đang róc rách chảy vui vẻ trong bồn bằng đá cẩm thạch. Những mảng sáng rải rác trên bầu trời dù bây giờ chắc khoảng chín giờ ba mươi - trước đây Beth chưa bao giờ đi xa về phương Bắc và cô biết mặt trời hiếm khi lặn hết đường chân trời trong những tháng hè. Cô dành chút thời gian để đoán chủng loại của mấy con chó. Ruby và Ben là chó săn, Achilles là chó săn lông xù màu đen chân trắng, McNab là giống chó tai dài lông mượt, Fergus là chú chó sục nhỏ xíu.

Ruby và Ben là chó săn

Achilles là chó săn lông xù màu đen chân trắng

Ảnh này đã được co lại. Bấm vào thanh này để xem với kích cỡ đầy đủ. Ảnh gốc có kích thước 800x686.

McNab là giống chó tai dài lông mượt

Chó sục nhỏ

Hart dừng lại bên đài phun nước, điều xì-gà phát ra đốm sáng vàng khi anh rít một hơi.

Lũ chó quẩn quẩn quanh anh, vẫy đuôi dữ dội. Khi anh không đáp lại, chúng tản ra để khám phá khu vườn.

“Tôi không nghĩ tôi đặc biệt thông minh”. Beth nghĩ đêm nay tuy khá ấm nhưng giờ cô chỉ ước mình mang theo chiếc khăn choàng. “Và tôi e rằng tôi chưa bao giờ hoàn thành việc học của mình”.

“Thôi cái kiểu xác xược đó đi. Cô đã lừa bịp cả Mac và Isabella, nhưng tôi không dễ bị lừa như vậy”.

“Còn Ian thì sao? Ngài đang nói rằng tôi lừa anh ấy?”

“Không phải sao?” giọng của Hart lạnh lẽo chết người.

“Tôi nhớ mình đã nói rõ ràng với Ian rằng tôi không định kết hôn lần nữa. Và rồi mọi chuyện đã xảy ra như vậy, tôi đã ký vào bản hôn ước và nhắc lại lời thề rằng tôi sẽ đi cùng anh ấy cho đến khi cái chết chia lìa chúng tôi. Tôi tin rằng Ian mới lừa tôi”

“Ian là—” Hart dừng lại và ngược lên nhìn bầu trời muôn màu.

“Là gì cơ? Một người điên sao?”

“Không”. Hart cục cằn thốt ra. “Nó... dễ bị tổn thương”.

“Anh ấy cứng đầu, thông minh và chỉ làm những điều anh ấy muốn”.

Hart gườm gườm nhìn cô. “Cô biết gì về cậu ta sau chỉ vài tuần? Cô thấy Ian giàu có và điên rồ, và cô không thể cưỡng lại việc tóm lấy một thứ quá dễ dàng như vậy”.

Sự tức giận của Beth như bùng lên. “Nếu như ngài để ý hơn, ngài hẳn nhận ra rằng tôi có tiền của riêng mình. Khá là nhiều và tôi không cần tiền của Ian”.

“Đúng vậy, cô thừa kế một trăm nghìn đồng và một ngôi nhà ở Belgrave Square từ một quả phụ sống ẩn dật tên là bà Barrington. Thật đáng ngưỡng mộ. Nhưng Ian trị giá gấp mười lần thế và khi cô nhận ra điều đó, cô không mất chút thời gian vứt bỏ Lyndon Mather và dẫn Ian tới bệ thờ hôn nhân”

Beth xiết chặt bàn tay. “Không, tôi đã bỏ chạy đến Pari và Ian đã theo tôi đến đó”.

“Quả là một mảnh khoé tuyệt vời khi tìm cách nịnh nọt Isabella. Cô ấy có một trái tim quá mềm yếu, và tôi chắc rằng cô ấy nghĩ đó là một kế hoạch hay để đẩy cô và Ian đến với nhau. Mac cũng vậy. Tôi không hiểu điều gì đã xảy ra với cậu ta”.

“Nịnh nọt ư? Tôi không hề làm thế. Tôi cũng không biết cách làm như vậy. Tôi thậm chí không biết điều đó có nghĩa gì?”

“Tôi biết nguồn gốc của cô, cô Ackerley. Tôi biết cha cô là một kẻ đê tiện chuyên nói dối và mẹ cô đã sập bẫy ông ta. Sự đại dột của bà đã dẫn bà đi thẳng đến nhà tế bần. Tôi chắc cô học được nhiều điều ở đó”.

Mặt Beth nóng bừng. “Vì Chúa, sao có quá nhiều người đào xới quá khứ của tôi. Ngài chắc hẳn đã hỏi Curry. Rõ ràng cậu ta có hẳn một hồ sơ về tôi”.

Hart vượt điều xì-gà và dùng gót giày giẫm nát nó. Anh nghiêng người gần lại Beth và nói thật nhỏ, hơi thở toả ra mùi khói thuốc dịu ngọt. “Tôi nhất định sẽ không để một kẻ sẵn tiền huỷ hoại em trai tôi”.

“Tôi đảm bảo với ngài. Thưa ngài công cước, tôi chưa bao giờ là một kẻ sẵn tiền trong đời mình”.

“Đừng thách thức tôi. Tôi sẽ huỷ bỏ cuộc hôn nhân này. Tôi có thể làm điều này và cô sẽ phải ra đi. Cuộc hôn nhân này sẽ không được phép xảy ra”.

Beth lấy hết dũng cảm để nhìn thẳng vào đôi mắt vàng của Hart. “Ngài chưa bao giờ từng nghĩ rằng có lẽ tôi đã yêu anh ấy?”

Một tình yêu sâu đậm, bất ngờ và điên rồ.

“Không”.

“Tại sao không?”

Hart hít một hơi sâu nhưng không nói gì. Quai hàm như xiết lại.

“Tôi hiểu”, Beth nói nhỏ. “Ngài tin rằng anh ấy bị điên và vì điều này, ngài không nghĩ có bất kì phụ nữ nào có thể yêu anh ấy”.

“Ian bị điên. Ủy ban tâm thần đã chứng minh điều này. Tôi đã ở đó. Tôi nhìn thấy rõ”.

“Tại sao ngài không để mặc anh ấy trong trại tâm thần nếu như ngài nghĩ anh ấy thực sự bị điên?”

“Bởi vì tôi biết họ đã làm gì với nó”. Trong ánh hoàng hôn dịu dàng, khẩu khí của ngài công tước xứ Kilmorgan bỗng nhiên trầm xuống. “Tôi nhìn thấy những gì tên lang băm chết tiệt đã làm. Nếu như nó không bị điên thì cũng trở nên điên dại trong cái nơi sẽ dồn ép nó bị điên”.

“Tắm đá lạnh”, Beth nói. “Sốc điện”.

“Thậm chí còn tồi tệ hơn thế. Lạy Chúa. Khi nó mười hai tuổi, họ đã khuất phục nó bằng cách cho nó trần truồng nằm trên giường suốt đêm do vậy họ có thể trói nó lại. Họ nói rằng để nó ngủ yên. Cha tôi không làm gì cả. Tôi cũng không thể làm gì; tôi không quyền lực. Ngày cha tôi qua đời vì ngã ngựa và gãy cổ, tôi đã đến trại tâm thần và đưa Ian ra khỏi đó”.

Beth cảm thấy nao núng trước sự dữ dội của anh, nhưng cùng lúc đó, trái tim cô cảm thấy thật ấm áp. “Và Ian biết ơn vì những điều ngài làm. Rất biết ơn”.

“Ian thậm chí không thể nói chuyện. Nó sẽ không nhìn thẳng khi chúng ta nói chuyện với nó hoặc trả lời câu hỏi đặt ra cho nó. Như thể cơ thể của nó đang ở cùng chúng ta nhưng suy nghĩ đã trôi xa tận đâu đó”.

“Tôi đã nhận ra điều đó”.

“Nó như thế trong suốt ba tháng liền. Sau đó một ngày, khi chúng tôi đang ngồi ăn sáng, Ian ngược lên và hỏi Curry liệu có còn lát bánh mì nào không”. Hart liếc nhanh đi chỗ khác, nhưng Beth vẫn kịp nhìn thấy đôi mắt ẩm ướt của anh. “Như thế chẳng có vấn đề gì xảy ra, như thể việc hỏi Curry chuyện bánh mì là việc tự nhiên nhất trên thế giới này”.

Làn gió nhẹ của buổi chiều tàn thổi qua tóc cô làm những lọn tóc xoã ra trước trán. Cô ngẩng nhìn một trong những vị công tước cao quý nhất của đất nước này đang cố chớp mắt để che dấu những giọt nước mắt. “Tôi sẽ liên lạc với luật sư của tôi vào sáng mai”, anh đột ngột nói. “chúng ta sẽ tìm được cách để phủ nhận đám cưới này. Danh tiếng của cô sẽ không bị huỷ hoại”.

“Tôi biết ngài không tin tôi, nhưng tôi sẽ không bao giờ làm hại Ian”.

“Cô nói đúng, tôi không tin cô”.

Cơn gió phát tán đến những giọt nước trong lành mát lạnh từ đài phun nước lên mặt Beth. Hart quay gót để bước về phía ngôi nhà, nhưng Ian đã đứng ở đó giống như một bức tường thành.

“Em đã bảo anh hãy để cô ấy yên”, anh lặng lẽ nói.

Sống lưng Hart cứng lại. “Ian, cô ấy không đáng tin”. Ian bước một bước lại gần Hart. Mặc dù ánh mắt của anh tránh đi, nhưng không thể nhầm lẫn sự tức giận trong cả thái độ và giọng nói của anh. “Cô ấy là vợ em, dưới sự bảo vệ của em. Cách duy nhất anh có thể hủy cuộc hôn nhân này là anh lại tuyên bố em bị điên”.

Mặt Hart tím lại. “Ian, nghe anh nói...”

“Em muốn cô ấy là vợ em và cô ấy ở lại với tư cách là vợ của em”. Ian dịu giọng xuống. “Cô ấy giờ là người nhà Mackenzie. Hãy đối xử với cô ấy như một thành viên trong nhà”.

Hart nhìn thẳng Ian, rồi nhìn Beth. Beth cố gắng ngẩng cao đầu, nhưng trái tim cô đập loạn nhịp và sự thôi thúc được chạy trốn khỏi cái nhìn muốn ăn tươi nuốt sống kia.

Thật kì lạ, khi Ian báo cho cô biết họ sẽ kết hôn, cô đã tranh cãi với anh. Nhưng giờ đây, khi Hart trông có vẻ quyết tâm muốn chia rẽ họ, cô biết cô sẽ làm bất kì điều gì để giữ lại cuộc hôn nhân này.

“Tôi là vợ của Ian vì tôi đã lựa chọn điều đó”, cô nói. “Dù chúng tôi có sống trong một lâu đài lộng lẫy hay chỉ là một nhà trọ nhỏ bé thì cũng chẳng có gì khác biệt”.

“Hoặc trong nhà thờ?” Hart đáp trả, quắc mắt giận dữ.

“Một nhà thờ trong khu ổ chuột cũng làm tôi thoả mãn, thưa Đức ngài”.

“Ở đó có cả đám chuột”, Ian nói.

Beth ngạc nhiên nhìn anh. Những ghi chép của Curry chắc hẳn rất cặn kẽ.

“Thật ra, ở đó có một gia đình chuột”, cô nói. “Nebuchadnezzar cùng vợ và ba đứa con, Shadrach, Meshach, và Abednego”.

Cả hai người đàn ông đồng thời nhìn chăm chăm vào cô, cả hai đôi mắt vàng đáng sợ mặc dù Ian không nhìn hoàn toàn thẳng vào cô. “Ngài thấy đấy, đó chỉ là câu chuyện đùa nhỏ nhỏ của chúng tôi”, cô lắp bắp nói. “Sẽ dễ dàng chịu đựng bọn chuột hơn nếu như chúng có tên”.

“Ở đây không có chuột”, Ian nói. “Em sẽ không bao giờ phải khó chịu vì bọn chuột nữa”.

“Dù sao, không phải là loại bốn chân”, Beth nói tiếp. “Thám tử Fellows khiến tôi liên tưởng đến con chuột Mashach – đôi mắt nó sáng rực và mũi thì ngo ngoáy khi nó để mắt đến một miếng phomát cực ngon”.

Ian cau mày và Hart rõ ràng không hiểu chuyện gì xảy ra với cô.

“Dù vậy, tôi nghĩ ngài có những con rắn”, cô nói, lưỡi như lú l lại. “Vì đây cũng là vùng nông thôn. Là vùng đất của chuột và những sinh vật khác. Tôi phải thú nhận tôi không quen với vùng nông thôn lắm. Mẹ tôi sinh ra ở nông thôn nhưng tôi đã sống ở London từ nhỏ và chỉ lang thang ra ngoài thành phố khi bà Barrington thấy đủ khỏe để đi tới vùng Brighton và giả vờ rằng bà ấy thích biển”.

Ian nhắm hờ mắt, khoác lên biểu hiện mà anh vẫn có khi anh không muốn nghe cô nói. Cô biết anh không lắng nghe nhưng một tuần sau anh vẫn có thể nhắc lại một cùn từ cụ thể nào đó và xoay cô về điều đó.

Cô cố gắng ngậm chặt miệng. Hart nhìn cô như thể ngày mai anh sẽ đem đến một hội đồng kiểm chứng bệnh thần kinh để họ tra hỏi cô.

Ian thoát khỏi trạng thái xuất thần và tiến lại gần cô. “Ngài mai anh sẽ chỉ cho em mọi thứ về Kilmorgan. Tối nay chúng ta sẽ ngủ trong phòng của chúng ta”.

“Chúng ta có phòng riêng rồi ư?”

“Curry đã chuẩn bị nó trong khi chúng ta ăn tối”.

“Curry quả là tháo vát. Chúng ta có thể làm gì nếu như không có cậu ấy?”

Hart nhìn cô gay gắt như thể cô vừa nói một điều quan trọng. Ian luồn tay quanh eo cô và xoay người cô để hướng cô về phía ngôi nhà. Hơi ấm của anh xua tan cái lạnh của buổi tối và che chắn cho cô không bị gió.

Một nơi ẩn náu an toàn. Trong cuộc sống nhiều biến động của đời cô, cô có rất ít những nơi như vậy. Giờ đây Ian kéo cô gần sát anh, bảo vệ cô, nhưng Beth vẫn cảm thấy cái nhìn sắc lạnh của Hart phía sau lưng cô trong suốt con đường trở lại khu nhà.

Ngôi nhà như nuốt chửng Beth. Ian dẫn cô lên một cầu thang rộng trang trí mỹ lệ, ngày càng tiến sâu vào giữa ngôi nhà.

Ở đường lên cầu thang, những bức tranh phủ kín các bức tường bên dưới. Khi Ian đưa cô lên tầng trên, Beth nhìn lướt qua những chữ ký trên đó - Stubbs, Ramsay, Reynolds. Vài bức tranh vẽ ngựa và chó của Mac Mackenzie. Choán hết toàn bộ tầng một là một chân dung của vị công tước hiện tại, Hart Mackenzie, đôi mắt màu vàng dữ dội trong bức tranh giống hệt người thật.

Đầu cầu thang tầng hai treo bức chân dung một người đàn ông trung niên có cái nhìn ngạo mạn giống như Hart. Ông dữ dội nắm lấy một góc tấm khăn choàng kẻ sọc nhà Mackenzie và phô ra một bộ râu quai nón và ria mép.

Beth đã chú ý đến ông ta khi họ đi xuống tầng để ăn tối, nhưng bây giờ cô dừng lại hỏi. “Đây là ai vậy?”

Ian thậm chí không thèm ngoái nhìn bức tranh. “Cha bọn anh”.

“Ồ, râu tóc ông ấy thực sự... rậm rạp”.

“Đó là lý do lại sao bọn anh đều cạo sạch râu”. Beth nhìn chăm chăm vào người đàn ông đã gây cho Ian quá nhiều đau đớn. “Nếu như ông ấy khủng khiếp như thế, tại sao lại đặt chân dung ông ấy ở nơi trang trọng thế này? Hãy cất bức tranh trên tầng gác mái và mặc kệ ở đó”.

“Đó là truyền thống. Công tước hiện giờ sẽ được đặt ở đầu cầu thang tầng một, công tước trước đó ở vị trí thứ hai. Ông nội sẽ ở phía trên”. Anh chỉ về phía trên cùng của cầu thang dẫn lên tầng tiếp theo. “Cụ anh sau đó và tiếp tục như thế. Hart sẽ không phá vỡ quy tắc”.

“Khi đó, mỗi lần anh lên tầng, công tước Kilmorgan sẽ luôn quắc mắt nhìn anh”.

Ian dẫn cô lên tầng trên hướng về bức tranh của ông nội nhà Mackenzie. “Đó là một lý do tại sao bọn anh đều có khu nhà riêng của mình. Ở Kilmorgan, anh có một dãy nhà mười phòng nhưng chúng ta sẽ muốn có nhiều sự riêng tư hơn”.

“Một dãy mười phòng?” Beth yếu ớt nói. “Chỉ thế thôi sao?”

“Mỗi người bọn anh đều có một cánh cửa khu nhà. Nếu bọn anh mời khách đến, bọn anh sắp xếp họ ở đó và chăm lo cho họ”.

“Anh hay thường xuyên có khách không?”

“Không”. Ian dẫn Beth trở lại phòng thay đồ để cô đổi trang phục cho bữa tối. Cô nghĩ đó chỉ là những căn phòng nhỏ nhưng Ian đã chỉ cho cô thấy phía bên kia là một phòng ngủ với kích thước bằng toàn bộ tầng dưới nhà của bà Barrington. “Em là người đầu tiên”.

Beth liếc nhìn trần nhà cao chót vót, một chiếc giường khổng lồ với ba cửa sổ với chỗ ngồi rộng rãi. (*) “Nếu như một người phải cưới anh mới được mời đến đây, em không ngạc nhiên là anh đã không có thêm vị khách nào nữa”.

(*) cửa sổ có chỗ ngồi – window seats

Đôi mắt vàng của Ian nhìn lướt qua cô và quay trở lại chiếc giường.

“Em lại đang nói đùa?”

“Đúng vậy, hãy cứ mặc kệ em”.

“Anh không bao giờ để mặc kệ em”.

Trái tim Beth như nhảy lên. “Đây là phòng ngủ của anh?”

“Đây là phòng ngủ của chúng ta”.

Ánh mắt căng thẳng của cô lang thang nhìn chiếc giường bằng gỗ óc chó được chạm khắc cầu kỳ. “Em từng nghe nói rằng tất cả các cặp vợ chồng quý tộc đều ngủ riêng giường. Bà Barrington thực sự không tán thành. Bà nói điều này thật sự lãng phí không gian và tiền bạc không cần thiết”.

Ian mở một cánh cửa khác. “Căn phòng này là của em. Nhưng em sẽ ngủ cùng anh”.

Beth đứng sát anh để ngó vào một căn phòng trang nhã với chiếc bàn và một chiếc ghế dài đặt sát cửa sổ nhìn rất ấm cúng. “Của em ư? Em cho rằng nó sẽ là vậy”.

“Curry sẽ giúp em trang trí lại theo kiểu em thích. Chỉ cần nói với cậu ta thứ em muốn và cậu ấy sẽ làm theo”.

“Em bắt đầu nghĩ Curry là một ảo thuật gia”. Beth đợi anh trả lời nhưng Ian chẳng nói gì, anh lại nhìn tránh đi chỗ khác.

“Em nghĩ anh đang quá mạo hiểm”, cô nói. “Em đã đọc ở đâu đó nói rằng chia sẻ phòng ngủ với phụ nữ là rất nguy hiểm, bởi vì phụ nữ sẽ thở ra khí độc hại trong khi ngủ. Khi em kể cho bà Barrington, bà nói rằng đó hoàn toàn là lời nhảm nhí. Ông Barrington đã ngủ bên cạnh bà trong ba mươi năm và chưa từng bị ốm”.

Ian choàng hai tay quanh cô, hơi ấm từ cơ thể anh cuốn đi mọi suy nghĩ của cô. “Những tên lang băm sẽ nói bất kì điều gì để moi được tiền khi họ khám bệnh”.

“Đó có phải là điều họ đã làm trong trại tâm thần?”

“Họ dùng thử mọi thí nghiệm có thể để chữa bệnh điên cho anh. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bất kì thí nghiệm nào hiệu quả”.

“Điều này thật độc ác”.

“Họ nghĩ chúng hữu ích”.

Beth nắm lấy cánh tay anh. “Anh đừng bao dung một cách quá đáng như vậy. Cha của anh giam giữ anh và những người đó tra tấn anh dưới danh nghĩa khoa học. Em ghét họ vì điều này. Em muốn đi đến trại tâm thần đó và nói cho tên bác sĩ của anh từng suy nghĩ nhỏ của em cho dù ông ta là ai”.

Anh đặt ngón tay lên môi cô. “Anh không muốn em liên quan đến nơi đó”.

“Giống như anh muốn em tránh xa vụ giết người ở High Holborn”.

Sự lạnh lẽo len lỏi trong cái nhìn ảm áp thường ngày của anh. “Em đừng quan tâm tới nó. Anh muốn em... tránh xa. Anh chỉ muốn nhớ duy nhất điều này, không phải là em với những gì thuộc về quá khứ của anh”.

“Anh muốn tạo ra những kỷ niệm khác”, cô nói, nghĩ rằng cô đã hiểu.

“Trí nhớ của anh tốt đến đáng ghét. Anh không thể xoá đi nhiều thứ. Anh muốn nhớ đến em chỉ một mình ở đây với anh hoặc trong nhà trọ ở Pari. Em và anh, không có Fellows hoặc Mather hoặc anh trai anh, hay High Holborn...”

Anh im bật và bắt đầu xoa thái dương, sự thất vọng loé lên trong mắt anh. Beth đưa tay ôm lấy đầu anh. “Đừng nghĩ về nó nữa”.

“Nó cứ lặp đi rồi lại lặp lại, giống như bản nhạc không bao giờ dừng lại”.

Beth nhẹ nhàng xoa thái dương của anh, những ngón tay mạnh mẽ của anh để bên dưới tay cô.

Anh kéo cô lại gần. “Có em bên cạnh anh làm nó dừng lại. Giống như những chiếc bát thời Minh – khi anh chạm và cảm nhận chúng, mọi thứ như dừng lại. Không có việc gì xảy ra. Em cũng giống như vậy. Đó là tại sao anh đưa em tới đây, giữ em bên mình, khi đó em có thể làm mọi thứ... dừng lại”.

Hết chương 14

15. Jennifer Ashley - Chương 15

Chương 15

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

Beth nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt xanh đậm lệt. “Hãy nói cho em bằng cách nào”. Bàn tay anh ôm lấy mặt cô, khuôn mặt tuyệt đẹp này đã liên tục xuất hiện trong tâm trí anh giữa khung cảnh ồn ào tại nhà hát opera Convent Garden. Đối với anh cô là hình ảnh sống động duy nhất trong khoảng ngời của Lyndon Mather; mọi thứ khác chỉ là mờ ảo và không thực.

“Ở lại với anh”.

“Chúng ta đã kết hôn”, cô thì thầm. “Tất nhiên là em sẽ ở lại”. “Em có thể quyết định rời bỏ anh”. Anh dựa trán vào trán cô, nhớ lại những ngày kinh hoàng khi anh đến ngôi nhà của Mac với lá thư từ biệt của Isabella. Ian chưa bao giờ quên sự tuyệt vọng của Mac khi anh ấy nhận ra Isabella đã bỏ đi.

“Em sẽ không như vậy”.

“Hứa với anh”.

“Em đã hứa. Em sẽ thực hiện lời hứa”.

Sự chân thành rung lên trong giọng nói của cô, mắt cô mở to một cách đáng yêu. Anh hôn môi cô để cô không tiếp tục nói ra những lời nói dối an ủi. Iasabella đã từng liều lĩnh yêu Mac và rồi cô vẫn rời khỏi Mac.

“Ồ lại với anh”. Anh nhắc lại.

Cô gật đầu trong nụ hôn với anh. Anh kéo cơ thể cô lại gần, các ngón tay lần tìm khuy áo ngực. Khi ngực cô dần dần hé lộ, anh cúi xuống hôn lên đó. Cô phát ra một âm thanh nhỏ và anh mút lên da cô, một lần nữa đặt dấu ấn của mình lên người cô.

Anh cảm nhận bàn tay cô đang cởi bỏ quần áo mình, lần tìm qua những lớp vải để chạm vào anh. Cô đặt môi lên phần ngực ngay dưới cổ họng khiến anh nuốt mạnh xuống. Hương thơm mái tóc cô lấp đầy mũi anh, đưa anh vào cảm giác mê loạn.

Ian kéo cô ngang tầm với anh và lại hôn cô, tách bờ môi cô, đặt ngón tay lên mép đôi môi. Cô đã là vợ anh và anh muốn cô. Bây giờ và mãi mãi. Anh nhanh chóng cởi hết cúc áo ngực, rồi mở khoá chiếc áo lót bên trong, ôm lấy bầu ngực trần của cô khi chúng lộ ra ngoài. Cô cong lưng khi anh lại hôn cô, ấn những núm ngực đã se cứng lại trong lòng bàn tay anh.

Vừa cởi dây và kéo váy cô xuống đồng thời hồi hải thảo cả váy lót bên trong, anh trở nên mất kiên nhẫn, xé tan lớp vải khiến cô rên lên phản đối. Anh nâng cô lên và mang cô đến giường, với sự nóng vội không kém để tự mình cởi bỏ quần áo. Anh leo lên giường cùng cô, chẳng thêm quan tâm đến việc lật ga giường. Khi cô định nhắc anh, anh làm cô im lặng bằng một nụ hôn thật sâu.

Anh tách chân cô ra và ấn mình vào đó, cảm thấy sự ướt át dạt dào của cô dành cho anh. Beth nâng hông lên để đáp lại những cú thúc liên tục của anh, để tìm đến cảm giác thỏa mãn nhất dành ỉnh. Anh thúc vào cô rất nhanh, sau đó chậm lại, hai cánh tay chống ở hai bên người cô. Anh hôn cô cho đến khi môi cô sưng phồng, đặt một vết cắn tình yêu lên cổ, liếm láp làn da ẩm ướt mồ hôi của cô.

Khi sự mê loạn của anh qua đi, anh trở nên dịu dàng và nghịch ngợm hơn. Anh xếp mái tóc dài của cô lên cơ thể cô, vuốt ve, xoắn lại và hôn lên nó.

Anh hôn cô và làm tình với cô trong sự yên lặng tuyệt đối. Không có gì tồn tại ngoài Beth nằm dưới anh trong căn phòng mờ ảo – không có Hart, Fellows và những kẻ giết người.

Anh cảm nhận cô đang cố làm anh nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng anh lảng tránh nó. Nếu như Ian nhìn thẳng vào cô, anh sẽ bỏ chạy và anh không muốn mình sao lãng khi bộ phận sinh học của anh đang ngập sâu trong cô.

Anh làm tình với cô cho đến khi trời hửng sáng, một đêm ngắn ngủi trôi qua thật nhanh. Cô ngái ngủ mỉm cười với anh khi lần cuối cùng anh rút ra khỏi cô và anh hôn cô trước khi đặt lưng lên giường bên cạnh cô.

Anh trượt cánh tay quanh cái bụng ấm áp và vuốt ve bờ lưng đang dựa vào anh của cô. Cơ thể cân đối phía sau của cô vừa vặn khớp một cách hoàn hảo vào hông anh, gợi cho anh những liên tưởng về lần làm tình tiếp theo. Anh nhìn vào bàn tay to lớn, khoẻ mạnh của anh quấn quanh vòng eo nhỏ nhắn của cô, cánh tay màu nâu tương phản với làn da trắng của cô. Ian sẽ làm cô thực sự an toàn với anh ở nơi này, an toàn đến mức cô không bao giờ muốn bỏ đi. Khi Beth tỉnh dậy, cô thấy chăn phủ quanh người và Ian vẫn ở bên cô.

Trước khi cô định gọi bữa sáng, anh đã quay sang mỉm cười đầy gian tà. Anh ấn cô nằm trở lại trên gối và làm tình với cô lần nữa, nhanh và mạnh mẽ cho đến khi cô thở hổn hển.

“Chúng ta nên dậy thôi”, cô thì thầm khi anh nằm trở lại trên người cô, nhàn nhã hôn lên cổ cô. “Tại sao?”

“Không phải anh trai anh sẽ chờ chúng ta xuống ăn sáng sao?”

“Anh đã nói Curry phục vụ bữa sáng cho chúng ta tại giường”.

Beth vuốt ve ngực anh. “Em chắc chắn rằng anh đã trả cho Curry mức lương hậu hĩnh”.

“Cậu ta không phàn nàn”.

“Cậu ấy ở trong trại tâm thần với anh à?”

“Cameron cử cậu ta đến chăm sóc anh khi anh mười lăm tuổi. Cam quả quyết rằng anh cần có người cạo râu và trông nom quần áo cho anh. Anh ấy đã đúng. Anh là một người rất bừa bộn”.

Một lát sau Curry mang đến một chiếc khay nặng với đồ dùng bằng bạc và bằng sứ. Ian không ngồi dậy nhưng che kín người Beth khi Curry mang một chiếc bàn lên giường và đặt khay lên đó.

Giống như ở Pari, Curry giả vờ như không nhìn thấy Beth khi cậu ta bày các món ăn và rót nước trà thơm phức vào những chiếc cốc. Cậu ta thậm chí mang theo vài tờ báo của London và Edinburgh được gấp gọn đặt bên cạnh những cái đĩa. Cậu ta còn đặt ở đó vài bức thư.

Beth cảm thấy mình như một quý cô suy đồi, nằm uể oải trên giường trong khi người hầu mang đến đồ ăn thức uống đến cho cô. Bà Barrington chưa bao giờ dùng bữa sáng trên giường thậm chí vào những ngày ốm yếu cuối đời.

Curry cười nhanh với Ian rồi để họ ở lại. Ian quyết định anh muốn dứt cho Beth ăn ở trên giường thay vì họ phải đứng lên và ngồi vào bàn.

Anh làm điều này rất thành thực, dứt cho cô một mẩu bánh mì phết bơ và dùng dĩa dứt cho cô miếng trứng. Cô cố giành lại chiếc dĩa từ anh và bật cười khi anh từ chối không đưa cho cô.

Ian cũng mỉm cười và để Beth dứt cho anh. Anh thích cô ngồi dạng chân vắt qua lòng anh khi cô làm điều đó.

Cứ như thế cả ngày hôm đó – Ian làm tình với cô, rồi cả hai nằm ườn trên giường đọc báo trong khi Curry mang cho họ đồ ăn uống và rồi lại mang đồ thừa đi.

“Em giống như một tiểu thư quý tộc rồi”, Beth nói khi đã giữa trưa. “Em đã dần quên mất việc phải dậy lúc bình minh và chờ ai đó”.

“Người hầu sẽ luôn chờ để phục vụ em”.

“Họ chắc đang rất hớn hởi về chuyện này”. Khi vào phòng để đốt lò sưởi và dọn dẹp căn phòng, các cô hầu gái tóc đỏ đã cười ngoác miệng khi Beth cảm ơn họ. Những nụ cười tươi, hạnh phúc, nồng hậu không chút giấu cợt.

“Họ thích em”, Ian nói.

“Họ không biết gì về em. Em có thể là ả đàn bà lẳng lơ và mắng mỏ họ nhiều giờ suốt cả ngày lẫn đêm”.

“Em sẽ làm thế ư?”

“Tất nhiên là không rồi, nhưng làm sao mà họ biết được? Trừ phi Curry đọc cho họ hồ sơ của em”.

“Họ tin vào đánh giá của Curry”.

“Có vẻ như mọi người đều thế”.

“Gia đình này đã phục vụ nhà Mackenzie rất lâu rồi. Bản thân họ cũng có họ hàng với nhà Mackenzie và họ luôn luôn làm việc trên vùng đất này. Chiến đấu bên cạnh bọn anh và chăm sóc bọn anh qua nhiều thế hệ”.

“Có bao nhiêu điều em phải làm quen”.

Ian không nói gì, làm cô sao lãng việc nói chuyện luyên thuyên bằng cách trượt tay anh vào dưới bầu ngực cô và hôn cô.

Đến chiều muộn, Ian đưa cô đến phòng sưu tập. Beth có cảm giác như đang được dẫn vào một điện thờ. Những chiếc kệ hẹp với mặt kính phía trước được đặt xung quanh tường và có rất nhiều kệ kính khác xếp ở giữa trong căn phòng rộng lớn. Những chiếc bát thời Minh với đủ kích cỡ và màu sắc đặt trên những chiếc đôn nhỏ trên kệ, tất cả đều được dán nhãn ghi rõ thời gian, hãng sản xuất và những thông tin khác. Một số kệ còn trống, để sẵn khi bổ sung thêm cho bộ sưu tập.

“Nó giống một viện bảo tàng”. Beth đi lang thang trong phòng với sự kinh ngạc.

“Những chiếc bát anh vừa mua ở London bày chỗ nào?”

Đối với cô mọi chiếc kệ đều giống nhau, nhưng Ian đến chính xác vị trí để lấy ra một chiếc bát màu đỏ anh mua của Mather.

Cô đã nghĩ tất cả những chiếc bát đều xinh đẹp, nhưng cô không dám chắc điều gì đã làm cho Ian muốn tới cả trăm chiếc. Và anh giữ gìn chúng đầy vẻ yêu thương. Ian đặt chiếc bát lại, đi đến một kệ nữa như thể việc đến đó là ngẫu nhiên và lấy ra một chiếc bát khác. Chiếc này có lớp men ngọc và có hình ba con rồng màu xanh xám uốn lượn bên mặt ngoài. Beth đan hai bàn tay vào nhau. “Thật đáng yêu làm sao”.

“Đó là của em”.

Cô đứng lặng người. “Gì cơ?”

Anh mất anh chuyển đi chỗ khác mặc dù hai bàn tay anh vẫn cầm thật vững vàng.

“Anh tặng nó cho em. Như là quà cưới”.

Beth nhìn chằm chằm vào chiếc bát, một đồ vật mỏng manh thuộc về quá khứ, một đồ vật thật tinh tế trong những ngón tay to lớn của Ian. “Anh chắc chứ?” “Tất nhiên là chắc chắn rồi”. Sự tự lự trở lại. “Em không muốn nó ư?”

“Em muốn nó chứ”. Cô nói vội vàng. Cô gơ tay ra để nhận nó. “Em rất vinh dự”.

Sự căng thẳng của anh dịu đi, thay bằng một khoé môi khẽ nhếch lên. “Nó có tốt hơn một cỗ xe ngựa mới tinh và một tá người theo hầu không?”

“Anh đang nói về chuyện gì vậy? Tất nhiên nó tốt hơn cả trăm lần”.

“Đó chỉ là một chiếc bát”.

“Nó đặc biệt với anh và anh đã tặng nó cho em”. Beth cẩn thận cầm chiếc bát và mỉm cười với những con rồng rượt đuổi nhau với niềm quyết tâm vĩnh cửu. “Đó là món quà tuyệt vời nhất trên thế giới”. Ian nhẹ nhàng lấy nó ra khỏi tay cô và đặt trở lại chỗ cũ.

Điều này thật đúng đắn, ở đây nó sẽ an toàn và không bị vỡ.

Nhưng nụ hôn của Ian dành cho cô thì chẳng đúng đắn chút nào. Nó thật xấu xa và mãnh liệt và cô không thể hiểu tại sao anh lại mỉm cười đến đắc thắng đến như vậy.

“Cam đang ở đây”.

Một vài ngày sau, Ian nhìn thấy anh trai bên ngoài cửa sổ khi anh đang cài chiếc áo sơ mi vừa mặc. Bên cạnh anh, Curry đang sắp xếp những trang phục còn lại trong khi Beth, nhìn thật xinh đẹp trong bộ quần áo màu đỏ bằng lụa, đang uống trà sáng bên cạnh chiếc bàn nhỏ.

Cả ba ngày qua, anh và Beth đều ở đây và họ dành cả ba ngày liền trong căn phòng của Ian để làm tình. Họ đã khám phá toàn bộ ngôi nhà hoặc khu vườn nơi anh có thể giới thiệu mọi điều cho Beth nhưng phần lớn họ đều ở phòng ngủ. Ian biết họ thực sự phải ra khỏi khu nhà của mình để đối diện với Hart và thế giới thực. Nhưng anh sẽ không bao giờ quên được niềm vui trong cái kén (tắm) đó. Anh không nghi ngờ rằng bất kì khi nào anh và Beth phải đối mặt những giây phút tệ hại, anh sẽ nhớ lại khoảnh khắc này.

Cameron mang về một con ngựa cái mới còn non chỉ khoảng một tuổi và Ian đưa Beth đến để chào anh trai. Khi họ đến nơi, Cameron đang quan sát việc dỡ con ngựa ra khỏi một chiếc xe kéo đặc biệt. Anh ấy đang la ó người điều khiển xe và rồi tự mình hăng hái tham gia công việc.

“Trước đây em chưa bao giờ nhìn thấy một con ngựa được chở đến trong một chiếc xe kéo riêng biệt thế này”. Beth nói khi một con ngựa với dáng vẻ nhanh nhẹn xuất hiện. “Được kéo đến thay vì phải kéo”.

Chiếc bờm của con ngựa thật duyên dáng, có những viền mũi màu hồng. Đó là một con ngựa hồng với bờm màu đen và chiếc đuôi màu lông chồn loà xoà rủ xuống. Nó hướng một đôi mắt nâu thích thú nhìn Beth.

“Nó không phải ngựa kéo”, Cameron nói, giọng nói cực cần thận chí còn gồ gề hơn cả sỏi trên đường. “Cô nàng rất xinh đẹp và sẽ chiến thắng hàng tá cuộc đua. Đúng không nào, cô nàng đáng yêu? Sau đó cô nàng sẽ được gậy giống để cho ra đời những con ngựa đua thay thế”. Cameron thích thú vuốt ve mũi con ngựa. “Tại sao cha không cưới nó luôn đi?” Daniel hỏi, dựa vào chiếc xe tải. “Cha đã ngâm nga hát với con vật chết tiệt này suốt dọc đường. Thật là kinh khủng.”

Cameron mặc kệ con trai và đi về phía Beth. Anh nghiêng người hôn lên má cô rồi vỗ vào vai Ian. Người anh bám đầy mùi của ngựa và mùi mồ hôi. “Chào mừng đến gia đình này, Beth. Cứ bắt tai con trai anh nếu nó thô lỗ. Nó không được dạy dỗ đến nơi đến chốn đâu”. “Đó bởi vì chính cha đã dạy con, thừa cha”.

“Mọi thứ ổn chứ?” Cameron hỏi Ian với vẻ tình cờ. Anh đang tự hỏi Hart đón nhận tin tức này thế nào. “Anh ấy sẽ thay đổi quan điểm thôi” Ian nói.

“Chúng em không gặp Hart trong vài ngày vừa qua”, Beth nói.

“Ồ không? Không phải em đang trốn anh ấy đấy chứ?”

“Không, chúng em—” Beth đột nhiên im bật và mặt đỏ bừng. Cam nhìn cô rồi chuyển sang Ian, kẻ đang không thể không cười toe toét và sau đó Cam bật cười phá lên. Tiếng cười của Cameron có thể vang xa tận mây xanh. “Mọi người cười vì chuyện gì vậy?” Daniel nhăn mặt hỏi. “Ồ, ý chú là chú luôn ở trên giường á. Chú thật giỏi đấy, chú Ian. Cháu sẽ nhanh có em họ đúng không?”

“Thằng ba que xỏ lá”, Cameron làu bàu vui vẻ.

“Con không nên nói như vậy trước một quý cô”.

“Nhưng cười về điều đó thì lại được?” Daniel phản đối.

“Em dâu đã thấy lời anh nói đúng chưa?” Cameron nói với Beth. “Nó có cái mồm tục tĩu và xác láo, và đó là lỗi của anh. Mặc kệ nó đi. Em có muốn cho cô ấy cưới ngựa không, Ian? Có một con ngựa rất hợp với cô ấy đấy?”

Khuôn mặt Beth trắng bệch. “Ôi, em không biết cưới ngựa”.

Tất cả ba người họ Mackenzie đều nhìn chăm chăm vào cô. “Không biết cưới ngựa ư?” Daniel hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Beth luồn bàn tay mình vào tay Ian. “Chẳng có nhiều cơ hội để đi ngang qua Rotten Row (*) khi là vợ của một giáo chức nghèo. Bà Barrington đã không cưới ngựa trong nhiều năm. Khi ở Pari, em chỉ thuê một chiếc xe ngựa nhỏ”.

(*) Rotten Row: Một nơi công cộng với con đường rộng mà dân quý tộc Anh thế kỷ 19 thường đến cưới ngựa và gặp gỡ.

Cả Cameron và Daniel nhìn cô vẻ đầy thương hại. “Em thật may mắn”, Cam nói. “Sự bù đắp cho việc cưới người nhà Mackenzie đó là anh của chồng em là bậc thầy về ngựa ở vùng British Isles này. Ngày mai Anh sẽ tìm cho em một con ngựa và bắt đầu hướng dẫn em”.

Beth xiết chặt hơn nữa tay Ian. “Xin anh chọn một con ngựa nhỏ già và hiền lành một chút. Và thực sự, em không cần phải cưới ngựa đâu. Em rất vui vẻ khi sử dụng đôi chân của chính mình”.

“Nói cho cô ấy biết đi, Ian”.

Beth quay về phía anh, đôi mắt cô mở to. Ian quên luôn toàn bộ cuộc đối thoại và không thềm quan tâm nếu Beth có thể cưới ngựa thật giỏi thì cũng được hoặc cô cứ ở nguyên trên mặt đất thì cũng chẳng sao. Điều duy nhất anh muốn là vòng tay quanh cô, ôm cô và tiếp tục làm cái điều họ định làm trước khi bị Cameron cắt ngang. Anh cúi xuống và hôn cô.

“Anh sẽ không để anh ấy làm em bị thương”, anh nói.

“Nghe mới an ủi làm sao”, Beth trả lời yếu ớt.

Con ngựa Cameron chọn cho cô không hẳn là một con ngựa nhỏ già nua, nhưng nó là một con ngựa cái hiền lành khi những ngày thi đấu của nó đã qua rất lâu. Nó to hơn nhiều so với con ngựa nhỏ giống pony đáng yêu mà Beth đã từng vẽ. Nó thậm chí cao hơn cả Cameron, với bàn chân giống như những chiếc đĩa.

“Nó là con ngựa lai có thể dùng để kéo xe”, Cameron nói. “Anh đã gây giống chúng để dùng cho việc cưỡi ngựa hoặc kéo xe. Nó là một con vật thân thiện. Em lên cưỡi đi”.

Chiếc yên to bằng cỡ chiếc khăn lót đặt trên tấm lưng rộng lớn của con ngựa. Nó có một bàn đạp và một khe nhỏ để giữ chân phải của Beth.

“Tại sao phụ nữ không thể ngồi như đàn ông?” Beth than phiền khi Cameron đẩy cô lên. Cô mất thăng bằng và thét lên khi cô lộn ngược sang bên kia – may mà đôi tay của Ian đỡ được.

“Với một con ngựa giữa hai chân ư?” Đôi mắt lấp lánh đốm vàng của Cameron mở to và anh đặt tay lên che miệng ra vẻ giống bà cô già đang ngạc nhiên. “Ian, em đã cưỡi kiểu phụ nữ gì vậy?”

“Một người thực tế”, Beth nói. Vì thích thú môn cưỡi ngựa mới mẻ này, cô gạt chiếc váy lên và cầm lấy bàn đạp. Bàn tay mạnh mẽ của Ian đỡ phía sau lưng cô vững chắc như một tảng đá. Cameron nắm lấy mắt cá chân Beth và đặt chân cô lên bàn đạp.

“Được rồi. Sẵn sàng chưa?”

“Ồ, đã sẵn sàng rồi ạ. Hãy cùng tiến tới Derby (*) nào”. Cô vươn tay định nắm dây cương nhưng Cameron không đưa chúng cho cô. “Hôm nay không cần dây cương. Anh sẽ dắt em đi”.

(*) Derby: một giải đua ngựa

Beth nhìn anh khiếp hãi. Ian đang ở phía bên kia cô, vóc người anh như một sự bảo đảm, nhưng cô đang ngồi ở trên cao đến khiếp sợ, cao vượt cả anh.

“Em sẽ ngã nếu không có dây cương”, cô phản đối. “Em không thể cầm nó được ư?”

“Em không thể giữ chắc chỉ bằng cách kéo dây trước mặt con ngựa”, Ian giải thích. “Em sẽ giữ được thăng bằng”.

“Có vài việc em sẽ không bao giờ có thể giỏi được”.

“Vào lúc này em đã làm khá tốt”, Cameron nói. Không chút khó khăn, Cameron dẫn con ngựa đi những bước thật chậm. Ngay lập tức Beth trượt nghiêng về phía bên phải lưng ngựa, nhưng Ian đã giữ được cô và đẩy cô ngồi trở lại trên yên. Anh ngoác miệng cười. Tổ ra thích thú với cô vợ đáng thương của mình.

Những người làm việc ở chuồng ngựa và người hầu trong khu nhà lớn bị thu hút đến và ngó nghiêng xem. Lúc thì họ giả vờ đi ngang qua khu đất khi đang trên đường đến nơi nào đó hoặc ngang nhiên bám lấy hàng rào phân cách khu vườn với khu chuồng ngựa. Họ cũng không nề hà dành cho quý cô mới đến ngôi nhà vài lời khuyên hoặc tràng vỗ tay cổ vũ khi cô xoay sở ngồi trên con ngựa cái đang đi nước kiệu.

Khi kết thúc bài học, ít nhất Beth đã học được cách giữ thăng bằng trên yên ngựa và sử dụng chân để ngồi vững. Những người hầu hoan hô cổ vũ cô khi Ian đỡ cô xuống. Sự động viên ấm áp của họ ngược lại hoàn toàn với sự lãnh lẽo trên bàn ăn tối hôm đó. Hart ngồi đó lạnh nhạt không nói câu nào. Người hầu đã từng hăng hái cổ vũ Beth giờ đây nhìn thờ ơ và trông như vừa bị phạt.

Chân Beth nhứt nhối do cơ bắp đã lâu không vận động. Khi cô ngồi hơi nhanh xuống chiếc ghế trong phòng ăn mà Ian kéo sẵn ra cho cô, cô giật nảy lên với tiếng kêu nho nhỏ.

Bàn tay mạnh mẽ của Ian choàng quanh người cô. “Em ổn chứ?” “Hoàn hảo”. Cô cắn môi. “Em tin rằng Cameron nên tìm cho em một con ngựa êm ái hơn”.

Ian cười toe toét rồi bật cười sảng khoái. Tiếng cười của anh thật ấm áp và dịu dàng đến nỗi cô dừng lại để tận hưởng chúng. Beth mỉm cười với anh và thận trọng ngồi xuống.

“Anh có thể ngừng việc cười nhạo em, Ian Mackenzie. Đây là buổi học đầu tiên mà”.

Anh nghiêng người về phía cô. “Em thực sự đã có một chỗ ngồi rất tốt mà. Beth của anh”.

“Em có nên hiểu rằng anh đang ám chỉ cách em ngồi trên ngựa đúng không?” Ian hôn lên má cô và vừa cười vừa đi về ghế ngồi. Anh dùng mu bàn tay chùi mắt vì cười nhiều và ngồi xuống.

“Beth thích nói đùa”, anh nói mà không nhìn mọi người.

Beth cảm thấy sự buột giá trong cái nhìn khắt khe của Hart. Daniel há hốc mồm vì ngạc nhiên còn Cameron ngồi cứng nhắc. Đã có chuyện gì đó xảy ra và Beth không dám chắc đó là điều gì.

Suốt bữa ăn còn lại thật căng thẳng cho dù Ian không hề bận tâm đến điều đó.

Anh ăn điềm tĩnh và lơ đãng. Đôi khi anh ngược lên nhìn Beth, với nụ cười nóng bỏng và thậm chí có một lần khi mọi người không chú ý, anh cuộn tròn lưỡi đá về phía cô. Beth đỏ bừng như một cây củ cải đường đỏ và nhìn chằm chằm xuống đĩa.

Cuối cùng, khi người hầu dọn đi món ăn cuối cùng, Hart đứng lên và đặt khăn ăn xuống.

“Ian, anh cần em”, anh nói và hiên ngang đi ra khỏi phòng.

Cameron vươn tay lấy chiếc xi gà trên tủ búp-phê. Daniel cũng làm theo anh, không ai trong số họ ngạc nhiên khi Hart đột ngột ra ngoài. Khi Ian đi theo họ, Beth đẩy ghế đứng lên và đi nhanh ra khỏi phòng.

“Beth...” cô nghe tiếng Ian gọi nhưng cô đã đi xuống đại sảnh và vào phòng làm việc riêng của Hart. Đang đứng ở giữa phòng, Hart quay ngoắt lại.

“Ian không phải người hầu của ngài”, Beth cao giọng nói.

Hart chiếu thẳng đôi mắt đại bàng của mình vào cô. “Chuyện quái gì vậy?”

“Ngài gọi Ian giống như ra lệnh một người hầu đến phục vụ ngài”.

Cơ hàm anh hơi co giật. “Cô Ackerley. Cô là một thành viên của gia đình này chưa đến một tuần. Ian và tôi đã hiểu rõ nhau rất lâu trước khi có sự xuất hiện của cô”.

“Anh ấy là em trai ngài, không phải thư ký của ngài”.

“Đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi”.

“Ngài yêu anh ấy. Tại sao ngài không thể hiện cho anh ấy biết điều đó?”

Hart tiến lại gần cô, mắt nheo lại và nắm chặt vai cô. Anh ấy thực sự là người rất khỏe. “Cô Ackerley..”.

“Tên tôi là Beth”.

Cửa bật mở toang và Ian lao vào phòng. Anh túm lấy Hart và đẩy anh trai tránh xa khỏi Beth. “Đừng chạm vào cô ấy”.

Hart gạt anh ra. “Có chuyện gì với em vậy?”

“Beth, tránh xa anh ấy ra”.

Tim Beth đập mạnh. “Ian, em xin lỗi, em chỉ...” Ian quay đầu về phía cô nhưng không nhìn thẳng vào cô.

“Ngay lập tức”.

Beth đứng choáng váng trong giây lát rồi đi nhanh ra khỏi phòng.

(ND: lý do cho hành động này của Ian có thể hiểu rõ hơn ở những chương cuối, nó liên quan đến một bí mật của anh)

Cameron nhìn sững sốt khi cô lướt qua anh trong đại sảnh. Rồi anh thốt lên “Chết tiệt”, và đi vào phòng làm việc của Hart. Tiếng cửa đóng mạnh vang xuống hành lang.

Beth lết đến cầu thang chính trước khi ngồi sụp xuống, hai lá phổi như bóng rập. Cô gần như không thể thở, cái áo nịt ngực chết tiệt này quá chặt.

Ai đó ngồi thụp xuống cạnh cô. “Dì ổn chứ, dì Beth? Dì muốn uống thứ gì đó không?” Cô muốn cười phá lên đầy châm biếm “Dì Beth ư”, nhưng cô cố gắng kìm lại. “Ừ, cảm ơn Daniel, uống một ly chắc sẽ là ý tưởng hay đấy”.

“Vâng”, Daniel hét với qua thành lan can. “Angus. Mang lên đây một ly nhỏ rượu whiskey”.

Một người hầu lực lưỡng đang đi qua sảnh vội xoay người và quay trở lại phòng ăn.

“Họ luôn như thế à?” Beth hỏi, cẩn thận thì thầm. “Họ luôn tranh luận gay gắt như vậy sao?”

“Ồ, vâng. Luôn luôn gào lên về mọi chuyện. Dì sẽ quen với chuyện đó thôi”.

“Dì ư?”

“Dì sẽ buộc phải quen thôi, đúng không nào? Nhưng bọn họ chưa từng được hạnh phúc”. Beth nháy mắt để xua đi hơi ảm trong mắt. “Còn cháu thì sao? Cháu cũng không hạnh phúc ư?”

Daniel nhún đôi vai gầy của mình. “Ý dì hỏi vì mẹ cháu đã cố giết cha con cháu rồi sau đó tự sát sao? Cháu chưa bao giờ biết bà ấy, và cha cháu đã làm hết sức có thể”. Việc cậu bé chấp nhận hoàn cảnh thực tế về cách cư xử của người mẹ làm trái tim Beth như xiết lại. Chuyện này cũng giống như ở East End, một cô bé mười tuổi khi người mẹ là gái điếm của cô bị những gã đàn ông của bà ta đánh đập, chỉ biết nhún vai và nói gọn lỏn “Bà ấy là gái điếm. Bà ấy có thể mong muốn điều gì?”

Không nhận ra sự thương xót của cô, Daniel nhận lấy chiếc ly pha lê mà Angus mang đến và nhét vào tay cô. Beth nhấp một ngụm, vị nhẹ nhẹ của rượu whiskey dưới lưỡi cô cay sè lại khiến cô thấy dễ chịu. Các quý cô không được uống rượu. Cô nghe thấy tiếng bà Barrington nhắc nhở mình. Mặc dù có hẳn một chai rượu mạnh được giấu bí mật dưới chiếc bàn bên giường của bà Barrington.

“Hãy giải thích cho cô, Daniel”, Beth mệt mỏi nói. “Trong phòng ăn, khi Ian cười với cô, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm giống như trần nhà trời sắp sụp xuống. Tại sao vậy?”

Daniel nhăn trán. “Tại sao ư? Đó là vì Ian đã cười to. Cháu không nghĩ bất kì ai đã từng nghe thấy chú Ian cười thật to như vậy trước đây. Ít nhất thì cũng không phải từ lúc chú ấy được đưa ra khỏi trại tâm thần”.

Beth rất tiến bộ trong việc học cưỡi ngựa do vậy đến cuối tuần, cô có thể tự cưỡi mà không cần Cameron và Ian đi bên cạnh cô. Cô đã học được cách sử dụng hai chân để điều khiển ngựa và không cần phải giật hoặc túm lấy dây cương để giữ thăng bằng. Sự nhức nhối đã dịu dần khi cơ bắp của cô đã quen với các bài luyện tập. Ngay đầu tuần học thứ hai, cô đã có thể leo lên giường mà chỉ khẽ rên rỉ vì đau. Ian đã thể hiện khả năng tuyệt vời của mình bằng cách massage cho người cô mềm ra.

Beth trở nên thích con ngựa già cô cưỡi. Con ngựa cái có một cái tên rất dài thể hiện nòi giống nhưng tên ngắn gọn của nó trong đàn ngựa đua là Emmie. Trong khi Beth và Emmie chậm rãi dạo bước khắp vùng đất rộng lớn của Kilmorgan thì Ian và Cameron phi ngựa hoặc điều khiển ngựa nhảy qua hàng rào. Ian là người cưỡi ngựa rất cừ khôi nhưng dường như Cameron lại như hòa mình thành một phần của con ngựa. Vào những lúc không dạy Beth, anh thực hiện việc huấn luyện con ngựa cái non anh mang về, để nó chạy những đường dài với sự điều khiển thuần thục.

“Đó là cái tài của anh ấy”, Ian nói với Beth khi họ quan sát Cam vào một sáng. “Anh ấy có thể làm bất kì điều gì với những con ngựa. Chúng yêu anh ấy”. Với mọi người, Cameron khá cục cằn và thường thô lỗ, còn ngôn ngữ thì đầy màu sắc. Ban đầu anh ấy đã xin lỗi Beth, nhưng ngay sau đấy anh lại quên luôn. Beth nhớ Isabella đã từng kể cho cô rằng anh em nhà Mackenzie đã sống như những anh chàng độc thân chưa vợ quá lâu rồi, nên họ không nghĩ đến chuyện làm dịu tính cách của mình khi có phụ nữ ở xung quanh. Do đã quen với những kẻ thô lỗ ở East End, Beth quyết định cô có thể chịu đựng điều này. Như cô đã bảo thám tử Fellows, cô không phải là một người yếu ớt thiếu ý chí.

Bởi vì cô không hề gặp anh ngoài thời gian trên giường, cô đã học được cách trân trọng những lần cô nói chuyện với Ian, cũng giống như với Cameron. Trong hai tuần tiếp theo, anh ở trong buồng riêng với Hart hoặc cả hai đi cưỡi ngựa cùng nhau và đều không nói đi đâu.

Cameron tiếp tục những bài học với Beth mà không thể hiện điều gì bất thường. Một lần Beth đã gắng hỏi Ian việc anh và Hart đang làm gì và Ian chỉ trả lời ngắn gọn là “việc kinh doanh”, rồi lại nhìn ra xa. Cô như muốn phát điên khi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cô không thích việc tọc mạch. Hart đã đúng; cô không biết nhiều về Ian và có lẽ đây là những việc họ vẫn hay làm.

Mình không thể trông chờ họ thay đổi toàn bộ cuộc sống của họ vì mình, cô tự đổ trách bản thân. Một phần khác của cô phản bác lại, nhưng anh ấy là chồng mình...

Mọi thứ vẫn như vậy cho đến một chiều khi Cameron dẫn cô ra khỏi khu vườn lên đến tận khu đồi.

Hôm nay là một ngày đẹp trời với cơn gió mùa hè mát mẻ khẽ lùa qua những tán cây. Những tảng băng tuyết vẫn còn đọng trên những đỉnh núi cao nhất, ánh nắng vẫn chưa đủ ấm để làm tan chảy chúng.

“Có một tòa tháp quan sát trong khu rừng phía kia”, Cameron nói, cưỡi ngựa ngay cạnh cô. Con ngựa anh cưỡi là một con ngựa đen bóng. Các chú ngựa khác trong chuồng ngựa rất sợ thú dữ nhưng con ngựa của anh không hề hoảng sợ khi nghe tiếng Cam. “Cha đã xây nó ẹ tôi. Ông thấy vùng Highland không đủ những lâu đài đồ sộ do vậy ông quyết định xây dựng một cái nhái theo.

Sự thật là, mấy anh em chưa bao giờ nói nhiều về mẹ, hoặc cả về cha họ.

Bức chân dung người cha râu tóc rậm rạp nhìn cô chằm chặp mỗi ngày ở phía trên cầu thang tầng hai. Nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy bức tranh nào của người mẹ. Cô háo hức thúc Emmie đi nhanh hơn. Đằng sau cô, con ngựa của Cameron đi loạng choạng. Beth hốt hoảng quay lại thì thấy Cameron đã xuống ngựa và lo lắng kiểm tra móng của con ngựa được.

“Nó bị đau à?”

Cô nói hướng về bờ lưng rộng của Cameron. “Không, nó ổn. Chỉ là tuột mất một cái bọc móng thôi, đúng không anh chàng già nua này?” Anh vỗ nhẹ lên cổ con ngựa. “Hãy cứ đi về phía tháp quan sát. Emmie biết đường đấy”. Beth nuốt mạnh xuống, chưa bao giờ cô dám mạo hiểm đi một mình như vậy. Nhưng cô quyết định cô phải thử một lần. Cô thúc con Emmie đi về phía trước và con ngựa cái già nặng nề bước trên con đường hướng lên đồi cao.

Ngày hôm nay trời dần nóng hơn, không khí ngọt ngào giữa những tán cây. Vừa cưỡi ngựa Beth vừa lau mặt, hy vọng tòa tháp sẽ có chút gió mát.

Cô nhìn thấy mặt trước toàn nhà bằng đá đẹp như tranh vẽ với rêu phủ đầy. Phía bằng phẳng của nó có những cửa sổ nhỏ xíu và những ô gạch vụn được xếp đặt khéo léo. Cô có thể hiểu tại sao tòa tháp lại được xây ở một nơi đặc biệt như vậy. Cảnh đẹp đến sững sờ. Những mỏm núi nối tiếp nhau hướng ra phía bờ biển xanh xám phẳng lặng phía xa. Những nhánh sông chảy vào trong hẻm núi rồi chảy xuống ngay phía trước rìa khu tháp.

“Em chắc chắn là Fellows không có tin gì mới chứ?” Tiếng Hart vọng ra từ phía khu nhà và Beth sững người lại.

“Em đã nói rồi”, Ian trả lời.

“Em đã không kể tất cả. Chúng ta phải nói về chuyện này. Tại sao em không nói với anh về Lily Martin?” “Em muốn giữ cô ấy an toàn”. Một chút yên lặng. “Cuối cùng em cũng không giúp được cô ấy”.

Beth nhớ Lily Martin là tên của cô gái bị giết ở Coven Garden vào cái đêm Ian rời đến London. Fellows đã buộc tội Ian giết cô ta.

“Tại sao em không kể cho anh?” Hart hỏi lại.

“Để giữ an toàn cho cô ấy”, Ian trả lời dứt khoát.

“Khỏi Fellows ư?”

“Một phần”.

“Khỏi những kẻ đã giết Sally Tate đúng không?” Hart hỏi gay gắt. Lại im lặng, chỉ có tiếng suối róc rách chảy vui tai bên dưới.

“Ian, em biết phải không?” Giọng của Hart trầm đi, dứt khoát hơn.

“Em biết em đã nhìn thấy gì?”

“Điều gì?” Hart không kiên nhẫn hỏi.

“Máu. Cô ấy nằm trong vũng máu; nó dính đầy khắp cả hai tay em. Em đã cố gắng lau nó lên trên tường, trên giường. Nó giống như màu sơn...”

“Ian, nhìn thẳng vào anh”.

Ian nói nhỏ dần, tiếng dường như tắt hẳn. “Em biết em đã nhìn thấy gì”. Anh lặng lẽ nói.

“Nhưng Fellows thì có biết không?”

Ian lại im lặng rồi anh lên tiếng, giọng nói đã bình tĩnh hơn. “Không”.

“Vậy tại sao hấn muốn Beth?”

“Em không biết. Nhưng hấn ta muốn điều đó và em sẽ không để hấn ta có Beth”.

“Nghe thật cao quý làm sao”. Giọng Hart nghe khô khốc.

“Nếu cô ấy cưới em, tên của anh cũng sẽ bảo vệ cô ấy. Gia đình của Công tước Kilmorgan sẽ không bị Lloyed Fellows quấy rầy”.

“Anh có nhớ”.

“Hấn đã từng đề nghị cô ấy do thám em”, Ian nói tiếp.

Giọng Hart trở nên dữ tợn. “Hấn làm thế ư?”

“Beth từ chối”. Ian nói với vẻ hài lòng. “Cô ấy đã đuổi hấn. Beth của em không sợ hấn”.

“Em có chắc là cô ấy từ chối hấn không?”

“Em đã ở đó. Nhưng trong trường hợp bất trắc...” Lại im lặng, và Beth như ngừng thở.

“Trong trường hợp bất trắc gì?” Hart nhắc nhở.

“Một người vợ không thể đứng lên làm chứng chống lại chồng mình đúng không?”

Hart không nói gì trong một lúc. “Anh xin lỗi, Ian. Đôi khi anh quên mất em thông minh thế nào”.

Ian không trả lời.

Hart nói tiếp. “Em đúng đấy, Ian. Tốt nhất là cô ấy đứng về phía chúng ta. Nhưng ngay giây phút cô ấy làm em không hạnh phúc, cuộc hôn nhân này sẽ bị huỷ bỏ. Có thể bịt miệng cô ấy bằng một số tiền thật lớn. Mọi người đều có cái giá của mình”.

Hơi thở của Beth như ngừng lại vì đau đớn và thể giới dường như vỡ vụn xung quanh cô. Cô quay lại và điên cuồng thúc Emmie phi về phía trước, thật may mắn khi móng ngựa chỉ tạo nên âm thanh rất nhỏ trên nền lá ẩm ướt. Con buồn nôn như cuộn lên trong dạ dày của cô. Cô bám chặt lấy chiếc bờm màu đỏ nâu của Emmie để con ngựa tự tìm đường về nhà. Beth gần như không thể nhớ cô đã cưới ngựa về Kilmorgan thế nào. Cô chỉ biết Kilmorgan đột nhiên xuất hiện phía trước, toà nhà rộng lớn ẩn mình trong thung lũng với những cửa sổ sáng lấp lánh giống như những đôi mắt đang quan sát. Cameron không thấy ở đó, có vẻ như đang bận rộn với chiếc móng bị mất của con ngựa. Nhưng điều này thật tốt đối với Beth. Một người trông ngựa cao lớn với mái tóc đỏ xuất hiện cầm lấy dây cương của Emmie và Beth nghe thấy tiếng mình lịch sự cảm ơn anh ta. Những con chó chạy đến để lôi kéo sự chú ý của cô nhưng cô không thể cương nệm chúng. Chúng quay đi và chạy về phía chuồng ngựa.

Bằng cách nào đó Beth đi vào trong ngôi nhà và lên được phòng nơi cô ở cùng Ian. Cô đóng cửa lại khi cô hầu gái hăng hái đến giúp cô. Cô lặng lẽ cởi áo khoác ngoài và nằm lên giường.

Đã là chiều muộn và mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ những tia nắng cuối cùng. Beth vẫn nằm đó. Cánh tay đặt lên ngang bụng, chiếc áo ngực được cởi ra cuối cùng cũng cho phép cô hít thở. Vài giọt nước mắt vẫn đọng lại trên mặt, rồi chúng khô đi, để lại đó một đôi mắt đỏ hoe. Cô nghĩ cô có lẽ đã nghe thấy tiếng cười khúc khích chế nhạo của bà Barrington vang lên. Beth nằm đó đến khi cô nghe thấy tiếng Ian trở về. Cô nhắm mắt lại vì không muốn nhìn thấy anh.

Hết chương 15

16. Jennifer Ashley - Chương 16

Chương 16

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

(Cảm ơn bạn bodua đã giúp bọn mình edit lần 2)

Beth nằm dưới bóng của tấm màn che, mái tóc sẫm rồi tung của cô xoã ra trên gối. Cái nhìn của Ian trượt theo những lọn tóc của cô, những sợi tóc màu nâu, mềm như lụa nằm chéo trên nền vải. Sáu lọn nằm thẳng, bảy lọn bắt chéo nhau tạo thành những góc kì lạ và thêm ba lọn khác rơi xuống phần thân áo trên của chiếc váy màu xanh xám cô đang mặc. Anh thích tạo hình ấy và nhìn ngắm chúng thật lâu. Vạt váy cuộn lên để lộ bắp chân trần của cô, giờ hơi có chút cơ bắp nhờ những bài học cưỡi ngựa. Anh cúi xuống và chạm vào làn da đó, giật mình khi anh phát hiện chúng ẩm ướt và lạnh ngắt.

“Beth, em ốm à?”

Lông mi Beth khẽ hấp háy nhưng cô không nhìn anh. “Không”.

Ian dừng lại, một cơn đau nhẹ len lõi xuyên qua đầu anh. Anh luôn luôn gặp khó khăn trong việc dò đoán cảm xúc của người khác nhưng sự đau khổ của Beth như thấm qua lớp sương mờ mịt trong óc anh.

“Em bị ngã ư?” Anh ngồi trên giường bên cạnh cô.

“Hay em đang hoảng sợ? Hãy nói cho anh biết đi”.

Beth ngồi dậy, mái tóc tuyệt đẹp của cô xoã xuống bầu ngực đầy đặn. “Ian, xin hãy giải thích cho em chuyện gì đã xảy ra trong cái đêm ở High Holborn”.

Anh bắt đầu lắc lắc đầu trước khi cô nói hết câu. Có quá nhiều người muốn nói về chuyện này - Fellows, Hart, Beth. Hôm nay, Hart lại hỏi Ian đã làm gì, tò mò muốn mở chiếc hộp bí ẩn nằm khuất trong trí nhớ của Ian, thứ mà anh muốn khoá lại vĩnh viễn.

Đừng buộc anh nhìn...

Các ngón tay Beth nín anh xuống. “Xin anh. Em cần biết”.

“Em không cần đâu”.

“Em có. Em cần phải hiểu”.

“Đừng chú ý đến chúng”. Lời anh vang lên gay gắt trong sự tĩnh lặng. “Anh muốn em nhìn anh như em đã nhìn trong lần đầu tiên em gặp anh, trước khi em biết chuyện này”.

“Làm sao em có thể làm như vậy? Tại sao em không thể biết? Em là vợ anh mà”. Cô buông tay anh ra. “Anh sẽ không bao giờ kể cho em đúng không, trừ phi Fellows tìm ra điều đó? Anh định giữ im lặng trong bao lâu?”

“Chừng nào anh có thể”.

“Anh không tin em dù chỉ một chút ư?”

Ian quay đi, sự chú ý của anh hướng về cái bóng rõ nét của những chiếc lá trên nền tối nơi cửa sổ. “Trong việc này, anh không tin ai cả”.

“Ngoại trừ Hart”.

“Đặc biệt là Hart”. Lời nói thật dứt khoát.

“Anh nghĩ rằng em sẽ nói với một ai đó điều anh sẽ kể cho em đúng không?” Anh nhìn về phía cô rồi lại lảng tránh, nhưng không thể không thấy đôi mắt xanh của cô tràn đầy những giọt nước mắt chưa rơi xuống. “Fellows đề nghị em làm thế mà”.

“Và anh tin em sẽ làm theo ư? Em biết anh nghĩ thế. Nhưng Fellows không thể đưa em ra làm nhân chứng đúng không? Một người vợ không được coi là nhân chứng tin cậy để chống lại chồng mình. Em đã nghe thấy anh giải thích điều này với Hart”.

Trái tim Ian đập mạnh, anh nhớ lại từng từ anh đã trao đổi với Hart ở tòa tháp. Cô ấy đã ở đó, cô ấy đang cười ngửa. Cô đã dừng lại để nghe. “Cam ở đâu? Anh ấy không ở cùng em sao? Anh ấy có nghe thấy không?” Mắt Beth mở to. “Không, ngựa của anh ấy bị tuột móng. Chỉ em nghe thấy thôi. Không có ai khác đâu. Em nghe thấy anh nói về cái chết của cô ấy. Em nghe thấy anh nói với Hart anh cưới em để Fellows không thể sử dụng em chống lại anh. Điều này có đúng không anh?” Cô bật lên một tiếng cười cụt lủn. “Tất nhiên đó là sự thật. Anh không biết cách nói dối”.

Kí ức ào về, ghê tởm và sinh động. Đi bộ quay lại căn phòng và thấy cơ thể trắng bệch của Sally nằm trên ga giường, khuôn mặt đầy sưng sờ, máu loang khắp chân tay của cô ta, mái tóc cô ta nhuộm đỏ trải dài trên gối theo những tạo hình giống như của Beth. “Anh không thể giúp cô ấy. Anh đã phụ lòng tin của cô ấy”. Anh cũng đã phụ Lily Martin, người phụ nữ đó đứng trong hành lang ngoài căn phòng, đôi mắt ngập tràn nỗi khiếp sợ. Cô ta đã nhìn thấy. Cô ta biết. Cô ta không được phép kể cho cảnh sát. Anh đã che giấu Lily trong năm năm qua, nhưng cuối cùng cô ta đã chết. Và giờ là Beth. Nếu cô biết, cô cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Hãy giúp em hiểu chuyện này”, Beth nài nỉ. “Nói cho em biết tại sao anh sợ hãi như vậy, tại sao anh làm thế với em. Em nên được biết. Em có thể ngăn chặn chuyện này lại”.

“Ngăn điều gì? Em đã biết cái gì?” Ian xiết hai bàn tay lên vai Beth đến khi cô co rúm lại vì đau. Lúc đó anh thả tay ra và đứng lên. “Đừng hỏi anh”.

“Ian, em là vợ anh. Em hứa em sẽ không đứng về phía thám tử Fellows, sẽ không kể cho hấn ta mọi điều anh kể cho em. Em đã kể với anh ngay cái ngày hấn ta đề nghị em làm chuyện đó”.

“Em đâu thèm quan tâm đến thám tử Fellows”. Cô cười và anh không thể hiểu cô nghĩ điều này có gì đáng cười. “Dù gì anh cưới em để hấn ta không thể quấy rầy em, quấy rầy những bí mật của anh. Có còn lý do nào khác để anh cưới một quả phụ ngày thơ lớn tuổi này không?”

Anh chẳng hiểu cô đang nói cái gì. “Anh cưới em là để giữ hấn tránh xa em. Để những thằng ngốc như Mather tránh xa khỏi em. Danh tiếng của Hart sẽ bảo vệ gia đình anh ấy, do vậy, anh muốn em thuộc về gia đình này, một người nhà Mackenzie. Không ai có thể chạm đến nhà Mackenzie”.

“Bởi vì Công tước Kilmorgan vĩ đại có sức ảnh hưởng với Chính phủ Anh ư”.

“Đúng vậy”.

Đôi mắt cô quá xanh. Nước mắt chỉ làm chúng còn xanh hơn màu xanh của loài hoa cornflower (*) mọc giữa cánh đồng, một màu xanh thật quyến rũ.

Cơn đau đầu lại nhói bên thái dương và anh xoa xoa chỗ đó.

“Em muốn giúp anh tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra”, Beth nói. “Để giúp anh kết thúc chuyện này”.

Ồi, Chúa ơi. “Đừng, đừng làm thế. Hãy mặc kệ nó”.

“Làm sao em có thể mặc kệ được? Chuyện này đang xé tan anh ra; xé tan cả em nữa. Nếu anh kể cho em, nếu chúng ta cùng nghĩ về nó, có lẽ chúng ta có thể tìm hiểu được chuyện gì thực sự đã xảy ra”.

Ian bất ngờ quay đi chỗ khác. “Đây không phải là câu chuyện trinh thám đẫm máu”.

Cô cắn môi, hàm răng trắng trên đôi môi đỏ và sự khao khát của anh đột nhiên bị khuấy động, dù lúc này chẳng phù hợp chút nào. Nhưng nếu anh làm tình với cô, nếu anh nằm trên cô cho đến khi cô không thể thở, cô sẽ ngừng việc đặt câu hỏi, cô sẽ ngừng suy nghĩ, cô sẽ ngừng nhìn thẳng vào anh. “Em đã sống ở East End”, cô vẫn đang nói, giọng của cô lướt nhẹ qua anh. “Em biết những cô gái giống như thế và họ không hề lãng tránh em - ít ra là phần lớn bọn họ. Có lẽ một số đó biết Sally Tate, biết kẻ nào đã bám theo và tấn công cô ấy, có lẽ trong một cơn giận dữ vì ghen tuông...”

Cuối cùng thì Ian cũng tập trung được vào lời cô nói. Anh nắm lấy cổ tay cô.

“Không!” anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô... quá xanh, quá đẹp giống như bầu trời giữa mùa hè...

Anh nhắm chặt mắt lại. “Hãy tránh xa nơi đó. Hãy để họ tránh xa chuyện này. Em nghĩ tại sao Lily Martin lại chết?” Yên lặng. Cuối cùng khi Ian mở mắt, anh thấy Beth vẫn bất động ngay trước mặt anh, đôi môi hơi hé mở. Ngực cô căng lên dưới lớp áo ngực, mềm mại, trắng nõn như mời gọi anh chạm vào. “Cô ấy chết bởi cô ấy nhìn thấy quá nhiều”, anh nói. “Anh không thể cứu cô ấy. Anh không muốn tìm thấy em trong tình trạng như thế”.

Mắt Beth mở to. “Anh nghĩ rằng hẳn ta sẽ tấn công lần nữa, sau những chuyện này ư?” Hơi thở của Ian đau nhức trong những lá phổi. Anh giật tay ra, nắm tay thật chặt cho đến khi những móng tay cắm sâu vào gan bàn tay. “Hãy để mặc xác chuyện này đi. Chuyện này không liên quan gì đến em cả”.

“Anh làm em trở thành vợ anh. Tất cả điều đó đều liên quan đến em”.

“Và khi là vợ anh, em phải tuân theo lời anh”.

Beth đặt hai bàn tay lên môi, lông mày nhướn cao. “Anh không biết gì về hôn nhân đúng không?”

“Anh không biết gì về chuyện này.”

“Đó là chia sẻ gánh nặng. Đó là việc người vợ phải giúp chồng mình, người chồng phải giúp vợ...”

“Vì Chúa”. Ian đi vài bước, không thể đứng yên một chỗ. “Anh không phải là Thomas của em, vị giáo chức của em. Anh sẽ không bao giờ giống như thế. Anh biết em sẽ không bao giờ nhìn anh giống như cách em nhìn anh ta”. Cô nhìn chăm chăm vào anh, mặt trắng bệch. “Ý anh là gì?” Anh quay lại. “Em nhìn anh giống như anh là gã Mackenzie điên rồ. Nó vẫn luôn luôn nằm sâu trong suy nghĩ của em”. Anh vỗ vào đầu mình. “Em không bao giờ quên sự điên rồ của anh và em thương hại anh vì điều đó”.

Beth chớp chớp mắt nhưng vẫn giữ yên lặng. Đó là Beth của anh, người luôn riu rít nói về mọi thứ và về bất kì điều gì, lúc này đây chẳng còn lời nào để nói.

Bởi vì Ian đã nói sự thật. Cô đã có một tình yêu cuồng nhiệt với người chồng đầu tiên. Ian hiểu về tình yêu, ngay cả khi anh không thể cảm nhận về nó. Anh đã chứng kiến anh trai mình bị hủy hoại và đau khổ vì tình yêu, và anh biết Beth cũng vậy. “Anh không bao giờ có thể dành cho em điều anh ta đã từng cho em”. Ngực Ian nhói đau. “Em yêu anh ta và anh biết giữa chúng ta sẽ không bao giờ có điều đó”.

“Anh đã sai”. Cô thì thầm. “Em yêu anh, Ian”. Anh nắm bàn tay đang nắm chặt lên ngực mình. “Nơi này không chứa cái gì được gọi là tình yêu. Không có gì hết. Anh là một kẻ tâm thần. Cha anh biết điều đó. Hart biết. Em không thể khiến cho anh bình thường trở lại. Anh có những cơn tức giận của cha mình và em không bao giờ có thể chắc anh sẽ làm gì...” Anh đột nhiên ngừng lại, cơn đau đầu dội mạnh lên anh. Anh dữ dội xoa thái dương, tức giận vì cơn đau.

“Ian”.

Phần cơ thể còn lại của anh muốn Beth và không hiểu tại sao sự giận dữ lại quay trở lại. Anh muốn dừng cuộc tranh luận ngu xuẩn này và nằm dài cùng cô trên giường. Hơi thở bị khuấy động của cô khiến ngực cô nâng lên và mái tóc xoã trên bờ vai trắng ngần. Nếu như anh nằm trên cô, cô có lẽ sẽ ngừng ba hoa nói chuyện về vụ giết người và về tình yêu. Cô sẽ chỉ thuộc về anh.

Cô ấy không phải là gái điếm, điều này âm thầm vang lên trong đầu anh. Cô ấy không phải là một công cụ để thỏa mãn. Cô ấy là Beth.

Ian nắm lấy vai cô và kéo cô lên cùng anh, nghiêng miệng phủ lên môi cô. Anh buộc môi cô tách ra, nụ hôn đau buốt và thô bạo. Nắm tay cô đặt lên ngực anh dịu dần nhưng cô vẫn run rẩy.

Anh thêm khát môi cô, muốn đẩy cô vào trong anh hoặc anh vào trong cô. Nếu như anh có thể là một phần của cô, mọi thứ sẽ lại tốt đẹp. Anh sẽ lại bình thường. Sự sợ hãi của anh khi phải che giấu những bí mật sẽ bị cuốn phăng.

Dù anh biết điều này là không thể. Cái trí nhớ chết tiệt của anh khiến chuyện này luôn sống động như thể vừa xảy ra hôm qua. Và Beth sẽ vẫn nhìn anh như thể anh giống như một thứ đồ vật thảm hại ở nơi cạnh bãi East End.

Hơi nóng của cô làm anh bỏng rát giống như nước tắm hồi anh còn nhỏ. Không ai tin anh khi anh hét lên rằng nước làm anh bị bỏng - họ bắt anh nhảy vào nước, và anh hét lên cho đến khi cổ họng khô rát, giọng khàn đặc. Ian đẩy Beth ra khỏi anh. Cô ngược nhìn anh, môi sưng phồng và mọng đỏ, mắt mở to.

Anh cần chạy trốn khỏi cô.

Thế giới trở nên rất rõ ràng. Những hoa văn trên tấm thảm gần như chỉ ra phía cửa nhưng cũng không hẳn chính xác là như vậy. Đó thực sự là nỗi thống khổ khi lê bước hướng ra cửa nhưng anh phải làm vậy, ra khỏi phòng, ra khỏi sự giận dữ và đau đớn.

Anh nhìn thấy Curry trên hành lang, chắc chắn là đang vội vã tới đây khi cậu ta nghe thấy tiếng hét. Họ đều lo lắng cho anh; Curry, Beth, Hart, Cam – quá bảo hộ, quá bao bọc anh trong nhà tù của chính anh. Anh lướt qua Curry không nói một lời và đi thẳng.

“Ngài đang đi đâu vậy, thưa ngài?” Curry gọi anh từ phía sau nhưng Ian không trả lời.

Anh đi xuống đại sảnh, đặt chân cẩn thận lên đường biên của tấm thảm. Tại chỗ đứng này, anh quay phải và đi theo đường viền theo đó để xuống tầng.

Curry chạy hốt hển theo sau anh. “Vậy thì tôi sẽ đi cùng ngài”. Ian ngó lơ cậu ta. Anh đi qua nền nhà lát đá đen và trắng dưới chân, bàn chân anh chỉ đi lên những viên đá trắng và bước ra đến cửa sau của khu vườn.

Đi, rồi lại tiếp tục đi, tiến về phía nhà của người quản trang và tới nơi có giá treo súng bắn gà lôi và đai móc treo súng lục. Anh biết chỗ để chìa khoá và lấy hai khẩu súng ra ngoài trước khi Curry tới do bước chân ngắn hơn nên không thể theo kịp anh.

“Thưa ngài”.

“Nạp đạn cho tôi”.

Curry giơ cao hai tay. “Không”.

Ian quay đi chỗ khác. Anh tự tìm thấy đạn, nhét hộp đạn vào trong túi áo và tiếp tục đi. Trên đường đi xuyên qua khu vườn, một anh chàng làm vườn trẻ tuổi đang đứng cắt tỉa những khóm hồng, há hốc miệng nhìn chăm chăm vào Ian. Ian tóm lấy vai cậu ta và kéo đi cùng anh. Cậu thanh niên làm rơi chiếc kéo và ngoan ngoãn bước cùng Ian. Curry thở hổn hển tới sau họ, “Hãy đi đi”, cậu chộp lấy người làm vườn. “Trở lại làm việc đi”. Ian không chút để ý đến việc Curry đang nói chuyện cùng ai. Anh vẫn cầm chặt lấy cánh tay người làm vườn trẻ tuổi. Anh ta là một anh chàng rắn chắc với cánh tay cứng như thép.

Đi đến cuối khu vườn, Ian đặt vào tay người làm vườn khẩu súng chưa nạp đạn. Anh lôi ra hộp đạn và mở nó ra, ấn hộp đạn vào bàn tay đang để không của người làm vườn. Những viên đạn sáng lập lánh, lớp vỏ bằng đồng phản chiếu ánh mặt trời. Ian ngưỡng mộ hình dáng hoàn hảo của chúng, thon nhọn ở phần đỉnh và góc tù ở phần đuôi, với hình dạng đó chúng vừa vặn đến chính xác trong khoang đạn của khẩu súng lục có ổ quay.

“Nạp đạn đi”, anh nói với người làm vườn.

Anh ta bắt đầu tuân lệnh, những ngón tay run lấy bẫy.

“Dừng lại ngay”, Curry ra lệnh. “Đừng làm theo lệnh ngài ấy”. Ian hướng dẫn ngón tay chàng thanh niên tới nơi đặt viên đạn vào khoang của khẩu súng. Khẩu súng lục loại Webleys, nhồi đạn xuống bằng cách bẻ gấp nòng súng về phía trước nhờ một bản lề. “Hãy cẩn thận đấy”, Ian nói. “Đừng làm mình bị thương”.

“Hãy đặt khẩu súng xuống, chàng trai, không cậu sẽ gặp rắc rối đấy”.

Chàng trai trẻ sợ hãi liếc nhìn Curry.

“Làm như tôi nói”, Ian ra lệnh.

Chàng trai trẻ nuốt mạnh xuống. “Vâng, thưa ngài”.

Ian kéo chốt khẩu súng đồng thời nhìn xuống nòng súng và bắn vào một viên đá nhỏ đặt trên một tảng đá khác ở vị trí cách xa năm mươi feet (khoảng gần 17 m). Anh bắn hết phát này đến phát khác cho đến khi khẩu súng rỗng đạn.

Anh đưa khẩu súng cho người làm vườn và cầm lấy khẩu súng thứ hai. “Nhồi đạn cho khẩu súng kia”, anh nói và lại ngắm bằng khẩu súng mới.

Ian ngắm bắn sáu phát nữa, thổi tung hai tảng đá thành những mảnh nhỏ. Anh cầm lấy khẩu súng đầu tiên và tập trung vào hòn đá tiếp theo trong khi chàng trai trẻ lại nhồi đạn khẩu súng thứ hai.

Ian lơ mơ nghe thấy Curry hét gọi tên anh, sau đó hét với người làm vườn nhưng anh không hiểu gì hết. Anh nghe thấy tiếng những người khác bên cạnh anh. Cam. Hart.

Thế giới của anh thu hẹp trong nòng súng bằng thép màu xanh, những hòn đá nhỏ bị nổ tung bắn lên tung toé, tiếng động bật lên khi anh nhồi thuốc súng. Anh cảm thấy báng súng cứng nhắc thúc trong lòng bàn tay, nheo mắt vì mùi bột thuốc súng cay xè khi bị cháy, chuyển trọng tâm để đón cú giật. Anh bắn, tay đặt lên khẩu súng rồi lại bắn, hết lần này đến lần khác.

Bàn tay anh đau nhức, mắt anh nhoè nước và anh vẫn tiếp tục bắn.

“Thưa ngài”, Curry hét lên. “Xin hãy dừng lại, vì tình yêu của Chúa”. Ian ngắm, xiết cò súng. Cánh tay anh cong lên rồi duỗi thẳng, và lại bắn tiếp.

Hai bàn tay mạnh mẽ nắm lấy vai anh. Tiếng của Hart, gầm lên trong cơn giận dữ. Ian đẩy Hart ra và tiếp tục bắn. Bắn, tay thả khẩu súng ra, cầm lấy khẩu súng thứ hai, ngắm mục tiêu, bắn.

“Ian”.

Thanh âm ấm áp của Beth trôi đến anh và bàn tay mát rượi của cô đặt lên tay anh. Thế giới ủa trở lại.

Trời đã dần tối, hoàng hôn đang dần thay thế cho ánh sáng ban chiều. Anh chàng làm vườn ít tuổi đang khóc thốn thức cạnh anh, thả khẩu súng trống rỗng xuống và đặt hai bàn tay lên che mặt.

Hai cánh tay Ian nhức nhối. Anh chậm chậm nới lỏng cánh tay cầm khẩu súng khi Curry giật nó ra khỏi tay anh và anh thấy tay mình rộp lên và đau rát.

Beth chạm vào mặt anh. “Ian”.

Anh yêu biết bao cách cô gọi tên anh. Cô có những thanh âm thật nhẹ nhàng, giọng nói đó luôn mềm mại và mượt mà làm sao.

Ở đằng xa Hart xuất hiện phía sau cô nhưng trong mắt Ian hoàn toàn chỉ có Beth. Anh trượt hai cánh tay vòng quanh eo cô và chôn khuôn mặt mình dưới cổ cô.

“Khi ngài ấy quay lại và phát hiện ra cô đã đi mất, có người sẽ bị ngài ấy bóp chết đúng không?”

Curry kêu inh lên. “Tôi chính là cái người ấy đấy”.

Beth đưa va li của cô cho Katie và chỉnh lại găng tay. “Cậu kể với tôi rằng mỗi khi anh ấy biến mất thế này thường là trong rất nhiều ngày. Tôi sẽ trở lại trước khi anh ấy quay về”.

Cái nhìn búng bình của Curry như nói anh chẳng hề tin điều này. Đêm qua, Ian đã ngủ cùng Beth, làm tình với cô sau khi Curry băng lại vết thương trên tay của anh. Nhưng khi Beth tỉnh dậy, Ian đã đi mất, không chỉ là ra khỏi giường, mà là đi khỏi ngôi nhà và cả khu vườn xung quanh. Không thiếu bất kì con ngựa nào; không ai nhìn thấy anh đã đi.

Hart giận đến tái người và ra lệnh tìm kiếm. Cameron và Curry đã thuyết phục anh hãy để Ian yên. Ian sẽ trở lại khi anh thấy sẵn sàng. Không phải anh luôn như vậy hay sao? Cái nhìn của Hart chiếu vào cô như lời buộc tội.

“Cô đang làm đúng, thưa cô”, Katie lẩm bẩm khi họ leo lên xe. “Em đã luôn nghĩ rằng ngài đấy là một kẻ điên”.

“Tôi không rời bỏ anh ấy”, Beth dứt khoát nói, đủ to để người đánh xe nghe thấy.

“Tôi đơn giản chỉ đi lo mấy việc ở London”.

Katie liếc nhìn người đánh xe và nháy mắt với Beth.

“Cô nói đúng, thưa cô”.

Beth ngậm chặt miệng khi người đánh xe bắt đầu cho những con ngựa chạy. Cô cảm thấy day dứt. Cô nhớ Kilmorgan. Chuyến đi tới ga xe lửa hoàn toàn thuận lợi. Khi người đánh xe lấy hành lý, con trai của Cameron, Daniel đột ngột lặn ra khỏi đuôi xe, nơi cậu vừa ẩn mình trong đó. “Hãy đưa cháu đi cùng”, cậu thốt lên.

Beth vẫn chưa xác định được cảm nhận của mình về Daniel. Cậu bé dứt khoát là một Mackenzie với mái tóc nâu đỏ và đôi mắt vàng nhưng khuôn mặt lại hơi khác biệt. Cằm và đôi mắt của cậu mềm mại hơn, làm cho cậu bé đẹp trai hơn là thô ráp. Theo Curry, mẹ cậu là một người đẹp nổi tiếng được ca tụng rất nhiều khi bà còn sống.

Curry từng nói, Lord Cameron của chúng ta đã bắt ngờ cưới một người vợ nông cuồng giống cô. Làm bất kì điều gì để chọc tức cha họ.

Việc Daniel cố gắng bắt chước Cameron về mọi mặt đã làm Beth cảm động. Beth có thể thấy cậu bé muốn được Cameron chú ý và chấp thuận, nhưng Cameron không phải lúc nào cũng đáp lại.

“Dì không chắc cha cháu sẽ hài lòng về chuyện này”, Beth cố gắng khuyên bảo. Khuôn mặt Daniel xịu xuống. “Cháu xin dì mà? Ở nơi này mọi thứ trở nên thật buồn chán khi chú Ian lẩn trốn và ai cũng bị Hart quát mắng còn cha thì găm lên như sấm. Nếu dì đi rồi, họ thậm chí còn tệ hơn nữa”.

Beth cảm thấy Daniel sẽ bị kẹt ở giữa. Sự trêu tức và nổi loạn của cậu chỉ làm cho Hart và Cameron khắc nghiệt với cậu hơn.

“Được rồi”, Beth nói. “Cháu đã không ngẫu nhiên chuẩn bị túi hành lý đấy chứ?”

“Không ạ, nhưng cháu có quần áo trong ngôi nhà của cha ở London”. Daniel chạy lên vài bước và làm một cú nhào lộn. “Cháu sẽ ngoan, cháu xin hứa”.

“Cô điên rồi à?” Katie rít lên khi Beth quay người đi đến buồng bán vé. “Tại sao cô lại muốn chắt lên vai mình cái thằng bé khó chịu đó?”

“Cậu bé sẽ hữu ích và tôi cảm thấy thương cảm cho nó”.

Katie đảo mắt. “Nó thực sự là cả một mối phiền toái. Cha của nó cần phải biết nó đã trốn đi”.

“Làm cha mẹ phức tạp lắm”.

“Ồ, thật vậy ư? Cô đã từng trải qua sao?”

Beth cố giấu sự nhói đau trong tim mình. “Không, nhưng tôi biết khá nhiều về chuyện đó”. Cô mỉm cười với người quản lý sân ga khi ông đến quầy vé.

Người quản lý sân ga tính vé của Daniel vào tài khoản của Kilmorgan, nhìn hơi chút ngạc nhiên khi Beth hỏi mua vé thay vì sai người hầu đi làm. Ý nghĩ về việc một quý cô tự mình mua bất kì thứ gì cho riêng mình dường như làm mọi người kinh hãi.

“Tôi cũng muốn gửi một bức điện”, cô nói dứt khoát, rồi chờ đợi trong khi người đàn ông sốt sắng đi tìm giấy và bút chì.

“Người nhận là ai, thưa quý cô?”

“Thám tử Fellows”, cô trả lời. “Ở Scotland Yard, London”.

Hết chương 16

17. Jennifer Ashley - Chương 17

Chương 17

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

(Cảm ơn bạn bodua đã giúp bọn mình edit lần 2)

Ở một mình không còn làm anh dịu đi được nữa.

Anh ngấm làn nước đang chảy men theo hẻm núi, đôi ủng của anh lấm lem bùn đất, nước từ con suối bắn toé lên làm mép váy ướt đầm.

Trước đây trong đời, câu cá ở hẻm Abernathy chẳng có gì ngoài gió, bầu trời và mây nước nhưng đã là một nơi lý tưởng đối với anh. Nhưng hôm nay, anh cảm thấy kiệt sức và trống rỗng.

Anh không hoàn toàn đơn độc. Già Geordie đang câu cá trên một mỏm đá không xa chỗ anh. Cần câu lặng lẽ đung đưa trong bàn tay đã bị phong hoá của ông. Hồi xưa hồi xưa Geordie đã từng là cánh tay đắc lực của cha Ian, nhưng rồi ông đã nghỉ hưu và sống ở một nơi cách biệt trên đỉnh núi, cách xa những nơi khác nhiều dặm đường. Ngôi nhà của ông bé xíu và đổ nát. Geordie quá khó gần đến nỗi chẳng thể thuê ai đó giúp ông sửa lại chỗ ở.

Không lâu sau khi Ian được thả ra khỏi trại tâm thần, anh tình cờ tìm thấy nơi trú ẩn của Geordie. Lần quay trở lại xã hội lần này, Ian rất dễ kích động và luôn bồn chồn, hay mất bình tĩnh do sự chăm sóc quá kỹ của gia đình và những người hầu. Anh bỏ đi và lang thang một mình ở những vùng hoang vu, cuối cùng dừng chân trước cửa ngôi nhà bằng đá màu xám với cái bụng đói meo và đôi chân sưng phồng. Geordie đã lặng lẽ mở cửa, xoa dịu cơn khát của Ian bằng nước và rượu whiskey và cho anh ở lại đó.

Geordie, một người đàn ông lùn li từng dạy cậu bé Ian câu cá, đã không hỏi bất kì câu nào. Ian giúp Geordie sửa lại mái nhà đã bong tróc và Geordie nấu cho anh ăn và dành cho anh một góc để ngủ. Ian đã ở đó cho đến khi anh cảm thấy có nhiều khả năng đối mặt với thế giới hơn, rồi sau đó quay trở về nhà.

Đến nơi này đã trở thành thói quen của Ian khi mọi việc trở nên quá áp lực đối với anh. Anh giúp Geordie sửa lại những thứ cần thiết và Geordie sẽ an ủi Ian bằng sự im lặng.

Ian đã đến đây từ lúc sáng sớm. Anh cởi áo và bắt đầu trát vữa phía trong ngôi nhà của Geordie để gió không xuyên qua khi mùa đông tới. Geordie, giờ đây đã quá yếu để có thể làm việc, chỉ ngồi hút thuốc bằng chiếc tẩu của mình và như thường lệ, không nói lời nào.

Sau khi Ian xong việc, anh và Geordie đặt cần câu lên vai và lặng lẽ đi đến hẻm Abernathy.

Beth sẽ thích nơi này.

Ian bỗng nảy ra suy nghĩ đó. Nhưng đó là sự thật. Cô sẽ thích những con suối róc rách chảy, thích vẻ đẹp của cây thạch nam (*) giữa những khe đá và mùi hương ngọt ngào của không khí. Cô sẽ mỉm cười và nói rằng cô đã biết tại sao Ian lại đến nơi này, và rồi chắc cô sẽ giỡn một câu nói đùa mà Ian không hiểu.

(*) cây thạch nam – heather

Ian liếc nhìn Geordie. Người đàn ông già mặc chiếc váy xác xơ đang ngồi trên một tảng đá. Ông lơ đãng cầm chiếc cần câu cá trong tay và răng cắn chiếc tẩu quen thuộc. “Cháu đã cưới vợ”, Ian nói với ông.

Geordie không thể hiện thái độ gì. Ông lấy tẩu thuốc ra và nói. “Thế à”. Và lại nhét tẩu thuốc vào miệng. “Vâng”. Ian câu cá trong yên lặng thêm một lúc. “Cô ấy là một cô gái xinh đẹp”.

Geordie lẩm bẩm. Ông hướng sự chú ý trở lại với chiếc cần câu, cuộc đối thoại đứt quãng. Tuy vậy Ian chắc rằng Geordie có hứng thú với chuyện này. Ông đã thực sự lên tiếng. Ian câu cá thêm một lúc lâu nữa nhưng anh nhận ra rằng những âm thanh vang ra từ trong hẻm núi và việc bình tĩnh câu cá không làm tâm hồn anh thanh thản như thường lệ. Anh luôn hình dung đến hình ảnh của anh cùng với Beth, chính nhờ nó đã chấm dứt vụ lộn xộn của anh với khẩu súng. Sau đó anh đã lên giường cùng cô trong sự lãng quên thật ngọt ngào nhưng khi tỉnh dậy, anh vẫn cảm thấy phiền muộn.

Cô biết những vết đen trong tâm hồn anh và bóng đêm trong đôi mắt anh. Anh nhớ lại cách cô nhìn chăm chăm vào anh với sự thích thú đến ngây thơ vào cái đêm anh gặp cô ở nhà hát. Anh biết cô sẽ không bao giờ nhìn anh như vậy nữa. Mọi thứ đã thay đổi. Tên Fellows chết tiệt. Buổi chiều chuyển sang buổi tối, dù ặt trời mùa hè ở vùng Highland vẫn đứng bóng. Beth chắc đang chuẩn bị ăn tối, nhưng do cô là người nhạy cảm, cô sẽ dùng bữa một mình trong phòng riêng. Cái nhìn của Hart trên bàn ăn có thể phá hỏng mọi cảm giác ngon miệng.

Ian hình dung cô đang ngồi bên bàn trang điểm, chải mái tóc dài óng mượt. Anh yêu thích khi nó đổ dài như vải sa-tanh, giống như dải lụa ấm áp trên tay anh.

Anh muốn cô dựa vào anh ngủ, cảm nhận hơi ấm ẩm ướt của cơ thể cô dọc theo người anh.

Không khí mùa hè sẽ tràn qua cửa sổ và anh sẽ hít hà để tận hưởng mùi hương của nó và cả của cô nữa.

Anh nhắc cần câu cá lên. “Cháu sẽ về nhà”. Geordie gần như khẽ gật đầu.

“Trở lại với quý cô đó”, ông nói qua chiếc tẩu.

“Vâng”. Ian cười toe toét với ông, nhặt lại dụng cụ của mình và sải bước ra khỏi hẻm núi.

“Ông ấy đến rồi”, Katie thì thào. “Đang trong phòng khách”. Beth đứng lên, nhìn vào gương để vuốt lại lọn tóc và ra khỏi phòng ngủ.

“Đừng đi theo tôi”.

“Hãy giữ em tránh xa người đàn ông đó”. Katie ngồi phịch xuống chiếc ghế trong phòng ngủ của Beth tại ngôi nhà ở Belgrave Square. “Em sẽ ngồi đợi”.

Beth đi vội vã ra ngoài, bàn tay túm lấy váy để nó không kêu sột soạt. Cầu thang và hành lang sáng rực, Beth kiên quyết bảo người hầu của bà Barrington rằng cô muốn nhìn rõ đường khi lên xuống cầu thang. Người quản gia già đã cười khúc khích, rồi pha trò nhưng rõ ràng là đã làm theo.

Thám tử Fellows quay người lại khi cô bước vào phòng khách. Beth nghĩ lại xem cô đã gặp anh ta lần đầu tiên trong phòng khách của Isabella ở Paris như thế nào, sự xúc động và kinh ngạc của cô khi Fellows kể hết cho cô nghe về Ian Mackenzie. Cô quyết định thực hiện cuộc phỏng vấn này với thái độ điềm tĩnh hơn. Fellows nhìn giống y như trong lần gặp đầu tiên của họ. Bộ vét của anh ta may bằng chất liệu sẫm màu rẻ tiền nhưng được giữ gìn cẩn thận, mái tóc dày chải ra sau trán, bộ râu cắt tỉa gọn gàng. Đôi mắt vàng chiếu vào Beth với sự dữ dội có thể sánh với đôi mắt của Hart.

“Cô Ackerley”.

“Cuộc hôn nhân của tôi là hợp pháp”, Beth quả quyết nói, đóng sập cửa lại. “Do vậy tôi không còn là cô Ackerley. Quý bà Ian Mackenzie đối với tôi nghe có vẻ lạ lẫm nhưng ngài có thể gọi tôi là ‘thưa bà’ nếu ngài muốn”.

Fellows cười gượng gạo với cô. “Vẫn là người bảo hộ dữ tợn đó ư. Tại sao cô gửi lời nhắn cho tôi?”

Beth nhướn lông mày. “Tôi có thể lớn lên ở một nơi căn bã nhưng dường như tôi đã học được những cách cư xử tốt hơn là ngài, Mr. Fellows. Chúng ta ngồi xuống chứ?”

Fellows ngó ý chờ cô ngồi xuống rồi mới tự mình ngồi trên mép chiếc ghế có tay kiểu Belter ở một tư thế không dễ chịu lắm. Đồ nội thất trong phòng khách có tông màu lông ngựa của bà Barrington trông khá gớm ghiếc và thiếu thoải mái, và Beth cảm thấy hơi hân hoan vui sướng khi nhìn Fellows nhấp nhồm trên bề mặt cứng đờ của chiếc ghế.

“Bỏ cuộc đi, ngài thám tử; những chiếc ghế này không thể thay đổi. Nếu như ngài không muốn tôi gọi trà thì tôi sẽ bắt đầu luôn”. Cô nghiêng người về phía trước. “Tôi muốn ngài kể cho tôi mọi điều mà ngài biết về vụ giết người ở căn nhà High Holborn năm năm về trước. Hãy bắt đầu từ đầu và đừng bỏ sót điều gì”.

Fellows nhìn đầy ngạc nhiên. “Cô có bốn phần phải kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra”.

“Ồ, tôi không biết chuyện gì cả, đúng không? Nếu ngài giải thích chuyện đó cho tôi, có lẽ tôi có thể chia sẻ những điều tôi nghe được. Nhưng ngài phải nói trước”.

Hắn nhìn chằm chằm vào cô một lúc và rồi một khoé miệng nhếch lên. “Cô quả là một nhà đàm phán cứng rắn, cô Ackerley – tha thứ cho tôi – Lady Ian - Những tên nhà Mackenzie suy đồi không biết cái gì xảy ra giữa bọn họ hay sao?”

“Tôi nhận thấy những người họ Mackenzie suy đồi thực sự là những người lịch sự. Họ chăm sóc tận tình những người khác; đối xử rất tốt với tôi và yêu quý những con chó”.

Fellows trông không mấy may xúc động. “Cô có chắc cô muốn nghe chuyện này không? Một số chi tiết rất khinh khủng”.

“Cứ tàn nhẫn đi, ngài thám tử”.

Thám tử Fellows quả thực có một đôi mắt tàn nhẫn. “Được thôi. Năm năm trước đây, vào một ngày tôi nhận lệnh điều tra một vụ án tại một ngôi nhà riêng ở High Holborn. Theo các nhân viên điều tra, một phụ nữ trẻ, tên là Sally Tate đã bị đâm năm nhát dao vào tim. Người cô ta loang đầy máu, và máu của cô ta còn được bôi lên những bức tường xung quanh.

Anh cố gắng chui nó lên trên tường và lên cả giường... Beth nhắm mắt lại, cố gắng quên đi giọng nói gay gắt của Ian khi các câu chữ tuôn ra.

Fellows nói tiếp. “Phải mất một lúc mới tra được từ bà Palmer, chủ nhân ngôi nhà, tên những quý ông đã đến đây chơi tối hôm trước. Cô có biết nơi đó thuộc sở hữu của Hart Mackenzie không? Anh ta mua nó cho bà Palmer ở, một ả gái điếm nổi tiếng mà anh ta gian díu như là tình nhân. Anh ta đã bán cho bà ta ngôi nhà khi sự nghiệp chính trị của anh ta bắt đầu thăng tiến”.

“Tôi đoán ngài đã phát hiện ra ai đã ở đó?”

“Ồ, đúng vậy. Có năm quý ông có mặt tại phòng khách của bà Palmer vào đêm trước đó. Hart Mackenzie và Ian. Một quý ông tên là Mr Stephenson – Hart đưa đến để lôi kéo anh ta theo phe ủng hộ Hart trong một vài thương vụ làm ăn. Đại tá Harrison, là khách quen của bà Palmer, những cô gái trẻ của bà ta và bạn ông ta Major Harrison. Họ dường như đều có việc phải rời đi trước khi vụ giết người xảy ra, quả thật quá dễ dàng cho họ thoát tội. Tôi đã có thể phỏng vấn từng người vào sáng hôm sau ngoại trừ Ian Mackenzie, kẻ đã được anh trai Hart của anh ta đưa vợ về Scotland”.

Beth vuốt phẳng váy. “Ngài gọi tên của họ thật là thân mật, ngài thám tử. Ngài nên gọi Ian và Hart là ‘ngài’ và ‘đức ngài’”.

Fellows nhìn cô không chút đồng tình. “Tôi nghĩ đến nhà Mackenzie còn thường xuyên hơn tôi nghĩ về gia đình của mình”.

“Tôi tự hỏi tại sao lại vậy?”

Mặt hần ta chuyển sang màu đỏ. “Bởi vì họ là những kẻ rất nguy hại cho xã hội, đây chính là lý do. Những kẻ giàu có tiêu tiền cho đám đàn bà, quần áo và những con ngựa; không có một ngày làm việc thực sự. Bọn họ thật vô dụng. Tôi ngạc nhiên khi thấy cô bắt đầu nghiễm tính bọn người đó, cô là người hiểu rõ thế nào là làm việc thật sự. Họ chẳng biết gì về điều đó”.

Lời của hần ta nghe thật cay đắng. Beth nhìn thẳng vào hần. Fellows đỏ mặt và cố gắng kiềm chế bản thân.

“Được rồi”, cô nói. “Ngài đã phỏng vấn toàn bộ các quý ông đó ngoại trừ Ian. Tại sao ngài không nghi ngờ họ?”

“Họ là người đáng kính trọng”, Fellows nói.

“Viếng thăm nhà thổ là đáng kính trọng ư?”, bà quả phụ của một giáo chức hỏi lại với đôi mày nhướn cao.

“Họ đều độc thân. Không có những bà vợ với trái tim tan nát đợi ở nhà. Ông Stephenson và hai sĩ quan bàng hoàng khi nghe tin về vụ giết người và có thể giải thích thoả đáng nguyên nhân họ ra về. Không ai trong số họ đến gần Sally Tate và họ rời khỏi ngôi nhà sau nửa đêm. Theo như lời bác sĩ, Sally Tate bị giết khoảng năm giờ sáng. Họ để Hart và Ian Mackenzie ở lại. À vâng, ý tôi là đức ngài và ngài đấy”.

“Và người hầu của Ian thề rằng Ian đã trở về nhà vào lúc hai giờ”, Beth nói, nhớ rằng đó là điều Fellows đã nói với cô trước đây.

“Nhưng họ nói dối”. Fellows ngồi nhích dần lên trên. “Khi tôi xâu chuỗi tất cả những mẩu chuyện của họ lại thì sự việc là: Hart Mackenzie đã đưa bạn anh ta là Stephenson và em trai Ian đến giải trí vào buổi tối cùng bọn gái điếm cao cấp. Trong phòng khách, khoảng mười giờ, bốn người đàn ông - Hart, Stephenson, Thompkins, và Harrison - bắt đầu chơi bài whist (*). Ian từ chối không chơi và ngồi đọc báo. Theo lời Major Thompkins, Sally Tate ngồi cạnh Ian và bắt đầu nói chuyện với anh ta. Họ trò chuyện huyền thuyên trong khoảng mười lăm phút rồi sau đó cô ta thuyết phục anh ta cùng mình lên tầng”.

(*) bài whist

“Ian trò chuyện mười lăm phút ư?”

Fellows mỉm cười yếu ớt. “Tôi hình dung chủ yếu là Sally nói”.

Beth yên lặng. Trong lòng cô cảm thấy như thiêu đốt khi nghĩ đến việc Ian dẫn một phụ nữ khác lên giường. Mặc dù cô đã tự nhắc bản thân rằng cô không muốn biết Ian sau đấy làm gì. Anh không có nghĩa vụ gì với cô vào thời điểm đó. Tuy nhiên sự ghen tuông đầu cần biết đến lý lẽ. Cô buộc bản thân phải bỏ qua những điều Fellows đã kể. Sally đã nói chuyện với Ian trong mười lăm phút nhưng cô ấy không thể dụ dỗ anh lên tầng vào lúc đó. Beth biết điều đó nhờ kinh nghiệm của cô rằng việc thuyết phục Ian Mackenzie làm bất kỳ điều gì anh không muốn là bất khả thi. Anh sẽ quyết định ngay từ ban đầu việc anh có muốn lên giường với Sally hay không, và lập tức lên tầng với người phụ nữ đó hoặc không bao giờ. Do vậy, nếu Sally không phải đang thuyết phục anh, thì họ đã nói chuyện gì?

Beth hít lấy hơi. “Và sau đó?”

“Bốn quý ông còn tại tiếp tục chơi bài ở dưới tầng. Không ai lên trên gác, theo lời kể của đám phụ nữ, các quý ông và những người hầu. Chỉ có Ian và Sally Tate”.

“Và sau nửa đêm tất cả mọi người đều ra về đúng không?”

“Stephenson, Harrison, và Thompkins nói chuyện rất hợp nhau đến nỗi họ quyết định dừng chơi để đến nhà Harrison. Theo những điều họ kể lại, Hart đi cùng họ nhưng gần như ngay lập tức quay trở lại, nói rằng anh ta muốn đợi em trai”.

“Và anh ta đã làm thế?”

“Theo bà Palmer, Hart đã quay trở lại một mình để đợi Ian. Ian đi xuống tầng lúc hai giờ và hai anh em họ đi về cùng nhau”. Fellows mỉm cười. “Nhưng lúc này chúng ta có một lỗ hổng. Một trong những cô hầu khẳng định chắc chắn rằng Hart đã lên tầng, nhưng sau đó chỉ có một mình anh ta lao xuống. Khi bị ép buộc, người hầu trở lên lúng túng và không thể thốt bất kì điều gì. Nhưng về sau, khi bà Palmer xoay sở gặp cô gái đó một mình, cô người hầu đã thay đổi câu chuyện và nói rằng Hart và Ian đã thực sự rời đi cùng nhau”.

Beth cắn chặt môi, Fellows không phải kẻ ngu ngốc, và lời giải thích của cô hầu thật đáng ngờ. “Ian đã nói gì?”

“Tôi chỉ có cơ hội phỏng vấn người chồng tuyệt vời của cô sau đó hai tuần. Vào lúc đó, anh ta chẳng thể nhớ điều gì”. Tim Beth bỗng nhiên hơi nhói đau. Ian nhớ mọi thứ.

“Chính xác là”, Fellows nói. “Tôi nghĩ tôi đủ điều kiện để bắt giữ anh ta nhưng đột nhiên, ông cảnh sát trưởng của tôi đã rút tôi ra khỏi vụ án và lấy hết những bản ghi chú của tôi. Cảnh sát trưởng tuyên bố một gã lang thang qua đường đã giết Sally và ông ta đã giả mạo chứng cứ để chứng minh điều đó. Vụ án bị im đi và đóng lại.

Beth nỗ lực tập trung suy nghĩ. “Chuyện gì đã xảy ra khi Sally được tìm thấy?”

Fellows ngồi dựa lưng vào ghế, vẻ đầy thất vọng. “Tôi đã được kể lại rằng một người hầu phát hiện ra cô ta và hét lên. Mọi người chạy đến và bà Palmer báo tin cho cảnh sát”. Fellows dừng lại, dành cho Beth một cái nhìn chua cay. “Tôi tin rằng điều thực sự đã xảy ra đó là Ian đã bị bắt gặp trong phòng với Sally. Sally đã chết. Nhưng những mục đàn bà trong ngôi nhà đó đều trung thành với tiền, với Hart Mackenzie. Do vậy họ đã nhấn cho Hart, Hart lau rửa cho Ian và đưa anh ta thoát khỏi chỗ đó. Sau đó họ mới hét lên gọi cảnh sát. Vào lúc mà cảnh sát đến, Ian đã trên tàu đi tới Scotland và những người hầu được ra lệnh phải thề lên thề xuống rằng anh ta đã ngủ ở nhà”.

Chết tiệt. Beth biết điều đó xảy ra đúng như Fellows nói. Ian đã bị giấu đi bởi vì anh không biết nói dối. Anh sẽ nói thật cho Fellows từng từ và sẽ bị bắt, có lẽ còn bị treo cổ vì một tội giết người mà anh không phạm phải.

Khi đó Beth có lẽ sẽ không bao giờ gặp được Ian, không bao giờ nhìn thấy đôi mắt vàng ám áp với cái nhìn lấp lánh, không bao giờ được hôn lên môi anh, không được nghe tiếng anh thì thầm gọi tên cô trong đêm. Cuộc sống của cô sẽ trống rỗng và nhạt nhẽo, và cô sẽ chẳng biết tại sao lại như vậy.

“Ngài là một kẻ ngu xuẩn, ngài thám tử”, cô dữ dội nói.

Hắn ta quắc mắt. “Một quý cô đứng đắn không dùng những từ ngữ như vậy, cô Ackerley”.

“Lo lắng cho những quý cô đứng đắn ư. Ngài nhai đi nhai lại chuyện nguồn gốc của tôi, vì vậy ngài sẽ phải hứng chịu chúng. Ngài là một kẻ ngu xuẩn. Ngài đã quá tập trung vào Ian do vậy ngài đã để tên sát nhân thật sự chạy thoát. Tên sát nhân có thể là một trong ba quý ông kia hoặc bà Palmer. Hart có thể đã xui Ian nói dối, nhưng Ian không thể. Anh ấy nhìn thế giới không giống như phần lớn chúng ta, không biết rằng mọi người sẽ không bao giờ kể sự thật nếu họ có thể tránh điều ấy. Anh ấy nghĩ tất cả chúng ta đều điên rồ, và anh ấy đã đúng”.

Fellows khịt mũi. “Ian Mackenzie sẽ nói bất cứ cái gì mà Đức ngài chết tiệt của anh ta bảo anh ta nói, và cô biết điều đó. Cả nói dối lẫn không nói dối”.

“Ngài không hiểu rõ về nhà Mackenzie như ngài nghĩ. Ian không tuân lệnh Hart. Anh ấy làm điều anh ấy muốn”. Giờ đây cô đã hiểu điều này. “Ian giúp Hart bởi vì anh ấy biết ơn Hart đã giải thoát anh ấy khỏi cái trại tâm thần kinh khủng đó”.

“Và sẽ liếm gót giày của Hart trong suốt phần đời còn lại của anh ta”, Fellows ngắt lời. “Cô đã bị lừa rồi, quý cô của tôi. Họ sử dụng cô giống như họ sử dụng những người khác. Tại sao cô nghĩ những cuộc hôn nhân nhà Mackenzie đều thất bại? Bởi vì những người vợ hoài nghi cuối cùng đã nhận ra rằng họ bị nghiền nát và bị vứt bỏ bởi những cỗ máy vô cảm. Đó là Hart và gia đình anh ta”.

“Ngài đã nói rằng vợ Hart chết khi đang cố sinh con của anh ta”, Beth nói, đứng lên để đối mặt với hấn ta. “Cô ấy làm sao mà cố tình làm chuyện đó được”.

“Người phụ nữ đó khiếp sợ anh ta và theo tất cả những tin đồn thì cả hai hiếm khi nói chuyện với nhau. Đức ngài đó đã thực sự nhẹ nhõm khi cô ta qua đời”.

“Thật là độc ác, ngài thám tử”.

“Nhưng đó là sự thật. Hart cần một người vợ tháo vát cho sự nghiệp chính trị của mình. Anh ta không quan tâm nếu anh ta không bao giờ nói chuyện với cô ta, miễn là cô ta làm chủ các sự kiện xã hội và cho anh ta một người thừa kế. Mọi thứ chứng minh là cô ta đã không thể làm được. Cô ta tốt hơn là nên chết đi”.

“Nói ra một điều như vậy thật là tàn ác”.

“Tha cho tôi cái bài phát biểu ‘ồ, họ bị hiểu nhầm quá nhiều rồi’. Nhà Mackenzie là những kẻ máu lạnh, những tên khốn tàn nhẫn và cô càng nhận ra điều này sớm thì càng tốt hơn cho cô”.

Beth run lên vì giận dữ. “Tôi nghĩ ngài đã xong chuyện ở đây rồi đó. Xin ngài hãy về đi”.

“Tôi nói cho cô việc này chỉ để tốt cho cô thôi, cô Ackeley”.

“Không, ngài kể điều đó cho tôi chỉ để tôi sẽ giúp ngài làm tổn thương họ”.

Fellows dừng lại. “Cô nói đúng. Họ còn đáng bị tổn thương hơn thế nữa cơ. Họ phải bị huỷ hoại”.

Beth bắt gặp cái nhìn dữ tợn của hấn ta. Sau những cuộc tranh luận tay đôi với Hart Mackenzie, thám tử Fellows chẳng thể làm cô sợ hãi. “Tại sao?”

Fellows mở miệng định trả lời, nhưng đột nhiên lại ngậm chặt mồm. Mặt hấn ta đỏ gay gắt và bộ râu rung lên. “Cô không phải là một quý cô dễ bị đe dọa”, hấn nói. “Và tôi thấy rằng cô sẽ không để tâm đến lời tôi nói. Nhưng cô sẽ chết vì họ. Cô nhớ lấy lời của tôi”. Hấn ta nhìn thẳng vào cô thật lâu rồi quay đi. “Chúc một ngày tốt lành, cô Ackerley”. Hấn đi đến cửa và giật mạnh cánh cửa, và Beth nghe tiếng cánh cửa đóng sầm sau lưng hấn ta. Cô ngồi sụp xuống chiếc ghế đặt trước cửa sổ, ngắm nhìn những đám sương mù vờn vờ của London khi gã thám tử bước xa dần. Cô ngồi bất động, để tất cả những lời hấn ta nói lắng xuống.

“Thưa cô?” Katie ngó đầu nhìn xung quanh phòng khách.

“Bây giờ đã an toàn để ra chưa ạ?”

“Anh ta đi rồi nếu đó là điều em hỏi”. Beth đứng lên, cảm thấy kiệt sức. “Lấy khăn choàng cho tôi, Katie, chúng ta sẽ ra ngoài”. Qua cửa sổ, trời đã tối và mờ sương, Katie nhìn ra ngoài đầy vẻ khinh khỉnh.

“Bây giờ ư? Đi đâu ạ?”

“Tới khu East End”.

Katie chớp mắt. “Cô muốn đến cái nơi địa ngục đó làm gì? Nhớ lại những điều vui vẻ của quá khứ ư?”

“Không”, Beth trả lời “Để đi tìm vài câu trả lời”.

“Đi rồi?” Ian ngẩng mái đầu ướt sũng và nhìn chằm chằm Curry đầy hoài nghi. “Đi đâu?”

“Đi London, thưa ngài”. Curry lùi một bước cách xa Ian khi anh đang đứng cạnh chậu rửa mặt. Cậu ta đã có kinh nghiệm nên tránh xa anh bất kì khi nào anh nghe phải tin xấu. Ian đứng thẳng dậy, nước chảy nhỏ

giọt từ mái tóc ướt xuống vòm ngực để trần của anh. Anh đang cọ rửa hết lớp vữa mang về từ ngôi nhà của Geordie cũng như bùn đất sau chuyến đi câu cá khi anh hỏi Curry rằng Beth đang ở đâu.

Anh mong chờ Curry sẽ nói với anh rằng cô đang đi dạo trong vườn, khám phá ngôi nhà hoặc tiếp tục các bài học với Cameron. Không, ừm, chuyện là, thưa ngài. Cô ấy đã đi rồi.

“London?” Ian gắng hỏi. “Tại sao?”

Curry nhún vai. “Không rõ ạ. Có lẽ đi mua sắm?”

“Vì cái quái gì mà cô ấy cần đi cả một chặng đường như vậy đến London chỉ để mua sắm? Tại sao cậu không ngăn cô ấy lại?”

“Tôi không thể ngăn cô ấy, đúng không ạ? Cô ấy có quyết định của riêng mình với tư cách là một quý cô”.

“Tên gốc khôn khiếp”.

“Ngài hy vọng tôi có thể làm gì?” Curry the the kêu lên khi cậu ta đập một chiếc khăn tắm khô lên ngực Ian. Xích cô ấy trong ngực ư?”

“Đúng vậy”.

“Cô ấy nói cô ấy sẽ trở lại, thưa ngài...”

Ian cắt lời cậu ta. “Cô ấy sẽ không trở lại, đồ gốc. Cô ấy đã bỏ đi và cậu đã để cô ấy đi”.

“Ồ kìa, thưa ngài...”

Ian không nghe gì nữa. Sự trống rỗng ủa vào ngực anh cho đến khi nó lấp đầy cơ thể. Beth đã bỏ đi, và sự trống rỗng đó chưa bao giờ lại đau đớn đến thế.

Curry nhảy lên tránh ra xa khi Ian gạt toàn bộ mọi thứ trên bàn trang điểm khiến mọi đồ dùng vệ sinh và đồ trang trí rơi xuống sàn. Sự đau nhói trong ngực anh dường như không thể chịu được. Nó kết hợp cùng với nhịp đập thình thình hai bên thái dương anh, chứng đau nửa đầu chưa bao giờ biến mất hoàn toàn. Anh dùng nắm tay đâm vào chiếc bàn tan đầy mảnh vỡ vụn, những mảnh vỡ đó làm tay anh nhuộm máu. Beth đã từng thoáng nhìn thấy anh trong tình trạng tồi tệ nhất – anh có thể trách cô vì đã bỏ đi ư? Anh nhìn những giọt máu đỏ tươi trên ngón tay, nhớ đến máu của Sally Tate cũng từng vương vãi trên đó, nhớ đến sự kinh hoàng khi nhìn thấy cơ thể cô ta bị phá hủy. Tâm trí của anh nhanh chóng đặt Beth thay thế chỗ của Sally, đôi mắt đẹp của Beth vô hồn, lưỡi dao găm trong ngực.

Nó có thể lại xảy ra. Ian hít một hơi thở bồng rập khi sự khiếp sợ thay thế cho cơn giận dữ. Anh đã kéo Beth vào cuộc sống của anh, đã để cô tiếp xúc với gã thám tử Fellows, và khiến cô dễ bị tổn thương giống như là Lily Martin.

Anh gạt bàn tay muốn giúp đỡ của Curry ra và lao nhanh lướt qua cả Cameron, người vừa đến để xem chuyện gì đã xảy ra, và phóng ra khỏi cửa.

“Ian, em đi đâu đấy?” Cameron hỏi, đuổi kịp anh ở dưới cầu thang.

“London. Đừng kể với Hart hay cố ngăn cản em, không thì em sẽ đánh anh đấy”.

Cameron bước song song với anh. “Anh sẽ đi với em”. Được thôi, Ian biết rằng Cameron chỉ đơn giản muốn trông chừng anh nhưng Cameron sẽ có ích. Anh ấy biết cách đánh nhau và chẳng sợ cái gì cả. Ian gạt đầu ngăn gọn với anh trai. “Ngoài ra”, Cameron nói tiếp. “Curry nói Daniel đã đi cùng với cô ấy và anh chắc rằng nó sẽ làm cuộc sống của cô ấy khôn khổ”. Ian không nói gì. Anh tóm lấy chiếc áo sơ mi Curry đưa cho anh và lao ra khỏi khu nhà để đi về phía chuồng ngựa, Cameron theo sát anh.

Hết chương 17

18. Jennifer Ashley - Chương 18

Chương 18

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

(Cảm ơn bạn bodua đã giúp bọn mình edit lần 2)

Những quý cô đứng đắn không đến East End. Những quý cô đứng đắn che kín rèm cửa xe và không nhìn ra ngoài khi xe ngựa đi qua vùng Shoreditch và Bethnal Green. Bà Barrington sẽ đội mũ sổng dậy, nhưng Thomas... Thomas sẽ đồng ý. Trái tim Beth xiết lại khi chiếc xe ngựa cô thuê lẩn bánh qua căn nhà thờ bé tẹo của giáo xứ, nơi đã từng thuộc về Thomas Ackerley. Căn nhà nhỏ xíu chen giữa những khối nhà xám xịt nhưng vẫn cố gắng vươn lên xoay sở để duy trì phẩm giá của nó. Đằng sau nó là khu nghĩa địa nơi Thomas nằm. Một miếng đá vuông bé nhỏ, là tất cả những gì mà giáo xứ và Beth có thể lo liệu được, đánh dấu ngôi mộ. Bên cạnh nhà thờ là nhà ở dành cho giáo chức, nơi Beth đã sống ở đó một năm tràn đầy hy vọng. Đi qua hai cánh cửa là một đại sảnh được Thomas cho xây, nơi những người buộc phải sống lang thang trên phố có thể có một bữa ăn nóng và nơi trú ngụ trong chốc lát. Giáo xứ không đồng ý chuyện đó nhưng Thomas đã tự bỏ tiền riêng của anh và một quý ông nhân đức đã tiếp quản việc này sau khi Thomas qua đời.

Beth bước vào khu nhà ọp ẹp có mùi của thức ăn cũ và mùi của những cơ thể không được tắm rửa, hy vọng tìm được câu trả lời ở nơi đây. Daniel Mackenzie đi đằng sau cô, cao vượt cả Katie và Beth, anh chàng nhỏ tuổi cao lêu nghêu này lại căng thẳng nhất trong ba người. “Cô có nên đến đây không?” Daniel rít lên. “Cha cháu sẽ đánh cháu như tử nếu ông ấy biết cháu để cô tới gần một phụ nữ làng chơi, và có Chúa mới biết chú Ian sẽ làm gì”.

Một phụ nữ còn trẻ trông mệt mỏi đang ngồi trên một chiếc ghế cứng với hai chân vát chéo, váy đầy cao tận đầu gối. Khi Beth vội vã đi đến, cô ta nhìn thấy cô, nháy mắt và đứng bật lên.

“Ồ, đúng là quý bà rồi”.

Beth đến gần người phụ nữ trẻ và cầm tay cô ta.

“Xin chào, Molly”.

Molly cười lên rạng rỡ. Cô ta có mái tóc nâu, chiếc mũi tẹt và héch với những đốm tàn nhang và một nụ cười ấm áp. Cô ta có mùi thuốc lá và mùi rượu như mọi khi, và thoảng qua cả mùi nước hoa đàn ông còn bám lại trên quần áo của cô ta.

“Cô làm gì ở đây vậy, cô A? Tôi nghe nói cô cưới một gã giàu có nào đó và hiện đang sống trong một tòa lâu đài”.

“Tin tức lan truyền nhanh thật đấy”.

“Vậy cô muốn gì? Những câu chuyện thú vị như thế truyền đi khắp nơi”. Cô tay nháy mắt với Daniel. “Cô mang anh ta tới đây để tôi biến anh ta thành đàn ông ư?”

Daniel mặt đỏ như củ cải đỏ. “Cô coi chừng cái lưỡi của mình đấy”.

“Ồi, cậu làm tôi sợ đấy cậu bé con, cậu thực sự làm được ư”.

Beth bước lên đứng ngăn giữa họ. “Daniel, yên nào. Cậu bé đang bảo vệ tôi thôi mà, Molly. Ở đây quá nguy hiểm”.

“Lúc này ư? Tôi thật sự ngạc nhiên đấy. Vậy tại sao cô đến đây?”

“Đến để hỏi cô vài điều”.

Beth kéo Molly một đoạn cách xa Daniel và Katie. Cô đặt vài đồng tiền vào lòng bàn tay Molly và hỏi cô ta vài câu.

“Tôi không biết nhiều lắm”, Molly nói. “Điều này vượt quá tầm của. Nhưng tôi có thể hỏi một đứa bạn. Nó đã cưới một trong những tên lừa đảo của nó và bây giờ sống giàu có và nhàn nhã. Nó cũng hơi khoe khoang vợ vẫn đây, nhưng không phải là kiểu người tệ hại”.

Beth lấy ra thêm ít tiền và nói cho Molly điều cô muốn biết. Molly lắng nghe rồi hấp háy mắt. “Hiểu rồi, thưa quý bà”. Cô nhét tiền sâu vào trong áo lót. “Cô cứ để chuyện này cho tôi”.

Đi tàu đến London quả thật mất quá nhiều thời gian. Ian không thể ngồi yên một chỗ. Anh đi đi lại lại dọc trên tàu. Cameron ngồi ru rú trong một góc khoang của họ, đọc tạp chí thể thao và hút xì gà. Ian thấy khó chịu với mùi khói thuốc và dành phần lớn thời gian ở khoang sau cùng với một trong những người lái tàu. Anh ngắm những đường ray trải ra phía sau họ nhưng những thanh ray bằng phẳng và những khúc rẽ nhịp nhàng không xoa dịu tâm trạng của anh.

Rốt cuộc đoàn tàu cũng đến ga Euston, Ian nhảy ngay xuống và đi lách qua đám đông và huýt gọi một chiếc xe ngựa. Anh ngồi trong đó chờ Cameron và Curry, kéo lại rèm để tránh những đôi mắt đang nhìn anh. Anh ra lệnh đánh xe đến Belgrave Square, biết rằng Beth sẽ quay trở lại đó. Nhà của bà Barrington từng là nơi ẩn náu của cô và Beth thích những nơi ẩn náu. Sương mù tràn vào khắp thành phố khi họ đến gần những đại lộ thanh lịch, thứ sương mù u ám làm trời mau tối hơn. Ian lớn lên đã quen với những ngày tràn đầy ánh nắng của mùa hè Scotland, còn sương mù tạo cảm giác nặng nề và ngột ngạt.

Không thèm đợi Curry đến rung chuông, anh dùng bàn tay đeo găng đập mạnh vào cánh cửa. Anh đập liên tục cho đến khi người quản gia già nua mở cửa và khò khè hỏi anh có chuyện gì.

Ian đẩy cánh cửa mở toang và sải dài bước vào bên trong. “Cô ấy đâu?”

Người quản gia bước lùi lại. “Đã ra ngoài. Tôi có thể biết ai đang hỏi không?”

Cameron nắm lấy cánh cửa trước khi người quản gia đóng lại và Curry mang theo đồng hành lý đi vào.

“Đây là chồng cô ấy”, Cameron nói. “Cô ấy đi đâu?”

Người đàn ông già quay đầu nhìn chằm chằm vào họ. “Tôi nghe cô ấy nói tới East End, nơi có những tên trộm cắp và giết người, thưa ngài, và cô ấy chỉ mang thằng bé đi cùng”.

“Daniel ư?” Cameron bật cười. “Tôi nghiệp cô gái. Tốt nhất chúng ta nên tìm cô ấy”.

Ian đã ra khỏi ngôi nhà, một chiếc xe ngựa khác dừng lại phía sau chiếc xe vừa đưa anh đến và trước khi nó dừng lại, cơ thể dài ngoẵng của Daniel đã thò ra ngoài. Khuôn mặt dài của cậu bé trở nên khiếp sợ khi cậu nhìn thấy Ian.

Ian đẩy cậu bé ra và lao vào trong xe ngựa tìm Beth. Anh nghe thấy tiếng cô nói gì đó về việc trả tiền, nhưng Curry có thể làm điều ấy. Anh bế Beth ra ngoài, không thích cái cách mà đám sương mù đang cố bủa vây quanh cô. “Ian”, cô nói. “Những người hàng xóm sẽ đàm tiếu đấy?” Ian chẳng quan tâm đến điều hàng xóm nói cái quái gì. Anh quàng một cánh tay quanh eo cô và đưa cô vào trong.

Nhà của bà Barrington có mùi ẩm mốc và ngột ngạt. Cái mùi nồng đậm này như muốn nuốt chửng mùi hoa oải hương của Beth, cứ như thể ngôi nhà muốn kéo cô trở lại quãng thời gian lao động bần hàn mà cô đã trải qua.

“Nếu anh muốn kéo em tới phòng ngủ của em”, Beth nói khi họ đi đến đầu cầu thang, “có lẽ anh nên hỏi em đó là phòng nào”.

Ian không quan tâm phòng nào là phòng của cô nhưng anh vẫn để cô đi lên trước anh. Căn phòng ngủ cô dẫn anh vào khá nhỏ với giấy dán tường in hình bướm hoa khổng lồ gợn ghiếc. Ở đây có một chiếc giường bốn cọc, một chiếc tủ nhỏ gần cửa sổ và một chiếc ghế gỗ. Những tấm rèm che đi toàn bộ ánh sáng ban ngày của London. Tiếng rít nhỏ của chiếc đèn chạy bằng khí ga và mùi ẩm mốc của chúng hoàn thiện bức tranh ảm đạm. “Đây là phòng cho người hầu”, Ian cau mày.

“Em từng là một người hầu. Người bầu bạn giữ một vai trò buồn tẻ giống như nữ gia sư. Không hẳn là một người hầu, nhưng cũng không phải là một thành viên của gia đình”. Ian như đắm chìm trong lời cô nói. Anh xoay chiếc khoá dưới nắm cửa bằng sứ và bước đến bên cô. “Quản gia nói em đã đến East End”.

“Đúng vậy. Em có một số khúc mắc”.

“Về cái gì?”

“Anh nghĩ là về cái gì nào, Ian thân yêu của em?” Beth cởi chiếc khăn bằng lụa mà cô quàng để tránh sương mù và tháo găng tay.

“Em đánh điện cho Fellows”.

Mặt cô ửng đỏ. “Đúng vậy, em...”

“Anh nói em hãy thôi đi. Hẳn ta không đáng tin”.

“Em muốn biết mọi điều anh ta biết. Có lẽ anh ta đã phát hiện ra điều gì đó mà anh chưa tìm ra”.

Cơn giận dữ của Ian mờ nhạt. “Do vậy em tìm hẳn. Em gặp hẳn”.

“Đúng vậy, anh ta đến đây”.

“Hẳn ta đã đến đây”.

“Anh từ chối kể cho em mọi chuyện. Em có thể làm gì?”

“Em không hiểu sao? Nếu em biết được quá nhiều, anh không thể bảo vệ em. Em có thể bị đi đày, hoặc bị treo cổ nếu như em biết quá nhiều”.

“Vì cái quái gì em lại bị đi đày bởi vì ông bạn Stephenson của anh trai anh hoặc bà Palmer, tình nhân của anh ấy giết một...” giọng cô nhỏ dần, khuôn mặt sưng lại.

Ian chưa bao giờ biết điều gì ẩn chứa đằng sau nét mặt của mọi người. Theo bản năng, mọi người đều nhận ra những dấu hiệu của sự giận dữ và nỗi sợ hãi, sự hạnh phúc hay nỗi đau khổ của người khác. Ian thì lại không hiểu tại sao mọi người lại phá lên cười hoặc chảy nước mắt. Anh phải quan sát, để học cách làm giống như mọi người.

Anh nắm lấy vai Beth và lắc cô. “Em đang nghĩ gì vậy? Nói với anh. Anh không hiểu”.

Cô nhìn vào anh với đôi mắt xanh ngọc mở to. “Ôi, Ian”. Thay vì sợ hãi trước sức mạnh của anh, cô đặt bàn tay nhẹ nhàng lên cánh tay của anh. “Anh đã nghĩ Hart làm điều đó, đúng không?”

Ian lắc đầu. Anh nhắm chặt mắt và vẫn tiếp tục lắc đầu nhưng anh ôm lấy Beth như thể anh sẽ bị lôi đi nếu anh không làm thế. “Không”. Lời nói đó vang khắp căn phòng và anh lại nhắc lại từ đó lần nữa. Rồi lần nữa. Lại lần nữa.

Và lại nhắc lại, nhắc lại.

“Ian”.

Với mọi nỗ lực, Ian dừng lại nhưng mắt vẫn nhắm chặt. “Tại sao anh nghĩ vậy?” Giọng của Beth bao quanh anh thật mềm mại. “Hãy kể cho em”.

Ian mở mắt, nỗi thống khổ suốt năm năm qua như đang tìm cách nhấn chìm anh. Sally đã khoe khoang rằng cô ta biết những bí mật khiến Hart bị huỷ hoại, đồng thời sẽ chặn đứng sự nghiệp chính trị của anh ấy. Hart thích làm chính trị. Có Chúa biết tại sao. Trong lúc đang quan hệ với Sally, cô ta cứ lải nhải về cách cô ta sẽ tống tiền Hart, việc này làm Ian giận điên lên đến nỗi phải dừng lại giữa chừng, nhặt lấy quần áo của mình và ra khỏi phòng. Anh cảm thấy cơn giận sắp bùng lên và anh biết anh phải rời khỏi đó.

Anh lang thang khắp ngôi nhà cố gắng để bình tĩnh lại, tìm rượu whiskey và tìm Hart nhưng không tìm thấy anh ấy ở đâu. Khi anh đã có thể suy nghĩ mạch lạc trở lại, anh quay lại phòng của Sally. “Anh mở cửa và nhìn thấy Hart trong phòng ngủ. Anh nhìn thấy anh ấy cùng với Sally trên ghế sofa đặt cuối giường”. Từng hình ảnh lại lần lượt hiện lên trước khi Ian có thể ngăn chúng lại, rõ ràng đến khó chịu như thể vừa

diễn ra ngày hôm qua. Hart với Sally, cơ thể trần truồng của cô ta quần quanh người anh ấy. Tiếng thỏa mãn khe khẽ của cô ta chuyển thành sự sợ hãi.

“Hart lấy con dao ra khỏi tay cô ta – anh không biết tại sao cô ta có nó. Cô ta chửi anh ấy. Anh ấy ném con dao đi. Rồi anh ấy chen cổ cô ta cho đến khi cô ta im lặng và cô ta cười. Anh không muốn em biết những điều đó”.

“Nhưng...” Beth cau mày. “Sally cũng không bị bóp cổ, đúng không? Không ai đề cập đến vết thâm trên cổ cô ấy”. Ian lắc đầu.

“Hart, anh ấy thường... Em sẽ không hiểu những hàm ý này. Anh ấy sở hữu ngôi nhà. Bà Palmer và đám phụ nữ của bà ta thuộc về anh ấy”.

“Anh ấy không thể sở hữu phụ nữ. Đây là nước Anh”.

Vì một vài lý do nào đó, Ian muốn bật cười. “Họ phục tùng anh ấy. Họ muốn như thế. Anh ấy là tất cả với họ, là ông chủ, là đức ngài của họ”.

Beth cau mày một lúc lâu và rồi trán cô giãn ra.

“Ồ”. Câu cảm thán ngắn cụt lùn nhưng ẩn chứa nhiều ý tứ.

“Anh ấy đã làm việc này trước khi lập gia đình, rồi thôi. Sau khi vợ anh ấy qua đời, anh ấy đã quay lại đó. Anh ấy là người rất kín đáo, nhưng chúng ta đều biết rằng anh ấy quá đau khổ. Anh ấy cần họ”.

“Vì Chúa lòng lành, phần lớn mọi người đều có thời gian để tang nhất định”, Beth nói yếu ớt. “Nhưng tại sao anh ấy lại muốn xiết cổ Sally Tate?”

Ian đặt một tay lên phần cuối khí quản của Beth.

“Khi em bị nghẹt thở, trạng thái hưng phấn của em sẽ sâu hơn, dữ dội hơn. Đó là tại sao anh ấy ấn tay lên cổ họng cô ta”.

Beth mở trừng mắt. “Rất là... thú vị”.

“Và nguy hiểm”. Ian bỏ tay ra khỏi cổ cô.

“Hart biết cách làm thế nào, biết chính xác khi nào cần dừng lại”.

“Anh đã chứng kiến”, Beth chậm rãi nói. “Nhưng anh không thực sự nhìn thấy anh ấy giết cô ta đúng không?”

“Khi anh nhìn thấy họ ở cùng nhau, anh đã bỏ đi. Anh biết nếu ai đó có thể ngăn Sally tổng tiền thì đó sẽ là Hart. Anh nghĩ nên đi về nhà, nhưng anh để quên đồng hồ trên tủ đầu giường và anh muốn lấy lại nó. Anh thấy một chai whiskey khi xuống cầu thang phòng khách và uống rượu trong lúc chờ đợi. Lúc sau, anh nghe tiếng Hart lao ra phía cửa trước và nhìn thấy anh ấy nhảy vào xe ngựa. Anh lên tầng lấy đồng hồ và thấy Sally. Đã chết”.

“Ồ...” Beth im bật và lấy tay che miệng. “Hart có nói chuyện gì đã xảy ra không?”

Sự thật rằng cô vẫn đang đứng trước mặt anh, nói chuyện với anh theo cái cách bình tĩnh và bối rối của cô. Đó quả là một điều kì diệu đối với Ian. Beth không chán ghét mà bỏ rơi anh, không ngắt xỉu vì choáng váng với tất cả những điều anh tiết lộ. Cô vẫn ở đây, giống như chiếc neo trên dòng sông rộng lớn, chảy xiết là cuộc đời anh.

“Anh ấy kể với anh rằng anh ấy đã rời khỏi phòng ngay sau lần cuối làm tình với Sally và gọi người hầu đến giúp anh ấy tắm rửa và thay đồ ở một phòng khác. Khi anh ấy quay lại, anh ấy thấy Sally đã chết và chạy ngay xuống tầng rồi ra khỏi ngôi nhà. Anh ấy đã nói rằng anh ấy không nhìn thấy anh trong phòng khách, nếu không anh ấy đã khẳng khái bắt anh đi theo anh ấy. Anh ấy nói vì sự nghiệp của mình, anh ấy không thể mạo hiểm có mặt ở đó khi cảnh sát đến”. Ian lắc đầu. “Anh không tin anh ấy. Hart sẽ không bỏ chạy nếu anh ấy không giết cô ta. Anh ấy sẽ ở lại ngôi nhà đó cho đến khi tìm ra thủ phạm”.

“Có lẽ vậy”, Beth nói chậm rãi, giọng khẳng định. “Nếu như em chưa từng gặp Hart, em có thể tin anh ấy giết cô ta rồi chạy trốn. Nhưng em đã gặp anh ấy và em tin tưởng rằng nếu anh ấy định giết cô ta, anh ấy sẽ phải chắc chắn anh đã rời khỏi chỗ đấy trước khi anh ấy làm cái hành động khủng khiếp đó. Dù cho bất kì chuyện gì xảy ra, anh ấy sẽ tránh để liên lụy đến anh. Do vậy người đã làm việc đó không thể là Hart”.

“Anh biết điều anh đã nhìn thấy”.

“Đúng vậy”. Beth xoay người và bước ra xa anh, như đang nghĩ ngợi mà không hề kích động. “Và cảnh sát tin rằng anh đã giết người, cả bồi thẩm đoàn và một vị quan tòa cũng thế. Nhưng họ không nghĩ tới Hart. Anh ấy sẽ không bao giờ để anh có khả năng bị bắt giữ hoặc bị đưa trở lại trại tâm thần. Anh ấy không bao giờ muốn anh bị nhốt lại lần nữa”.

“Bởi vì anh ấy cần anh và trí nhớ phiền phức chết tiệt này”.

“Không, bởi vì anh ấy yêu thương anh”.

Người phụ nữ này ngây thơ đến không tưởng. Cô đã chứng kiến nhiều điều ở những khu ổ chuột của London, cô đã từng nghèo túng và tuyệt vọng, nhưng cô vẫn tìm thấy sự tốt đẹp trong người nhà Mackenzie.

Thật không thể tin được.

“Hart là kẻ tàn nhẫn”, Ian nói. “Anh đã nói với em, anh không có khả năng yêu. Anh ấy cũng vậy nhưng anh ấy không bận tâm về điều đó như anh. Anh ấy sẽ làm mọi điều anh ấy thấy cần phải làm, dù rằng đó là việc giết người, dù rằng một người em trai của anh ấy có phải trả giá cho điều đó”.

Beth lắc đầu, mái tóc đen của cô ánh lên lấp lánh dưới ánh đèn. “Anh hẳn đã sai rồi”.

Anh cười mỉa mai. “Trong tình yêu bọn anh đều rất tệ, Beth ạ. Anh đã nói với em, bọn anh sẽ làm tan vỡ bất kì thứ gì bọn anh chạm vào”.

“Ian, trong năm năm qua, anh chưa từng để những điều anh nhìn thấy qua một bên ư? Nghĩ về nó theo cách đơn giản hơn mà không có Hart ở trong đó? Anh không thể giả vờ Hart đã không ở đó và đánh giá xem ai đã có thể làm chuyện này?”

“Tất nhiên là anh đã thử”. Ian gất gỏng trả lời. Anh lùa tay vào tóc. “Anh đã lướt qua mọi tình huống, mọi khả năng từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc. Anh đã nghĩ có gã đàn ông nào khác của bà Palmer ở đó, hoặc một quý bà nào đó ở trong ngôi nhà, hoặc một người lạ đột nhập. Anh thậm chí lo sợ rằng đó là anh, và anh đơn giản không thể nhớ chuyện anh đã làm”.

“Còn Lily Martin thì sao? Tại sao anh lại giấu cô ấy ở Convent Garden?”

“Cô ấy nhìn thấy Hart cùng Sally ở trong phòng. Cô ta thề với anh rằng cô ta chưa bao giờ nhìn thấy Hart đâm Sally. Nhưng anh không thể chắc cô ta có nói dối hay không. Anh không thể mạo hiểm để cô ấy kể với cảnh sát, do vậy anh cử Curry quay lại để đưa cô ta thoát ra ngoài trước khi cảnh sát đến. Nhưng anh đã không che giấu cô ấy đủ tốt”.

“Anh nghĩ Hart đã tìm thấy cô ấy vài tuần trước đây và giết cô ấy?”

“Đúng vậy”.

Beth lại lại đi tới đi lui cách anh một quãng. “Chúa lòng lành, thật là một mớ hỗn độn”.

“Điều này đáng nhẽ không xảy ra. Nếu Fellows tiếp tục không nhúng mũi vào, chúng ta vẫn có thể sống bình thường”.

“Không, anh không thể”. Beth bước lại gần anh. “Nó sẽ xé toang anh ra thành từng mảnh. Nó cũng xé toang cả Hart và cả những người còn lại trong gia đình. Mọi việc anh nói có vẻ hợp lý, nhưng có thể có cách giải thích khác. Hart đã nghĩ là anh đã làm chuyện này. Đó là lý do tại sao anh ấy chạy ngay ra khỏi ngôi nhà, đi tìm anh, để chắc chắn anh đã đi về và không làm việc này. Chắc hẳn đây là một cú sốc khủng khiếp với anh ấy khi anh ấy nhận ra rằng anh vẫn ở trong nhà khi Sally chết”.

Ian chớp mắt, và trong giây lát, anh gặp ánh mắt cô. Anh yêu đôi mắt đó, một màu xanh thăm thẳm. Anh có thể chết chìm trong đó. Anh nhìn tránh đi. “Bởi vì anh ấy tin rằng anh bị điên đúng không? Anh ấy tin anh bị điên, nhưng em đã sai rồi”.

“Tại sao người nhà Mackenzie lại cứ nhất định cứng đầu đến vậy? Kẻ giết người chắc đã vào phòng và đâm Sally trong khi Hart đang ở cùng người hầu. Dù Hart có tàn nhẫn đến mức nào, vẫn có kẻ khác còn tàn nhẫn hơn”.

Trí nhớ liên tục ủa về trong anh, trí nhớ mà Ian đã cố gắng quên đi trong hai mươi năm qua. Hình ảnh hai bàn tay của Hart quấn quanh cổ Sally chỉ chồng thêm lên hình ảnh của một người đàn ông và một phụ nữ khác. “Anh nghĩ đó là Hart. Beth ạ, anh ấy trông cực kì giống cha anh”.

“Người cha râu tóc rậm rạp của anh ư? Hart có điểm tương đồng với ông ấy, nhưng...” Anh không nghe thấy lời cô nói. Nỗi khiếp đảm của cậu bé Ian chín tuổi đang dâng lên trong anh, ký ức về lúc anh thu mình dưới chiếc bàn làm việc của cha khi anh nghe tiếng cha mẹ vào phòng. Họ đang hét lên với nhau, như họ vẫn thường làm thế và Ian sẽ bị trừng phạt.

Anh nhìn thấy mẹ mình lao vào cha, giương móng vuốt lên và cha anh túm lấy cổ bà. Ngài công tước xiết chặt tay, rồi lắc, lại lắc, và người bà mềm oặt. Người mẹ xinh đẹp của Ian đổ gục thành một đồng bất động trên sàn nhà, trong khi cha anh đứng bên cạnh bà, hai bàn tay xoè ra, khuôn mặt xám lại vì kinh hoàng.

Khoảnh khắc sau đấy thật là khủng khiếp khi cha anh nhìn quanh bàn và thấy Ian. Chân tay Ian thấm đẫm kinh hoàng khi cha anh lôi Ian ra ngoài và nhắc bổng anh lên, lắc anh giống như ông đã lắc mẹ Ian.

Mày không được kể cho ai. Mày có hiểu không? Bà ấy bị trượt chân và ngã; đó là chuyện đã xảy ra. Mày phải nói dối. Mày có hiểu không?

Lại bị lắc, mạnh hơn, và nhanh hơn nữa. “Thằng chết tiệt, tại sao mày không nhìn thẳng vào tao khi tao đang nói chuyện với mày?”

Ian bị khóa trái trong phòng mình và sáng hôm sau anh bị đẩy vào trong một chiếc xe ngựa để bị đưa đến London nơi phòng xử án đã tuyên bố anh bị điên. Anh sống trong trại tâm thần tư nhân hai tuần và rồi cuối cùng anh cũng hiểu rằng, anh sẽ không được phép về nhà. Mãi mãi.

Lòng bàn tay Beth chạm vào khuôn mặt anh. “Ian?”

“Ông ấy đã giết bà ấy”, Ian nói. “Ông ấy không định làm thế. Nhưng ông ấy có những cơn giận, giống như anh”.

“Anh muốn nói đến Hart?”

“Ian lắc đầu. “Cha anh. Ông ấy đã giết mẹ anh, bẻ gãy cổ bà bằng chính hai bàn tay mình. Ông ấy nói với mọi người rằng bà ấy đã trượt ngã trên thảm và chết. Các anh trai không tin điều đó nhưng họ không thể hỏi anh, không phải vậy ư? Anh bị tuyên bố mất trí, do vậy không ai sẽ tin anh nếu anh nói đó là do cha anh làm”.

Beth vòng hai cánh tay quanh người anh và dựa đầu lên ngực Ian. “Ôi, Ian, em rất tiếc”. Ian ôm cô một lúc, cảm thấy hơi ấm của cô thật dễ chịu. Bên trong anh luôn có một nỗi sợ hãi rằng anh sẽ mất trí giống như cha anh, đặt bàn tay mình quanh cổ người phụ nữ anh yêu và giết cô ấy trước khi anh kịp ngăn bản thân mình. Beth tin tưởng anh và Ian sẽ chết nếu anh làm cô đau đớn. Beth ngẩng đầu, nước mắt ướt đầm hai hàng mi và anh hôn lên trán cô. “Hart thật sự tàn nhẫn giống như cha anh trước đây. Anh ấy không nổi giận nhưng anh ấy lạnh lùng”.

“Em vẫn nghĩ anh đã nhầm. Hart đưa anh trở lại Scotland sau khi Sally chết là để bảo vệ anh, không phải để giữ anh im lặng”. Ian nhìn lên trần nhà đầy tấc tối trong giây lát rồi anh nắm lấy vai Beth và đặt cô lên giường. “Anh có thể bảo vệ em khỏi Hart nhưng chỉ khi em dừng lại. Hãy quên High Holborn đi và không bao giờ nói chuyện với thám tử Fellows nữa. Hắn sẽ huỷ hoại em để có cái hắn muốn, và Hart cũng vậy”.

Cô đau khổ nhìn anh. “Anh muốn em cả đời còn lại nhìn anh chìm trong nỗi thống khổ như vậy sao? Tin rằng anh trai mình đã giết một phụ nữ? Sẽ không tốt hơn nếu tìm hiểu chuyện gì đã thực sự xảy ra hay sao?”

“Không”.

Nước mắt ngập trong mắt cô và cô quay đầu để tránh cái nhìn của anh. “Em muốn giúp anh”.

“Cách tốt nhất để em giúp anh là không bao giờ nói chuyện với Fellows thêm lần nào nữa. Và ngừng tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hứa với anh”.

Cô im lặng một lúc, rồi thở dài. “Bà Barrington luôn nói rằng cái tính tò mò là một tật xấu khó sửa”.

“Anh sẽ giữ em an toàn. Anh hứa với em, Beth của anh”.

“Thôi được rồi”, cô thì thầm. “Em sẽ dừng lại”.

Anh nhẹ nhõm thả lỏng người. Anh kéo Beth vào trong lòng mình, ôm cô thật chặt áp sát vào người anh. “Cám ơn em”. Anh hôn lên tóc cô. “Cám ơn em”.

Cô nhướn người để hôn anh. Khi anh lướt môi phủ lên môi cô, anh không hề nghĩ rằng cô sẽ không từ bỏ chuyện này quá dễ dàng như thế.

Hết chương 18

19. Jennifer Ashley - Chương 19

Chương 19

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

(Cám ơn bạn bodua đã giúp bọn mình edit lần 2)

Khi Beth tỉnh dậy rất lâu sau đó, Ian vẫn đang ngủ bên cạnh cô. Ánh đèn chiếu lên cơ thể trần truồng của anh với những cơ bắp lấp lánh mồ hôi sau cuộc đam mê. Lúc anh lên đỉnh khi đang ở trong cô, anh gần như, gần như lại hoàn toàn nhìn thẳng vào cô, nhưng vào phút cuối cùng anh lại nhắm mắt. Giờ thì anh đang ngủ và Beth dựa vào cơ thể ấm áp của anh, tâm tư cảm thấy phiền muộn. Có lẽ Ian không muốn biết sự thật, nhưng sự thật là Sally Tate và Lily Martin đã chết, đã bị tước đi cuộc sống. Beth đủ hiểu về những cô gái làng chơi để biết được rằng trừ phi họ có được một mối quan hệ lâu dài với một nhà bảo trợ giàu có, cuộc sống của họ có thể sẽ ngắn ngủi và tàn nhẫn. Một kẻ khốn có thể đánh đập họ như tử, thậm chí giết họ mà chẳng có ai thêm quan tâm. Họ chỉ là những cô gái điếm.

Ngay cả khi những cô gái đó xoay sở tìm được chỗ trong một nhà chứa tao nhã, khi họ trở nên già nua và xấu xí, họ sẽ bị thải hồi, bị đẩy trở lại cuộc sống trên đường phố. Những cô có người bảo trợ thì khá hơn, nhưng chỉ khi người bảo trợ đó đối xử tốt với họ.

Beth hiểu rõ tất cả những chuyện đó. Nếu không có hồng ân của Chúa và lòng tốt của Thomas Ackerley và của cả bà Barrington nữa, cô có lẽ đã trở thành một trong số họ.

Fellows không quan tâm đến những người phụ nữ đã chết; hắn ta chỉ muốn huỷ hoại nhà Mackenzie. Nhưng Ian lại quan tâm – cô có thể nhìn thấy anh thương tiếc cho Sally, Lily và mẹ mình – nhưng điều anh quan tâm nhất là việc dung thứ cho anh trai anh. Người anh trai đã đưa anh thoát khỏi địa ngục.

Beth nghiêng rằng. Chết tiệt cái ngài công tước quá cố, người đã giam cầm Ian bởi vì Ian đã nhìn thấy điều anh không được phép nhìn. Chết tiệt Hart Mackenzie, người đã khiến Ian vướng vào trò chơi quyền lực của anh ta. Và chết tiệt Ian vì lòng biết ơn vĩnh viễn đối với Hart.

Ban đầu Beth không hiểu tại sao Isabella bỏ Mac khi cô ấy rõ ràng vẫn còn yêu anh ta. Giờ thì cô đã hiểu hơn. Dĩ nhiên Beth không hiểu Mac đã làm gì để Isabella thất vọng đến vậy, nhưng dù sao anh ta là một

người mang họ Mackenzie, ngu ngốc và cứng đầu. Chẳng nhẽ như thế chưa đủ sao? Một cô gái ngọt ngào mới ra mắt lần đầu như Isabella đã không có cơ hội nào.

Beth đứng lên và tự thay quần áo. Khi cô còn làm việc cho bà Barrington, cô đã quen cách mặc đồ thật đơn giản và nhanh chóng vì cô phải chăm sóc người phụ nữ già cả đó dù là ngày hay đêm.

Ian vẫn chưa thức giấc. Anh nằm úp mặt xuống giường, cơ thể thả lỏng, mắt nhắm nghiền. Ánh đèn chiếu sáng những khối cơ bắp nhô lên ở hông, cơ bắp nhỏ hơn ở lưng và những bắp thịt rắn chắc trên vai. Anh là người đàn ông đẹp trai và to lớn, quá mạnh mẽ nhưng dễ bị tổn thương. Hart đã nhận xét về anh như vậy. Và Hart vẫn giữ quan điểm đó về anh.

Em yêu anh, Ian Mackenzie. Trái tim Beth thổn thức.

Cô lặng lẽ ra khỏi phòng và đi xuống tầng. Cô ngó nghiêng để chắc chắn không ai nhìn thấy cô. Cô đi về phía cửa sau của hành lang chính để đến cầu thang dành cho người hầu.

Bà đầu bếp đang bận rộn trong bếp, thu dọn bữa ăn nhẹ mà bà vừa nấu cho Cameron và Daniel. Bà cười tươi với Beth khi Beth bước vào căn bếp ấm áp, giống hệt như trước đây.

“Thật là thích thú khi nhìn thấy mọi người ăn uống nhiệt tình”, bà đầu bếp nói. “Họ ăn hết sạch mọi thứ và còn hỏi xin thêm nữa. Một đầu bếp không thể đòi hỏi điều gì hơn nữa. Không giống như cô đầu, cô thậm chí không thèm xuống nhà ấy chứ. Tôi hâm nóng cho cô chút đồ ăn gì nhé?”

“Không, cảm ơn bà Donnelly. Cháu đang tìm Katie”.

“Bây giờ cô đã là phu nhân của ngôi nhà này. Cô nên rung chuông gọi người”.

“Bà có nhìn thấy cô ấy không?” Beth nôn nóng hỏi.

“Cô ấy đang trong buồng rửa bát”. Bà đầu bếp nhìn thất vọng. “Với một người mà không có khả năng trở thành người tốt được, tôi sẽ không để những người giống như cô ta vào trong nhà”.

Trái tim Beth như nhảy lên. “Được rồi. Cô ấy là một trong những người cần tôi giúp đỡ”.

“Cô quá dễ mủi lòng, cô gái. Katie thì được nhưng cái người mà cô ta đưa đến thật thiếu thiện cảm và cái mũi thì cứ hếch lên trời (*). Cô ta không cần lòng nhân từ của cô đâu”.

(*) ý là kiêu kì, ngạo mạn

Beth phớt lờ bà Donnelly và đi xuyên qua phòng rửa bát hướng về phía cầu thang thông lên đường phố ở bên trên. Katie đang chờ ở bậc cửa, khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận đúng kiểu người Ailen. “Chà, cô thấy rồi đấy, cô ta đang ở đây”.

“Cảm ơn, Katie. Cô có thể đi rồi”.

“Tuyệt đối không thể được. Em không tin cô ta một chút nào và em không thể để cô ta lại một mình với cô”.

Người phụ nữ được nhắc tới đúng là có chiếc mũi hếch lên tận trời, chiếc mũi thon trát đầy phấn. Cả khuôn mặt cũng bôi bột phấn và những viên kim cương thô kệch lấp lánh trên cổ và hai tai. Người phụ nữ này còn trẻ tuy không xinh đẹp nhưng cô ta rất thu hút theo kiểu gợi tình và cô ta biết rõ điều đó. Lúc cô ta liếc nhìn chiếc váy giản dị của Beth, đôi môi đỏ mọng của cô ta cong lên thành một nụ cười ra vẻ bề trên.

“Molly nói rằng cô là một nữ công tước”, cô ta nói. “Nhưng tôi không tin”.

“Cô hãy chú ý đến cách cư xử của mình”, Katie ngắt lời. “Cô ấy là một quý cô”.

“Im lặng, Katie. Tên cô gì?”

“Sylvia. Cô chỉ cần biết như thế”.

“Tôi rất vui được gặp cô, Sylvia. Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô nhưng tôi muốn hỏi cô vài câu”.

“Ra khỏi chỗ này và lên tầng trên được không? Cái con mụ đầu bếp không cho tôi vào trong bếp. Tôi muốn ngồi trong phòng khách và những tên đầy tớ của cô phải phục vụ tôi, không thì tôi sẽ không nói gì cả”.

“Hãy giữ mồm giữ miệng”, Katie đáp chất. “Cô không xứng được ngồi trong phòng khách với phu nhân của tôi. Chúng ta nên ngồi đâu đó kín đáo để không ai biết phu nhân đang nói chuyện với cô”.

Beth phẩy tay. “Yên nào, cả hai cô. Sylvia, sẽ chỉ mất vài phút thôi và tôi biết cô chính là người tôi cần gặp. Tôi cho rằng cô biết rất nhiều chuyện”. Sylvia hài lòng khi được tâng bốc. “Cô đang hỏi về ngôi nhà ở High Hilborn chứ gì. Tôi biết mọi chuyện về cái nhà đấy và về cái con mụ già đang điều hành ở đó. Cô cần biết điều gì?”

“Mọi thứ”.

Giải đáp cho những câu hỏi của cô, Sylvia khẳng định lại những lời Fellows đã kể: bà Palmer là tình nhân của Hart và anh ấy đã cho bà ta ngôi nhà ở High Holborn. “Bà ta đã gặp ngài ấy khi ngài vẫn đang học đại học và bà ta lúc đấy đã lớn tuổi”, Sylvia nói. “Chưa từng có ai yêu một người đàn ông trẻ tuổi giống như Angelina Palmer đã yêu ngài ấy. Bà ấy sẽ làm bất kì điều gì cho ngài, kể cả đá trong giày của chính mình nếu ngài ấy yêu cầu”.

“Nhưng rồi ngài ấy đã bán ngôi nhà cho bà ta”, Beth nói. “Tôi nghĩ rằng sau đó bà ấy không còn là nhân tình của ngài ấy nữa”.

“Ồ, đúng vậy, đức ngài đã chấm dứt quan hệ với bà ta, và bà ta đã xoay sang kinh doanh, nếu cô hiểu ý tôi. Đây không phải là một nơi tồi tệ khi tôi còn ở đó, nhưng tôi và bà Palmer chưa bao giờ hợp nhau. Tôi đã rời khỏi đó ngay khi tôi tìm được những cơ hội tốt hơn”. Cô ta thích thú ngắm những chiếc nhẫn kim cương của mình.

“Nghĩa là sau này quan hệ giữa họ đã thực sự chấm dứt”, Beth nói.

“Có thể ngài ấy cho là vậy, nhưng bà ta thì không. Ngài công tước bắt đầu có quyền lực hơn, và có quan hệ thân thiết với nữ hoàng. Ngài ấy sẽ cần một quý cô trẻ tuổi và xinh đẹp, chứ không phải là một người bà già lớn tuổi mà ngài ấy quen từ khi mới hai mươi. Tôi thì sẽ giận dữ vì điều đó nhưng bà Palmer lại rất thấu hiểu. Tiếp tục yêu sâu đậm người đàn ông đó dù cho bà ta có tan nát cõi lòng. Nếu chúng tôi có thốt lên bất kì lời nào chống lại ngài công tước, chúng tôi sẽ bị bạt tai”.

Beth nhìn chăm chăm đầy suy tư vào tay vịn bằng sắt của cầu thang.

“Cô nói rằng bà ấy sẽ làm bất kì điều gì vì ngài công tước ư?”

“Đúng vậy. Với ngài ấy, bà ta giống như một cô học sinh ngây thơ mặc dù đã năm mươi tuổi”.

Suy nghĩ của Beth như quay cuồng. Có thể bà Palmer đã phát hiện ra chuyện Sally muốn tống tiền Hart? Người phụ nữ đó quyết định bắt Sally phải ngậm miệng mãi mãi? Nhưng trong trường hợp này, tại sao không đợi cho Ian về nhà và sẽ không có người họ Mackenzie nào bị dính líu? Hay bà ta không quan tâm ai sẽ bị treo cổ vì tội ác đó, miễn người đó không phải là Hart? Cô nóng lòng muốn tìm ra người phụ nữ đó và chất vấn bà ta.

“Cô làm việc trong ngôi nhà đó từ khi nào, Sylvia?”

“Ồ, khoảng sáu hoặc bảy năm trước đây”.

“Cô có biết Sally Tate không?”

“À ta ấy hả? Thật chẳng có gì bất ngờ là ả ta bị giết”.

“Cô vẫn còn ở đó khi vụ giết người xảy ra ư?”

“Không. Khi đó tôi đã đi rồi. Nhưng tôi có nghe được toàn bộ câu chuyện. Đáng đời ả ta, thưa cô. Cô ta đang đùa với bọn đàn ông cũng nhiều lắm, nhưng cô ta lại ghét bọn họ. Cô ta có thể dụ dỗ để lấy hết tiền của bọn họ. Cô ta và bà Palmer suốt ngày cãi nhau vì Sally không muốn chia những gì mình kiếm được. Cô ta yêu một cô gái giống cô ta, liên tục nói về chuyện hai người sẽ có một lâu đài trong mơ cùng nhau và sống hạnh phúc mãi mãi”.

Katie nhìn trừng trừng đầy phẫn nộ. “Thật là ghê tởm. Thưa cô, cô không nên đứng ngoài này và nghe những chuyện như vậy”.

Sylvia nhún vai. “Chà, họ đã chán bị đám đàn ông vầy vò, không phải sao? Dù sao thì có một vài người như vậy. Không phải là tôi, tôi thích một quý ông đẹp trai”.

“Không sao cả”, Beth sốt ruột nói. “Cô gái mà Sally Tate yêu là ai? Cô có biết cô ta không?”

“Đó là một trong những cô gái sống ở đó. Họ thường khoá trái cửa cùng nhau trong phòng ngủ tầng trên và rủ rỉ hôn hít với nhau. Sally luôn thề rằng cô ta sẽ đưa cô gái đó đến một ngôi làng nào đấy và họ cùng nhau trồng hoa hồng và làm những chuyện ngu ngốc gì đó. Làm quái gì có chuyện đó, đúng không? Như thế sẽ có ai đó đứng đắn trong làng sẽ lại để lại ngôi nhà ột cặp tình nhân đồng tính đã từng là gái điếm ư”. Sylvia vỗ nhẹ lên môi. “Chà, cô ta tên gì nhỉ? Ồ, tôi nhớ ra rồi. Lily. Đó là vì sao Sally luôn nói rằng họ sẽ có thật nhiều hoa lily trong hồ. Họ đúng là hai kẻ ngớ ngẩn”.

“Lily Martin?” Beth hỏi, giọng cô gay gắt.

“Đúng vậy đấy. Lily Martin. Giờ thì, tiền cho tôi thì sao đây, thưa quý cô? Tôi đã đi một quãng đường dài, nơi đây thật là ẩm ướt, và chiếc váy lụa này sẽ hỏng mất thôi”.

Ian tỉnh dậy khi chiếc đồng hồ nhỏ trên tủ điểm mười giờ. Anh vươn người, cơ thể của anh ẩm áp và mềm mại, và anh lật tấm chăn để vươn tay về phía Beth.

Anh nhận ra chiếc giường trống không.

Anh thất vọng mở mắt. Có lẽ cô đã xuống nhà để tìm đồ ăn. Cô chắc phải đói lắm. Ian xoa bàn tay lên mặt, cố gắng xoa tan ký ức về cuộc tranh luận giữa họ. Anh đã kể với cô những điều anh không bao giờ định kể cho cô nghe, những điều anh không muốn cô biết về anh và về gia đình kì quái của anh. Nhưng ít ra anh cũng đã khiến cô hiểu.

Ian quàng chân ra khỏi giường và đứng lên. Anh không muốn đợi cho đến khi cô trở lại. Anh cần cô ngay bây giờ. Anh sẽ tìm cô và kêu Curry mang bữa ăn nhẹ lên cho họ. Anh không thấy phiền khi để Beth ngồi trong lòng mình và dứt thức ăn cho cô. Họ đã vui vẻ khi làm thế khi ở Kilmorgan và anh thấy chẳng có lý do gì mà không hưởng thụ điều đó vào lúc này.

Anh mặc lại quần áo, nhớ cách Beth đã giúp anh cởi chúng vài giờ trước đây. Cô chạm vào anh thật nhẹ nhàng khiến anh không thể kiên nhẫn. Anh muốn có cô với một cường độ thật dữ dội.

Anh kéo chiếc ủng lên tận đầu gối và luồn bàn tay vào mái tóc rối tung của mình trước khi đi về phía cửa. Anh chạm vào tay nắm cửa bằng sứ và xoay chúng.

Cánh cửa không nhúc nhích. Anh lắc mạnh tay nắm và đẩy mạnh cánh cửa nhưng nó cứ trơ ra mà chẳng hề suy chuyển. Tim đập dữ dội, anh cúi xuống và ghé mắt nhòm qua khe cửa.

Phía bên kia không có chìa khoá. Ai đó đã khoá cửa và mang chìa khoá đi.

Sự hoảng sợ mù quáng tràn qua anh. Bị nhốt lại, không lối thoát, bị mắc kẹt, xin hãy mở cửa ra, hãy làm ơn, hãy làm ơn, tôi sẽ ngoan...

Anh hít một hơi thật sâu cố gắng xua đi nỗi sợ hãi đến tê dại. Anh nghĩ đến hơi ấm của Beth, đến hương vị của miệng cô, những lúc trượt sâu vào trong cô, cảm thấy cô xiết lại... Beth.

Anh cúi xuống và đặt miệng vào lỗ khoá.

“Beth?”

Im lặng. Anh nghe thấy tiếng ồn từ đường phố nhưng không có âm thanh nào trong nhà. Anh giật mạnh dây chuông bên cạnh giường rồi quay trở lại cửa.

“Curry”, anh hét lên. Anh đập mạnh lên cánh cửa gỗ rắn chắc.

“Curry, đồ chết tiệt kia”.

Không có ai trả lời.

Ian đi về phía cửa sổ và giật tung những tấm rèm. Ngọn đèn đường dưới phố bị bao phủ bởi lớp sương mù. Những chiếc xe ngựa qua lại trên đại lộ, lớp sương mù dày đặc chỉ làm tiếng móng guốc và những bánh xe chạy vang vọng hơn trên phố.

Anh nghe thấy tiếng bước chân ở hành lang sau đây là tiếng Curry vọng qua lỗ khoá. “Thưa ngài? Ngài có ở trong đó không?”

“Tất nhiên là tôi ở trong này. Cô ấy đã khoá cửa. Tìm chìa khoá đi”.

Giọng của Curry trầm xuống đầy cảnh giác. “Ngài có ổn không?”

“Tìm ngay cái chìa khoá khốn kiếp đi”.

“Thế là ngài vẫn ổn”. Tiếng bước chân xa dần.

Một nỗi sợ hãi khác tràn qua Ian, không phải là nỗi sợ hãi khi bị nhốt trong căn phòng nhỏ. Beth đã đến một nơi nào đó và cô không muốn anh ngăn cô lại. Chết tiệt, tại sao cô không chịu nghe lời?

Cô chắc đã đến chỗ Fellows hoặc đến phỏng vấn những người đàn ông có mặt trong căn nhà đó năm năm trước đây, hoặc tồi tệ hơn, tới chính căn nhà ở High Holborn để nói chuyện với bà Palmer. Thật là ngu xuẩn.

“Curry!” anh đập mạnh vào cửa.

“Ngài hãy mặc sẵn quần áo đi. Chúng tôi đang lùng cái chìa khoá rồi”.

Quá là lâu! Ian phát cáu, cơn giận ngày càng dâng cao. Phía bên kia cánh cửa, Curry lẩm bẩm chửi rủa. Cuối cùng Ian cũng nghe thấy tiếng chìa khoá tra vào ổ và xoay trong lỗ. Anh giật bung cánh cửa. Curry, Cameron và Daniel đang tụ tập bên ngoài cùng với ông quản gia đang run rẩy, bà đầu bếp béo tốt và hai cô hầu gái đang mở tròn mắt. “Beth đâu?” anh hỏi, sải bước đi qua họ.

“Tôi không thích cô ả đó, thưa ngài”. Bà đầu bếp khoanh hai tay trước bộ ngực đầy đặn của mình. “Cô ấy gặp gỡ đám người ghê tởm nhất và luôn luôn thương hại họ. Tại sao họ không kiếm một công việc tử tế để làm? Tôi luôn muốn biết điều này”.

Những lời bà có vẻ vô nghĩa nhưng Ian cảm giác chúng rất quan trọng. “Bà đang nói chuyện gì vậy? Những người nào cơ?”

“Những kế hoạch từ thiện của cô Ackerley. Bọn gái hư hỏng trát đầy phấn và bọn gái điếm ở Babylon. Ngài có thể tưởng tượng được không, một trong số họ đã đến cửa phòng bếp. Phu nhân và cô Katie đã đi cùng với cô ta. Trên một chiếc xe ngựa”.

“Đi đâu?”

“Tôi không biết, tôi chắc chắn là không biết”.

Ian nhìn chăm chăm vào bà ta và người phụ nữ này như nhũn ra. “Tôi xin lỗi, thưa ngài. Tôi thực sự không biết”.

“Phải có ai đó đã nhìn thấy”, Cameron nói to. “Chúng ta sẽ hỏi thăm trên đường xem có ai nghe thấy cô ấy đề nghị đi theo hướng nào”.

“Em biết cô ấy đi đâu”, Ian nói dứt khoát. Chết tiệt.

Chết tiệt. “Curry, tìm cho tôi một chiếc xe ngựa. Ngay lập tức”.

Anh lao qua đám người và bắt đầu xuống cầu thang. Curry bám theo anh, lè nhè ra lệnh bằng thứ giọng nặng vùng Cockney.

“Anh sẽ đi cùng em”, Cameron nói.

“Con cũng vậy”, Daniel nói, vẫn luôn bám theo họ.

“Tuyệt đối không thể được”, Cameron nói với con trai. “Con sẽ ở đây và con sẽ giữ cô ấy lại nếu cô ấy quay về”.

“Nhưng cha...”

“Cha chỉ nói một lần thôi, thằng bé phiền phức này”.

Cameron cầm lấy mũ và găng trước khi ông quản gia lập cập định làm. Ian thậm chí không quan tâm đến chuyện đó. Daneil theo họ tới cửa, giương mắt nhìn nhưng cậu bé chỉ đứng trong nhà.

“Làm sao em biết cô ấy đang ở đâu?” Cameron ấn mạnh mũ xuống và sải bước về phía chiếc xe ngựa đang tiến về phía họ sau khi Curry huýt sáo gọi.

Ian leo vào bên trong, Cameron theo sau. “High Holborn”, anh ra lệnh cho người đánh xe trước khi chiếc xe lắc lư hoà vào dòng xe.

“High Holborn ư?” Cameron cảnh giác hỏi.

“Cô ấy định chơi trò thám tử”. Cô nàng nhỏ bé ngu ngốc chết tiệt. Nếu như có chuyện gì xảy ra với cô...

Ian không dám nghĩ tiếp, không thể tưởng tượng anh sẽ thế nào nếu như anh tìm thấy cô nằm chết với con dao cắm trên ngực giống như Sally và Lily.

Cameron đặt tay lên vai Ian. “Chúng ta sẽ tìm ra cô ấy”.

“Tại sao cô ấy lại bướng bỉnh và không chịu nghe lời như vậy?”

Cameron phá lên cười. “Bởi vì người nhà Mackenzie luôn chọn những người phụ nữ cứng đầu. Em không thực sự hy vọng cô ấy sẽ nghe lời em đấy chứ? Mặc cho lời thề hôn nhân có là gì đi nữa?”

“Em chỉ mong cô ấy an toàn”.

“Cô ấy đối đầu với Hart. Hiếm có một phụ nữ nào dám làm như vậy”.

Điều đó chỉ chứng tỏ Beth ngu ngốc đến nhường nào. Ian yên lặng, muốn chiếc xe ngựa đi nhanh hơn nữa.

Họ đi trong làn giao thông dày đặc, người dân thành phố London vì lý do nào đó đều ào ra đường tối nay. Chiếc xe ngựa nhích từng bước trên Park Lane, đi qua ngôi nhà của tên khốn Lyndon Mather. Ian đơn giản chỉ hy vọng rằng với một ngàn hai trăm bảng anh đưa cho hắn để mua chiếc bát, hắn ta sẽ dụ lại. Beth không cần có thêm rắc rối từ hắn.

Cuối cùng, người đánh xe rẽ về hướng đông trên phố Oxford để đi hết con phố tới High Holborn, gần Chancery Lane. Trong năm năm qua, Ian chưa từng quay lại cái ngôi nhà trông có vẻ vô tội trên phố High Holborn, gần Chancery Lane. Nhưng những ký ức sống động vẫn làm anh nhói đau khi anh và Cameron bước vào mà không gõ cửa. Bên trong ngôi nhà không có gì thay đổi. Ian đi xuyên qua đại sảnh với những tấm ván lát chân tường bằng gỗ sẫm màu, vẫn những cánh cửa bằng thép mở toang dẫn tới khu hành lang bên trong và cầu thang bằng gỗ cây óc chó bóng loáng. Có người hầu dẫn họ vào là người mới nên rõ ràng đã nghĩ rằng Ian và Cameron là những khách hàng được chờ đón. Ian chỉ muốn đẩy cô ta sang một bên để chạy thẳng lên cầu thang, nhưng Cameron đặt tay lên vai Ian và lắc đầu.

“Chúng ta sẽ hành động thận trọng”, anh nói vào tai Ian. “Sau đó nếu họ không giúp chúng ta, chúng ta sẽ phá tan nơi này”.

Ian gật đầu, mồ hôi chảy dọc sống lưng. Thật kì lạ khi anh có cảm giác như đang bị theo dõi ngay khi họ bước vào ngôi nhà. Điều này càng rõ rệt khi cô hầu dẫn họ lên tầng. Người hầu đẩy mạnh cánh cửa phòng khách và Ian bước vào trong. Ngay lập tức anh khựng lại làm Cameron xô vào lưng anh.

Hart Mackenzie đang ngồi trong một chiếc ghế nhung sang trọng, một tay cầm điệu xì gà và tay kia là chiếc cốc pha lê đựng rượu whiskey. Có cả Angelina Palmer, tình nhân của Hart, một phụ nữ tóc đen còn khá xinh đẹp cho dù đã ngoài tứ tuần. Bà ta đặt một cánh tay lên ghế Hart ngồi, một tay đặt triu mến lên vai Hart.

“Ian”, Hart nói một cách bình tĩnh. “Anh nghĩ sớm muộn gì em cũng sẽ đến. Ngồi xuống đi. Anh muốn nói chuyện với em”.

Beth nắm chặt hai bàn tay đeo găng, để chúng trong lòng khi chiếc xe đi chậm chậm từ Whitehall đến High Holborn. Trong không gian chật chội đó, Lloyd Fellows nhìn trừng trừng vào Beth và Katie đang ngồi nép sát bên cạnh Beth, cực kì khó chịu. “Điều gì đã làm cô nghĩ rằng năm năm trước tôi đã không kiểm tra ngôi nhà đó kỹ càng?” Fellows hỏi.

“Ngài có lẽ đã bỏ qua điều gì đó. Điều này cũng dễ hiểu thôi. Ngài đã bị kích động vì người nhà Mackenzie có liên quan”.

Hắn ta cau mày “Tôi chưa bao giờ bị kích động. Và tôi cũng chỉ biết nhà Mackenzie có dính líu sau khi tôi đến một lúc lâu, có phải không nào Tôi sẽ chẳng biết tí gì nếu cô người hầu không vì quá căng thẳng đã buột miệng nói ra”.

“Theo tôi nó có vẻ thuận tiện quá khi cô ta lỡ nói ra và khiến ngài tập trung toàn bộ sức lực vào Hart và Ian. Tôi nghĩ nó làm lu mờ phán đoán của ngài”.

Đôi mắt vàng của Fellows nheo lại. “Chuyện này phức tạp hơn thế rất nhiều”.

“Không hẳn vậy. Ngài quá vui mừng khi có cơ hội để huỷ hoại cuộc sống của Hart Mackenzie do vậy ngài không cảm thấy cần phải xem xét đến ai khác ngoài anh ta và Ian. Tôi đã bắt đầu cảm thông cảm cho ngài, ngài Fellows, nhưng nay tôi sẽ thay đổi ý định”.

Fellows ngược lên trần nhà nói. “Chúa ơi, cái gia đình đầy kiêu được đám phụ nữ kiểu này ở đâu vậy? Tất cả các cô đều quá lắm điều”.

“Tôi không nghĩ Lady Isabella sẽ hãnh diện bởi nhận xét này”, Beth nói. “Ngoài ra, tôi nghe nói vợ của Hart rất hiền lành và dễ bảo”.

“Và cô thấy nó đã dẫn cô ấy đến đâu?”

“Chính xác, ngài thám tử. Do vậy Isabella và tôi sẽ luôn thẳng thắn”.

Fellows nhìn ra ngoài cửa sổ. “Cô biết rằng cô không thể cứu họ. Họ không thể được cứu rồi. Nếu họ không phạm tội giết người này, họ vẫn sẽ phạm rất nhiều tội khác. Nhà Mackenzie đi qua thế giới và để lại sau mình cả đống đổ nát”.

Bọn anh phá hủy mọi thứ bọn anh chạm vào.

“Có lẽ tôi không thể cứu họ khỏi chính bản thân họ”, Beth trả lời. “Nhưng tôi sẽ cố gắng cứu họ khỏi ngài”.

Fellows mím chặt môi và lại nhìn ra phía cửa sổ. “Đám phụ nữ chết tiệt”. Anh ta lẩm bẩm.

Ian nhìn chăm chăm vào Hart và bà Palmer trong một thoáng.

“Beth đâu rồi?” Anh gặng hỏi.

Hart nhướn mày. “Không ở đây”.

Ian quay đầu về phía cửa. “Vậy thì em đang rất bận không thể nói chuyện với anh”.

“Nếu là vì Beth thì anh muốn nói chuyện với em”.

Ian ngay lập tức dừng chân và quay lại. Bà Palmer đứng lên và vòng ra đằng sau ghế để rót một ít rượu whiskey vào chiếc cốc sạch, âm thanh của nó giống như tiếng mưa chảy róc rách qua máng nước. Hart nhìn bà một lúc, như một người đàn ông khoan thai ngắm người phụ nữ đã lên giường rất nhiều lần với mình.

“Beth không hiểu chuyện”, Ian nói.

“Anh ngạc nhiên về chuyện đó”, Hart nói. “Em đã cưới một phụ nữ rất nhạy cảm và anh có thể nói là, rất ngoan cố. Anh không biết điều này là tốt hay có hại cho gia đình ta”.

“Tốt quá đi chứ, em nghĩ thế đấy”, Cameron lên tiếng phía sau Ian. “Anh sẽ đi tìm cô ấy”, anh nói thêm rồi biến mất phía sau cánh cửa. Ian nóng lòng muốn đi cùng với anh trai, nhưng anh biết Cameron sẽ tìm kỹ lưỡng. Cameron có lẽ còn đáng sợ hơn Hart khi anh ấy muốn thế.

Ian khinh khỉnh liếc nhìn Hart và nhìn chằm chằm bà Palmer đang rót rượu. “Dù anh nghĩ cô ấy như thế nào, Beth là vợ em. Nghĩa là em sẽ bảo vệ cô ấy tránh khỏi anh”.

“Nhưng ai sẽ bảo vệ cô ấy tránh khỏi em, Ian?”

Quai hàm Ian xiết lại. Bà Palmer đưa cốc rượu cho Ian, những góc cạnh pha lê hấp thụ ánh sáng. Tại tâm chiếc cốc hội tụ thành tia sáng màu xanh lơ, giống như màu mắt Beth, một sắc màu sẽ không bao giờ nhìn thấy được trong chất pha lê trừ những lúc điều kiện ánh sáng phù hợp. Ian dõi theo sự biến đổi của sắc màu, sự biến chuyển từ màu hổ phách của rượu whiskey và màu vàng thành những góc cạnh màu xanh. Các tinh thể pha lê tốt nhất sẽ bắt ánh sáng và khúc xạ chúng thành muôn màu sắc cầu vồng, nhưng màu xanh đường như luôn luôn được cất giữ tận sâu bên trong.

“Ian”.

Ian thôi không nhìn vào chiếc cốc. Bà Palmer quay trở lại bên Hart. Bà dựa vào lưng ghế và miết hai bàn tay lên ve áo của Hart.

“Gì vậy?” Ian hỏi.

“Anh bảo anh muốn nói chuyện”. Hart duỗi đôi chân dài của mình. Mái tóc anh có màu đỏ sẫm hơn tất cả các em trai và tạo thành nhiều lớp sóng khi vuốt ra sau trán.

Mọi người nói Hart Mackenzie đẹp trai nhưng Ian chưa bao giờ nghĩ như vậy. Anh biết đôi mắt anh trai có thể trở thành băng đá, khuôn mặt cứng lại như đá hoa cương. Cha của họ giống hệt như vậy.

Trên thế giới này, Hart là người duy nhất có thể làm cậu bé Ian đang hoảng loạn bình tĩnh trở lại. Ian cảm thấy lúng túng khi ở giữa đám đông, hoặc không thể hiểu những lời nói đang rì rào xung quanh anh. Khi đó bản năng đầu tiên của anh là chạy trốn. Anh chạy khỏi bàn ăn trong nhà, chạy khỏi phòng học mà cha anh đã từng gửi anh đến đó, hoặc chạy ra khỏi ghế ngồi trong nhà thờ đông đúc. Hart luôn luôn tìm thấy anh, luôn luôn ngồi cùng anh, hoặc nói chuyện để anh vượt qua cơn hoảng loạn, hoặc chỉ lặng lẽ ngồi cho đến khi Ian bình tĩnh trở lại.

Ian chỉ muốn chạy khắp nhà và hét gọi tên của Beth nhưng cái nhìn của Hart như muốn nói với anh điều này là vô ích. Ian ngồi xuống. Anh khó chịu liếc nhìn bà Palmer. “Hãy để chúng tôi một mình, em yêu”, Hart nói với bà ta. Angelina Palmer gật đầu, nụ cười rất chuyên nghiệp. Bà hôn lên môi trên của Hart.

“Tất nhiên là được”, bà nói. “Anh biết rồi đấy, nếu anh cần em, anh chỉ việc gọi em”.

Khi bà đứng lên, anh chạm nhanh vào bàn tay bà rồi buông ngón tay ra. Họ đã cặp với nhau trong một thời gian dài, trải qua những thăng trầm của cuộc đời Hart - cuộc hôn nhân ngắn ngủi không hạnh phúc của anh, việc anh kế thừa tước vị công tước và những thăng tiến trong sự nghiệp chính trị. Khi Hart quyết định tạo một khoảng cách với bà, bà Palmer dường như chấp nhận quyết định đó mà không hề gây chuyện.

Bà Palmer nhìn thẳng vào Ian trước khi ra khỏi phòng. Ian ngoảnh đi nhưng anh vẫn cảm thấy cái nhìn nhìn lạnh lẽo của bà ta và cả... nỗi sợ hãi trong đó.

Bà xoa người và đi ra ngoài.

“Chúng ta chưa bao giờ nói về chuyện này đúng không?” Hart hỏi ngay khi cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Chính tại nơi này, năm năm trước đây, bốn người đàn ông đã cười nói và trò chuyện quanh chiếc bàn chơi bài gần lò sưởi trong khi Ian nằm uể oải trên chiếc ghế dài sát cửa ra vào đọc báo. Những người đàn ông ngồi tại bàn không chú ý đến anh và anh thấy thế rất ổn. Khi Sally kéo chiếc ghế đến ngồi sát cạnh Ian, ngả người xuống và bắt đầu thì thầm với anh.

Hart cắt ngang suy nghĩ của Ian. “Anh luôn nói rằng cách tốt nhất là giữ im lặng về chuyện này”.

Ian gật đầu. “Em đồng ý”.

“Nhưng em đã kể hết cho Beth”.

Ian tự hỏi tại sao Hart lại biết chuyện đó. Có phải anh đã gặp Beth và bắt cô phải kể cho anh nghe hay không? Hoặc anh ấy có người do thám trong nhà Beth? “Nếu anh làm tổn thương cô ấy, em sẽ giết anh”.

“Anh không bao giờ muốn làm tổn thương cô ấy, Ian. Anh hứa với em điều đó”.

“Anh thích làm tổn thương người khác. Để kiểm soát họ. Anh thích nhìn mọi người quỳ dưới chân anh, tranh giành cơ hội để được liếm gót giày của anh”.

Ánh mắt Hart lóe lên. “Tối nay em không định khiêu chiến, đúng không nào?”

“Em luôn luôn làm điều anh bảo bởi vì anh đã chăm sóc em”.

“Và anh sẽ luôn quan tâm chăm sóc cho em, Ian”.

“Bởi vì nó có lợi cho anh. Anh luôn luôn làm điều có lợi ỉn, giống như cha vậy”.

Trán Hart sầm lại. “Em chọc tức anh thì cũng chẳng sao, nhưng đừng so sánh anh với cha. Ông ta là một kẻ tàn bạo khốn kiếp, và anh hy vọng ông ta sẽ chết mục dưới địa ngục”.

“Ông ấy hay tức giận cũng giống như em. Ông ấy không bao giờ học cách kiểm soát chúng”.

“Em thì có ư?” Hart hỏi, giọng nhẹ nhàng.

Ian xoa nhẹ thái dương. “Em không biết. Em không biết liệu em có thể luôn kiểm soát được nó hay không. Nhưng em được Curry và Beth cùng các anh giúp đỡ. Cha không có ai”.

“Em đang bào chữa cho ông ta đấy ư?”

Ngay cả Ian cũng nghe thấy giọng điệu ngờ vực. “Chết tiệt, không. Nhưng chúng ta là con của ông ấy; lẽ dĩ nhiên là chúng ta luôn có nhiều điều giống ông. Tàn nhẫn, chuyên quyền, nhẫn tâm”.

“Anh định nói chuyện với em, không phải để em thuyết giáo anh”.

“Trí óc Beth rất nhạy”. Ian hạ bàn tay xuống. “Cô ấy đang ở nơi quái quỷ nào vậy?”

“Như anh đã nói, không ở đây”.

“Anh đã làm gì với cô ấy?”

“Không làm gì cả”. Hart thả điều xì gà vào trong cái bát và một làn khói mỏng bay lên theo hình xoắn ốc. “Thành thật mà nói anh không biết cô ấy ở đâu. Tại sao em nghĩ cô ấy đến đây?”

“Để chơi trò thám tử”.

“À, tất nhiên rồi”. Hart uống một ngụm rượu và đặt chiếc cốc lên bàn. “Cô ấy muốn em vô tội. Cô ấy yêu em”.

“Không, cô ấy yêu chồng mình”.

“Không là em ư?”

“Ý em là người chồng đầu tiên. Thomas Ackerley. Cô ấy yêu anh ta và sẽ luôn luôn như thế”.

“Anh cũng nghĩ thế”, Hart thừa nhận. “Nhưng anh đã nhìn thấy cách cô ấy nhìn em. Cô ấy yêu em và cô ấy muốn cứu em. Em đã nói cô ấy đừng thử làm chuyện đó nhưng anh nghĩ rằng cô ấy không nghe em, đúng không nào?”

Ian gật đầu. “Rất ngoan cố”.

Hart thực sự mỉm cười “Giống như con chó săn lùng theo dấu vết. Nếu như cô ấy khám phá ra bằng chứng chứng minh sự thật, em sẽ làm gì?”

“Đưa cô ấy đi xa. Chúng em có thể sống ở Pari hoặc Rome và không bao giờ trở lại nước Anh hoặc Scoland”.

“Tại sao em nghĩ em sẽ an toàn khi sống ở Pari và Rome?”

Ian nheo mắt nhìn anh trai. “Em nghĩ sẽ thế, nếu anh để bọn em yên”.

Hart đứng lên, chiếc áo vét được may đo khéo léo vừa khít với cơ thể có bờ vai rộng của anh. “Anh không muốn nhìn thấy em bị tổn thương, Ian. Anh không bao giờ muốn chuyện đó. Anh rất xin lỗi”.

Ian nắm xiết chặt tay vào thành ghế cho đến khi anh sợ rằng những ngón tay anh sẽ làm lớp gỗ lõm xuống. “Em sẽ không trở lại trại tâm thần. Ngay cả là vì anh”.

“Và anh không muốn em quay trở lại đó. Những gì họ làm với em...” Hart chợt nghẹn lời. “Em đưa Beth đi thật xa. Có lẽ tới NewYork, thật xa như em muốn. Anh muốn em an toàn, tránh xa khỏi anh”.

“Tại sao anh đến đây tới nay?” Ian hỏi. Anh không tin Hart đi cả một quãng đường dài từ Scotland đơn giản chỉ để uống rượu và hút thuốc trong căn nhà anh từng sở hữu. Anh ấy chắc hẳn đã lấy chuyến tàu ngay sau chuyến của Ian, chuyến duy nhất có thể đưa anh đến đây nhanh đến vậy.

“Hãy buông tha mọi thứ”, Hart nói. “Anh sẽ khiến mọi chuyện ổn thỏa và rồi mọi thứ sẽ bị lãng quên”.

“Sally sẽ không bị lãng quên, hay cả Lily nữa. Beth nói đúng. Họ đã chết và chúng ta nên quan tâm đến chuyện đó”.

Giọng Hart trở nên căng thẳng. “Họ chỉ là bọn gái điếm”.

Ian đứng lên. “Anh đưa em đến đây vào tối hôm đó để em có thể tìm hiểu xem liệu Sally có biết chuyện gì có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp chính trị của anh không. Do đó em có thể kể lại cho anh điều cô ta thì thầm với em trên giường. Để làm do thám cho anh”.

“Và em đã tìm ra”.

“Cô ta khá hoan hỉ về chuyện đó. Cô ta muốn hủy hoại anh”.

“Anh biết”, Hart khô khốc nói. “Anh đã không để cô ta làm vậy nên cô ta cực kì giận dữ”.

“Vậy thì anh đã làm gì? Làm gì để đảm bảo những bí mật bẩn thỉu về anh mà cô ta biết mãi mãi được giấu kín?”

Hart lắc đầu. “Nếu như Sally muốn làm nhằm kể chuyện anh sở hữu ngôi nhà và những điều anh làm những năm trước đây, cô ta cứ thoải mái làm chuyện đó. Mọi người đều biết. Thậm chí nó còn giúp anh có được sự tôn trọng nhất định của những thành viên thường vẫn đứng đưng hơn trong nội các, nếu như em có thể tin chuyện đó. Anh đã làm những điều họ luôn mơ ước nhưng không có dũng khí để làm”.

“Sally nói với em rằng cô ta có thể hủy hoại anh”.

“Cô ta đang nằm mơ”.

“Do vậy cô ta đã chết”.

Hart cứng người lại. Ian nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của Cameron trong căn phòng ở tầng trên. Giọng nam trung khàn khàn của anh oang oang vang lên, sau đó là tiếng trả lời nhỏ nhẹ của cô hầu, rồi đến tiếng phụ nữ cười khúc khích.

“Lạy Chúa, Ian”, Hart nói như thì thầm “Đó là lý do tại sao em làm chuyện đó ư?”

Hết chương 19

20. Jennifer Ashley - Chương 20

Chương 20

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

(Cám ơn bạn bodua đã giúp bọn mình edit lần 2)

Chiếc xe ngựa Beth đang ngồi dừng lại trước cửa một căn nhà có vẻ ngoài không phù hợp nằm trong khu High Holborn gần Chancery Lane. Vùng lân cận trông khá nghiêm trang, ngôi nhà cần tìm trông giản dị, không có gì nổi bật.

Fellows tháo then cài cửa xe nhưng trước khi hắn có thể mở được ra, cánh cửa bị giật ra khỏi tay hắn và hai cánh tay vạm vỡ túm lấy Beth. Beth nhận ra mình đang đứng trên vỉa hè, đối mặt với chồng cô. Đôi mắt Ian sẫm lại vì tức giận và không nói một lời, anh bắt đầu kéo cô đi.

Beth cưỡng lại. “Chờ đã. Chúng ta phải vào đó”.

“Không, em phải về nhà”.

Một chiếc xe ngựa khác trông đang đợi ở bên đường, cái này cực kì sang trọng. Rèm được che kín và trên cánh cửa treo hình tước hiệu. “Xe của ai vậy?”

“Cửa Hart”. Ian vừa sải bước về phía đó vừa kéo cô theo. “Người đánh xe của anh ấy sẽ đưa em về Belgrave Square và em sẽ lại đó”.

“Như một người vợ ngoan ư? Ian, hãy nghe em”.

Ian giật mạnh cánh cửa. Nội thất trong xe được dát vàng, sang trọng như phòng khách của bất kì hoàng tử nào. Beth chống tay lên thành xe. “Nếu em về nhà, anh phải về cùng em”.

Ian nhắc bổng cả người Beth lên và đặt cô ngồi trên chiếc ghế mềm. “Sẽ không khi có thám tử Fellows ở đây”.

“Anh ta không đến đây để bắt Hart”.

Ian sập mạnh cánh cửa và Beth nhào về hướng đó. “Anh ta cũng không ở đây để bắt anh. Anh ta đến để điều tra lại hiện trường của vụ án và thẩm vấn bà Palmer. Em đã đề nghị anh ta chuyển đó”.

Ian quay ngoắt lại. Cơ thể cao lớn của anh choán toàn bộ cửa xe, một bàn tay to lớn đặt lên khung cửa. Anh đứng ngược sáng nên cô không thể nhìn rõ khuôn mặt anh hay đôi mắt vàng lấp lánh.

“Em đề nghị hắn ta?”

“Đúng vậy. Anh biết rõ là có rất nhiều nghi phạm khác. Đặc biệt là bà Palmer. Đây là nhà của bà ta và bà ta là người có khả năng nhất”.

“Bà Palmer”, Ian lặp lại. Giọng anh phẳng lặng và cô không thể hiểu anh đang nghĩ gì.

Beth mở cửa và bắt đầu leo xuống xe. “Chúng ta phải vào trong đó”.

Cô lại thấy mình tì vào ngực Ian và bàn tay to lớn của anh nắm lấy cánh tay cô. “Anh sẽ không để em vào trong căn nhà dâm ô đó”.

“Ian yêu quý của em, em lớn lên giữa những cô gái như vậy và cả những cô gái điếm nữa. Em không sợ họ”.

“Anh không quan tâm”.

“Ian”. Beth cố gắng đẩy anh ra nhưng cô chẳng có cơ hội nào di chuyển một bức tường gạch như vậy.

“Beth, về nhà đi. Em làm thế là đủ rồi”. Anh đẩy cô trở vào chiếc xe ngựa. “Và vì Chúa, hãy ở trong đó”.

Một tiếng hét vang lên, giật bắn người và rất chói tai.

“Đó là Katie”. Beth thổ hồn hển.

Ian hoà mình vào bóng đêm. Vừa nguyên rửa, Beth vừa leo xuống xe và chạy theo anh. Cô nghe tiếng người đánh xe gào lên nhưng anh ta đang bận rộn ghim con ngựa bình tĩnh trở lại nên không thể đuổi theo cô.

Chẳng có cây đèn nào gần ngôi nhà và Beth vội vã xuyên qua bóng đêm chạy về phía cánh cửa Ian đã để mở toang. Beth đi vào bên trong, cố gắng lắng nghe xem những người khác đang ở đâu.

Tiền sảnh được thấp sáng rực rỡ nhưng không có ai. Cô chạy đến một chiếc hành lang thanh lịch dẫn đến cầu thang lên tầng trên của ngôi nhà. Beth nghe thấy tiếng la hét và quát tháo bên dưới tầng tiếp theo và cả ở phía cầu thang phía xa – Katie, Ian, thám tử Fellows. Cô bắt đầu đi về phía có tiếng thét. Một ai đó đang đi vội vàng ở hành lang phía bên trên, tiếng bước chân đã bị nuốt bởi tấm thảm đến tiếng mở cửa khe khẽ. Có ai đó đang cố gắng tẩu thoát, chạy trốn khỏi ngài thám tử ư? Beth chạy lên cầu thang và đi dọc theo hành lang, tìm thấy một cánh cửa đóng kín ở cuối đường. Cô mở cửa thì thấy cầu thang dẫn xuống tầng dành cho người hầu. Những bước chân vội vã lại vang lên trên các bậc thang, người bị săn đuổi đang chạy trốn.

“Ian!” cô hét lên. “Ngài thám tử! Hãy giúp tôi”. Tiếng hét của cô bị một tiếng thét khác vùi lấp, tiếng thét của đàn ông và tiếng khóc thốn thức của phụ nữ ở phía trên. Chết tiệt. Cô túm lấy váy và lao xuống cầu thang. Cô lao qua tầng sảnh, xuyên qua gian bếp. Beth cảm thấy không khí ban đêm ứa vào khi cánh cửa bên ngoài được mở tung. Cô đi đến chân cầu thang đúng lúc cô nhìn thấy một người phụ nữ tóc đen đang chạy vào một chiếc sân bắn thủ ngoài đó. Beth đứng sững lại. Cánh cổng dẫn đến một khoảng sân trống trải giữa các ngôi nhà nơi những người đàn ông dọn vệ sinh về đêm đến để gom lượm chất thải. Khi người phụ nữ đó còn đang lóng ngóng với cái chốt cửa thì Beth đuổi kịp bà ta.

Beth nắm lấy cổ tay của người phụ nữ. Bàn tay khỏe mạnh của cô chạm vào những chiếc nhẫn. Beth nhìn thẳng vào khuôn mặt của người phụ nữ. Đó là bà Palmer, tình nhân cũ của Hart và là bà chủ của căn nhà này. Sylvia nói rằng bà Palmer đã gần năm mươi nhưng bà ta thực sự vẫn còn là một người phụ nữ đẹp với mái tóc đen và cơ thể gọn gàng. Đôi mắt nâu của bà ta trông đáng yêu nhưng cứng rắn như đá mã não.

“Cái con bé ngu ngốc này”, bà Palmer rít lên. “Tại sao cô lại đưa gã thám tử đến đây? Cô đang phá hỏng mọi chuyện”.

“Tôi sẽ không để anh ấy trả giá cho những điều anh ấy không làm”, Beth kêu to.

“Thế cô nghĩ tôi sẽ cho phép ư?”

“Bà đang nói đến ai vậy?” Beth định nói tiếp thì một con dao loé lên trong ánh sáng từ khu nhà hắt sang. Trước khi Beth có thể xoay người tránh, nó đã lao xuống.

Ian phát cáu khi phát hiện ra Katie đã hét lên chỉ bởi vì cô ta nhìn thấy Cameron lao ra từ một căn phòng trên gác. Trời thì tối, Cameron lại là một người đàn ông khổng lồ với vết sẹo trên mặt và Katie đã dễ dàng bị làm cho hoảng sợ. Rồi lại có rất nhiều tiếng hét của những cô gái trên tầng, thêm cả tiếng gào của Katie và tiếng gầm rống của Cameron cho đến khi một trận huyền náo vang khắp ngôi nhà. Cuối cùng Hart và Cameron đã đến giúp anh giữ tất cả mọi người im lặng, và cho đến lúc đó thì đầu Ian đã đau như búa bổ.

“Giờ thì chúng ta đều ở đây”, Thám tử Fellows gắt gỏng nói với ba anh em nhà Mackenzie, những người đang nhìn chăm chăm vào anh ta. “Cô vợ giỏi giang của anh có một giả định cho rằng bà Palmer đã giết Lily Marttin và Sally Tate, để cứu tính mạng của ngài công tước đây”.

“Angelina ư?” Hart nói đầy chế nhạo. “Beth lấy cái ý tưởng đó ở đâu vậy?”

Fellows trả lời. “Phu nhân Ian đã nói chuyện với bọn gái điếm, những người cô ấy từng quen biết khi còn sống ở khu ổ chuột. Ngài nên cẩn thận xem xét xem vợ ngài có quan hệ với những ai, thưa ngài”.

“Beth là người theo quan điểm chủ nghĩa bình quyền”, Giọng Hart khô khốc.

“Họ đang nói về chuyện gì vậy?” Ian ngắt lời. Nếu như Beth đúng - không, nếu như họ có thể thuyết phục Fellows rằng Beth đã đúng... Fellows có lẽ sẽ không nhắm vào Hart nữa.

“Họ đang tiếp tục nói về việc Angelina Palmer rất tận tâm đối với Hart Mackenzie. Nghĩa là bà ta sẽ làm bất kì điều gì cho ngài đây, thậm chí là giết người”.

“Thật là lố bịch”, Hart ngắt lời. “Bà ấy đúng là có nhiều cơ hội tốt để giết Sally khi không có ai trong nhà. Bà ấy sẽ không giết người khi Ian có thể bị buộc tội vì điều đó”.

“Không ư?” Cameron chen ngang, mặt nghiêm lại. “Bà ta yêu anh, Hart ạ. Tại sao lại không đẩy trách nhiệm đó cho Ian và sẽ an ủi anh khi anh mất Ian?”

“Vậy tại sao bà ấy giúp tôi bằng cách...” Anh nhìn Fellows sắc lạnh.

Fellows cũng bị ngạc nhiên. “Ồ, tôi biết rõ điều ngài đã làm, thưa ngài. Ngài hối hả đưa em trai trở về Scotland do vậy tôi không thể thẩm vấn anh ta. Anh ta đã có thể kể cho tôi một số chuyện, đúng không nào?”

“Tại sao chúng ta không gọi bà Palmer xuống đây và hỏi bà ta xem sao?” Cameron nói. “Nếu ai đó biết sự thật về những điều xảy ra trong căn nhà này thì chỉ có thể là bà ta”.

“Bà ta khó có thể bị khuất phục”, Fellows trả lời. “Tôi đã thử làm rồi. Cũng giống như tôi đã thử xuyên qua tấm lá chắn bên ngoài của anh em các ngài, Hart và Ian, một nhóm đồng phạm”.

Cameron đứng trước mặt hắn. “Anh không biết lòng tôn trọng là cái gì à?”

“Thôi đi!” Ian nắm chặt bàn tay và đứng xen vào giữa họ. “Cameron nói đúng. Hart, gọi bà Palmer đi. Nếu anh không giết Sally Tate thì chính là bà ta”.

“Hoặc ngài đã làm, thưa ngài”, Fellows nói với anh, đôi mắt lóe sáng.

“Tôi không muốn Sally chết. Tôi đã bỏ đi, cô ta làm tôi rất tức giận nhưng tôi sẵn sàng cho cô ta rất nhiều tiền, đưa cô ta tới Australia hoặc đâu đó”. Ian liếc nhìn Hart. “Nhưng nếu bà Palmer làm điều này, bà ta phải thừa nhận chúng. Bà ấy khiến chúng ta gánh chịu đau khổ quá đủ rồi”.

Giọng Hart vang lên đầy lạnh lẽo. “Angelina không ở đây”.

“Điều này không bình thường chút nào?” Fellows nói. “Bà ta đang làm gì vào lúc này? Đi mua sắm chắc?”

Hart nhún vai. Và cơn thịnh nộ đen ngòm của Ian lại bùng lên. Suốt những năm qua, anh đã sợ chính Hart là kẻ giết người, người anh trai yêu quý đã giải thoát cho anh khỏi nhà tù của anh. Anh đã làm mọi chuyện để Fellows không thể tìm ra manh mối, làm hắn không thể nói chuyện được với nhân chứng có hại cho Hart. Và cũng từng đầy năm, Hart vẫn tin rằng Ian là một kẻ điên, đủ điên để đâm chết Sally trong cơn mù mịt. Bà Palmer chính là người có thể minh oan cho cả Ian và Hart và Hart lại đang bảo vệ bà ta.

Hart là một kẻ dối trá. Bà Palmer vẫn còn ở đâu đó trong ngôi nhà này.

Và Beth đang ở bên ngoài kia...

Beth xoay người, đồng thời cố gắng đẩy bà Palmer ra xa người cô. Lưỡi dao lướt qua áo ngực của cô và đâm sâu vào bên cạnh sườn ngay phía trên hông. Beth bật kêu. Cơn đau sắc lạnh, đến nhanh cướp lấy hơi thở của cô. Cô xiết chặt lấy cổ tay bà Palmer và níu xuống.

“Thả ra, đồ chó cái. Ta sẽ huỷ hoại ngươi”.

Beth muốn hét lên nhưng chân cô mềm nhũn, cơ thể cô bỗng nhiên trở nên thật yếu ớt.

“Đừng chết trên người ta, cái con ngu ngốc này”, Tiếng bà Palmer giận dữ rít lên bên tai cô. Beth cảm thấy mình bị kéo lê qua cánh cổng, mùi hôi thối của lối đi hẹp làm cô thấy nôn nao. Tim Beth đập mạnh vì hoảng sợ. Bà Palmer rõ ràng rất nguy hiểm nhưng bà ta là cơ hội duy nhất mà Beth có để minh oan cho Ian.

“Ngươi sẽ là một con tin có giá trị”, bà Palmer nói gay gắt. “Hart kể rằng Ian rất yêu chiều cô vợ mới cưới này. Ian sẽ làm bất kì điều gì để có ngươi trở lại. Ta hình dung ngay cả việc đưa ta ra khỏi nước Anh”.

Bà Palmer quá khoẻ để có thể chống lại. Bà ta kéo Beth xuống con hẻm đi đến một con phố khác, ngõ Chancery Lane, nếu như Beth có thể nhìn được rõ ràng. Nhưng bóng tối đang dâng lên trước mắt cô, và cô không dám chắc về điều đó. Bàn tay của cô mới lạnh buốt làm sao. Cô nghe tiếng bà Palmer cười thật to, âm thanh giống như người say rượu. Nhưng người phụ nữ này không hề uống rượu, không phải sao? Beth

chìm trong cảm giác mơ rối loạn khi một chiếc xe ngựa dừng lại trước họ và bà Palmer đẩy Beth vào trong đó.

“Bethnal Green, chàng trai yêu quý”, Bà vừa nói vừa cười với người đánh xe. “Đừng lo, tôi có đủ tiền để trả. Nhanh lên nào. Tôi phải đến nhà chị của tôi”. Beth sụp xuống trong ghế và bà Palmer kéo vạt áo trùm lên cả hai người. Chiếc áo choàng ngập mùi ẩm mốc và mùi mồ hôi. Beth ho sặc sụa rồi lại rên rỉ vì đau đớn.

“Họ sẽ đi theo bà”, Beth nói bằng giọng khàn khàn. “Khi họ thấy tôi biến mất, họ sẽ đi tìm tôi”.

“Ta biết”, bà Palmer ngắt lời. “Người sẽ được chăm sóc kỹ càng”.

Đó chính là điều con cá mập có thể nói với con mồi của mình. Bà Palmer ngậm chặt miệng và không muốn nói chuyện tiếp. Beth thấy choáng váng như mất đi ý thức khi chiếc xe ngựa bắt đầu di chuyển. Cô lơ mơ tự hỏi vết thương này có thể giết chết cô sau bao lâu.

“Tôi cần bác sĩ”, cô rên rỉ.

“Ta đã nói với người, người sẽ được chăm sóc kỹ càng”.

Beth đặt tay lên mạn sườn và nhắm chặt mắt lại. Cô cảm thấy nôn nao và lạnh buốt, hai chân như tê dại còn mồ hôi phủ kín trên mặt.

Cuối cùng chiếc xe ngựa cũng dừng lại. Người đánh xe nói chuyện gì đó ồn ào với bà Palmer và tiếng đồng xu kêu leng keng trong tay anh ta. Beth bám vào một bên thành chiếc xe, nhưng bà Palmer đã nạy tay cô ra và kéo cô xuống đường, cánh tay vòng quanh eo của Beth

“Thật ghét phải nhìn thấy hai quý cô xinh đẹp say túy lúy đến thế này”, Beth nghe tiếng người đánh xe nói.

Bà Palmer cười khàn khàn nhưng ngay lập tức im bật khi bà ta kéo Beth qua một chỗ rẽ. Ánh đèn rơi qua một vài khung cửa sổ nhưng có quá ít ánh sáng thâm nhập được vào khu ổ chuột. Nhưng khối nhà màu xám đen sau nhiều năm ám khói than và bụi bẩn. Rác rưởi tràn đầy trên đường phố và bụi bẩn bám theo những kẻ say rượu hoặc những người đang vội vã, sợ hãi tìm nơi trú ẩn gần nhất.

Bà Palmer đẩy Beth đi từ con ngõ này sang ngõ khác, xoay người rồi lại rẽ. Beth nhận ra bà Palmer đang cố tìm cách để cô mất phương hướng trong mê lộ của những con ngõ, nhưng Beth hiểu rõ Bethnal Green như lòng bàn tay mình. Cô lớn lên ở đây, đã phải đấu tranh để sinh tồn tại nơi này và cũng từng một lần có được hạnh phúc tại chính nơi đây.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” cô thở dốc, giả vờ mình đang bị lẫn lộn. “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Tới nhà chị của ta. Không được hỏi gì cả”.

“Hart biết cô có chị gái và chỗ bà ta sống đúng không? Và tôi biết tôi sẽ không được chăm sóc. Bà sẽ giết tôi ngay khi bà đưa tôi đến đó. Chị của bà sẽ giúp bà giết tôi”.

Những ngón tay của bà Palmer giống như một chiếc kim. “Ta không thể để người quay về chỗ họ cho đến khi ta trốn thật xa. Ta sẽ thú nhận mọi chuyện ta đã làm khi ta đã đi và nói cho họ người đang ở đâu”.

“Tôi không tin bà”, Beth thổn thức khóc, thêm một chút kịch tính trong giọng nói của mình. “Bà sẽ khiến Ian bị treo cổ vì tội ác mà anh ấy không làm”.

“Hart mới là người ta muốn cứu, con bé ngu đần này, và ta không quan tâm ai bị treo cổ thay vào đó. Luôn luôn là vì Hart”. Một lần nữa bà ta ngậm chặt miệng và kéo Beth nghiêng ngả đi cùng. Lo sợ lớn nhất của Beth là bà Palmer đơn giản sẽ quăng cô bên đường trong sự đau đớn và đơn độc. Beth hiểu rõ người dân ở khu vực này của London sẽ vờ như không thấy cô và để mặc cô đến chết. Một vài linh hồn tốt bụng có thể gọi cảnh sát nhưng lúc đó có lẽ đã quá muộn.

“Xin bà”, cô cố gắng nói. “Hãy tìm một... nhà thờ hoặc một nơi nào đấy. Hãy cho tôi trú ẩn tại đó và bà có thể đi. Tôi sẽ không thể biết bà định đi đâu”.

Bà Palmer lăm bầm qua hơi thở. “Ta không biết tại sao họ lại cưới những phụ nữ vô vị như người. Cái sinh vật tóc tai nhợt nhạt mà Hart cưới đã huỷ hoại anh ấy. Người phụ nữ ngu dốt đó phải chết và điều đó đã

khiến anh ấy cực kì đau lòng. Và cái con quỷ cái đã bỏ rơi anh ấy trước đó cũng chẳng tốt đẹp hơn. Nó đã làm tan vỡ trái tim anh. Ta ghét bọn họ vì những điều chúng đã làm với chàng trai của ta”.

Sự giận dữ vang lên trong giọng nói của bà ta và bà ta lại kéo giật cánh tay của Beth. Beth có thể nhìn thấy những gì Sylvia đã nói: đây chính là người phụ nữ có thể làm bất kì điều gì cho người mình yêu. Bà ta giết người, nói dối và mạo hiểm với giá treo cổ chỉ vì anh ta.

Rẽ thêm một vài lần nữa, đó là toàn bộ những gì Beth cần.

Kia rồi. “Ở đây có một nhà thờ”. Beth nặng nề dựa vào bà Palmer, chỉ về phía ngôi nhà thờ xây bằng gạch màu xám đen, nơi từng là nhà thờ giáo xứ của Thomas. “Xin bà hãy đưa tôi đến đó. Đừng để tôi ở lại nơi dơ dáy xấu xa này. Tôi sẽ phát điên mất. Tôi biết điều đó”.

Bà Palmer cầu nhàu điều gì đó rồi kéo Beth đi về phía nhà thờ. Bà ta không đi vào hướng cửa chính mà lôi Beth vào con hẻm hẹp giữa hai toà nhà. Khu nghĩa địa bé nhỏ của nhà thờ nằm ở phía sau, được bao quanh bởi những bức tường của tòa nhà và bởi chính tòa nhà của cha xứ. Trong những tháng ngày Beth ở đây, cánh cửa đằng sau nhà thờ chẳng bao giờ được khoá bởi Thomas thích đi chạy thẳng từ tòa nhà cha xứ đến khu giáo đường, ngang qua sân nhà thờ và anh luôn để quên chìa khoá.

Bà Palmer cầm lấy tay nắm và dễ dàng mở cửa. Bà ta đẩy Beth vào trong hành lang nhỏ để dẫn tới khu thánh đường. Mùi hương quen thuộc của những cây nến, của bụi bặm, của sách vở và mùi của vải xộc thẳng vào Beth, đưa cô trở lại cuộc sống trước kia của cô với tư cách là vợ của giáo xứ. Đó là những ngày thật yên bình và trật tự, mùa này nối tiếp mùa kia giống như những viên ngọc trai trên một chuỗi vòng. Mùa vọng, Giáng sinh, lễ Hiển linh, Tuần chay, lễ Phục sinh, Tuần lễ hiện xuống, Ngày Chúa ba ngôi (*). Mọi người đều biết cần phải đọc gì, ăn gì và mặc gì, loại hoa nào nên đặt trong nhà thờ và bàn thờ nên có tông màu nào. Dậy thật sớm vào lúc bình minh để chào đón lễ Phục sinh và lên giường thật muộn trong đêm Giáng sinh. Không có thịt trong mùa chay và một bữa tiệc trong ngày thứ ba rửa tội. Những buổi cầu nguyện buổi sáng, buổi lễ chiều và lễ chính vào các ngày chủ nhật.

(*) Lễ Phục sinh – Easter thường được xem là một trong những ngày lễ quan trọng nhất trong năm của người theo Kito giáo thường diễn ra vào tháng 3 hoặc 4 mỗi năm để tưởng niệm sự kiện phục sinh của Chúa Giêsu từ cõi chết sau khi bị đóng đinh trên thập tự giá, được người theo đạo Kito tin là đã xảy ra vào khoảng năm 30-33 CN. Phục Sinh cũng được dùng để chỉ một mùa trong năm phụng vụ Công giáo gọi là Mùa phục sinh, kéo dài đúng 50 ngày, từ Chúa Nhật Phục Sinh đến Lễ Hiện xuống.

Lễ Phục sinh dựa nhiều vào nguồn gốc Lễ vượt qua của Do Thái giáo. Người theo đạo Kitô tin rằng cái chết và sự phục sinh của Chúa Giêsu đã hoàn thành những gì mà biến cố Xuất Hành đã tiên báo: giải phóng con người khỏi tội lỗi và đưa họ vào cuộc sống do Thiên Chúa trao ban.

(*) Lễ Hiển linh - Epiphany có nghĩa là “hiện hồn”, thường được hiểu là quyền năng siêu phàm. Kitô giáo tổ chức ngày này vào 06 tháng 1 như là ngày lễ hiển linh bởi vì nó được coi là ngày ba người đàn ông Wise (Magi) đã đến thăm Chúa Giêsu ở Bethlehem với quà tặng là vàng, nhũ hương và mộc dược. Một lý do khác nó gọi của Lễ hiển linh là bởi vì nó biểu thị sự mặc khải của Thiên Chúa cho nhân loại trong hình dạng con người.

Theo Kinh Thánh, vào đêm khi Chúa Kitô sinh ra, ba vị vua (được giả định có ba vì đã có ba món quà, nhưng nó có thể là số lượng khác) nhìn thấy một ngôi sao sáng và tiếp sau đó đến Bethlehem nơi họ tìm thấy Chúa Kitô dưới hình hài một đứa trẻ.

(*) Ngày Chúa ba ngôi – Trinity - Học thuyết Kitô giáo về Thiên Chúa Ba Ngôi định nghĩa Thiên Chúa là Ba Ngôi Thiên Chúa: là Cha, Con (Chúa Giêsu Kitô), và Thánh Thần. Ba người là khác biệt nhưng cùng tồn tại trong sự thống nhất, và hợp tác bình đẳng, hợp tác vĩnh cửu và cùng bản thể. Nói cách khác, ba người của Thiên Chúa Ba Ngôi là một hữu thể. Trinity được coi là phép nhiệm màu của đức tin Kitô giáo.

Do không có tiền để mua một chiếc đàn organ (*), Thomas đã thổi đoạn nhạc bằng một cây sáo và cả giáo đoàn đã đứng đưa trong suốt khúc thánh ca mà họ đã thuộc nằm lòng đó.

Ôi Thiên Chúa, người là sự cứu giúp cho chúng con trong những năm đã qua

Là niềm hy vọng đang đến của chúng con

Là nơi trú ẩn cho chúng con trong cơn giông bão cuộc đời

Và là ngôi nhà vĩnh cửu của chúng con.

(*) đàn organ trong nhà thờ.

Cô có thể nghe thấy nhịp điệu đều đặn của những nốt nhạc trầm và giọng hát vút cao của bà Whetherby đang vang vọng từ hàng ghế đầu tiên.

Nhà thờ trống không. Những bức tường sơn trắng vẫn giống như xưa, bức giảng kính cao cao phía bên phải của bàn thờ Chúa cũng vẫn vậy. Beth tự hỏi không biết bản lề của cánh cửa bên phía bức giảng có còn kêu ken két nữa không, như mỗi lần Thomas đi lên cái cầu thang bé xíu đó và mở hé cánh cửa.

Tiếng kèn báo hiệu ngày tận thế, anh đã gọi nó như vậy. Giờ đây họ sẽ phải lắng nghe bài giảng đạo của cha xứ. Khi Beth gợi ý anh nên cho dầu vào bản lề, Thomas trả lời, nếu mà làm như thế, sẽ chẳng có thứ gì để đánh thức họ khi nghe thuyết giảng.

Mọi thứ trong cái nhà thờ nhỏ bé đó đều gợi nhớ đến cuộc sống trước đây của Thomas và Beth, nơi cô đã từng tìm được hạnh phúc. Nhưng chuyện đó đã lâu lắm rồi và giọng nói của Thomas đã dần phai mờ và biến mất. Giờ đây, cô đang đau đớn, cô đơn và lo sợ cô sẽ không bao giờ còn được gặp Ian, người đàn ông cô yêu lần nữa bằng cả trái tim.

Ian băng qua Cameron và Fellows và chạy ra khỏi phòng. Anh nghe tiếng Hart vang lên phía sau anh, “Ngăn nó lại”. Cameron đi sau Ian nhưng Ian đã nhanh hơn. Anh xuống tầng và ra đến cửa trước khi Cameron có thể đuổi kịp anh và lao thẳng về hướng chiếc xe ngựa của Hart. Anh kéo giạt cửa thấy Katie đang ngủ trên một chiếc ghế nhung dài. Chỉ có một mình.

Ian lay cô ta. “Beth đâu rồi?”

Katie chớp mắt nhìn anh, “Tôi không biết. Tôi nghĩ cô ấy ở cùng với ngài”.

Tim Ian đập mạnh. Anh đóng sập cửa và sải bước về phía người đánh xe đang dựa vào tường gần đó, miệng ngậm một mẫu thuốc lá.

“Cô ấy đâu?” giọng Ian vang lên và con ngựa bước giạt lại phía sau.

“Phu nhân của ngài ư? Cô ấy chạy vào trong, thưa ngài. Tôi nghĩ...”

Ian không đợi nghe nốt lời giải thích lấp bắp của anh ta.

Anh bắt gặp Cameron khi đang chạy trở lại ngôi nhà. Anh trai anh dừng lại và quay người. “Ian, chuyện quái gì vậy?” Ian xông vào trong và hét gọi tên Beth. Qua lan can Hart nhìn xuống, Fellows đứng phía sau anh. Hai cô gái bất ngờ lộ ra từ một căn phòng ở trên tầng trên. “Cô ấy đâu?” Ian hét lên với họ.

Hart và Fellows chỉ đứng nhìn chăm chăm, nhưng một trong những cô gái trả lời. “Anh yêu, cô ấy không lên đây”

“Cô nhìn thấy cô ấy?”

“Em nhìn thấy bà Palmer đi vội vàng về phía cầu thang phía sau”, một người khác bổ sung, “Em đoán là bà ấy không muốn chạm mặt ông thám tử tài ba đó”. Nỗi sợ hãi và sự tức giận làm sự tập trung của Ian như co lại. Beth. Tìm cô ấy.

“Ian!”

Tiếng Cameron hét gọi anh từ phía chân cầu thang phía bên trong, trên đường tới khu bếp. Ian xô đẩy mọi người rồi đi qua khu bếp yên tĩnh và bước qua cánh cửa hậu. Cameron đứng trong một cái sân nhỏ xíu phía sau ngôi nhà với một cây đèn lồng anh tóm được trong bếp.

Ian nhìn chăm chăm vào thứ đã làm Cameron chú ý. Một vết màu đỏ nâu đã làm vấy bẩn những viên gạch, còn mới và nổi bật trên lớp bụi bẩn màu than. “Máu”, Cameron lặng lẽ nói. “Và có một vết nữa ở đây trên cánh cổng”.

Trái tim Ian đập thình thịch, nhanh quá mức khiến anh thấy nôn nao. Khi Fellows đến ngay sau đấy để xem chuyện gì đã xảy ra, Ian túm lấy cổ áo của hắn và dí mặt hắn vào vết bẩn.

“Chết tiệt, đó là máu, thưa ngài”, Fellows kêu be be.

“Tìm cô ấy”, Ian nói, kéo giạt hắn đứng lên. “Anh là thám tử, hãy tìm hiểu đi”.

Cameron mở cổng và bước xuống con hẻm.

“Ian nói đúng đấy, Fellows. Đây chẳng phải là công việc chết tiệt của anh sao”.

Hart đặt tay lên vai Ian. “Ian”

Ian xoay người tránh đi, không thể chịu được sự đụng chạm của Hart. Nếu Beth chết...

Fellows nhanh chóng bước cách xa. “Anh ta sẽ không phát điên mà tấn công chứ?”

Ian xoay lưng về phía Hart. “Không”. Anh bước về phía cánh cổng để đi cùng Cameron, túm lấy cổ áo của Fellows lôi theo. “Tìm cô ấy đi”.

“Tôi không phải là chó săn đánh hơi, thưa ngài”.

“Sủa gâu gâu ư”. Cameron nói, dành cho Fellows một nụ cười tà ác. “Chó ngoan”.

Hết chương 20

21. Jennifer Ashley - Chương 21

Chương 21

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

(Cám ơn bạn bodua đã giúp bọn mình edit lần 2)

Beth thét lên khi bà Palmer đẩy cô vào một chiếc ghế gỗ dài cứng nhắc. Không có ai ở đây, chẳng có quét dọn trên sàn nhà, cũng chẳng có vị giáo chức đã hơi lầy bầy, người đã tiếp nhận vị trí của Thomas chín năm trước đây.

Beth nắm lấy cổ tay bà Palmer. “Đừng, xin hãy đừng bỏ tôi lại”.

“Đừng có ngu ngốc như vậy. Ai đó sẽ tìm ra người”.

Beth cố gắng gom hết sức tàn của mình. “Xin hãy đừng để tôi ở đây một mình. Hãy cùng đợi cha xứ với tôi. Tôi xin bà đấy. Tôi không muốn chết một mình”.

Nước mắt của cô là thật. Cơn đau đang ngày càng dồn dập. Nó như những làn sóng đang tìm cách cuốn phăng cô đi. Ian liệu có hiểu ra được cô đã đi đâu hay không? Liệu anh có tìm được cô hay không? Mặc cho tất cả những ám ảnh của anh về những chi tiết vụn vặt, anh không phải là người ngu ngốc mà là người có một bộ não có thể giải quyết được những vấn đề toán học phức tạp và ghi nhớ những bản hiệp định bằng thứ tiếng nước ngoài khó hiểu. Nhưng liệu anh có thể ghép các mảnh mối lại với nhau và tìm được câu trả lời cho câu đố này không?

Bà Palmer thốt lên một tiếng đầy tức giận nhưng vẫn ngồi xuống trong tiếng váy áo sột soạt. Beth sụm vào người bà ta, cô không còn tự chống đỡ được nữa.

“Bà đã giết Lily Martin đúng không?” Beth hỏi trong tiếng thì thầm. Lúc này cô đã quá tê liệt để sợ hãi. Nếu như bà Palmer đơn giản chỉ muốn giết Beth, bà ấy sẽ phải làm chuyện đó ngay bây giờ. Người phụ nữ này đang sợ hãi và Beth đột nhiên cảm thấy giờ đây bà ta còn sợ Hart hơn là việc bị thám tử Fellows bắt giam. Nếu như bà Palmer để Beth, vợ của người em trai thân yêu của Hart, chết. Hart sẽ không bao giờ tha thứ cho bà ta.

“Tất nhiên ta đã giết Lily”, bà Palmer hằn học nói. “Cô ta là nhân chứng cho vụ giết Sally”.

“Đó là vì bà nghĩ Hart thực sự đã giết Sally”.

“Hart đã rất tức giận với Sally. Con chó cái đó đã tống tiền anh ấy để cô ta có thể chạy trốn và bỏ lại ta. Hart đã kể với ta rằng anh ấy sẽ trừng phạt cô ta, khiến cô ta phải hối hận vì đã chơi trò chơi của mình”.

“Và cũng tức giận với Sally”.

“Nếu Sally muốn nhiều tiền hơn nữa, cô ta chỉ việc hỏi xin Hart. Nhưng cô ta muốn không chế anh ấy. Như thể cô ta lại có lúc có thể điều khiển được một người như là Hart vậy. Nhưng Hart muốn ra lệnh. Ta đã nhận ra điều đó khi ta lần đầu tiên gặp anh ấy, lúc anh ấy mới vừa qua tuổi hai mươi”. Giọng của bà trở nên trù mến. “Anh ấy đã từng là một chàng trai đáng yêu. Rất đẹp trai và lịch lãm trước khi bị quá nhiều người gây tổn thương”.

Beth nhận ra mình đang gối đầu lên tấm áo choàng bằng len kiểu Scotland rộng lớn của bà Palmer. Cô ngước lên ngắm khuôn mặt của người phụ nữ luống tuổi. Beth nhận ra đây là tấm áo choàng của nhà Mackenzie, màu xanh lam và xanh lá pha cùng những sọc trắng và đỏ.

“Tôi rất tiếc”, Beth thì thầm. “Bà hẳn phải yêu ngài ấy rất nhiều”.

“Ta không che giấu điều đó”.

“Bà chắc phải cảm thấy rất khó khăn khi chứng kiến ngài ấy kết hôn và bắt đầu đẩy bà ra khỏi cuộc sống của anh ấy”.

Thật chẳng khôn khéo chút nào khi nói như vậy, Beth nghĩ, nhưng cô không thể kìm mình khi hỏi những lời đó.

“Ta biết anh ấy phải kết hôn”, bà Palmer bình tĩnh nói. “Ta hơn anh ấy mười ba tuổi và không ở cùng tầng lớp với anh ấy. Anh ấy cần cưới con gái của một người cùng địa vị để làm chủ các buổi khiêu vũ và tiệc chiêu đãi, để làm mê hoặc đồng sự của anh ấy. Anh ấy sẽ không bao giờ trở thành thủ tướng của nước Anh nếu như bị buộc vào một phụ nữ như ta”.

“Nhưng rất nhiều quý ông tôn quý có nhiều tình nhân. Bà Barrington đã từng rất thích mắng nhiếc chuyện đó”.

“Bà Barrington là cái người quái nào vậy?” Beth đã quá yếu không thể trả lời và bà Palmer lại tiếp tục nói lan man. “Không ai quan tâm nhiều đến chuyện Hart có một cô nhân tình, không đâu. Nhưng nó còn nhiều hơn thế”.

“Bởi vì ngài ấy là chúa tể, là ông chủ của bà đúng không?” cô nhớ lại những gì Ian đã nói và sự tò mò làm cô lãng quên sự đau đớn. “Chính xác ngài ấy đã làm gì?”

“Nếu người không biết về cuộc đời người đó, người sẽ chẳng thể hiểu được”.

“Tôi không có ý đó”. Sự tập trung của cô lại trôi dạt đi lần nữa. “Tôi không tin Hart đã giết cô ta”, Beth nói, giật mình khi thấy giọng mình càng ngày càng yếu ớt. “Ngài ấy sẽ đợi cho đến khi Ian đi khỏi đó. Nhưng có người đã hoảng sợ và đâm dao vào người Sally”.

“Người nào đó giống như ta đây”, bà Palmer nói. “Có lẽ ta đã giết cô ta”.

Để bảo vệ Hart ư. Đôi mắt Beth nhắm lại. Cô hình dung ra cảnh tượng Ian đang nhìn qua cánh cửa khép hờ, Hart xuất hiện lù lù trước mặt Sally với con dao trong tay, Lily Martin đứng ở hành lang bên ngoài. Có điều gì đó không đúng trong chuyện này. Nếu như Beth còn đủ tỉnh táo để giải thích điều gì đó...

Bà Palmer đột nhiên đứng dậy như thể bà vừa nghe thấy cái gì đó, nhưng chẳng có ai bước vào cái nhà thờ bé nhỏ này. Đầu Beth đột nhiên va mạnh vào chiếc ghế dài cứng nhắc và cô nghiêng rầm với một tiếng rên rĩ. “Ồ đây người sẽ ổn thôi”, bà Palmer nói. “Sẽ có ai đó tìm ra người”.

“Đừng”, Beth thì thầm trong sự sợ hãi thực sự. Cô chạm vào bàn tay của người phụ nữ đó. “Xin đừng để tôi chết ở đây một mình”. Nếu như Beth có thể thuyết phục bà Palmer nán lại thêm lúc nữa thì Ian có thể đoán ra họ đang ở đâu và sẽ mang ngài thám tử đến cùng. Ian có thể được minh oan và mãi mãi được an toàn khỏi thám tử Fellows.

Bà Palmer nhìn quanh nhà thờ nhỏ, cơ thể run rẩy như gặp phải một cơn gió lạnh thổi qua. “Tại sao ta phải ở đây để chờ bị bắt?”

“Bởi vì bà không định làm như thế. Bà nghĩ Lily sẽ phản bội Hart và bà đã bị hoảng sợ”.

Bà Palmer cắn hai môi. “Người nói đúng. Ta đi tìm cô ta để tìm hiểu xem cô ta đã biết điều gì và cô ta bắt đầu say sưa nói rằng tiền Ian đưa cho cô ta không còn đủ dùng nữa. Chiếc kéo nằm trong chiếc rổ mây. Ta đã cầm nó lên...”

Bà nhìn chăm chăm vào bàn tay bà tay, rồi bà nắm chúng lại như tự hỏi.

“Hart sẽ giúp bà”, Beth nói.

“Anh ấy sẽ không đâu. Tôi đã huỷ hoại mọi thứ. Cái chết của Lily đã khiến thám tử Fellows quay lại hiện trường. Hart sẽ không bao giờ tha thứ cho ta”.

Beth nắm lấy mép của chiếc ghế dài, cố gắng giữ im thanh tĩnh. Cơn buồn ngủ đang mời gọi cô vào một giấc ngủ ngọt ngào nơi đó sẽ không còn sự đau đớn. “Bà đã thực sự giết Sally ư?”

“Đó không phải là vấn đề, đúng không. Ta sẽ đi tới giá treo cổ vì Hart và anh ấy sẽ hiểu ta yêu anh ấy biết nhường nào”.

“Lily và Sally yêu nhau”, Beth thì thầm. Lý trí của cô chạm đến một điều gì đó nhưng những đốm sáng lại đang nhảy múa trước tầm nhìn của cô.

Bà Palmer khịt mũi. “Lily có một bức ảnh của Sally trong phòng khách của cô ta, cô có tin được chuyện đó không? Sally đã thôi không còn quan hệ yêu đương với Lily nhiều năm trước đây. Ta đã giữ lại bức tranh. Ta không muốn cảnh sát có bất kì bằng chứng nào nhưng bằng cách nào đó họ vẫn kết nối chúng được với nhau”.

“Sally và Lily”, Beth thì thào. Cô nhắm chặt mắt, hình ảnh đó lại một lần nữa hiện ra trong đầu cô. Lily đang nhìn chăm chăm vào căn phòng nơi Hart đang cùng với Sally, chứng kiến Hart bỏ lại cô ta. Có lẽ cô ta nghĩ rằng Hart đã đưa tiền cho Sally. Lily giận dữ bởi Sally đã muốn chấm dứt quan hệ của họ và cô ta sẽ mất cả Sally, cả tiền. Con dao nằm trên bàn bên cạnh giường và Lily giơ nó lên. Từ phòng khách, Ian nhìn thấy Hart lao như bay ra khỏi ngôi nhà, Ian bắt gặp Lily ở hành lang và anh nghĩ rằng cô ta đã chứng kiến anh mình phạm tội.

“Ta phải đi khỏi đây”. Bà Palmer gạt tay Beth đang đặt bên túi của chiếc váy và giật lấy dây buộc chiếc túi đựng tiền của Beth. Bà ta nắm bàn tay Beth và bắt đầu vật lộn với chiếc nhẫn bạc gắn viên kim cương nhỏ xíu để lôi nó ra khỏi ngón tay nhỏ bé của cô. “Ta sẽ lấy cả cái này. Ta có thể bán nó và cả đôi bông tai khi ta tới đại lục”.

“Đừng”. Beth cố gắng nắm chặt bàn tay nhưng giờ tay cô đã lạnh toát và yếu ớt. “Người chồng đầu tiên đã tặng nó cho tôi”.

“Một cái giá quá rẻ trả cho ta để ta không giết người”. Bà Palmer giật đôi bông tai ra khỏi tai Beth và nó tạo nên một cơn nhói đau. Isabella đã đưa cho Beth đôi bông tai này khi ở Pari và Beth rất thích chúng.

Cô ấy đã nói đầy vô tư và hào phóng. Bạn hãy giữ chúng, bạn yêu quý. Chúng hợp với bạn hơn là với tôi.

Bà Palmer đứng lên. Dưới ánh sáng này, bà trông thật già nua, người phụ nữ này đã cố níu giữ tuổi trẻ của mình dưới lớp trang điểm và dưỡng da. Giờ đây bà ta trông mệt mỏi và yếu đuối. Một người phụ nữ đã phải cố gắng quá nhiều trong một thời gian quá dài.

“Ta yêu Hart Mackenzie”, bà nói, giọng gay gắt, “Ta luôn luôn yêu anh ấy. Ta sẽ không để cái con điếm Sally với tình yêu đồng giới kia huỷ hoại anh ấy ngay cả khi nhiều năm đã trôi qua. Ta đã làm cho Lily cũng không thể”.

“Hãy ở lại và giải thích cho họ mọi chuyện”, Beth hỗn hển nói.

Trong cơn giận dữ đột ngột bùng nổ, bà Palmer giật tóc Beth dựng cô đứng lên.

Beth bật khóc vì đau đớn, bên sườn cô nóng ran như có lửa.

“Người không có quyền đào bới mọi thứ lên, đưa cái tên thám tử đó tới nhà của ta. Người cũng nhiều tội lỗi giống như ta mà thôi”. Nước bọt tung toé trên hai môi bà ta.

Beth không còn sức để kháng cự lại nữa. Cả cơ thể cô chỉ muốn ngừng hoạt động. Cô sẽ chết ở nơi này, trong nhà thờ bé nhỏ của Thomas, chỉ cách khu nghĩa địa của nhà thờ, nơi Thomas đang yên nghỉ, có mười yard (1yard = 0,9m). Cô nghĩ cô nghe thấy tiếng cánh cửa lối lên bục giảng kêu cọt kẹt và cô nhìn thấy Thomas đang đứng đó trong chiếc áo thấy tu màu trắng mà cô thường xuyên phải vá lại. Mái tóc đen ở hai bên thái dương của anh đã chuyển sang màu xám. Đôi mắt hiền từ của anh màu xanh ngắt.

Hãy dừng cảm lên, Beth của anh. Cô nghĩ anh sẽ nói như vậy. Chuyện này thực sự kết thúc rồi.

“Ian”.

Bà Palmer lướt nhìn khắp nhà thờ, những ngón tay vẫn cuốn trong tóc Beth. “Người đang nói chuyện với ai vậy?”

Nhiều tiếng đàn ông trầm đục quát lên cắt ngang lời bà ta, một trong số đó là tiếng của Ian. Bà Palmer hét lên, kéo Beth lên phía trước bà ta như một tấm lá chắn. Beth rên lên vì đau đớn.

Ian với khuôn mặt trắng bệnh và mắt long lên dữ tợn lao về phía bà Palmer. Anh đang quát lên về chuyện gì đó nhưng Beth không thể nghe thấy tiếng anh, không thể hiểu những điều anh nói. Bà Palmer vấp ngã, kêu rít lên và Ian đỡ được Beth trước khi cô sụp xuống.

Anh đang ở bên cô, ấm áp, vững chãi và quá chân thật. Beth cố chạm vào anh nhưng cánh tay cô vô lực. Anh nâng cô lên và bế cô dựa vào người anh trên chiếc ghế dài. Đôi mắt màu vàng của anh mở to khi anh nhìn thẳng vào mắt cô.

“Ian”, Beth mỉm cười và chạm vào khuôn mặt anh. Giờ thì cô lại là người không thể chịu nổi cái nhìn chăm chăm đó nên ánh mắt cô nhìn trượt sang bên cạnh. Trong tầm nhìn của mình, cô nhìn thấy Hart lao vào phòng, theo sau là Cameron và thám tử Fellows. Bà Palmer đứng dựa vào tường.

“Ta sẽ không bị treo cổ vì đứa con gái dâm đãng đó”, bà gào lên to và rõ ràng. Con dao sáng lấp loè trong tay và bà đâm thẳng nó vào ngực mình.

Beth nghe thấy tiếng kêu của Hart, nhìn thấy bà Palmer khụy đầu gối xuống và cơ thể trượt dài trên sàn. Hart đỡ bà ta bằng hai tay. Bà Palmer ngược lên nhìn Hart. “Em yêu anh”.

“Đừng nói gì cả”. Hart nói. Giọng anh dịu dàng đến không ngờ. “Tôi sẽ gọi bác sĩ”.

Bà lắc đầu, nụ cười yếu ớt. “Mọi thứ đều tối đen. Em không thể nhìn rõ mặt anh”. Bà sờ soạn để chạm vào Hart. “Hart, hãy ôm em”.

“Tôi đây”. Hart đỡ để bà dựa vào anh, đặt một nụ hôn lên mái tóc bà. “Tôi ở đây, tình yêu của tôi. Tôi sẽ không bỏ mặc em”.

Ian thậm chí không nhìn về phía họ. Lúc này anh nhắm mắt lại, đu đưa Beth trong lòng. Beth cố sức nói, “Em biết anh sẽ tìm thấy em”, nhưng bóng tối đã chụp lấy cô và môi cô không thể cử động. Cô chìm vào mê man cũng là lúc bà Palmer trút hơi thở cuối cùng.

Ian dùng chiếc xe ngựa sang trọng của Hart để đưa Beth về dinh thự của ngài công tước ở Grosvenor Square. Dinh thự của Hart luôn đầy ắp những người làm, luôn sẵn sàng với mọi công việc mà ngài công tước muốn thực hiện trong thành phố. Ian bế Beth vào trong nhà và đám người hầu được huấn luyện cẩn thận chạy loạn lên để tuân theo những mệnh lệnh điên cuồng của anh.

Ian đưa Beth đến phòng ngủ của anh. Bác sĩ đã đến để rửa và khâu miệng vết thương nhưng Beth vẫn chưa tỉnh lại.

Cameron đã ở lại nhà thờ cùng Hart và thám tử Fellows, trong khi Fellows đã bắt được kẻ hãm ta cần bắt và đang cố gắng làm sáng tỏ mọi chuyện. Ian không quan tâm xem chuyện gì đã xảy ra. Mọi việc đã kết thúc, bà Palmer đã chết và Beth gần như bị giết chết khi cố gắng làm sáng tỏ mọi chuyện. Fellows cứ đi mà làm điều hãn muốn.

Beth nằm bất tỉnh, sốt ngầy ngầy và ướt đầm mồ hôi. Cho dù Ian có lau vết thương bên sườn cô bao nhiêu lần, nó vẫn sưng lên và tấy đỏ, và gây sốt.

Suốt cả đêm anh túc trực bên cô. Anh nghe tiếng mọi người đến rồi đi, giọng nói thô lỗ của Cameron và câu trả lời lặng lẽ của Hart, lời nói kính cẩn của đám người hầu. Anh đặt một miếng vải mát lạnh lên trán Beth, hy vọng anh có thể làm giảm cơn sốt với sức mạnh của ý chí.

Anh nghe tiếng cửa mở ở phía sau và tiếng bước chân nặng nề của Hart, nhưng Ian chẳng ngẩng đầu lên nhìn.

“Cô ấy thế nào?” Anh trai anh thấp giọng hỏi.

“Đang chết dần”.

Hart đi vòng quanh giường và nhìn xuống Beth đang nằm bất động trên tấm vải trải giường. Khuôn mặt anh trắng bệch và căng thẳng. Beth đang nóng hầm hập. Nó khiến cô rên rỉ, đầu lắc qua lắc lại sang hai bên. Cô khẽ rên khi vết thương chạm vào giường, như thể cô đang cố gắng tìm cách giải thoát khỏi cơn đau đang săn đuổi cô. Ian nhìn chằm chằm vào Hart. “Anh và những mụ đàn bà đáng nguyên rủa của anh. Anh biến chúng thành những con thú bị thuần hoá của anh và giờ đây chúng đã giết Beth”.

Hart ngập ngừng nói. “Chết tiệt, Ian”.

“Anh đã nghĩ Beth muốn tiền của em, tên tuổi của em. Tại sao cô ấy lại muốn chúng chứ?”

“Ban đầu là thế. Anh không còn nghĩ như thế nữa”.

“Cái sự muộn màng chết tiệt đó ư. Cô ấy chưa bao giờ muốn điều gì cho bản thân mình, chưa bao giờ yêu cầu bất kì điều gì từ chúng ta. Anh không biết phải làm gì với những người như vậy”.

“Anh cũng không muốn nhìn thấy cô ấy chết”.

Hart đặt bàn tay lên vai Ian nhưng Ian giật người né tránh. “Anh đưa em tới ngôi nhà đó để em làm một tên gián điệp khốn khiếp. Anh lợi dụng em giống như anh đã sử dụng em trong mọi kế hoạch của đời anh. Anh thả em ra khỏi trại tâm thần để em có thể giúp anh nhưng anh chưa bao giờ tin rằng em không bị điên. Anh chỉ cần những điều em có thể làm được cho anh”.

“Điều này không thực sự đúng”, Hart nói, môi mím lại.

“Nó gần là như vậy. Anh nghĩ em điên đến mức có thể giết chết Sally. Em đã làm như anh nói bởi vì em chịu ơn anh và em muốn bảo vệ anh. Em ngưỡng mộ và tôn thờ anh giống như những ả đàn bà nhếch nhác bị thuần hoá của anh”.

Ian thở hổn hển nhưng bàn tay anh vẫn nhẹ nhàng vuốt tóc Beth.

“Vì Chúa, Ian”.

“Em không còn tuân theo những mệnh lệnh của anh nữa. Sự ngạo mạn chết tiệt của anh đã giết Beth của em”.

Hart vẫn bất động, đôi mắt anh vẫn nhìn chăm chăm. “Anh biết. Hãy để anh giúp cô ấy”.

“Anh không thể giúp. Cô ấy đã ngoài tầm giúp đỡ”. Ian gặp cái nhìn của Hart trong một giây ngắn ngủi và lần đầu tiên trong cuộc đời Ian, Hart không thể nhìn thẳng vào anh.

“Hãy đi đi”, Ian nói. “Em không muốn anh ở đây nếu em phải nói lời tạm biệt với cô ấy”.

Trong một lúc lâu, Hart vẫn đứng cứng nhắc và bất động rồi thì anh cũng xoay người và lặng lẽ ra khỏi phòng.

Suốt cả tuần tiếp theo, Ian chỉ rời khỏi giường để hét gọi Curry khi anh chàng này trả lời chuông gọi của anh quá chậm chạp. Beth vẫn vật vờ trên giường, khuôn mặt ửng hồng và đầm mồ hôi, rên rĩ khi có bất kì cái gì chạm vào bên sườn. Ian ngủ bên cạnh giường cô hoặc trên ghế ngay sát ngay đó khi Beth trở nên quá trần trọc. Curry cố gắng khuyên Ian ngủ trong phòng bên cạnh, và trong lúc anh nghỉ ngơi, một cô hầu hoặc Katie hoặc bản thân anh sẽ chăm sóc cho Beth nhưng Ian từ chối.

Ian đã đọc tất cả những quyển sách có trong thư viện đồ sộ của Hart và vô số những quyển sách khoa học trong trại tâm thần, tập hợp tất cả những quan điểm y học hiện đại trong đầu. Anh thực hành nhiều phương pháp chăm sóc vết thương mưng mủ, phương pháp hạ sốt, phương pháp giữ bệnh nhân yên lặng và cả cách thức cho bệnh nhân ăn. Bác sĩ mang đến những con đĩa, chúng quả thực đã giúp vết thương giảm sưng tấy nhưng Ian không thích mấy thứ thuốc mỡ và dầu bôi cùng những ống tiêm chứa thứ chất lỏng đáng ngờ của ông ta. Anh sẽ không để ông bác sĩ đó đến gần Beth với mấy thứ đó. Điều này khiến cho ông bác sĩ phàn nàn ầm ĩ với một Hart không mấy thiện cảm.

Ian lau rửa vết thương của Beth mỗi ngày, tẩy sạch bất kì chất hôi tanh nào rỉ ra từ đó. Anh lau khuôn mặt Beth bằng nước mát, bón cho cô từng thìa canh và buộc cô phải nuốt chúng xuống khi cô ra sức xoay mặt đi. Anh bắt Curry mang đá đến để anh đặt vào vết thương nhằm làm chúng bớt sưng tấy và dùng đá làm mát nước để lau trán cho cô. Ian ước anh có thể đưa Beth đi khỏi London, nơi mà mùi khói than và bồ hóng lọt qua mọi khe cửa sổ, nhưng anh e sợ vết thương khi va chạm có thể bị vỡ ra lần nữa. Anh bện tóc cô lại để cổ cô không bị nóng và bắn khoản liệu anh có nên cắt những bím tóc tuyệt đẹp của cô đi không nếu cơn sốt không hạ bớt.

Ông bác sĩ cần nhằn bên cạnh anh và đề nghị thử nghiệm phương pháp điều trị bằng huyết thanh trích từ tuyến hạch của khỉ và những thứ kì dị giống như vậy. Ông ta đã phát minh ra chúng khi làm việc chung với các chuyên gia ở Thụy Sĩ và như lời ông ta nói, nếu ông ta có thể cứu em dâu của Công tước Kilmorgan, nó sẽ làm rạng danh tên tuổi ông ta.

Ian đã đuổi ông ta ra ngoài kèm theo vô số lời đe dọa.

Vào ngày thứ sáu, cơn sốt vẫn không giảm. Ian ngồi ngay bên cạnh Beth, bàn tay anh gài khê vào bàn tay cô và trải nghiệm sự sợ hãi. Anh đang dần dần mất cô.

“Tình yêu là như thế ư?” Anh thì thầm nói chuyện với cô. “Anh không thích cảm xúc đó, Beth của anh. Nó làm anh quá đau đớn”.

Beth không đáp lời. Đôi mắt cô hơi hé mở dưới những mi mắt sưng phồng, như một tia lấp lánh màu xanh nhưng chẳng thể nhìn thấy gì. Hôm nay anh đã không thể dứt cho cô được chút thức ăn nào.

Ian cảm thấy nôn nao, dạ dày anh như quặn lại và anh đã phải lao ra khỏi phòng để nôn ọe. Khi anh quay lại, vẫn không có gì thay đổi. Hơi thở của cô vẫn khô khè và khó nhọc. Da cô vẫn nóng hầm hập một cách đau đớn.

Cô đã bỗng nhiên bước vào cuộc đời anh, mới chỉ một vài tuần ngắn ngủi trước đó, và rồi đột ngột, cô lại đang rời bỏ cuộc đời anh. Cảm giác về sự mất mát khiến anh khiếp hãi. Anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy trước đây, ngay kể cả với toàn bộ sự cô đơn và nỗi sợ hãi anh đã trải qua trong trại tâm thần. Sự sợ hãi đó giống như bản năng sinh tồn; nhưng lần này là sự trống rỗng nằm sâu thẳm bên trong anh. Ngồi đây trong căn phòng tối, đối mặt với những điều tồi tệ nhất đã mang ký ức quay trở lại với anh. Những hồi tưởng về những năm tháng trong trại tâm thần của Ian vẫn còn nguyên vẹn, giờ lại hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết cho dù nó đã dần dần lu mờ sau bảy năm qua. Anh nhớ lại những buổi sáng tỉnh mơ phải ngâm

người trong nước lạnh, phải đi bộ trong vườn dưới sự giám sát với một chiếc gậy rất dài luôn bám theo anh. Gã chặn cửa, Ian luôn gọi hắn ta như vậy, luôn sẵn sàng đánh đập bệnh nhân đằng sau cánh cửa nếu cần thiết.

Khi có các bác sĩ khác hoặc những vị khách đặc biệt đến thăm, bác sĩ Edwards sẽ làm một bài thuyết giảng hoành tráng trong khi Ian được đặt ngồi trên chiếc ghế bên cạnh bục giảng. Bác sĩ Edwards sẽ bắt Ian học thuộc lòng tên của tất cả các thánh giả, bắt anh lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai tình nguyện viên và bắt anh nhắc lại nó thật chính xác. Một chiếc bảng đen sẽ được đưa đến và Ian sẽ giải những bài toán phức tạp trong vài giây. Con chó biển được huấn luyện của bác sĩ Edwards, Ian đã tự gọi mình như thế.

Anh ta là một trường hợp điển hình về việc những oán giận ngạo mạn đã làm mưng mủ trí não. Hãy chú ý đến việc anh ta lảng tránh ánh mắt mọi người, điều này chứng tỏ việc giảm sút lòng tin và thiếu tính trung thực. Hãy chú ý đến sự mất tập trung của anh ta khi anh ta được hỏi. Cái cách anh ta ngắt lời với một câu bình luận hoặc câu hỏi không thích hợp chẳng có liên quan gì đến chủ đề đang nói. Chính tính kiêu ngạo là tâm điểm của chứng loạn thần kinh - một bệnh nhân không thể giao tiếp với những người mà anh ta nghĩ rằng thấp kém hơn anh ta. Điều trị: trong một môi trường khắc nghiệt, tắm nước lạnh, tập thể dục, sốc điện để kích thích việc chữa bệnh. Đánh đòn liên tục để ngăn chặn những cơn tức giận của anh ta. Việc điều trị đã có hiệu quả, thưa các quý ông. Anh ta đã bình tĩnh đáng kể so với lần đầu tiên khi đến chỗ tôi.

Nếu như Ian phải “bình tĩnh” đó là bởi vì anh đã nhận ra rằng nếu anh chế ngự được những cơn giận và những lời nói bộc phát của anh, anh sẽ được dễ yên. Anh đã học cách trở thành một người máy, một cậu bé người máy chỉ biết hoạt động và nói theo một kiểu nhất định. Chống lại khuôn phép có nghĩa là bị nhốt hàng giờ trong một căn phòng nhỏ, bị sốc điện trên khắp cơ thể, và bị đánh đập hàng đêm. Khi Ian lại trở thành một chàng trai người máy trẻ, những kẻ quấy rầy anh lại để anh yên. Ít nhất họ sẽ để anh đọc sách và học cùng giáo viên. Trí não Ian gần như không nghỉ ngơi. Nó hấp thu mọi điều, mọi thứ đặt trước mặt nó.

Anh có thể thành thạo rất nhiều ngôn ngữ chỉ trong một vài ngày. Anh tiến bộ trong môn số học từ những phép toán đơn giản đến những bài giải tích cao cấp hơn chỉ sau một năm. Anh có thể đọc một quyển sách suốt ngày và có thể thuộc lòng nhiều đoạn rất dài trong đó.

Anh tìm thấy nơi trú ẩn trong âm nhạc hoặc học những nốt nhạc anh nghe người khác chơi nhưng chưa bao giờ đọc được bản nhạc. Đối với anh những nốt nhạc và khuông nhạc chỉ như là một mớ trắng đen hỗn độn.

Ian cũng không thể giỏi trong những lĩnh vực như logic học, đạo đức học và triết học. Anh có thể nhắc lại những trích dẫn của Aristote, Socrates, Plato nhưng chẳng thể hiểu hay diễn giải chúng.

Sự kiêu ngạo về tầng lớp của anh ta kết hợp với sự bất mãn về gia đình đã tạo ra sự tắc nghẽn trong trí não anh ta, bác sĩ Edwards đã giải thích như thế trước đám thánh giả hăng hái của ông ta. Anh ta có thể đọc và nhớ nhưng không thể hiểu. Anh ta cũng không thể hiện sự quan tâm với cha mình, không bao giờ hỏi về cha mình hoặc viết thư cho ông khi mọi người gợi ý. Anh ta cũng chẳng tỏ ra có dấu hiệu nào chứng tỏ anh ta thương nhớ người mẹ yêu quý đã qua đời của mình.

Bác sĩ Edwards chưa bao giờ nhìn thấy cậu bé Ian vui đùa trong gối để khóc thút thít giữa đêm đen, trong cô đơn, sợ hãi và căm ghét bóng tối. Biết rằng nếu như cha cậu có đến đây với cậu, cậu sẽ bị giết vì những gì cậu đã chứng kiến.

Chỉ có những người hầu trong trại tâm thần làm bạn với Ian. Những cô hầu lén lút mang cho anh những miếng thịt tươi ngon từ phòng bếp và chút rượu từ phòng ăn của người hầu. Họ giúp anh che giấu những điều xỉ gả mà Mac đem đến cho anh và những quyển sách tục tĩu từ Cameron khi anh trai anh ghé qua thăm.

Em hãy đọc chúng đi, Cameron đã nói nhỏ với anh kèm theo một cái nháy mắt. Em cần phải biết phía trên và phía dưới của phụ nữ là cái gì và mỗi cái đấy là dùng để làm gì.

Ở cái tuổi mười bảy, Ian đã học được điều đó từ hai bàn tay của cô người hầu tóc vàng mũm mĩm, người mỗi sáng đều đến lau chùi lò sưởi của anh. Cô ta đã bí mật quan hệ với anh trong hai năm rồi cưới một

người đánh xe và đã có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Ian đã yêu cầu Hart gửi cho cô ta một món quà cưới trị giá vài trăm ghinê nhưng chưa bao giờ nói tại sao.

Chuyện đó xảy ra đã lâu lắm rồi. Ian quay trở lại hiện tại, nhưng hiện tại lại quá lạnh lẽo và kinh hoàng. Anh ngồi trong bóng tối, những tấm rèm buông kín khung cửa sổ trong khi Beth đang vật lộn với sự sống. Nếu cô chết, có lẽ anh nên quay trở lại trại tâm thần và tự giam mình trong đó bởi vì anh sẽ phát điên nếu như anh phải sống mà không có cô.

Isabella vào phòng một lúc sau đó. Cô đến trong tiếng sột soạt khe khẽ của vải lụa, đôi mắt sưng lên khi cô lại gần Beth đang nằm trên giường.

“Ian, tôi rất tiếc”.

Ian không thể trả lời. Isabella nhìn trông kiệt sức. Cô nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay của Beth và nâng nó lên sát môi.

“Tôi gặp bác sĩ ở tầng dưới”, cô nói, giọng đầy nước mắt. “Ông ta nói với tôi rằng hy vọng rất mong manh”.

“Tên bác sĩ đó là kẻ ngu dốt”.

“Cô ấy vẫn đang sốt cao”.

“Tôi sẽ không để cô ấy chết”.

Isabella vừa ngồi xuống cạnh giường vừa nắm tay Beth. “Nó vẫn xảy ra, thường là đối với những người tốt nhất. Họ bị cướp đi để dạy chúng ta về sự hèn mọn”. Nước mắt chảy dài hai bên má cô.

“Nhắm nhí”.

Isabella ngước lên nhìn anh với nụ cười yếu ớt. “Cậu thật cứng đầu, như một người nhà Mackenzie”.

“Tôi là người nhà Mackenzie”. Thực là một điều ngu xuẩn chết tiệt để nói. “Tôi sẽ không để cô ấy chết. Tôi không thể”. Beth hơi chút cử động ở trên giường, một âm thanh nhỏ phát ra từ miệng cô.

“Cô ấy đang mê sảng”, Isabella thì thầm.

Ian thấm ướt một miếng vải và đắp lên lưỡi của Beth khi cô cố gắng nói, thanh âm như một tiếng rên rỉ. Cô chớp những giọt nước chảy từ miếng vải, rên rỉ.

Isabella gạt đi hai hàng nước mắt khi cô đứng lên và cúi cúi đi ra khỏi phòng.

Mac đến sau đây không lâu, khuôn mặt anh nhìn thật hốc hác.

“Có gì biến chuyển không?” anh hỏi.

“Không”. Ian chẳng buồn nhìn lên khi đang đặt một miếng vải lạnh lên trên trán của Beth. “Anh đi cùng với Isabella à?” Mac khẽ gật đầu. “Làm gì có. Khác tàu hỏa, khác thuyền, và cô ấy đối khách sạn ngay khi cô ấy phát hiện ra anh đã đặt phòng ở đó”.

“Hai người thật ngu ngốc. Anh không được để mất cô ấy”.

Mac nhướn mày. “Đã ba năm rồi và cô ấy đâu có chạy lại phía anh đâu”.

“Anh vẫn chưa nỗ lực đủ để có lại cô ấy”, Ian tức giận nói. “Em chưa bao giờ nghĩ anh lại ngu xuẩn như thế”. Mac thật sự ngạc nhiên rồi lại trầm ngâm suy nghĩ. “Em đã tìm ra điểm cốt yếu”.

Ian dành sự quan tâm trở lại bên Beth. Anh không hiểu tại sao ai đó có thể tìm thấy tình yêu rồi lại ném nó đi không chút thương tiếc. Mac xoa trán. “Nói về những tên ngốc, Hart đã tống cổ cái tên bác sĩ chỉ biết nói quang quác rồi. Thế cũng tốt. Anh thực sự chỉ muốn bóp cổ hắn”.

“Đúng vậy”.

Mac đặt tay lên vai Ian. Những ngón tay xiết lại. “Anh rất tiếc. Điều này thật bất công. Hơn ai hết trong số các anh, em xứng đáng có được hạnh phúc”.

Ian không trả lời. Chẳng có gì liên quan đến hạnh phúc ở đây.

Tất cả chỉ là cứu được Beth.

Mac nấn ná thêm một lúc. Anh ủ rũ nhìn Beth rời ra khỏi phòng. Những vị khách khác lần lượt đến thăm suốt cả ngày cho đến tận đêm khuya: Cameron, Daniel, Katie. Curry rời lại Isabella. Họ đều hỏi cùng một câu hỏi. “Có gì biến chuyển không?” Ian luôn lắc đầu và mọi người lại ra ngoài. Vào một buổi sáng tỉnh mơ, khi ngôi nhà còn chìm trong yên lặng đến bất động, chiếc đồng hồ mạ vàng trên mặt lò sưởi vô tình điểm hai tiếng chuông. Beth ngồi thẳng người trên giường.

“Ian!”

Sắc da cô vẫn ửng hồng, đôi mắt lấp lánh với đồng tử mở to.

Ian đi đến bên giường. “Anh ở đây”.

“Ian, em đang chết dần”.

Ian vòng hai cánh tay quanh người cô và ôm cô thật chặt. “Anh sẽ không để em chết”.

Cô đẩy người ra. “Ian, hãy nói với em rằng anh tha thứ cho em”. Cô gặp ánh mắt anh và anh không còn lảng tránh nó.

Đôi mắt Beth xanh thẳm nhưng bồn chồn, ngập chìm trong nước mắt. Anh có thể nhìn vào đó nhiều giờ liền, bị mê hoặc trong sắc màu đó. Anh đã đọc được rằng đôi mắt là cánh cửa dẫn đến tâm hồn, và tâm hồn Beth thì thật là trong sáng và ngọt ngào.

Cô được an toàn, nhưng một con quỷ vẫn ẩn náu bên trong Ian, giống như con quỷ đã trốn trong cơ thể cha anh. Anh có thể dễ dàng làm cô bị đau khi mất kiểm soát trong cơn giận dữ. Anh không thể để chuyện này xảy ra – không bao giờ. “Chẳng có gì để mà tha thứ, tình yêu của anh”.

“Tha thứ vì đã đi cùng thám tử Fellows. Vì đã gọi lên câu chuyện một lần nữa. Vì đã giết bà Palmer. Bà ấy đã chết, đúng không anh?”

“Đúng”.

“Nhưng nếu như em không quay lại London, bà ấy vẫn sẽ còn sống”.

“Và Fellows sẽ vẫn tin rằng anh có tội. Và cả Hart cũng vậy. Không có gì phải tha thứ cho việc đã tìm ra chân tướng sự thật, Beth yêu thương của anh”.

Cô dường như không nghe thấy tiếng anh. “Em rất tiếc”, cô thút thít khóc, giọng nặng nề vì cơn sốt. Cô đặt bàn tay tựa lên ngực anh và vùi mặt vào bờ vai của anh.

Cùng với trái tim đang đập dữ dội, anh ôm cô thật chặt. Khi anh nhẹ nhàng nâng cô lên để hôn cô, anh nhận ra mắt cô đã khép lại và cô đã lại rơi vào cơn hôn mê. Ian đặt cô nằm lại trên gối, nước mắt anh lăn qua hai hàng mi và vỡ tan trên làn da nóng hổi của cô.

Hết chương 21

22. Jennifer Ashley - Chương 22

Chương 22

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

(Cám ơn bạn bodua đã giúp bọn mình edit lần 2)

Beth lơ mơ tỉnh lại dần. Mặc dù cô còn ướt đầm mồ hôi cùng với cơn đau lan khắp toàn thân nhưng không hiểu sao sâu thẳm trong cô, cô cảm thấy điều tồi tệ nhất đã qua.

Và cô thực sự rất đói.

Cô nghiêng đầu thì nhìn thấy Ian trong chiếc ghế bành ở bên cạnh giường, đầu anh ngả ra sau, đôi mắt nhắm nghiền. Anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi cùng chiếc quần chần. Chiếc áo mở phanh đến tận rốn. Anh vẫn nắm chặt lấy bàn tay của cô, nhưng một tiếng ngáy khe khẽ phát ra từ miệng anh. Beth xiết lấy bàn tay Ian, sẵn sàng trêu anh về tư thế nằm dài vụng vẹo của cái cơ thể to lớn của anh. Ồ, hay là trêu anh về cái năng lượng cần thiết để leo ra khỏi giường và cuộn tròn trong lòng anh, để những cánh tay mạnh mẽ đó lại ôm lấy cô.

“Ian”, cô thì thầm.

Chỉ một âm thanh nhỏ, anh đã mở choàng mắt. Đôi mắt vàng kim quét khắp cô, và rồi anh leo lên giường, cốc nước bắn toé trong tay anh.

“Uống”.

“Em thích ăn một thứ gì đó”.

“Uống cái nước chết tiệt này đi”.

“Vâng, thưa chồng của em”.

Beth chậm rãi uống nước, thích cái cảm giác khi sự ẩm ướt trên cái lưỡi khô khốc của cô. Trong suốt thời gian đó, Ian vẫn nhìn chăm chú vào miệng cô. Cô thầm nghĩ nếu cô không nuốt nhanh xuống, anh sẽ bóp mũi cô và đổ thứ chất lỏng xuống thẳng cổ họng cô. “Giờ đến bánh mì”, Ian nói. Anh bẻ từng mẫu bánh mì nhỏ xiu và đưa nó đến miệng cô.

Beth ngậm lấy miếng bánh nhưng không thể không mỉm cười. “Nó làm em nhớ đến thời gian chúng ta ở Kilmorgan. Anh đã dứt cho em ăn”. Không trả lời, Ian tiếp tục bẻ thêm mấy mẫu bánh mì, ngắm nhìn cô nhai rồi nuốt xuống.

“Em cảm thấy tốt hơn rồi”, cô nói đã ăn được vài mẫu bánh vì anh. “Mặc dù còn rất mệt”.

Ian kiểm tra trán và mặt cô. “Đã dứt sốt rồi”.

“Cảm ơn Chúa...”

Cô bật lên một tiếng kêu khe khẽ khi cánh tay anh mạnh mẽ ôm quanh người cô. Áo sơ mi của anh vẫn mở toang và hơi ẩm từ vòm ngực để trần của anh giống như một tấm chăn ấm áp.

Anh cố gắng trượt một nụ hôn lên hai bờ môi khô nẻ của cô nhưng cô đẩy anh ra.

“Đừng, Ian, em chắc phải ghé lắm. Em cần phải đi tắm”. Ian vuốt ve lọn tóc trên trán cô, đôi mắt anh ươn ướt.

“Em hãy nghỉ ngơi trước đã. Hãy ngủ đi”.

“Anh cũng vậy”.

“Anh đã ngủ rồi”, anh bác lại.

“Ý em là một giấc ngủ thật sự ở trên giường cơ. Hãy gọi một cô hầu đến để thay ga trải giường và anh có thể nằm ngủ ở đây cùng với em”. Cô khẽ lau một giọt nước mắt đọng trên má anh, trân trọng biểu hiện cảm xúc hiếm hoi này của anh. “Em muốn anh làm thế”.

“Anh sẽ thay ga trải giường”, anh nói. “Anh vẫn thay mà”.

“Những cô hầu phòng sẽ không vui vẻ gì nếu anh chiếm mất công việc của họ. Họ sẽ cho rằng điều đó không xứng với địa vị của anh. Những cô hầu phòng cao cấp thường hợm hĩnh lắm”.

Anh lắc đầu. “Anh chưa bao giờ hiểu những điều em nói”.

“Thế thì em chắc hẳn đã thực sự khỏe hơn rồi”.

Ian với lấy một miếng vải gấp gọn trong tủ. Anh bắt đầu lạng lẽ tháo tấm trải ở một bên mép giường. Beth muốn giúp anh nhưng cô buộc phải bỏ cuộc khi cô nhanh chóng nhận ra rằng cô thậm chí không thể nhắc nổi một góc giường.

Ian nhanh chóng lột tấm trải khỏi một phần giường, trải tấm ga mới lên đó. Rồi anh nhẹ nhàng nâng cô lên để đặt cô lên phần ga sạch rồi lại tiếp tục làm như vậy với đầu bên kia.

“Anh thực sự làm việc này thành thạo”, cô quan sát anh khi anh đặt những tấm chăn quanh cô. “Có lẽ anh có thể mở trường học để dạy các cô hầu phòng”.

“Những quyển sách”.

Cô chờ đợi anh nói tiếp nhưng anh chỉ ném đồng ga lót bông ra hành lang và đóng cửa lại.

“Em không hiểu?”

“Những quyển sách hướng dẫn cách chăm sóc người bệnh”.

“Anh đã đọc chúng ư?”

“Anh đọc hết mọi thứ”. Anh tháo ủng ra và trượt vào nằm bên cạnh cô. Cơ thể ấm áp của anh thật dễ chịu.

Beth nhớ lại lúc cô tỉnh giấc vào giữa đêm, khi đó Ian đã nhìn thẳng vào trong mắt cô. Cái nhìn từ đôi mắt vàng kim của anh thật thống khổ, tràn đầy đau đớn. Và một lần nữa ánh mắt anh lại lảng tránh, không để ánh mắt cô chạm đến chúng. “Thật là không công bằng khi anh chỉ nhìn thẳng vào em khi em đang đau yếu như thế”, Beth nói.

“Giờ đây khi em đã tỉnh táo hoàn toàn và cảm thấy khỏe hơn, anh lại quay đi”.

“Bởi vì khi anh nhìn vào em, anh quên hết mọi thứ. Anh như lạc lối với những điều anh đang nói và đang làm. Anh chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của em”. Anh ghé đầu lên gối của cô và đặt bàn tay lên ngực cô. “Em có một đôi mắt tuyệt đẹp”. Cô nghe thấy tim mình đập nhanh hơn. “Và rồi anh lại tăng bốc em làm em cảm thấy mình thật xấu xa vì đã quả trách anh”.

“Anh chưa bao giờ tăng bốc em”.

Beth vuốt má anh. “Anh có biết rằng anh là người đàn ông tốt nhất trên thế giới không?”

Anh không trả lời. Hơi thở của anh nóng hổi trên da thịt cô. Cô đang mệt nhưng không quá mệt đến mức cô không cảm nhận được cơn co thắt khoái lạc ở khoảng trống giữa hai chân cô.

Ký ức trong nhà thờ lại ùa về bên cô, những cơn đau khủng khiếp và sự tuyệt vọng của bà Palmer, được bao phủ bởi hương vị xưa cũ của cuộc sống trước đây của cô. “Bà ấy đã chết đúng không anh? Bà Palmer ấy”.

“Đúng vậy”.

“Bà ấy đã yêu ngài ấy biết bao, một người phụ nữ đáng thương”.

“Bà ta là kẻ giết người và đã gần như giết chết em”.

“Ồ thì em cũng chẳng vui vẻ gì về điều đó đâu. Anh biết là bà ấy đã không giết Sally. Lily đã làm điều đó”.

Ánh mắt Ian lấp lánh. “Đừng nói nữa. Em còn quá yếu”. “Em đã đúng, Ian Mackenzie. Sally đã bỏ rơi Lily và định cuỗm hết số tiền có được từ việc tống tiền. Lily đã rất tức giận. Anh nói rằng cô ta đã quanh quẩn phía ngoài phòng ngủ. Sau khi Hart ra khỏi phòng và anh cũng rời khỏi phòng khách, cô ta đã lên vào trong phòng ngủ, cãi nhau với Sally rồi đâm cô ấy. Chẳng có gì ngạc nhiên khi cô ta đến ở tại ngôi nhà Convent Garden và không đi ra ngoài bao giờ”.

Ian ngả người về phía cô. “Được rồi, anh không quan tâm đến việc ai đã giết Sally”.

Beth trông như bị tổn thương. “Nhưng em đã làm sáng tỏ điều bí mật này rồi. Hãy kể điều đó với thám tử Fellows đi anh”.

“Gã thám tử Fellows đó nên chết rục trong địa ngục”.

“Ian”.

“Hắn nghĩ hắn là ta một tên thám tử giỏi giang khôn khiếp. Hắn có thể tự mình tìm ra chuyện đó. Em cần nghỉ ngơi”.

“Nhưng em đã cảm thấy khỏe hơn”.

Ian liếc nhìn cô nhưng cái nhìn của anh vẫn không chạm đến ánh mắt cô. “Anh không quan tâm”.

Beth ngoan ngoãn dựa lưng vào đồng gối nhưng cô vẫn không thể cưỡng lại việc vuốt ve má anh. Quai hàm của anh đã đen sẫm lại và râu mọc lởm chởm ram ráp do lâu ngày chưa cạo. “Làm sao anh tìm được em trong nhà thờ?” Beth hỏi anh. “Làm sao anh biết được?”

“Fellows tìm thấy một người đã nghe thấy bà Palmer nói chuyện với người đánh xe yêu cầu chở hai người tới Bethnal Green. Hart biết chị gái bà Palmer sống ở đó. Khi không thấy em ở nhà bà ta, anh cho rằng em sẽ tìm cách để trốn thoát và quay trở lại nhà thờ cũ của chồng em”. Anh nhìn ra hướng khác. “Anh biết ở đó em đã từng hạnh phúc”.

“Làm sao anh biết cái nhà thờ đó ở đâu?”

“Anh đã thám hiểm toàn bộ London. Anh nhớ rõ mọi nơi”. Beth ngả lên ngực anh, yêu thích mùi hương sạch sẽ trên chiếc áo sơ mi may bằng thứ vải mịn màng. “Cầu Chúa phù hộ anh và trí nhớ của anh, Ian. Em sẽ không bao giờ ngừng ngạc nhiên về nó”.

“Nó làm em ngạc nhiên ư?”

“Đúng vậy, nhưng em tưởng tượng nó giống như một thủ thuật làm xiếc ấy. Lạy trời, như thể anh là một con khỉ được huấn luyện vậy”.

“Con khỉ...”

“Đừng bận tâm. Cám ơn anh đã đi tìm em, Ian Mackenzie. Cám ơn vì anh đã không giết Sally Tate. Cám ơn anh vì đã cực kì cao thượng và chu đáo đến như vậy”.

“Đôi khi anh lo sợ”. Ian xoa trán cho thấy anh đang bị chứng đau đầu quấy rầy. “Đôi khi anh tự thuyết phục bản thân mình rằng đó không phải là Hart; mà chính là anh đã làm trong một cơn tức giận, trí nhớ đã bị xóa đi nên anh không thể nhớ lại”.

Beth nắm lấy tay anh. “Nhưng anh đã không làm chuyện đó. Cả hai kẻ giết người đều đã chết và mọi chuyện đã kết thúc”.

“Em đã chứng kiến anh bóp cổ Fellows. Phải có cả Curry và Mac mới lôi được anh ra khỏi hắn”.

“Anh phải thừa nhận rằng thám tử Fellows có thể làm người ta điên lên”, Beth nói, cố gắng giữ giọng nhẹ nhàng.

“Trong trại tâm thần, ban đầu anh đã đánh bọn quần giáo. Anh làm nhiều đứa bị thương. Chúng đã dùng roi da quật anh xuống để có thể điều trị cho anh”.

“Bọn quần giáo ư?” Beth định nhồm dậy nhưng cơn đau lại kéo cô xuống. “Anh không phải là một con thú”.

“Anh không phải ư?”

“Không ai được phép trói người khác, đánh đập và sốc điện”.

“Những cơn đau đầu sẽ xuất hiện và anh sẽ đâm đá bọn chúng”. Cái nhìn của anh lại trượt đi. “Anh luôn không thể kiềm chế những cơn giận dữ. Nếu anh làm đau em thì sao?”

Trái tim Beth xiết lại khi nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt anh. “Anh không giống cha anh”.

“Anh không giống ư? Ông ấy đã nhốt anh tại một nơi thật xa bởi vì anh đã chứng kiến ông ấy giết mẹ anh, nhưng đó không phải là lý do duy nhất. Anh đã không thể thuyết phục hội đồng rằng anh là người bình thường – anh trở nên tức giận và anh chỉ còn cách đọc thuộc một dòng thơ hết lần này đến lần khác để cố gắng kiềm chế bản thân”. Anh nắm lấy một bàn tay của cô, đưa nó lên sát miệng anh.

“Beth, nếu anh tức giận với em thì sao? Nếu có lúc anh làm đau em? Nếu có lúc anh mở mắt ra và cơ thể em nằm dưới hai bàn tay anh...”

Anh đột nhiên im bất, đôi mắt nhắm nghiền, thật chặt.

“Không, Ian, đừng bỏ em”.

“Anh đã rất tức giận với Sally. Và anh mới khoẻ làm sao”.

“Chính vì thế anh đã ra khỏi phòng. Anh ra ngoài để bình tĩnh lại và nó đã có hiệu quả”. Cô đặt một nụ hôn lên nắm tay đang xiết lại của anh. “Em rất cần nói chuyện với thám tử Fellows”, cô nói. Cô thấy mình bị ghìm lại trên đệm. Ian lại mở choàng mắt, nỗi sợ hãi đã biến mất. Nhưng mặc dù anh nắm hai cổ tay cô rất chặt, anh cẩn thận tránh xa bên bị thương của cô.

“Không được nói chuyện với thám tử Fellows nữa. Hắn sẽ phải để em yên”.

“Nhưng...”

“Không”, anh gầm lên.

Anh chặn lại những gì cô định nói tiếp bằng đôi môi anh, và cô đầu hàng rất vui vẻ. Cô không nói gì thêm nhưng tâm trí cô quay cuồng với những kế hoạch. Cô cần có một cuộc nói chuyện dài và tử tế với thám tử Fellows và tay thám tử mẫn cán đó sẽ biết lý do tại sao.

Beth hồi phục nhanh chóng từ cơn sốt, nhưng vết đâm thì cần rất nhiều thời gian hơn. Cô đã có thể đi lại khá khá sau một tuần nằm bẹp trên giường dù còn rất đau đớn và rất dễ bị mệt. Cô tập tễnh đi bộ xung quanh ngôi nhà to lớn của Hart cùng với vài người hầu lớn vốn xung quanh, những người sẵn sàng mang cho cô thứ này thứ kia. Họ làm cô khó chịu vì cô không quen để người khác chăm sóc hầu hạ quá mức như thế.

Cô cũng thực sự thấy bất mãn bởi sau nụ hôn lần đó để giữ cô yên lặng, Ian lại giữ một khoảng cách với cô. Anh nói anh muốn tạo điều kiện để cô hoàn toàn bình phục, nhưng cô biết anh vẫn lo lắng chuyện những cơn nóng giận của anh bị bật phát.

Bản thân cha cô thường xuyên trở nên hung bạo sau khi uống rượu và ông thường đâm đá lung tung. Ian không như vậy – anh hiểu rằng anh cần phải kiểm soát những cơn giận của anh và anh không bao giờ uống rượu.

Cô biết sự cam đoan của cô sẽ không có hiệu quả. Cô không phủ nhận rằng anh em nhà Mackenzie đã từng chứng kiến nhiều cảnh bạo lực nên chịu ảnh hưởng của chúng. Nhưng cô nhớ đến sự đau đớn trên khuôn mặt Hart khi bà Palmer chết. Anh ấy đã ôm bà ta đầy che chở, để bà hiểu rằng anh luôn bên bà cho đến khi bà chết. Ian cũng có bản năng bảo vệ giống y như vậy, giống như lần anh công khai thách thức Hart để bảo vệ Beth. Cô khao khát anh, nhưng hầu hết các đêm, anh tránh xa giường cô. Beth có nhiều khách đến chơi, từ Isabella đến con trai của Cameron, Daniel, tất cả đều lo lắng cho cô. Trước đây cô chưa bao giờ có một gia đình, chưa bao giờ có hơn một người quan tâm chăm sóc việc sống chết của cô. Đôi lúc cô còn chẳng có ai. Isabella đã nói đúng về chuyện mấy anh em nhà này thường xuyên quên việc giảm bớt cách xử sự đầy nam tính của mình khi tiếp xúc các quý cô. Nhưng Beth chẳng quan tâm đến chuyện đó. Cô thích việc Mac và Cameron cảm thấy đủ thoải mái bên cô đến độ họ có thể cho phép họ là chính mình, và cô biết đằng sau tính tình thô ráp sù sì đó che giấu một trái tim nhân hậu. Khi Ian tiếp tục khẳng khái đòi giữ cô trong phòng, cô bắt đầu có cảm giác mình giống như một tù nhân trong lâu đài nhung lụa. Cô phải dùng đến phương án mua chuộc Curry để đạt được điều cô muốn.

“Phu nhân của tôi, ngài ấy sẽ giết tôi mất”, Curry thiếu não nói sau khi cậu ta nghe những chỉ thị của Beth.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh ta. Cậu có thể đưa anh ta tới đây”.

“Ôi, nếu đồng ý với cô. Và rồi ngài ấy sẽ giết tôi mất thôi. Chưa kể đến Đức ngài công tước”.

“Curry, xin cậu đừng. Tôi sẽ không đổ trách cậu về cái việc mà tôi bắt gặp cậu và Katie đang sắp làm trên cầu thang phía sau nhà vào sáng hôm qua đâu”.

Mặt Curry đỏ bừng. “Cô thật là một người khó chơi, đúng không? Không hiểu ông chủ của tôi có biết ngài đang vướng vào cái gì hay không?”

“Tôi lớn lên trong một nơi cặn bã, giống như cậu vậy, Curry à. Tôi đã học cách cứng rắn”.

“Không giống như tôi đâu, xin phu nhân thứ lỗi. Chúng ta có thể đã từng sống trong một nơi cặn bã nhưng cô không xuất thân từ đó. Cô ở tầng lớp trên, phu nhân của tôi, là do mẹ cô là con gái của một quý ông. Cô sẽ không bao giờ giống như tôi”.

“Tôi xin lỗi cậu, Curry. Tôi không định lợi dụng chuyện đó”.

Cậu ta cười toe toét với cô. “Được rồi. Chỉ là đừng lặp lại chuyện này nữa”.

Cậu ta định thần lại. “Ồi, nhưng ngài ấy sẽ giết tôi”.

“Tôi sẽ lo chuyện đó”, Beth nói. “Cậu chỉ việc làm như tôi nói thôi”.

Một tuần sau khi Beth bắt đầu bình phục, Ian mở cửa phòng ngủ của Beth và phải tránh sang một bên khi Curry lao nhanh ra ngoài. Mấy ngày vừa qua, anh thấy Curry luôn hấp ta hấp tấp ra vào phòng ngủ của Beth và lén lút liếc nhìn Ian. Lúc này đây, cậu ta cũng đang lén nhìn Ian như vậy. “Cậu đang làm cái quái gì ở đây vậy?” Ian hỏi cậu ta. Curry vẫn không dừng bước. “Có nhiều việc phải làm lắm”. Cậu ta đã biến mất ở phía hành lang.

Trong phòng, Beth nằm dựa trên chiếc ghế dài, mặt cô ửng hồng, hơi thở gấp gáp. Ian bước lại chỗ cô và đặt tay lên trán cô nhưng không thấy sốt. Anh ngồi lên thành ghế bên cạnh cô, yêu thích cái cách cơ thể cô dựa vào anh.

“Tuần tới chúng ta sẽ đi về Scotland. Lúc đó em cần đủ khỏe cho chuyến đi”.

“Đó là mệnh lệnh ư, chồng của em?”

Ian luồn tay vào mái tóc cô. Anh khao khát cô, nhưng anh sẵn sàng từ bỏ sự thoải mái của bản thân để tránh không tổn thương đến cô.

“Em sẽ thích nhà của anh ở Scotland. Chúng ta sẽ làm đám cưới ở đó”.

“Chúng ta đã làm đám cưới rồi, em có thể chứng minh điều đó”.

“Em có thể có một đám cưới thật sự, với váy cưới trắng tinh và nhiều dây hoa lily, như em đã nói với anh ở nhà hát opera”. Lòng mào thanh mảnh của cô cong lên.

“Anh còn nhớ chuyện đó ư? Nhưng tất nhiên là anh nhớ rồi. Điều này nghe hấp dẫn đấy”.

Ian đứng lên. “Hãy nghỉ ngơi cho đến khi đó”.

Beth bắt lấy bàn tay của anh. Sự đụng chạm của cô làm máu anh như sôi trào, khiến anh điên cuồng ham muốn cô. “Ian, đừng đi”.

Anh gỡ tay cô ra khỏi anh nhưng cô giữ nó lại. “Xin anh hãy ở lại. Chúng ta có thể chỉ đơn giản là... nói chuyện”.

“Tốt nhất là không”.

Nước mắt dâng đầy trong mắt cô. “Xin anh”.

Cô nghĩ anh đang từ chối cô. Anh đột ngột cúi xuống, đặt hai nắm tay ở hai bên cạnh cô. “Nếu anh ở lại, vợ của anh à, anh sẽ không muốn nói chuyện. Anh sẽ không thể ngăn bản thân mình làm những chuyện anh thích làm cùng với em”.

Đôi mắt cô tối lại. “Em sẽ không ngại đâu”.

Ian lướt mu bàn tay dọc theo má cô. “Anh có thể bảo vệ em khỏi mọi người nhưng ai sẽ bảo vệ em khỏi anh?”

Môi Beth run run khi cô cố gắng bắt lấy ánh mắt anh. Anh nhanh chóng nhìn lảng đi. Beth tranh thủ khoanh khắc bối rối của anh để vòng tay quanh cổ anh và hôn anh say đắm.

Một phụ nữ xảo quyệt. Anh chạm lưỡi mình vào cái lưỡi đang tìm kiếm của cô, bờ môi cô ẩm áp và thuần thực những gì anh đã dạy cho cô. Cô lại quyến rũ anh bằng cách gặm nhấm bờ môi dưới của anh trong khi tay cô lướt thẳng xuống cái vật đang cứng nhắc bên dưới.

“Không”, anh rên rỉ.

Beth lần những ngón tay quanh những chiếc cúc của chiếc quần anh mặc và tháo từng cái từng cái một.

“Em thề rằng em sẽ nói chuyện với cái người đã thiết kế trang phục lót cho đàn ông và nói cho họ biết rằng chúng quá ư là rắc rối để cởi trong một số tình huống nhất định”.

Ian đã căng cứng đến nhức nhối. Nhưng ngón tay của cô trở nên dạn dĩ hơn khi chúng xiết quanh cái vật đàn ông của anh, ngón tay cái của cô miết tròn trên đỉnh mũi. Anh nghiêng chặt răng khi cô xoay tròn những ngón tay vòng quanh những nếp gấp, chà sát trên lớp da nhạy cảm của anh. Ian nhận ra mình đang xiết chặt lấy tóc cô và phải thả tóc cô ra trước khi anh kéo giật chúng. Anh đặt tay nắm lấy vai cô, tay kẹp chặt lấy đám vải của chiếc váy thêu cô mặc.

“Anh có thích thể này không?” cô thì thầm.

Ian không thể trả lời. Hông anh chuyển động, chỉ muốn thúc tới. “Em thích thể này”, cô nói. “Em yêu cái vật cứng rắn của anh biết chừng nào, với lớp da mượt như lụa. Em vẫn nhớ cái cảm giác khi nó nằm dưới lưỡi em”. Cô chắc hẳn đang tìm cách giết anh. Ian nhắm nghiền mắt, răng nghiến chặt, đấu tranh với bản thân để bắt cô dừng lại. “Nó có hơi ẩm và một chút vị mặn”, cô nói tiếp. “Em nhớ em đã so sánh nó với lớp kem mềm mịn”. Cô khe khẽ cười. “Khi em được ném hạt giống của anh, đó là lần đầu tiên em từng làm như vậy. Em đã muốn nuốt hết thấy mọi thứ thuộc về anh”.

Giọng của cô vừa e thẹn đồng thời vừa hối hả, những ngón tay của cô điều luyện giống như của những cô gái điểm. Có khi còn còn giỏi hơn cả bất kì cô gái điểm nào bởi vì Beth không làm chuyện đó theo lệnh của anh. Cô ấy trao cho anh như một món quà.

“Em đang thử học cách nói chuyện tục tĩu”, cô nói. “Em đã làm tốt chứ?”

“Tốt”. Anh rút ra từ đó. Ian nghiêng đầu cô về phía anh và trao cho cô một nụ hôn dài với lưỡi đâm vào sâu. Beth vừa mỉm cười vừa hé miệng ra cho anh.

“Anh sẽ thì thầm những lời xấu xa đó cho em chứ?” Cô hỏi anh. “Em có vẻ rất thích điều đó đấy”.

Ian đặt môi lên vành tai cô để nói cho cô nghe một cách rất chính xác những điều anh muốn làm với cô, ở đâu, bằng cách nào, và với tư thế nào. Beth đỏ bừng mặt nhưng đôi mắt cô như bừng sáng.

“Thật là bực mình vì em còn quá yếu thể này”, cô nói. “Chúng ta sẽ phải để dành những việc đó cho đến khi em khoẻ hẳn nhé”.

Ian dùng lưỡi xoáy tròn bên tai cô, như một lời kết. Beth xiết lấy vật đàn ông của anh, ngón tay cô thật mạnh mẽ. Cô sẽ sớm khoẻ lại và rồi anh sẽ đặt cô nằm xuống và tiến hành làm mọi điều anh đã hứa.

Cô vuốt ve nó lên xuống, tinh tế hơn và nhanh hơn, ngón tay cô như thiêu đốt anh. Anh không ngăn lại những cú thúc nữa. Anh khóa tay mình trên tay cô và giúp cô xoa mạnh, giúp cô xiết chặt.

Ian ngửa đầu ra sau khi căn phòng quay cuồng quanh anh và anh nghiêng răng giải thoát. Hạt giống ẩm ướt và nóng hổi của anh phun trào khắp trên bàn tay của cô và cả của anh. “Beth”, anh nói vào tai cô. “Beth của anh”.

Beth xoay lại để đón môi anh, và lưỡi họ xoắn lại với nhau. Anh trườn bàn tay vào mái tóc tuyệt đẹp của cô, hôn cô tới tấp cho đến khi môi cô sưng đỏ lên. “Em hiểu là anh thích điều đó”, cô nói với đôi mắt lấp lánh tròn chọc.

Ian gần như không thể lên tiếng. Tim anh đập thành thịch và hơi thở gấp gáp, và anh chưa hề thoả mãn. Nhưng nó thật tuyệt vời. Anh lại hôn cô một lần nữa rồi đi đến chậu rửa để lấy khăn tắm để lau rửa cho cả hai người.

“Cám ơn em”, anh thì thầm.

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên. Khuôn mặt Beth đỏ ửng nhưng Ian chẳng tỏ vẻ gì là xấu hổ khi bị bắt gặp với áo sơ mi mở phanh và cô vợ đang được ôm trên lòng.

“Tên thám tử khốn khiếp đang ở đây,” Mac nói “Anh đã cố gắng tống cổ gã đi nhưng gã ta khẳng khái nói rằng em đã gọi hắn đến.” Ian đang định gầm lên nhưng Beth đã nhanh chóng cắt lời. “Không sao đâu. Em đã mời anh ta đến đây.”

Cô cảm thấy cái nhìn của Ian đè nặng lên mình và Mac hỏi. “Chúng ta chưa có đủ với gã ta ư?”

“Em muốn hỏi hắn vài chuyện,” Beth nói. “Và do anh chẳng cho em ra ngoài nên em phải yêu cầu anh ta tới đây gặp em.”

Đôi mắt của Ian nheo lại. “Curry đã giúp em.”

Beth bắt đầu trượt ra khỏi lòng anh. “Hãy đi cùng với em,” cô nói nhanh. “Chúng ta sẽ cùng nhau gặp anh ta.”

Ian vòng cánh tay để tóm cô lại. “Để hắn lên đây.”

“Chúng ta đâu đã ăn mặc chỉnh tề.”

“Chúng ta thế nào thì hắn phải chấp nhận thế đó thôi. Em vẫn chưa đủ khoẻ để thay trang phục tiếp hắn.”

Beth ngồi lại vì cô biết rằng nếu Ian ra lệnh cho người hầu quăng Fellows ra ngoài đường thì họ sẽ nghe theo lời anh chứ không phải là cô. Mac nhún vai và rút ra ngoài để Beth cố gắng vuốt thẳng tóc mà lúc này đã tuột ra khỏi hai bím tóc của cô. “Em chắc hắn trông như một cô gái điếm vừa cùng với người tình của mình.”

“Em trông rất xinh đẹp,” Ian nói. Anh ôm cô lỏng lẻo nhưng cô biết hai cánh tay anh sẽ khép lại như hai gọng kìm nếu cô tìm cách đứng lên và bỏ đi.

Cửa phòng lại mở ra và cô nghe tiếng Fellows hít vào. “Thật là bất lịch sự.”

Fellows bắt hai tay sau lưng, nắm chặt lấy mũ của mình. Mac đứng ngay sát đó, hai cánh tay khoanh lại như thể anh không để Fellows ra khỏi tầm mắt mình.

“Xin thứ lỗi cho tôi, ngài thám tử nhưng chồng tôi từ chối không cho tôi đứng lên và đón tiếp ngài như là một chủ nhà hiếu khách cần phải làm.”

“Thôi được rồi.” Fellows đứng lúng túng ngay chính giữa phòng, mắt nhìn tránh ra chỗ khác. “Cô đã khoẻ hơn chưa, thưa cô? Tôi rất tiếc khi nghe nói cô đã ốm rất nặng.”

Thật đáng ngạc nhiên, ngài thám tử nghe có vẻ thực hối lỗi. “Xin cảm ơn ngài,” Beth nói, cố gắng giữ giọng thân thiện. “Vậy thì?”

“Tôi đã nghe toàn bộ giả thuyết của cô. Về Lily Martin.” Fellows xẹp xuống. “Tôi đã lục soát phòng bà Palmer và tìm thấy nhiều bức ảnh của Sally Tate mà Lily đã giữ. Chúng đều được ký ở mặt sau với dòng chữ ‘Từ Sally, với tất cả tình yêu.’ Ngoài ra có một bức thư được gài đằng sau khung ảnh.”

“Một bức thư ư? Chúng viết gì vậy?”

“Đó là một bức thư tình của Sally gửi cho Lily. Mặc dù sai chính tả nhưng nội dung vẫn rõ ràng. Lily đã rạch đôi tờ giấy và viết rằng, ‘Người đã phải trả giá.’”

“Như thế đã đủ chưa?” Ian hỏi.

Fellows gãi trán. “Chắc thế là đủ rồi, không phải sao? Scotland Yard thích có đáp án, bởi vì nó sẽ các ngài cao ngạo đây thoát khỏi chuyện này. Nhưng tên các ngài sẽ có mặt trên toàn bộ báo cáo của tôi để bất kì ai cũng có thể đọc được.”

Mac bật cười nhạo báng. “Như thế ai cũng có thể tiêu khiển bằng cách đào bới hồ sơ của cảnh sát ấy.”

“Các nhà báo sẽ xâu xé ngài.” Fellows nói. “Họ luôn làm vậy,”

Ian lặng lẽ nói. “Họ chưa từng dừng bước, và sẽ không bao giờ dừng bước cả.”

“Viết bài về những đức ngài cao quý luôn giúp báo bán chạy hơn,” Beth nói. “Tôi không quan tâm. Chỉ cần ngài biết được sự thật, ngài thám tử. Ian không làm chuyện đó và Hart cũng vậy. Lần này ngài đã đánh hơi nhầm bụi rậm rồi (*).” Cô cười rạng rỡ với gã thám tử làm hấn ta quắc mắt đáp trả lại cô. Ở trong căn phòng này làm hấn cảm thấy cực kì bối rối nhưng Beth chẳng chút thương cảm. Gã đáng phải chịu điều này vì tất cả những điều gã đã làm với Ian.

(*) ý là phỏng đoán, nhận định sai lầm

Fellows vẫn không thể nhìn thẳng vào Beth và Ian do vậy gã găm cái nhìn của mình vào Mac. “Các người nhà Mackenzie có thể không phải là kẻ giết người thực sự nhưng vẫn liên quan chặt chẽ đến chuyện đó. Lần tiếp theo nếu các người đặt một chân ra khỏi giới hạn, ta sẽ chờ ở đó, và ta sẽ tóm được các người. Ta hứa rằng lần sau ta sẽ tóm gọn các người.”

Mặt gã đỏ phừng phừng, mạch máu đập mạnh bên dưới cổ áo chật khít của hấn. Mac chỉ nhướn mày trong khi Ian hoàn toàn lơ tịt gã và rúc vào tóc của Beth.

Beth vặn vẹo chui ra khỏi cách tay của Ian và đứng lên.

Cô vẫn còn hơi lảo đảo nên cô đặt bàn tay lên bờ vai vững chắc của Ian để đứng cho vững. Cô chỉ tay vào Mac. “Hai người các anh phải nghiêm túc nhìn nhận ngài thám tử.” Ngón tay của cô chuyển sang hướng Fellows. “Và ngài sẽ không thể bắt giữ tất cả họ. Ngài sẽ phải để họ yên và truy tìm những tên tội phạm thực sự, những kẻ thực sự gây hại.” Fellows cuối cùng cũng nhìn cô, tức giận lẫn át cả sự bối rối.

“Ồ, tôi sẽ làm ư?”

“Sự ám ảnh của ngài cần phải chấm dứt.”

“Cô Ackerley...”

“Tên tôi là Lady Ian Mackenzie.” Beth vươn tay và kéo dây chuông phía sau Ian để gọi người hầu. “Và bắt đầu từ bây giờ, ngài sẽ làm chính xác như những điều tôi nói.”

Fellows tím mặt. “Tôi biết họ đã bịp cô cho dù tôi có nỗ lực hết sức. Nhưng hãy cho tôi một lý do tại sao tôi không nên bóc trần những tội lỗi xấu xa của họ, sự bóc lột của họ, và cách họ ngang nhiên sử dụng quyền lực để thao túng vị trí cao nhất tại đất nước này, làm sao họ...”

“Đủ rồi. Tôi sẽ đưa ngài thứ ngài muốn. Nhưng ngài hãy dừng ngay lại, ngài thám tử.”

“Tại sao tôi nên làm vậy?”

Beth mỉm cười với hấn. “Bởi vì tôi biết bí mật của ngài.”

Đôi mắt Fellows nheo lại. “Bí mật gì?”

“Một bí mật được chôn giấu đã rất lâu rồi. À, Katie đây rồi, hãy mang cái gói mà tôi đã nhờ cô mua ngày hôm trước đến đây.”

Hết chương 22

(còn một chương và một đoạn kết)

23. Jennifer Ashley - Chương 23 + Kết Thúc

Chương 23

Người dịch & Edit: Đỗ Trang & Tho_ngoc

(Cám ơn bạn bodua đã giúp bọn mình edit lần 2)

Fellows nhìn cô chăm chăm. Ian đang lơ đãng nửa nằm nửa ngồi cũng ngồi bật dậy, nhìn chăm chú vào Beth.

“Bí mật gì vậy?” Ian hỏi.

“Cô chẳng biết cái quái gì hết.” Fellows gào lên bằng chất giọng khu Cockney giống như của Curry.

Katie lả lướt đi vào phòng đem theo một cái gói mà Beth đã dặn cô chuẩn bị sẵn. Ánh mắt cô đầy tò mò. Beth đã không tâm sự với cô nên cô rất khó chịu về chuyện đó.

“Đây chính là thứ cô nói đến ư?” Cô ta nói. “Cô định đi dự lễ hội hoá trang hoặc hay cái gì đó giống thế à?”

Beth cầm lấy cái gói và mở nó ra trên chiếc bàn bên cạnh ghế dài. Ian đứng dậy cao lừng lững bên cô, cũng tò mò và tò mò giống như Katie.

Beth xoay người và lấy ra vài thứ bên trong cái gói.

“Ngài có thể chiều theo ý tôi được không, ngài thám tử? Hãy đeo chúng lên đi?” Mặt Fellows trở nên tái nhợt và đôi mắt như hóa đá, giống đôi mắt của một con thú đang sợ hãi.

“Không”, gã ngắt lời.

“Tôi nghĩ anh nên làm thì hơn,” Mac lặng lẽ nói. Anh khoanh tay trước vòng ngực rộng lớn của mình và đứng như bức thành đồng ngay đằng sau Fellows. Beth đi thẳng về phía gã thám tử. Fellows vội vã lùi lại nhưng chỉ va vào Mac đang đứng ngay sau hắn. Ian bước tới bên cạnh hắn để chặn hết mọi đường rút lui.

“Hãy làm như cô ấy nói,” Ian ra lệnh.

Fellows đứng sững lại, cứng người và run lẩy bẩy. Beth nhấc một bộ râu ria giả mà Katie đã mua cho cô và đặt chúng lên mặt của Fellows.

“Anh ta là ai?” Beth hỏi.

Căn phòng yên lặng trong tĩnh sờ.

“Thằng khốn,” Mac thì thầm.

“Ôi giờ ơi,” Katie nói. “Ông này giống hệt người đàn ông râu tóc rậm rạp trong bức chân dung khủng khiếp treo trên cầu thang ở Kilmorgan. Nó luôn làm tôi thấy ghê rợn. Đôi mắt đó luôn dõi theo tôi ở khắp mọi nơi.”

“Đúng là rất giống nhau,” Fellows nói với Beth. “Thế thì sao?”

Khi Beth hạ bộ râu giả xuống, Fellows đã toát hết mồ hôi.

“Có lẽ ngài nên kể ọi người nghe,” Beth nói. “Hoặc tôi cũng có thể làm chuyện này. Người bạn tên Molly của tôi quen biết mẹ ngài.”

“Mẹ tôi chẳng liên quan gì với bọn gái điếm đó.”

“Vậy thì làm sao ngài biết người có tên Molly đó là gái làng chơi?”

Fellows trừng mắt giận dữ. “Tôi là cảnh sát.”

“Ngài là một thám tử và Molly chưa bao giờ làm việc trong khu vực tuần tra của ngài khi ngài còn là cảnh sát. Cô ấy đã kể với tôi như vậy.”

“Mẹ của anh là ai?” Mac nghiêm giọng hỏi.

“Các người đừng nói với ta rằng các người không biết nhé?” Fellows quay ngoắt lại đối mặt với hai anh em. “Sau từng đấy năm chằm chọc ta, ẩn vào mặt ta sự giàu sang cũng như những đặc quyền đặc lợi của các người? Các người thậm chí gần như làm ta bị mất việc, chết tiệt bọn người, đó là cách kiếm sống duy nhất của ta. Nhưng các người chưa từng để ý đến việc đó. Mà tại sao các người lại phải quan tâm đến việc ta là người duy nhất chăm sóc người mẹ khốn khổ của mình?”

“Họ thực sự không biết việc này, ngài thám tử,” Beth ngắt lời gã. Cô cuộn bộ râu giả lại và nhét vào trong túi rồi đưa trả lại cho Katie, người đang trông đầy tự mãn. “Đàn ông thường không thể nhìn vượt quá được chóp mũi của họ.”

“Tôi là một nghệ sĩ,” Mac chen vào. “Tôi lẽ ra phải là một người giỏi quan sát, thế mà tôi không hề nhìn ra điều đó.”

“Nhưng anh vẽ phụ nữ,” Beth nói. “Em đã từng nhìn thấy những bức tranh của anh, và nếu như có một người đàn ông trong đó, họ thường mờ nhạt và chỉ được làm nền.” Mac thừa nhận. “Phái yếu quả là thú vị hơn nhiều.”

“Khi tôi nhìn thấy bức chân dung của cha ngài ở Kilmorgan, những nét tương đồng đã làm tôi giật mình.” Cô mỉm cười. “Thám tử Fellows là anh cùng cha khác mẹ với các anh.”

Người nhà Mackenzie đã có mặt đầy đủ trong phòng khách của Hart. Curry chạy lăng xăng bên quanh họ và ba người hầu nam khác đang lăng văng ngoài cửa, nhìn vừa lo lắng vừa tò mò.

Beth thở nặng nhọc và run rẩy sau khi đi bộ xuống tầng dưới. Ian để cô ngồi bên cạnh anh. Anh không hiểu tại sao anh lại tin rằng anh có thể giúp Beth tránh khỏi những rắc rối. Cô rất cứng đầu và có một ý chí bằng thép. Mẹ của anh đã là nạn nhân của cha anh. Điều này đã làm anh hoảng sợ. Mẹ của Beth cũng vậy nhưng Beth đã tìm cách xoay sở để vượt qua một tuổi thơ kinh hoàng. Những vất vả đó chỉ tôi luyện thêm lòng dũng cảm và sự bình tĩnh của cô, những đức tính đã không bị cái tên Mather ngu ngốc ảnh hưởng đến. Beth xứng đáng được cứu giúp, xứng đáng được bảo vệ, giống như thứ đồ sứ quý hiếm nhất.

Hart là người cuối cùng bước vào phòng, đôi mắt vàng kim như đôi mắt điều hâu lướt qua các em trai, Beth và Fellows. Fellows đứng yên tại chỗ, đối mặt với tất cả bọn họ dưới trần nhà cao vợi vợi của căn phòng.

“Mẹ anh là ai?” Hart hỏi bằng chất giọng cao ngạo lạnh lẽo của mình.

Beth trả lời thay cho gã thám tử. “Tên bà ấy là Catherine Fellows và họ đang ở trong một ngôi nhà gần St. Paul’s Churchyard.”

Hart chuyển cái nhìn chăm chăm tới Fellows. Anh nhìn người đàn ông này từ trên xuống dưới như thể đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy gã. “Bà ấy sẽ phải chuyển đến nơi ở tốt hơn.”

Fellows quát lên. “Vì cái gì mà bà ấy phải làm thế? Bởi vì các người không thể chấp nhận sự hổ thẹn khi có ai phát hiện ra chuyện này ư?”

“Không,” Hart trả lời. “Bởi vì bà ấy xứng đáng được hưởng những gì tốt đẹp hơn. Nếu như cha chúng ta từng lợi dụng và bỏ rơi bà ấy, bà ấy xứng đáng được sống trong một lâu đài.”

“Lẽ ra chúng ta đã phải có tất cả mọi thứ. Nhà cửa của các người, xe ngựa của các người và cả cái lâu đài Kilmorgan khốn kiếp của các người nữa. Bà ấy đã làm việc đến chai tay để nuôi sống ta trong khi các người được la liếm trong những chiếc đĩa bạc.”

“Không có chiếc đĩa vàng nào trong thời thơ ấu của chúng tôi,” Cameron ngắt lời bằng giọng nam trung của mình. “Chỉ có một cái chén bằng sứ mà tôi rất thích, nhưng nó đã bị mẻ.”

“Các người biết ý tôi là gì mà,” Fellows gầm gừ. “Các người có mọi thứ mà đáng nhẽ chúng tôi phải có.”

“Và nếu tôi biết cha tôi đã để mặc một người phụ nữ trong đói khổ và tự mình nuôi dạy đứa trẻ, tôi đã làm điều gì đó sớm hơn,” Hart nói. “Anh lẽ ra đã phải nói cho tôi biết.”

“Và bỏ lê đến xin một tên Mackenzie ư?”

“Nó sẽ giúp chúng ta tránh xa mọi rắc rối.”

“Tôi có việc làm và kiếm sống bằng chính bàn tay lao động của mình, thứ mà các người luôn tìm cách phá huỷ. Tôi hơn anh hai tuổi, Hart Mackenzie. Tước hiệu công tước nên thuộc về tôi.”

Hart chuyển đến chiếc bàn bên cạnh ghế sofa và mở một hộp xì gà. “Tôi có thể cho anh hưởng thụ điều đó, nhưng luật pháp nước Anh lại không vận hành theo cách này. Cha tôi đã cưới mẹ tôi hợp pháp và bốn năm sau sinh ra tôi. Những đứa trẻ không hợp pháp có thể thừa kế tiền bạc nhưng chúng không thể thừa kế tước vị.”

“Anh sẽ không muốn tước vị đó đâu,” Cameron nói. “Quá nhiều phiền phức so với giá trị của nó. Và vì Chúa, đừng tìm cách ám sát Hart không thì tôi sẽ là người kế vị đấy.”

Fellows xiết chặt hai tay. Gã nhìn khắp lượt căn phòng, mắt thu vào cái trần nhà ười lăm foot (1 foot = 30 cm), những bức chân dung người nhà Mackenzie, và bức tranh Mac vẽ năm con chó nhà Mackenzie. Mac đã vẽ rất sống động làm cho Ian mong chờ chúng nhảy ra khỏi bức tranh và bắt đầu đến liếm giày Mac.

“Tôi không phải là một người trong số các anh,” Fellows lên tiếng.

“Anh đúng là như thế,” Beth nói. Beth có mùi thật tuyệt, mái tóc cô xoa trên bờ vai với những gợn sóng màu nâu sẫm, tạo dáng trên chiếc váy dài màu vàng của cô. “Anh không muốn thế, vì điều đó chứng tỏ anh cũng điên rồ như tất cả chúng tôi.”

“Tôi không phải là một người điên,” Fellows đáp lại. “Chỉ có duy nhất một người điên trong căn phòng này mà thôi, thừa đức ngài của tôi.”

“Tất cả chúng ta đều điên rồ theo một cách nào đây,” Ian nói. “Tôi có một trí nhớ tốt nhưng không thể hiểu mọi điều tôi nhớ. Hart bị ám ảnh bởi chính trị và tiền bạc.”

Cameron lại là một thiên tài về ngựa, và Mac vẽ tranh như Chúa trời. Anh khám phá ra những tình tiết trong các vụ án của mình mà những người khác bỏ qua. Anh cũng bị ám ảnh bởi công lý và tiếp nhận mọi thứ mà anh nghĩ là đang đến với anh. Chúng ta đều là những gã điên. Cái điên của tôi chỉ là hiển hiện nhất mà thôi.”

Mọi người trong phòng kể cả Beth đều nhìn chăm chăm vào Ian. Cái nhìn của họ làm anh thấy không thoải mái do vậy anh vùi mặt vào mái tóc của Beth.

Sau một khoảng lặng, Mac nói, “Một bằng chứng cho thấy chúng ta luôn nên nghe theo sự thông thái của Ian.”

Fellows phát ra một âm thanh thiếu kiên nhẫn. “Vậy ra bây giờ chúng ta là một gia đình đông đúc hạnh phúc? Anh sẽ thông báo điều này cho báo chí để thể hiện uy quyền của mình và ban cho tôi một chút sự bố thí ư? Người con trai thất lạc đã lâu của ngài công tước đã được thừa nhận? Không, xin cảm ơn.”

Hart chọn một điếu xì gà rồi cắt một đầu và châm lửa. “Không, báo chí sẽ không biết những gì đang thực sự xảy ra trong cuộc sống riêng tư của chúng ta bởi họ sẽ nhòm ngó quá mức khi chúng ta công khai nó. Nhưng nếu anh thuộc về gia đình này, chúng tôi sẽ quan tâm đến anh.”

“Các người sẽ mua chuộc tôi ư? Trong khi lẽ ra tôi phải được hưởng sự giáo dục và tiền bạc của các người, các người lại đi lấy sự giàu sang nhử trước mặt tôi để bắt tôi im lặng ư?”

“Ôi, vì Chúa tốt lành, ngài thám tử,” Beth ngắt lời. “Nếu cha bọn họ đã làm những điều không phải với ngài, lúc này họ chỉ muốn bù đắp cho ngài. Họ sẽ không thể đem lại những tình cảm đã mất nhưng ít nhất họ đang cố làm những điều đúng đắn.”

“Chúng tôi ghét cha mình còn hơn anh rất nhiều,” Mac góp lời. “Ông ta bỏ rơi anh. Chúng tôi phải sống chung với ông ấy.”

“Anh muốn làm tổn thương cha của bọn họ,” Beth nói. “Tôi không hề trách anh. Chính tôi cũng muốn có mười lăm phút một mình với ngài ấy.”

“Không, em sẽ không muốn đâu,” Cameron nói. Anh cũng di chuyển tới cái hộp xì gà. “Hãy tin anh đi.”

“Ông ấy đã chết và đến một nơi mà ông ấy không còn có thể làm hại bất kì ai,” Beth nói. “Tại sao chúng ta cứ phải tiếp tục chịu đựng ông ấy?”

“Cô đang cố giật dây tôi đấy à, thưa quý cô. Cô đã nhập bọn với bọn họ rồi. Tại sao tôi lại phải cảm ơn cô?”

Ian lại ngẩng đầu lên. “Bởi vì cô ấy nói đúng. Cha chúng ta đã chết và ra đi mãi mãi. Ông ấy đã khiến chúng ta khốn khổ quá nhiều rồi và chúng ta không thể để ông ấy tiếp tục làm điều đó. Beth và tôi sẽ tổ chức đám cưới lần nữa tại nhà của tôi ở Scotland trong một vài tuần tới. Chúng ta sẽ tụ tập đông đủ ở đó và kết thúc những điều cha chúng ta đã làm trước đây.”

Beth nhìn anh với đôi mắt sáng ngời. “Anh có biết rằng em yêu anh nhiều đến thế nào không, Ian Mackenzie?”

Ian chẳng hiểu điều này thì có liên quan gì, và anh không trả lời. Mọi người lại bắt đầu bàn tán nói chuyện. Ian phớt lờ bọn họ, neo mình bên Beth. Anh rất muốn để cô một mình, muốn không làm tổn thương cô, nhưng hơi ấm và hương vị của cô đã cuốn bay đi mọi thứ khác. Anh cần cô.

“Chết tiệt,” Fellows nói. “Các người điên hết rồi.”

“Và anh là một người trong số chúng tôi,” Hart nói dứt khoát. “Hãy cẩn thận với những điều anh mong ước.”

Cameron cười sang sảng. “Hãy lấy cho gã này một ly rượu. Anh ta trông như thể sắp ngã đến nơi rồi.”

“Anh sẽ nói giọng Scot lúc nào không biết à xem,” Mac nói. “Các tiểu thư thích nó lắm, Fellows ơi.”

“Vì Chúa, không.”

Daniel cười khúc khích. “Nó có nghĩa là ‘ôi, k’không’”

Mac và Cameron bật ra tiếng cười khàn khàn. “Con nghĩ chúng ta nên ăn mừng,” Daniel hét lên. “Với thật nhiều rượu whiskey. Cha có nghĩ vậy không, thưa cha?”

Một tuần sau, chiếc xe ngựa của Hart đưa Ian và Beth, Currt và Katie đến sân ga Euston để đón chuyến tàu trở lại miền bắc. Các anh trai họ và Isabella nói rằng họ sẽ đến sau đó, hứa hẹn rằng họ có mặt tại đám cưới được chuẩn bị công phu mà Ian dành cho Beth vì đã ưng thuận làm vợ anh.

Thời tiết đã chuyển mưa và Ian khao khát được trở lại không gian rộng lớn của vùng Scotland. Tại sân ga, trong lúc Curry lao đi mua vé sau khi đã bố trí cho Beth trong khoang hạng nhất, Ian xoay người thì bắt gặp Hart đang đi về phía anh trong cơn mưa.

Sương mù rẽ ra nhường chỗ cho hai bờ vai rộng của anh trai anh, cũng giống như toàn bộ thế giới này vậy.

Những người đi du lịch đều ngoái đầu lại khi họ khi nhận ra ngài công tước nổi tiếng và giàu có.

“Anh muốn nói chuyện với em trước khi em đi,” Hart cứng nhắc nói. “Em đang cố tình lảng tránh anh.”

“Đúng vậy.” Ian không thích việc cơn giận của anh cứ dâng lên mỗi lần anh một mình đối diện với Hart cho nên anh luôn tránh để không ở một chỗ với anh trai. Hart muốn kéo Ian về hướng khác, cách xa đám đông, nhưng Ian vẫn bướng bỉnh đứng giữa sân ga với đám đông lượn lờ xung quanh họ. Hart nặng nề thở dài cam chịu. “Em đã đúng. Anh là một kẻ khốn nạn tàn nhẫn. Anh thực sự không biết rằng trong năm năm qua em luôn cố gắng bảo vệ anh.” Anh ngập ngừng, ánh mắt trượt nơi khác như Ian vẫn thường hay làm. “Anh rất xin lỗi.”

Ian ngẩng nhìn những đám khói cuộn cuộn phả ra từ đoàn tàu trong sân ga. “Em lấy làm tiếc về cái chết của bà Palmer.” Anh quan sát cột hơi phồng lên rồi lại tản ra. “Bà ấy yêu anh nhưng anh không yêu bà ấy.”

“Em đang nói gì vậy? Bà ấy đã là nhân tình của anh trong nhiều năm. Chẳng lẽ em nghĩ cái chết của bà ấy không có ý nghĩa gì với anh sao?”

“Đúng là anh sẽ nhớ bà ấy và anh quan tâm đến bà ấy. Nhưng anh không yêu bà ấy.” Ian nhìn Hart và trong khoảnh khắc ánh mắt họ gặp nhau. “Bây giờ em đã hiểu được sự khác nhau.”

Cơ hàm của Hart giật giật. “Ian, chết tiệt. Không, anh không yêu bà ấy. Đúng là anh quan tâm đến bà ấy. Cũng đúng là anh đã lợi dụng bà ấy, và trước khi em nhắc nhở anh, thì anh cũng đã lợi dụng vợ anh, và cả hai bọn họ đã phải trả một cái giá quá đắt. Em có nghĩ rằng đó là do anh không?”

“Em không biết.” Ian quan sát anh trai, đây là lần đầu tiên anh nhìn nhận anh trai mình như một gì đó khác hơn là một Hart Mackenzie nghiêm nghị và cao lớn mạnh mẽ. Hart, người đàn ông nhìn đời bằng đôi mắt màu hồ phách và cũng chính là Hart, người đàn ông với những nỗi thống khổ đang giằng xé. Ian đặt tay lên vai anh trai. “Em nghĩ đáng nhẽ anh đã phải làm cho Eleanor kết hôn với anh nhiều năm trước đây. Cuộc sống anh sẽ tốt đẹp hơn bây giờ rất nhiều lần.”

“Em trai bé nhỏ thông minh của anh. Em nên nhớ rằng Eleanor đã bỏ rơi anh. Rất là kiên quyết.”

Ian nhún vai. “Anh phải kiên quyết chứ. Điều này sẽ tốt hơn cho cả hai người.”

“Anh có thể giải quyết với Nữ hoàng Anh, anh có thể phản đối Gladstone và anh có thể bắt thượng viện múa hát theo kiểu của anh,” Hart lắc đầu. “Nhưng với Lady Eleanor Ramsay thì chịu.”

Ian lại nhún vai và rút tay mình ra. Suy nghĩ của anh chuyển từ Hart và những rắc rối của anh ấy sang cho Beth đang đợi anh trong khoang tàu ấm áp. “Em phải lên tàu rồi.”

“Đợi đã.” Hart bước lên để đứng trước mặt Ian. Hai anh em có chiều cao ngang nhau đang mặt đối mặt mặc dù ánh mắt của Ian chỉ dừng lại trên xương quai hàm của Hart. “Còn điều này nữa. Beth cũng hoàn toàn nói đúng về anh. Anh lợi dụng em mà không biết hổ thẹn. Nhưng vẫn có sự khác biệt.” Hart đặt tay lên vai Ian. “Anh yêu thương em, nếu như anh có thể trở nên yếu đuối vì nói ra điều này. Anh đưa em ra khỏi cái trại tâm thần đó không phải để em giúp đỡ sự nghiệp chính trị của anh. Anh làm thế bởi anh muốn em thoát được khỏi cái nơi địa ngục ấy và cho em cơ hội sống một cuộc sống bình thường.”

“Em biết,” Ian nói. “Em giúp anh không phải là do anh ra lệnh cho em phải giúp.”

Anh nhìn vào đôi mắt Hart đang dần trở nên ẩm ướt và đột nhiên anh trai anh kéo anh lại và ôm thật chặt. Đám đông lúc nhúc xung quanh họ ngoái đầu nhìn, mỉm cười hoặc nhún mày. Ian ôm chặt Hart, nắm tay lại ghì sát lấy bờ lưng anh trai. Hai người đã buông nhau ra nhưng Hart vẫn giữ lấy hai cánh tay của Ian.

“Hãy đưa Beth về nhà và cùng cô ấy sống hạnh phúc. Mọi chuyện đều đã qua.” Ian liếc nhìn thì thấy Curry đang mở cửa phòng chờ và Beth bước ra ngoài. Cô nhìn về phía Ian và mỉm cười với anh. “Có lẽ với anh mọi chuyện đã kết thúc. Nhưng với em, mọi thứ mới chỉ bắt đầu.” Hart trông có vẻ ngạc nhiên, và rồi anh gạt đầu như đã hiểu ra khi Beth đến bên cạnh Ian, hai bàn tay cô đưa ra với nụ cười ấm áp trên mặt.

Beth quay lại và đặt một nụ hôn lên má Hart khiến anh giật mình. Cô cầm lấy tay Ian và để anh đưa lên tàu.

Trong khoang tàu hỏa, Curry sắp xếp mọi chuyện để đảm bảo họ có đầy đủ mọi thứ cho chuyến đi dài lên phía bắc. Cậu ta rồi rít quá mức khiến Ian phải tổng khứ anh chàng ra ngoài. Mưa và bóng tối kéo đến làm bầu trời tối sầm lại. Beth chìm vào tấm đệm và ngấm Ian kéo mạnh tấm rèm lại che đi khoảng trời âm u.

Tiếng còi tàu rúc lên, tiếng hơi nước rít lên và đoàn tàu bắt đầu giật mình chuyển động về phía trước. Ian chống người dựa vào vách ngăn được đánh bóng khi đoàn tàu lăn bánh rời khỏi sân ga.

Beth kiệt sức nằm dựa vào đồng đệm. “Em lẽ ra nên nhờ Curry tìm cho em một quyển sách hay thứ gì đó,” cô nói. “Hoặc chúng ta nên dừng giữa đường mua đồ may vá cho em.” “Tại sao?”

“Để dành cho lúc anh đi lại lang thang trên tàu. Em sẽ phải tìm việc gì đó giải khuây chứ.”

“Anh sẽ không đi lại lang thang trên tàu.” Ian chốt khoá cửa. “Em đang ở đây.”

“Ý anh là anh sẽ ở lại đây riêng với em ư? Mà không có bà cô đi kèm?” Mặc cho chút chơi đùa trên giường vào cái ngày bí mật của Fellows bị phanh phui, Ian lại tiếp tục giữ khoảng cách với cô.

“Anh muốn hỏi em một câu.”

Beth duỗi cánh tay đặt ngang lưng ghế, hy vọng tư thế này của cô trông thật khiêu gợi. “Và đó là câu hỏi gì vậy, chồng của em?” Ian cúi xuống, cơ thể anh phủ lên cơ thể cô. Hai nắm tay to lớn của anh đặt lên lưng ghế đằng sau cô. “Anh có yêu em không?”

Tim cô như nhảy thình thịch trong ngực. “Câu hỏi kiểu gì vậy?”

“Khi em bị ốm, khi bà Palmer tổn thương em, anh biết anh sẽ chết cùng em nếu em chết. Sẽ chẳng còn lại gì bên trong anh, chỉ là một lỗ hổng nơi em đã từng ở đó.”

“Đó chính xác là điều em cảm thấy nếu như Fellows đưa anh tới giá treo cổ hoặc đưa anh trở lại trại tâm thần.” Beth khe khẽ nói.

“Trước đây anh chưa bao giờ hiểu điều đó. Nó giống như nỗi sợ hãi và niềm hy vọng, vừa ấm áp vừa lạnh lẽo. Tất cả hoà quyện vào với nhau.”

“Em biết.”

Anh khum bàn tay quanh khuôn mặt cô. “Nhưng anh không muốn em bị tổn thương. Anh sẽ không bao giờ muốn làm em tổn thương.”

“Ian, anh không phải cha anh. Từ những điều anh và các anh trai anh đã nói với em, anh không bao giờ giống ông ấy. Anh tránh xa Sally thay vì tổn thương cô ấy. Anh bảo vệ Hart khỏi Fellows và anh nghĩ anh đang bảo vệ Lily. Mọi điều anh làm chỉ là cố gắng giúp mọi người, không phải làm hại họ.”

Anh đứng đó lặng lẽ, như thể đang có sự giằng xé để tin tưởng lời cô nói. “Sự cău giận luôn có ở trong anh.”

“Nhưng anh biết cách kiểm soát nó. Ông ấy thì không. Đó chính là sự khác biệt.”

“Liệu anh có thể đảm chắc lúc nào cũng làm được như thế không?”

“Em sẽ làm cho anh cảm thấy chắc chắn. Chính anh đã nói rằng ông ấy gây cho anh quá nhiều đau khổ và rằng anh và các anh trai anh cần phải quên ông ấy đi. Em xin anh, Ian. Hãy để ông ấy biến mất đi.”

Ian nhắm mắt lại. Beth quan sát những biến đổi cảm xúc trên khuôn mặt anh, sự do dự, sự cố chấp, nỗi đau sắc lạnh mà anh mang bên mình bấy lâu nay. Anh luôn không biết cách biểu lộ cảm xúc của mình nhưng không có nghĩa là sâu tận trong tim anh không thể cảm nhận chúng.

Khi Ian từ từ mở mắt, anh hướng mắt mình nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Đôi mắt vàng kim của anh sáng lấp lánh, đôi đồng tử có màu xanh lá viền xung quanh. Anh vững vàng giữ ánh mắt vào cô không chớp mắt, không lảng tránh.

“Anh yêu em,” anh nói.

Beth như ngừng thở và bỗng nhiên nước mắt làm mắt cô nhoè đi.

“Yêu em,” Ian nhắc lại. Cái nhìn của anh như găm lấy cô còn mạnh mẽ hơn là cái nhìn của Hart nhiều lần. “Yêu em, yêu em, yêu em, yêu em, yêu em, yêu em...”

“Ian.” Beth cười với anh.

“Yêu em,” Anh vẫn thì thầm lên đôi môi cô, lên khuôn mặt cô cả những bờ cong trên cổ cô. “Yêu em.”

“Em cũng yêu anh. Anh sẽ nói như thế suốt đêm ư?”

“Anh sẽ nói thế cho đến khi anh ở trong em cứng đến nỗi anh không thể nói tiếp được nữa”, “Em nghĩ chắc em sẽ đành phải chịu đựng thôi.” Anh ngừng lại. “Em đang nói đùa đúng không?”

Beth cười phá lên cho đến khi cô trượt ra khỏi ghế ngồi nhưng ngay khi cô rơi xuống sàn, Ian đã ở ngay bên cạnh cô. “Đúng, em đang nói đùa.” Cô túm lấy ve áo của Ian. “Em nghĩ đến lúc dành cho sự ham muốn. Có lẽ chúng ta nên gọi Curry đến để dọn giường ra rồi.”

Ian đứng lên, quăng cái gối đệm lên chiếc ghế dài khác, và mở chốt để kéo ghế ngồi ra thành một chiếc giường. “Anh không cần Curry.”

‘Em thấy rồi.’

Ian kéo chiếc giường vào đúng vị trí rồi nâng Beth lên và đặt cô lên trên đó. Anh nhanh chóng giật ủng ra rồi mở khoá và cởi từng lớp quần áo đi đường mới tinh của cô.

Một lúc sau cô đã nằm ngửa, trần trụi trong không khí lạnh. Beth đưa hai tay lên trên đầu, làm bộ ngực vểnh lên hướng về phía trước, trong khi cái nhìn của Ian sưởi ấm cô như một tấm chăn. Cô gập đầu gối, kéo bàn chân về phía hông anh để anh có thể nhìn vào giữa hai chân cô. Thật thú vị và kích thích khi nằm ngửa ra chờ Ian Mackenzie và để anh ngắm cái đó.

“Anh có còn yêu em không?” cô hỏi. “Hay đó chỉ là sự khao khát?”

“Cả hai.”

Ian giật tung áo khoác, cà-vạt, cổ áo và áo gile chỉ bằng vài động tác uyển chuyển và trước khi cô kịp chớp mắt, cúc tay áo và cổ áo đã được cởi ra. Cô ngắm nhìn hình tam giác màu nâu khi vòm ngực của anh lộ ra, rồi đến đôi chân dài khi anh cởi quần dài và quần lót. Áo sơ mi được lột ra cuối cùng. Những đám lông đen loăn xoăn trên ngực anh, những múi cơ gợn sóng khi anh ném chiếc áo sang một bên.

Anh chẳng cho cô chút thời gian để chiêm ngưỡng anh. Anh đã leo lên giường, hai bàn tay và đầu gối bao bọc lấy cô.

“Ham muốn ư?” anh nhắc lại.

Bản năng tự nhiên muốn đùa giỡn của cô biến đâu mất. “Vâng, bây giờ. Xin anh đấy.”

Ian trượt những ngón tay anh vào giữa hai chân cô, xoáy tròn chất ẩm ướt anh tìm thấy ở đó. “Có yêu anh không?”

“Em có. Em yêu anh, Ian.”

Anh rút ngón tay ra. Chúng lấp lánh vì ẩm ướt và anh liếm một ngón. “Đây là thứ tuyệt vời nhất anh từng nếm.”

“Còn tuyệt hơn rượu mạch nha trong xương rượu nhà Mackenzie ư?”

“Anh thích uống em hơn là uống rượu whiskey.”

“Và anh là người Scot cơ đấy? Anh chắc hẳn đang yêu rồi.”

“Yên nào....”

Beth bậm môi, và chúng đang run rẩy. Ian đã hạ đầu xuống và liếm láp giữa hai chân cô. Anh nếm nấp chúng, mắt nhắm lại, sau đó lại miệt mài trên chốc cô. Đoàn tàu vẫn đang đưa nhịp nhàng nhưng căn phòng dường như đang quay cuồng.

“Ian, xin anh.”

Anh chống tay và hai đầu gối xuống. Cái vật đàn ông đã cứng nhắc của anh vươn lên mạnh mẽ. “Hãy mở ra cho anh.”

Anh không hề dợi, không hề chậm lại. Anh nâng mông cô lên bằng một bàn tay mạnh mẽ và thúc hết cả chiều dài của mình vào trong cô. Đoàn tàu đang đi qua một cây cầu. Ian chuyển động. Anh dồn trọng lượng của mình lên hai bàn tay, những múi cơ căng lên và da thịt anh lấp lánh mồ hôi.

“Yêu em,” Vừa nói anh vừa đâm sâu vào cô. “Yêu em, yêu em, yêu em.”

“Ian.” Anh thật cứng và di chuyển thật nhanh. Cô mở rộng cho anh, nóng bỏng, trơn mượt và đầy ẩm ướt.

Lời anh nói tan thành những lời thì thầm và cô chỉ còn thốt ra những âm thanh rời rạc. Anh đẩy hông, đâm sâu hơn nữa, mạnh hơn nữa.

Ian gục trên người cô, mồ hôi lấp lánh chảy trên ngực anh chạm vào hơi ẩm trên ngực cô. Anh nghiêng rặng và ép ánh mắt anh gặp ánh mắt cô.

“Yêu. Em.”

Người đàn ông không thể nhìn thẳng vào mắt bất kì người nào đã buộc bản thân mình làm điều đó, dù cho nó có khó khăn đến đâu. Anh đã trao cho cô một món quà, món quà lớn nhất anh có thể trao, thẳng từ trái tim anh.

Nước mắt tuôn rơi trên mắt Beth và đồng thời cơ thể cô giật tung thành những cơn sóng khoái lạc nóng bỏng. “Em yêu anh, Ian Mackenzie.” Thêm một cú thúc, rồi một cú nữa và anh ngửa đầu ra sau, những múi gân bên cổ căng ra. Hạt giống của anh bắn ra khỏi anh vào trong cô, và họ xoắn lấy nhau, tay và chân, môi và lưỡi.

“Beth của anh,” Anh thì thầm, hơi thở nóng bỏng phả trên đôi môi sưng phồng của cô. “Cám ơn em.”

“Vì điều gì cơ?” Beth không thể ngăn tiếng nức nở, nhưng cô vẫn mỉm cười, khuôn mặt nhức nhối vì thế.

“Vì đã giải thoát cho anh.”

Beth biết ý anh không phải là giải thoát khỏi trại tâm thần. Anh hôn cô lần nữa, miệng anh thật dữ dội, thâm tím và lấp đầy trong cô. Cơ thể họ thật vừa khít cho nhau, nóng bỏng và dâng hiến, những bàn tay đang vuốt ve, mơn trớn.

“Không có chi”, cô nói.

Hết chương 23

Đoạn kết

Một tháng sau

Ian và Beth tổ chức một đám cưới nữa tại nhà của Ian ở Scotland. Ngôi nhà nằm ở phía Bắc cách Kilmorgan mười dặm ngay dưới chân núi. Ian đã gọi nó là một căn nhà “khiêm tốn”, nhưng theo quan điểm của Beth, nó giống như một lâu đài mặc dù kích thước của nó chỉ bằng một phần tư lâu đài Kilmorgan. Đám cưới diễn ra tại nhà thờ của làng và tại nơi đây, Ian đã đeo chiếc nhẫn gắn những viên saphia vào bàn tay trái của Beth. Anh mỉm cười chiến thắng khi anh hôn cô. Cô dâu, chú rể và gia đình quay lại vườn nhà để tham gia tiệc cưới. Tiệc cưới này Curry đã chuẩn bị trong nhiều tuần qua. Mọi thứ phải chính xác tuyệt đối, từ những bông hoa được cắm trên những hàng cột đến những đoá hoa cài trên cổ chai sâm panh và rượu whiskey được rót tràn cho tất cả khách khứa. Bạn bè đến từ Edinburgh và London mặc dù Beth nhận thấy họ chủ yếu là bạn của Hart, Mac và Cameron, không có bạn của Ian. Tuy nhiên Beth đã mời người đàn ông trẻ tên là Arden Weston, người cô đã gặp tại sòng bạc ở Pari. Anh ta đã đến cùng với người bạn Graves và quý cô Weston, em gái anh ta. Họ tận hưởng thời gian, uống rượu và kết bạn mới cho dù Graves thỉnh thoảng tỏ ra ghen tuông với bất kì quý ông nào mà Arden bắt chuyện.

Thám tử Fellows cũng đến và đưa cả mẹ anh ta đi cùng. Họ vẫn còn lúng túng khi được mọi người trong gia đình ôm hôn, vẫn còn sợ sệt như những con mèo đã quá lâu không được con người vuốt ve. Nhưng họ ăn uống vui vẻ cùng những vị khách khác, khoảng cách giữa Fellows và anh em nhà Mackenzie đang dần được thu hẹp.

Cả gia đình - gồm Hart, Cameron, Daniel, Mac và Isabela - liên tục ôm hôn Beth đến nỗi cô nghĩ áo lót của cô đã cong xuống và cô sẽ không thể hít thở được nữa. Cô nhận thấy Mac chỉ uống nước chanh và Isabella luôn cẩn thận để tránh không ở cùng một phòng với anh ấy. Beth quan sát họ và tâm trí của cô quay cuồng với vài kế hoạch.

Khi cô đang quan sát Isabella ra khỏi phòng ngay khi Mac đi vào, Ian nắm lấy bàn tay của Beth. Ian kéo cô ra khỏi ngôi nhà, đi xuyên qua vườn và đi bộ một đoạn cho đến khi họ đến chòi hóng mát nhỏ (*). “Hãy mặc kệ họ,” anh nói.

(*) Chòi hóng mát nhỏ

Beth chớp mắt, cố gắng trông có vẻ vô tội. “Ai cơ?”

“Mac và Isabella. Họ phải tự đến với nhau.”

“Có lẽ với một cú huých nhẹ?”

“Không.” Ian dựa vào hàng rào và kéo cô đối mặt với anh. Chiếc váy cưới bằng chất vải teffeta trắng tinh của cô ép sát vào bộ vét màu đen trang trọng của anh. Bộ vét không thể che giấu cơ thể tuyệt đẹp của anh, bờ vai rộng làm lớp vải len casomia màu đen căng lên, múi ngực cứng rắn của anh giấu đằng sau lớp áo sơ mi trắng. Ian trông thật đẹp trai dù anh có mặc bất kì thứ gì, từ bộ vét được cắt may khéo léo đến chiếc váy Scot truyền thống đã sờn kết hợp cùng áo sơ mi mỗi khi anh mặc khi đi câu cá.

“Hãy để kệ họ đi, Beth,” Ian nhắc lại, giọng anh thật nhẹ nhàng. Cô thở dài. “Em chỉ mong mọi người đều được hạnh phúc giống như em.”

Beth vòng hai cánh tay ôm lấy anh rồi nhìn qua anh hướng về phía ngôi nhà xây bằng gạch và bãi cỏ xanh nơi gia đình và bạn bè đang tụ tập. Cô thực sự yêu thích căn nhà này. Cô thích cái cách mặt trời buổi sáng chiếu xiên vào hành lang. Cô yêu căn phòng nhỏ mà Ian đã chọn làm phòng ngủ của anh, giờ cũng là của cô. Cô yêu những bậc cầu thang kêu cọt két và những phiến đá lát nổi tới phòng bếp. Cô yêu cả việc cánh cửa sau nhà mở ra khu vườn huyền ảo đầy chim, những bông hoa và những chú chó của Ian - Ruby và Fergus, những chú chó đã đến sống cùng với họ.

Nơi đây cô cảm nhận được hạnh phúc, điều mà cô chỉ cảm thấy thoáng qua khi ở cùng Thomas. Thomas đã dạy cô gái Beth đang cô đơn, sợ hãi rằng cô được quyền có hạnh phúc. Ian đã cho cô đắm chìm trong muôn vàn hạnh phúc đúng như cô khát khao.

“Em có thích nó không?” Ian hỏi cô. “Ồ tít đây giữa thiên nhiên hoang dã cùng với anh?”

“Tất nhiên là có rồi. Em tin rằng anh sẽ nghe em nói say sưa về phong cảnh vùng núi và cảm giác tuyệt vời khi bơ được đưa vào xưởng.”

“Mùa đông khắc nghiệt lắm.”

“Em sẽ dần quen với điều đó. Em thích nghi khá tốt và dễ quen với mọi thứ. Bên cạnh đó bà Barrington luôn rất tiết kiệm đốt củi để sưởi. Sống cùng bà ấy thì cũng giống như việc sống sót qua mùa đông ở Scotland thôi.”

Anh chăm chú nhìn cô, rồi quyết định không quan tâm đến việc giải mã điều cô nói. Anh ngẩng đầu lên nhìn vào bụi cây gần đó, nơi có mùi gỗ thông và không khí trong lành. “Em có ngại sự điên rồ của anh không? Thậm chí nếu em đúng khi cho rằng anh có thể kiểm soát những cơn giận, anh sẽ luôn luôn điên rồ như vậy. Anh sẽ không bao giờ trở nên tốt hơn.”

“Em biết.” Beth nép sát hơn nữa vào ngực anh. “Đó chính là một phần của của một tổng thể rất hấp dẫn tạo nên Ian Mackenzie.”

“Nó đến rồi đi. Đôi khi anh thực sự rất ổn. Và rồi mọi thứ lại rối tung cả lên.”

“Và rồi nó lại biến mất mà. Curry giúp đỡ anh. Em cũng sẽ giúp anh.” Ian nâng cằm cô lên và xoay mặt cô lên đối diện với anh. Rồi làm giống cái việc anh vẫn tập làm từ đêm hôm đó trên tàu hỏa – anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Không phải lúc nào anh cũng có thể làm như thế. Đôi khi cái nhìn của anh đơn giản là không chịu tuân theo và anh găm giữ xoay sang hướng khác. Nhưng anh ngày càng có thể tập trung nhìn thẳng vào cô lâu hơn. Đôi mắt Ian rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn khi đồng tử của anh mở rộng vì khao khát. “Hôm nay anh đã nói với em rằng anh yêu em chưa?” Anh hỏi cô.

“Phải cả tá lần rồi. Nhưng em không ngại chuyện đó đâu.”

Là một phụ nữ trẻ, người luôn khao khát được yêu thương gần như trong suốt cuộc đời mình, Beth như nuốt lấy mọi lời thổ lộ dạt dào của Ian. Anh làm cô ngạc nhiên vì những lời nói đó, bắt lấy cô khi cô đang đi xuống đồi, đẩy cô dựa vào tường, thở hổn hển, “Anh yêu em.” Hoặc anh sẽ cù cho cô tỉnh giấc và nói với cô rằng anh yêu cô trong khi cô cố ném trúng cái gối vào anh. Điều tuyệt vời nhất là khi anh nằm dựa vào cô trong bóng tối, những ngón tay mơn man khắp cơ thể cô. Cô trân trọng những lời thì thầm “Anh yêu em” của anh.

“Em cần nói với anh một chuyện, Ian.”

Ian chớp mắt. Cái nhìn của anh trượt đi nhưng anh quyết tâm kéo nó trở lại. “Ừ?”

“Em đã không muốn nói ra cho đến khi em chắc chắn về điều đó, nhưng em vừa gặp bác sĩ rồi.” Cô hít sâu để lấy hơi. “Ian, anh sắp được làm cha.”

Ian vẫn nhìn chăm chăm vào cô mà không nhìn đi hướng khác. Anh lại chớp chớp mắt rồi nhẹ xoa nhẹ nhẹ bên thái dương. “Em nói gì vậy.”

“Anh sắp làm cha.”

Cô lồng ngón tay mình vào tay anh để kéo bàn tay anh xuống. “Em sắp có em bé. Anh có nghe em nói không?”

“Có.” Ian miết ngón tay xuống chiếc váy cưới mềm mại và đặt chúng lên bụng cô. “Một đứa trẻ ư.” Mắt anh mở to. “Ôi, Chúa ơi, liệu nó có giống anh không?”

“Em hy vọng thế.”

“Tại sao?” Anh xiết ngón tay lên lớp vải như muốn vò nát nó. “Tại sao em hy vọng thằng bé sẽ giống anh?”

“Ồ, có thể thằng bé hoặc là cô bé. Và em không nghĩ có điều gì lại tuyệt vời hơn khi một đứa trẻ lại giống cha của mình.” Cô hạ giọng thật thấp và quyến rũ. “Đặc biệt khi người cha đó là anh.” Ian nhìn không chắc chắn lắm. “Thằng bé là một Mackenzie.”

Thằng bé sẽ bị điên.”

“Nhưng con sẽ có một lợi thế. Con sẽ có một người cha và những ông bác hiểu biết.” cô mỉm cười. “Hoặc là con gái. Tất nhiên nếu nó là con gái, con sẽ hoàn hảo.”

“Anh đồng ý.” Ian trang nghiêm nói.

Beth đang định giải thích câu nói đùa của cô, nhưng rồi cô lại ngược lên nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên. “Đó là một câu nói đùa đúng không, Ian Mackenzie?”

“Em đang dạy anh.” Anh nghiêng người xuống sát cô. “Với cái lưỡi bén nhọn đó.”

Beth cong chiếc lưỡi đó lên để hỏi anh. “Nó nhọn thật ư?”

“Đúng vậy.” Anh dùng mu bàn tay vuốt ve bờ môi cô. “Nhưng để anh kiểm tra lại nó lần nữa nhé.”

Anh ghì chặt cô vào anh, hai bàn tay khum tròn trên hông cô. Dưới chân đồi, Isabella đang cười to và các anh trai nhà Mackenzie cùng Daniel đang cổ vũ nhiệt liệt đầy vẻ kích động. Những âm thanh đó như tan ra và trở nên vô nghĩa khi miệng Ian bao phủ lấy miệng cô và cơ thể của anh cong sát lấy người cô. Cô cảm thấy vật đàn ông cứng nhắc qua tầng tầng lớp lớp váy và trái tim cô đập rộn ràng với hơi nóng đột ngột dâng lên. Khoái cảm trần tục, đúng vậy, đã được dâng tặng bởi Lord Ian Mackenzie điên rồ.

Beth đón nhận nó.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-madness-of-lord-ian-mackenzie>